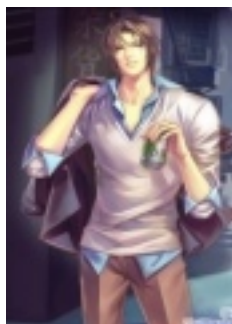

Nhiệt Hạ

Contents

Nhiệt Hạ	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2: -2	5
3. Q.1 - Chương 3	8
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	15
6. Q.1 - Chương 6	18
7. Q.1 - Chương 7	22
8. Q.1 - Chương 8	27
9. Q.1 - Chương 9	31
10. Q.1 - Chương 10	34
11. Q.1 - Chương 11	38
12. Q.1 - Chương 12	39
13. Q.1 - Chương 13	44
14. Q.1 - Chương 14	47
15. Q.1 - Chương 15	52
16. Q.1 - Chương 16	56
17. Q.1 - Chương 17	61
18. Q.1 - Chương 18	65
19. Q.1 - Chương 19	69
20. Q.1 - Chương 20	73
21. Q.2 - Chương 21	77
22. Q.2 - Chương 22	81
23. Q.2 - Chương 23	85
24. Q.2 - Chương 24	89
25. Q.2 - Chương 25	93
26. Q.2 - Chương 26	97
27. Q.2 - Chương 27: Chương 27	101
28. Q.2 - Chương 28: Chương 28	105
29. Q.2 - Chương 29	109
30. Q.2 - Chương 30	113
31. Q.2 - Chương 31	117
32. Q.2 - Chương 32	121
33. Q.2 - Chương 33	125
34. Q.2 - Chương 34	129
35. Q.2 - Chương 35	133

Nhiệt Hạ

Giới thiệu

Buổi tối trước hôn lễ thật sự nhàm chán, 10h đêm tôi lái xe ra ngoài hóng gió, nghe nói cuộc sống về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiet-ha>

1. Q.1 - Chương 1

Quỳnh: Mình vẫn nghĩ mình không cần chú thích bất kì điều gì trong truyện này. Kể ra thì, mọi tên riêng, địa danh, hay các thuật ngữ thời trang cũng không xa lạ quá với mình. Have fun!

Lần về nước này là quyết định đột ngột, công ty truyền thông Châu Đắc đã vào quỹ đạo hoạt động, nhưng vẫn phải còn cố gắng nhiều; hơn nữa luận văn tốt nghiệp chỉ mới hoàn thành một nửa, kì thật cũng không quá rảnh rỗi để về. Hoàn toàn ngoài ý muốn, cũng chính mẹ gọi điện làm tôi mềm lòng, nàng nói hôn lễ lần này rất quan trọng với nàng, hi vọng vô luận thế nào tôi cũng sắp xếp thời gian về tham dự. Mẹ là người phụ nữ phong tình, công ty bất động sản của nàng cũng có chút danh tiếng trong nước, hơn nữa còn quan hệ với các quan chức chính phủ cấp cao, hiện tại ông chủ tập đoàn Thái Hoa-Hoa Lai Sĩ nổi danh thương giới-sắp thành trưởng phụ của nàng. Tôi nghĩ, nàng là nữ nhân vừa thông minh vừa có nhan sắc, ít nhiều cũng có biện pháp của mình

Vài năm rồi chưa về nước, đường sá mở rộng có chút xa lạ, từ sân bay chạy thẳng về khách sạn, tôi có thói quen tự lên kế hoạch hành trình của mình, chắc chắn thời gian lưu lại nơi này không quá dài, tôi vẫn muốn du lịch một vài địa phương trong nước, tí như Tây Tạng

Buổi tối trước hôn lễ thật sự nhàm chán, 10h đêm tôi lái xe ra ngoài hóng gió, nghe nói cuộc sống về đêm ở thành thị này rất náo nhiệt, có lẽ nên trải nghiệm một chút

Hai tháng sau tôi liền qua 30 tuổi, nam nhân từng này tuổi đầu, tự chủ đã không thể xem thường, từ năm 25 tuổi, tôi bắt đầu không thích cuộc sống phóng túng. Tuy tính tình tôi không cổ quái, nhưng cũng không quá dễ dãi, có thể vì bản thân luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, khó tránh khỏi việc gây ra những áp lực vô hình cho người xung quanh, kì thật ngẫu nhiên, tôi cũng sẽ khao khát không khí náo nhiệt ấm áp

Bước vào quán bar xa hoa nổi tiếng của thành thị này, vừa rồi chính phủ tổ chức tiệc tùng ở đây, áp-phích thông báo dán đầy đường nên tôi tìm được địa chỉ. Nhưng khi đến thì đã muộn, sàn nhảy mới vừa dọn dẹp, bối cảnh âm nhạc trang trọng, đến hơn 11h đêm, nơi này mới khôi phục bản sắc—thanh âm ồn ã, đám người lục tục ra sàn, không khí bắt đầu náo nhiệt trở lại

Tôi nghĩ nơi này ít nhiều cũng xem như có chút đặc sắc, không khỏi nảy sinh cảm giác mới mẻ tốt đẹp, lúc ấy có người mặc âu phục đến sau tôi, thế là cởi áo khoác giao cho nhân viên phục vụ, giải khai cổ áo sơ mi, ngồi vào quầy bar gọi một shot Whiskey lạnh

Năm phút sau, tôi nhận ra một tầm mắt, ngược dòng đến chủ nhân tầm mắt ấy, nàng mỉm cười với tôi, ý tứ ám chỉ hàm súc mười phần. Nụ cười này tôi rất quen thuộc, tôi biết mị lực bản thân chưa bao giờ giảm sút, vô luận là phong độ, ánh mắt, cử chỉ giao tiếp, giọng nói đều có thể tóm được con mồi trong thời gian ngắn nhất. Chính là những năm gần đây, tôi bắt đầu không thích trò chơi vờn bóng này nữa, có lẽ, đêm nay có thể phá lệ

Vẫn là nam nhân chiếm thể thượng phong, nàng đến bên tôi, không trang điểm quá đậm, có loại khí chất thanh thuần, thực mâu thuẫn nhưng cũng thực hấp dẫn, bộ ngực cao ngất cùng hình dáng hoàn mỹ đều khiến thân thể trẻ trung này thêm hấp dẫn, a, Đỗ Chấn Hàm, đêm nay có thể có cuộc gặp mặt chất lượng cao

Ngón tay thon dài đối phương sờ mặt tôi, chơn mi nói, “Người dễ nhìn như vậy mà đi một mình?”

– “Tôi đang đợi người”

– “Sao vậy, nàng không đến?”. Gương mặt hồng nhuận chứng tỏ nàng đã say

– “Nàng đã đến đây rồi”. Tôi giương khóe miệng

Nàng cười khanh khách, quyến rũ dị thường: “Nam nhân kẻ nào cũng dối trá như nhau”. Xem ra đầu óc nàng vẫn còn thanh tỉnh

– “Tôi chỉ là nói thật mà thôi, cô không tin, tôi cũng không có cách nào”

– “Có thể mời anh đến bàn tôi uống một chén không?”

– “Tôi mời”. Dương tay gọi nhân viên phục vụ chai rượu tốt nhất

Với sự rộng rãi của tôi, nàng có chút kinh ngạc, rồi mới mờ ám cười: “Là đại thiếu gia, phải không? Hệt như anh trai công tử của tôi”. Nàng nhất định gặp qua không ít người, nhưng với nữ nhân trở nên danh giá chưa ngoa hiện giờ, quyền chủ động vẫn trong tay nam nhân

Nàng kéo tay tôi đến một góc phòng, nơi này kì thật rất tốt để tán gẫu

– “Anh muốn chúc rượu tôi phải không?”. Nàng cười kéo tôi ngồi xuống

Tôi lắc đầu: “Nếu cô không tình nguyện say, uống bao nhiêu cũng vô ích”

Tay nàng bò lên thắt lưng tôi, phi thường ôn hòa mời mọc: “Ai, tại sao cuối cùng tôi lại gặp phải kẻ không hứng thú với tình cảm”

– “Chẳng lẽ cô không muốn tìm một tình nhân thuần thực cùng nhau hướng lạc?”

– “Nếu người đó là anh, tôi tình nguyện”. Nàng nhướn người hôn môi tôi, phương diện này tôi có điểm sạch sẽ, hơi hơi tránh đầu!

– “Sao vậy?”. Nàng đột nhiên mềm oặt, tựa cả vào người tôi

– “Tôi nghĩ, chúng ta có thể tìm nơi khác thân mật”. Tôi ôm lấy thân thể nàng

– “Ngải Lị, cô đúng thật to gan a, A Sâm mới vắng mặt hai ngày, liền đi tìm người khác”. Nam nhân nhuộm tóc vàng óng ánh chen ngang giây khoảnh khắc thân mật của chúng tôi

Tôi thấy sau hần là một nam tử trưởng thành bộ dáng nhả bã, ánh mắt sắc bén, khóe miệng cương nghị, sống mũi thẳng, sơ mi đen lộ ra cơ thể xinh đẹp nhưng không khoa trương, quần bò phủ lên đôi chân thon dài, gương mặt anh tuấn làm người ta gặp một lần sẽ nhớ mãi. Dù khuôn mặt như điêu khắc của hần không chút nhúc nhích, nhưng cũng toát ra loại khí thế ngạo kiết bức người

Tôi không nghĩ mới đi ra ngoài một lần đã gặp phải nhân vật xã hội đen, cũng biết những quán bar kiểu này không thanh bình yên ả như bề ngoài. Tôi nghĩ thầm, người đang trong lòng mình là người cũ của hần, có lẽ mình đã gặp phiền toái nho nhỏ

– “Anh, anh sao lại đi đâu mất tiêu!”. Mĩ nhân nhảy khỏi vòng tay tôi, ôm tên tóc vàng một cái, tôi lại nghĩ sự việc không nghiêm trọng như mình tưởng

– “Huynh đệ, người có phúc a”. Tiểu tử tóc càn tiến lên, đột nhiên thân mật vỗ vai tôi. “Ngải Lị của chúng tôi rất kén chọn a”

Tôi chưa nói gì, bình tĩnh ứng phó hành động khiếm nhã của hần, loại nam nhân này nơi nào trên thế giới cũng có, nhưng không thể tránh. Nữ nhân tên Ngải Lị này, nếu khí chất không cao nhã, tôi cũng sẽ không dễ dàng ra tay, đương nhiên, anh trai nàng cũng có tư chất quý tộc

– “Vị này chính là A Sâm, bạn trai Ngải Lị, huynh đệ, người nên đi mau đi a, hahaha”. Hấn pha trò nhằm chán, vội vàng chuyển sang ngồi bàn khác

Nam nhân anh tuấn tên ‘A Sâm’ kia đi đến, ngồi bên cạnh tôi, im lặng đưa tôi một điều thuốc, tôi kì thật không hút thuốc, nhưng vẫn kìm lòng không đậu nhận lấy, hấn khuyh người châm lửa giúp tôi. Đóm lửa phóng tiến ánh mắt hấn, khiến đôi mắt kia càng thêm thâm thúy khó dò

Lòng run lên, có chút kinh ngạc tại sao một người lại có đôi mắt xảo hoạt nhưng quang huy bình tĩnh đến vậy

– “Chưa gặp qua cậu a”. Đây là lời mở đầu của hấn, nhẹ nhàng phủ một ngụm khói, hỏi tôi một câu khiếm nhã. Ánh mắt hấn lại liếc về Ngải Lị bên cạnh mình, tôi không trả lời, tôi nghĩ đáp án của mình cũng không quan trọng với hấn

– “Cô thích hấn?”. Hấn đột nhiên hỏi Ngải Lị như vậy

Ngải Lị tựa hồ hồn dỗi: “Nghe nói lần trước anh đi du lịch Vịnh Nước Lớn, cứ nhiên không nói với em tiếng nào, em nghĩ anh căn bản không quan tâm đến em đi”. Mặt nàng không giấu được những uể oải cùng thương tâm, “Cho nên em quyết định rời khỏi anh, đây là bạn trai mới của em, anh ấy đều bằng anh–trên mọi phương diện”. Lời nói này quá đáng, muốn tôi phiền toái sao

– “Phải không?”. Hấn thần nhiên hỏi lại, ánh mắt có chút vô tình quét sang tôi, tuy lâm thời biến thành gổ đá, tôi cũng cười cười, “Vậy phải chúc mừng cô, cô yêu ai thích ai, đều là tự do cá nhân, tôi không quản”

Bề ngoài xuất chúng, tuổi trẻ khí thuận, còn không biết ‘quan tâm’ tài sản của mình, kẻ giàu có hợm hĩnh thích vui chơi, nói vậy cũng không có cơ hội một mình đến Vịnh Nước Lớn nghỉ dưỡng, sách, thật sự thấp toàn thấp mĩ, nhưng giống thấp toàn thấp mĩ cười chê. Không biết vì sao, những kẻ thế này, đại khái là hình ảnh của tôi năm năm trước

Có lẽ biểu tình khinh thường có chút lộ liễu, hấn miễn tuệ sâu sắc quay đầu hỏi tôi: “Ngoài tôi ra, nàng không chủ động mời mọc nam nhân nào”. Rồi hấn nói với Ngải Lị, “Không cần kì vọng cao vào nam nhân, sẽ ưu đãi đặc biệt với cô”

– “A Sâm, anh từ từ!”. Ngải Lị nóng nảy nói, ánh mắt đột nhiên nảy lửa, nàng xích lại gần tôi vờ như vô cùng thân thiết ôm tôi, “Nói anh yêu em”. Chiêu này cũng không inh, nhưng tôi không phải người keo kiệt

– “Không ai không yêu em, anh cũng không ngoại lệ”

– “Anh nguyện ý làm tất cả mọi chuyện cho em phải không?”. Nàng nhìn tôi, hi vọng có thể dùng tài năng văn hồi một ít tôn nghiêm trước mặt người làm mình thương tâm, tuy tôn nghiêm kia thực hèn mọn

– “Em nói, anh mới biết được có thể làm cho em hay không”

Nàng lấy một viên thuốc trong người ra, thả vào li rượu, tao nhã bưng li rượu đến trước mặt tôi: “Uống hết đi”. Xem ra hôm nay, tôi nhất định phải trả giá vì một nữ nhân mình chỉ biết tên, nhưng như vậy cũng không có gì quá đáng

Có lẽ vì cảnh tượng thách thức này kích thích, có lẽ vì âm nhạc đêm nay có chút cuồng nhiệt, có lẽ vì đã quá nhập vai người thành đạt chín chu, lúc này đây, tôi không chút do dự nốc sạch li rượu độc kia. A Sâm nọ nhú mày, nghiêng ngẫm thưởng thức trò vui của nữ nhân cũ và tình nhân xa lạ của nàng

Hấn thông suốt xoay người: “Không quấy rầy các người mua vui, tạm biệt”. Tôi tựa hồ thành xúc tác cho hai người bọn họ

Đột nhiên, bên hông truyền đến một cổ xúc động, làm một tôi kinh nghiệm phong phú hiểu rõ mình vừa uống thứ gì, Ngải Lị phần nộ nhìn bóng dáng A Sâm rời đi, một tay giữ chặt lấy tôi, dùng thanh âm đủ lớn để A Sâm nghe thấy, tuyên bố: “Anh, vào giúp em”

Nàng kéo tay tôi đến một phòng riêng trong quán bar, vừa đóng sầm cửa đã cấp bách cởi dây lưng tôi, giải khai cúc áo tôi, kiếng chân hôn cổ tôi..... Tôi nghĩ bất kì nam nhân nào cũng khó cự tuyệt những khiêu khích nóng bỏng này, huống chi bản thân đã uống qua li rượu kích dục kia

Chính là khi bắt đầu tiến vào giai đoạn hừng hực, cư nhiên có người đẩy cửa mà vào, tôi quay đầu theo bản năng, lại đối diện ánh mắt lợi hại kia, tình huống này xem ra đặc biệt căng thẳng. Ngải Lị quần áo xộc xệch quay đầu nhìn A Sâm, vừa dùng ngón tay thon dài khiêu khích tôi, vừa nhìn hấn khiêu khích, tôi đột nhiên không có hứng thú, tôi có thể vui vẻ phóng túng phong lưu, nhưng không thể để người khác lợi dụng, tôi nhẹ nhàng đẩy nữ nhân bên người ra, tuy nói dục hỏa nam nhân không thể tắt ngấm ngay tức khắc, nhưng muốn vui đùa, trước mắt tôi không chỉ có một người duy nhất để chọn lựa

A Sâm khóa chốt cửa, mặt hấn không dao động nhiều, nhưng ý muốn xâm lược tôi vẫn cảm nhận được. Hấn cởi sơ mi đen, lộ ra cơ thể cân xứng, cười tà bước lên một bước, Ngải Lị không nhìn hấn cũng không cản hấn, thẳng đến khi hấn chạm vào hông nàng, cúi đầu nói bên tai nàng: “Cô muốn vui cùng hấn, hay cùng tôi? Hay là—cùng nhau?”

Người Ngải Lị run lên, lại một lần không chút ngượng ngùng ôm tôi, nàng thực khẩn trương, bàn tay nắm chặt, nam nhân này có sức ảnh hưởng to lớn với nàng. Bàn tay A Sâm lúc này vuốt ve tấm lưng nàng duyên dáng, tôi muốn rời đi, lại bị hấn dùng tay còn lại giữ lấy, hấn mạnh đến kinh người

Hấn thành thực hôn lên chiếc lưng nàng duyên dáng, nàng buông súng đầu hàng.... nữ nhân thủy chung không thể cự tuyệt người mình yêu. Ngải Lị rên rỉ, cánh tay trắng nõn vắt qua cổ tôi, dị thường phiền tình. Nam nhân kia cư nhiên bắt đầu cởi quần bò, tựa cả người vào đây, thân thể Ngải Lị đè cả lên người tôi, lưng tôi chạm vào tường, có chút lạnh, đầu óc bắt đầu loạn, không cần kinh nghiệm cũng biết đây là tình huống gì. A Sâm dùng thân thể nhịp nhàng đè ép Ngải Lị, tôi cũng nổi lên phản ứng, một tiếng ‘Dừng lại’ cũng không cách nào thoát ra khỏi miệng, tôi không biết mình xảy ra chuyện gì, định lực của tôi, nhẫn nại của tôi, lúc này tan thành bọt biển

2. Q.1 - Chương 2: -2

Năm đó lúc phóng túng nhất cũng không chơi trò 3P, tôi nghĩ chia sẻ một nữ nhân với người khác thật ghê tởm, nhưng lần này, tôi hiểu thế nào là dục vọng trắng trợn hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Ánh mắt nam nhân, thân thể nữ nhân mềm mại, đều làm tôi hưng phấn một trận, không áp lực, không để ý hậu quả, vứt bỏ trách nhiệm. Chỉ dùng thân thể đáp lại yêu cầu nguyên thủy nhất, dốc toàn bộ sức lực khoái nhạc....

Một bàn tay xuyên qua thắt lưng tiến vào quần con tôi, hông tôi một trận khấn trương, bàn tay kia tuyệt đối không phải của nữ nhân, không lẽ—tôi mở bừng mắt, giật mình nhìn nam nhân trước mắt nhập tâm âu yếm Ngải Lị, mẹ nó, hấn rốt cuộc muốn làm gì?!

Tay hấn chạm vào tôi đang có tiết tấu bồi hồi vô định, khi thì trở lại thắt lưng, khi thì chiến đấu trên các chiến trường hông má, cuối cùng thế nhưng lại đi đến trung tâm đầu não phía trước! Lúc ấy thực sự như mộng, tôi thề mình chưa từng bị nam nhân sờ soạng qua, nhất thời cả người cứng còng, lại sợ Ngải Lị phát hiện, tôi một phen kéo đầu hấn. Hấn ngẩng đầu cười tà, vươn lưỡi liếm cánh tay tôi đang chết trụ tay hấn, tôi giật nảy mình, Ngải Lị vẫn ở giữa hai chúng tôi, vô lực ghé vào ngực tôi thở dốc. Lúc này, A Sâm giữ chặt gáy tôi, hấn dùng sức gắt gao hôn tôi, dùng đầu lưỡi linh hoạt giảo trá tôi, lúc đó tôi khiếp sợ không nói nên lời, toàn bộ không khí trong phổi như bị hấn hút hết, hấn gần như cố chấp dây dưa mút vào, triều nhiệt tăng cao cùng tiếng thở dốc dẫn tôi vào hồ sâu dục vọng khôn cùng....

Không muốn tắt thở, tôi đẩy hấn ra—chạm rầy lau sợi chỉ bạc bên khóe miệng, có chút chật vật. Hấn bốn cột nhìn phản ứng của tôi, chúng tôi nhìn nhau ba giây, lòng tôi bất an từng trận, trên bàn đàm phán tôi cũng chưa từng gặp phải tình huống này

Tôi trừng hấn, đẩy Ngải Lị trên người ra, kéo khóa quần lên, nhặt quần áo rơi vãi trên sàn chuẩn bị ra ngoài, tôi không muốn cũng không thể đùa bỡn thế này. Ngải Lị tỉnh táo lại, tựa hồ bây giờ nàng mới xấu hổ, đương nhiên nàng cũng không biết một màn vừa rồi..... Nàng nhanh chóng chỉnh sửa trang phục, có chút mờ mịt thất thố nhìn tôi rồi lại nhìn A Sâm của nàng. Đại khái đại tiểu thư cũng không thể điên cuồng như thế, trông nàng rất quần bách

Tôi cười khổ, không biết vì sao đêm nay lại rắc rối thế này. Bước vài bước, tay bị một cánh tay mạnh mẽ giữ lấy, tôi quay đầu lại, là nam nhân tuần mã tà ác kia

– “Muốn làm gì?”. Tôi bắt đầu không kiên nhẫn

- “Ngải Lị, cô ra ngoài đợi tôi”. Hấn ra một mệnh lệnh cổ quái
- “A Sâm, không liên quan đến anh ta, em....”
- “Ra ngoài—”. Hấn mở cửa ra, lại nhìn tôi, “Tôi phải nói chuyện với hấn”
- “A Sâm.....”
- “Tôi cam đoan sẽ không đánh người, đi được chưa?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra ý tứ Ngải Lị, nguyên lại nàng cho rằng tôi sẽ bị nam nhân này đánh, thật buồn cười, tôi cũng có thời gian huấn luyện quân sự chính quy, hấn có thể làm vậy với tôi sao, nếu không phải đã uống chút rượu, hấn nhất định không phải đối thủ của tôi, thế là tôi an ủi Ngải Lị: “Nếu có đánh, hấn cũng không thắng được tôi”

Nam nhân cười lạnh hứng thú, Ngải Lị đành phải lui ra

Hấn sập cửa, nhìn tôi năm giây: “Không ngờ cậu còn có ý tứ”

- “Không ngờ anh nhàm chán đến vậy”. Tôi muốn ra ngoài tìm nữ nhân, ở cùng hấn không có ý nghĩ gì, “Hơn nữa, tôi và anh không có gì để nói”

Hấn chặn đường tôi: “Tên, tôi muốn biết”

- “Đỗ Chấn Hàm”. Tôi tự nhiên nói, cũng không hiểu vì sao mình lại trả lời. “Bây giờ anh biết rồi, tôi có thể đi chưa?”
 - “Chẳng lẽ cậu không hiểu vì sao tôi giữ cậu lại?”. Hấn chặn ngay cửa
 - “Tôi chỉ là không hiểu, tiếng Trung có nhiều tầng ý nghĩa khác nhau”
 - “Hừ, còn biết nói đùa. Nhưng bây giờ—không thấy khó chịu sao?”. Mắt hấn quét vào nửa thân dưới tôi
- Ngửi được mùi nguy hiểm, tôi nheo mắt đánh giá hấn: “Anh—có ý gì?”
- “Ý tứ còn chưa rõ ràng sao? Hay cậu cố tình không hiểu?”. Hấn đến trước mặt tôi, “Tôi nghĩ, không chừng làm với cậu còn thú vị hơn, nụ hôn vừa rồi, kì thật chúng ta đều có cảm giác, không phải sao?”
 - “Anh mẹ nó rốt cuộc muốn gì? Nụ hôn kia thật tởm lợm”. Hơn nữa tôi rất ghét người khác hôn mình, nhưng vừa rồi...mẹ nó, tôi muốn ra ngoài cho thoáng, thuận tiện đè ép dục vọng của mình. “Tôi không biết hiện tại anh có tỉnh không, tôi không muốn ở cùng chỗ với kẻ điên, nữ nhân ngoài kia tùy anh chọn lựa, đừng gặp người liên động dục!”. Nói đến đây, lại chứng minh rằng cảm xúc của mình bị hấn không chế, tôi rất không thích việc này

- “Tôi chưa từng gặp nam nhân nào vẫn còn định lực khi dùng thuốc kích dục, có lẽ ánh mắt Ngải Lị không tầm thường a”. Hấn đột nhiên bước đến ôm chặt tôi không một kẽ hở, dù có chút chán ghét cùng không thoải mái, nhưng đôi tay hữu lực này làm thần trí tôi bắt đầu mê li, không khí biến đổi có thể miễn cưỡng cảm nhận và nhận ra được, loại tình huống mãnh liệt dịch ý này, mâu thuẫn với những giao triền thân mật hiện thời, cơ thể tôi dâng lên một cỗ nhiệt, tôi thậm chí còn thấy hấn cười lạnh độc đáo: “Thoải mái đi, bất quá chỉ là một đêm tình, cũng không sao.....”. Có lẽ đến mai, chúng tôi cũng không ai biết ai, nếu phóng túng vốn là một cuồng hoan lỗi thời, không phải tôi có thể hợp lí hợp tình từng bước từng bước, biến thành nạn quân tử trong một ngày, hoặc một giờ sao?

Dục diễm mau chóng đốt cháy trong gian phòng mờ ám, quanh thân bầu không khí bắt đầu không thể cưỡng chế, hơi thở nặng nhọc, chỉ có thể hưng phấn vô lý lẫn nhau. Thân thể khát cầu lu mờ lí trí, hấn chủ động đến gần, vùi đầu vào cổ tôi, tay tôi run rẩy xoa tẩm lưng hấn bóng loáng cứng rắn mà mềm mại khỏe mạnh, tôi nhắm mắt hít một hơi thật sâu, hấn nhẹ nhàng cắn xé vai tôi rồi đi lên, cắn mạnh vào vành tai tôi, một tay đẩy tôi vào tường, thô lỗ mà khẩn trương lột đồ tôi, dục vọng dâng trào bại lộ trong mắt đối phương, tôi có thể cảm giác ý nghĩ giao triền đang rục rịch tích trữ, vừa then thừng vừa kích thích

- “Cậu còn háng hái hơn tôi nghĩ”. Hấn gấp gáp mà kiên quyết chăm chú nhìn tôi
- “Nếu đây là mục đích của anh, thì cứ làm đi”

Hắn cười cười, cũng cởi sạch đồ mình, vẻ nam tính oai hùng lúc này đặc biệt kiều ngạo ương ngạnh

– “Nếu tôi làm thật, cậu sẽ không nói thế”. Hắn quỳ xuống hàm trụ hạ thể tôi. Tôi hô nhỏ một tiếng, bất khả tư nghị nhìn hắn, đầu lưỡi kia linh hoạt đảo quanh đỉnh đầu, nặng nề đùa bỡn, một luồng khoái cảm mãnh liệt làm tôi mê muội, một lúc sau, chất lỏng nóng ấm xông thẳng vào yết hầu hắn, hắn phun thứ kia ra rồi mới ngẩng đầu nhìn tôi, lấy tay lau dấy vết trên khoe môi. Biểu tình phóng đảng không chút kiềm chế này làm người tôi nóng lên, tôi không nghĩ thân thể có tuổi khi đối mặt với dự vọng lại rõ ràng như vậy, đột nhiên, tôi không dám nhìn thẳng mắt hắn, vẻ công kích mạnh mẽ đó, tôi không thể dễ dàng thừa nhận

Thừa dịp tôi xuất thần, hắn thế nhưng đã đứng lên đẩy tôi ngã xuống sàn, toàn thân áp lên người tôi, ngón tay tiến đến mặt sau, tôi bối rối hai giây, trầm giọng nói: “Tôi không phải nữ nhân, anh mẹ nó rõ ràng muốn—“

– “Tôi không xem cậu là nữ nhân”. Hắn cười tà động đây dè lên ngực tôi, lực đạo rất lớn, A Sâm lần nữa nắm chắc tình thế trong tay, tôi trừng hắn, nhất thời quên phản kháng, hai chân mạnh mẽ bị tách ra, đủ để tôi biến sắc

– “Cậu làm tôi có cảm giác...”. Hắn cúi đầu hôn trụ tôi, hôn như phát tiết, quang mang trong mắt hắn chợt lóe trước mặt tôi. Sau đó một trận đau buốt đoạt đi thần trí tôi, cư nhiên liền cứ thế mà vào! “A.....Cút!”. Tôi hét lên, hắn vẫn không quan tâm kịch liệt ra vào, tôi cảm giác tẩm tẩm bên dưới đã có chút ướt át, mẹ nó, thế nhưng đổ máu, chuyện nhục cười như thế lại xảy ra với Đỗ Chấn Hàm tôi, tôi thế nhưng lại cùng với nam nhân mình chưa quen biết hơn 10 phút làm chuyện này, tôi không rõ, nhưng đại giới tựa hồ có chút quá đáng

– “A, cậu thế nhưng lại hung hăng nuốt lấy tôi”. Hắn rên rỉ say mê, không dừng lại

Màn đau đớn hấp dẫn không ngừng lặp lại, một cỗ khoái ý quen thuộc quét qua người, ngón tay bấu chặt vào tay và cổ hắn, lúc cơ thể hữu lực vận động, chúng tôi đều rên rỉ như dã thú, cả hai dường như đều cuồng nhiệt. Hắn một tay kéo tôi khỏi sàn, tôi nhân tiện ngồi lên đùi hắn, hắn từ dưới mạnh mẽ xỏ xuyên, cơ thể mẫn cảm gắt gao hấp trụ cự vật tiến vào, tôi bắt đầu không thể tự chủ. Định lực của tôi, tôn nghiêm của tôi, thói quen thao túng người khác của tôi, tại một khắc này, đều vỡ như bong bóng xà phòng, biến mất trong bầu không khí nóng rực

Những vùng nhạy cảm trên cơ thể đều bị kích thích, vô tình hữu ý hòa theo hắn, những ma sát mãnh liệt tình cảm, lời lẽ giao triền chặt đứt thần kinh cả hai, bụng dưới co rút một trận, cả người co rút trong vui sướng, cùng tiếng gầm rú của cả hai, đến cao trào. Chúng tôi hoàn toàn hòa tan đối phương, bằng phương thức nguyên thủy tàn khốc nhất. Mồ hôi tẩm tấp hết thảy, chúng tôi ngã ra sàn vuốt ve thở dốc, thật lâu sau vẫn không thể ngừng...

Sau đó, tôi nhặt quần áo vương vãi trên sàn mặc vào, mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lần phóng túng này đã vượt qua nguyên tắc của tôi, toàn thân mệt mỏi vô lực, hôn沉沉 phủ kín cơ thể như nhắc nhở hai giờ hoang đường vừa qua. Là tôi mở cửa trước, bản thân cũng không còn dũng khí liếc nhìn nam nhân kia một cái, dù hắn vẫn đang ngồi trên sofa, dùng ánh mắt lạnh băng nhưng thỏa mãn bản năng lưng tôi, tôi cũng chỉ muốn mau rời khỏi nơi này

Len qua đám đông nhảy nhót điên cuồng trong quán bar, đám người kia, hưởng thụ tất cả những gì có thể hưởng thụ, bọn họ dùng chính thân thể mình đối lấy khoái hoạt, vì bọn họ vốn không có gì, tôi nghĩ kẻ tên A Sâm kia cũng vậy, công phu cao siêu trên giường, mị lực bắn ra tứ phía, tướng mạo không chê vào đâu được, ánh mắt thâm thúy cao ngạo, chính là, qua một đêm, có thể hắn đã có được ít nhiều điều mình không có. Đỗ Chấn Hàm, đã quên tất cả, khôi phục quỹ đạo nguyên tắc làm người, trò chơi chỉ là trò chơi, qua đêm nay, người vẫn là tổng tài cương quyết, tinh anh của thế giới, đương nhiên, còn phải nhớ đến đúng giờ tham dự hôn lễ của mẫu thân

Tôi phải về tắm nước nóng, ngủ một giấc no say. Lúc ấy cảm giác cả người đều khó chịu, nhấc chân ga, chân cũng như nhũn ra. “Shit!”. Tôi tự mắng mình. Lái xe sau khi uống rượu là nguy hiểm, nhưng chưa ai nói qua, lái xe sau khi mệt mỏi quá độ còn nguy hiểm hơn

Đại khái tôi ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau, tiếng chuông điện thoại vang lên khó để chủ nhân: “Chấn Hàm, con luôn luôn rất đúng giờ, hôm nay xảy ra chuyện gì? Tham gia hôn lễ của mẹ khó như vậy sao?”

Tôi bắt đầu thất cà-vạt: “Sorry, đang chuẩn bị xuất phát”

– “Con phải đến trước bữa tiệc tại biệt thự, đừng quên, là 3 giờ”

– “Tuân mệnh”. Tôi chọn một bộ lễ phục

3. Q.1 - Chương 3

Khách tham dự hôn lễ đều là các chính trị gia hoặc thương nhân nổi tiếng, Hoắc Lai Sĩ, vì muốn lưu lại ấn tượng đầu tiên tốt đẹp mà đích thân giới thiệu tôi với vài vị quan khách. Năm ông gần 40, người vợ trước mới sinh một đôi long phượng, từ bé đã là thần đồng thiên tài. Nghe nói đến giờ bọn họ vẫn rất vĩ đại, người con gái là chủ tịch tổ chức WHO, người con trai học cùng khóa tôi, năm nay đã lấy học vị thạc sĩ. Tất nhiên, mọi chuyện tôi biết cũng nhờ công mẹ gián lược thuật lại qua điện thoại, có thể nàng muốn đưa con thanh cao này sẽ tỏ vẻ chút kính trọng với người khác. Dù chỉ diễn trò 1 ngày, nàng cũng muốn tôi có thái độ chân thành đúng mực. Việc này, tôi có thể phối hợp, sau khi bước vào thương trường, tôi liền trở thành người đúng mực

Đây là bữa tiệc riêng tư thân tình, bên cạnh là mẹ tôi cùng Hoắc Lai Sĩ trực tiếp lui tới chào đón quan khách, không khí tương đối hòa hợp, mẫu thân chói lọi, nàng tươi cười rạng rỡ kéo tôi lại, tựa vào vai tôi mà nói: “Con vận một thân lễ phục đen, mê đảo không ít tiểu thư có mặt, nhớ rõ phải nắm chắc thời cơ”

Tôi giương khóe miệng, bỏ qua mọi ánh mắt tò mò chăm chú nhằm vào mình: “Chương tiểu thư, hôm nay là hôn lễ của bà, không phải lễ xem mắt của tôi”. Nhờ vẻ ngoài ưu việt trời sinh, tôi cũng biết cách tận dụng mọi lực mở đường tiến thân

– “Con trai, chú ý biểu hiện của con”. Nàng nhẹ giọng buông một câu, dẫn tôi đến trước mặt Hoắc Lai Sĩ

– “Chấn Hàm thực sự là nhân tài”. Hoắc Lai Sĩ cũng không phải lão nhân hồ đồ, phong thái ông như cũ, ánh mắt sắc bén, đôi nhân xử thế chu toàn, “Mẹ con thường nhắc về con trước mặt ta, con vẫn là niềm tự hào của nàng”

– “Hoắc bá bá, thực vinh hạnh hôm nay có thể trở thành người một nhà”. Tôi bắt tay ông, “sau này thỉnh người chỉ giáo”. Hiện tại không như quá khứ, mọi người đều sống trong xã hội văn minh tiên tiến, cũng không tất yếu cho rằng con trai riêng của vợ phải xưng mình là ‘phụ thân’

– “Đến đến, đây là Hoắc Quân Tề con gái ta”. Hoắc Lai Sĩ nhanh chóng giới thiệu con gái với tôi, “Các con nhất định sẽ có đề tài nói chuyện. A Tề, đây là Chấn Hàm”

Một cô gái thon thả xinh đẹp quay đầu, nàng có vẻ thành thực trước tuổi, nhưng cũng vài phần quen mắt: “Xin chào, nghe danh anh đã lâu”. Nàng không phải không cường điệu nói, tôi thần nhiên cười cười, mặt nàng có chút đỏ

– “Ba, anh trai đâu?”. A Tề nhìn quanh quất tìm anh trai. “Mới rồi còn đứng trên sân khấu phát biểu, xoay người đã không thấy đâu”. Con nhà giàu luôn đa tài đa nghệ

Biểu tình Hoắc Lai Sĩ thực sáng sủa: “Ta nói nó đi đổi lễ phục, đứa nhỏ này ở nước ngoài nhiều năm, hoàn toàn biến thành người ngoại quốc, ăn mặc rất tùy tiện, cả ngày không đúng mực, ta cũng hết cách. Chấn Hàm a, sau này con quan tâm khai đạo một chút”. Nói như vậy, nhưng trong giọng nói không chút thành ý, ông nhờ vả kẻ chỉ biết đến lợi ích cá nhân, bất quá, ‘quan tâm khai đạo’ có thể chính là đề tài ông muốn nói tiếp theo

Đội trưởng bối rời đi, A Tề đột nhiên đến gần tôi: “Chấn Hàm, có gì không thoải mái sao?”. Thật là một câu hỏi không câu nệ bó buộc, nàng nhiệt tình kéo tay tôi đến sau biệt thự, “Đến, từ giờ trở đi, mọi người là huynh đệ tử muội, không cần khách sáo, mới vừa rồi tôi chỉ biểu hiện cho cha xem, vì ông luôn chê trách chúng tôi không quy củ, haha”. Tôi bắt đầu thích người nhà này

– “Anh nhất định phải đến thăm hoa viên của chúng tôi một chút, đó là kiệt tác tỉ mỉ của tôi và anh trai”. Nàng dẫn tôi đến một vườn kim cúc lan, các loại lan xếp từng khu vực riêng biệt hệt như xếp hàng điểm danh. Không khí trong lành, độ ẩm vừa phải, hương gió thoang thoảng mùi lan. Dù tôi không hiểu biết nhiều về cây cảnh, nhưng cũng biết giữ được hương thơm này không phải chuyện dễ dàng, huống chi là giống lan đồng danh khó chăm sóc

– “Hai người thích trồng hoa?”

– “Chỉ cần có sinh mệnh, chúng tôi đều thích”. Nàng cười, xuyên qua tấm màn plastic bao phủ hoa viên, có thể thấy vàng thái dương rọi rỡ trên môi nàng. “Anh nhất định nghĩ tôi rất kì quái đi? Anh trai còn quái hơn tôi, bất quá, anh ấy là nghệ sĩ, tôi không phải”. Hiển nhiên, anh trai là thần tượng của nàng

– “Cô cũng thực đặc biệt”. Với những nữ nhân vĩ đại, tôi chưa bao giờ keo kiệt lời khen

– “A! Tôi thấy anh ấy rồi”. Nàng nhìn quanh ngoài cửa sổ, nơi có thể thấy cầu thang. “Để tôi gọi anh ấy đến đây, anh ấy chán ghét tiệc rượu, đặc biệt là hôn lễ, haha, cần phải cứu vớt anh ấy”

Có lẽ bị niềm vui của nàng cuốn hút, tôi thực sự đứng yên không động đậy, thưởng thức nữ nhân thanh nhã trước mắt. “A Tề, em đang làm gì?”. Thanh âm quen thuộc kéo tôi về thực tại, cả người chấn động, tôi sao có thể quên giọng nói thấp trầm gợi cảm mà mang theo hương vị ngang ngược này. Tôi cơ hồ dùng tất cả khí lực, mới có thể xoay người bình thần nhìn người đang đến gần

Bốn mắt nhìn nhau, hấn thất kinh không kém hơn tôi. Đúng vậy, ánh mắt cả nhà bọn họ đều lợi hại, lòng tôi như nổi sóng. Hấn một thân lễ phục tối màu trái ngược về ngang tàng đêm qua, nhưng vẫn anh tuấn như vậy. Tôi không khỏi nghi ngờ, người này rốt cùng là ác quỷ hay thiên sứ? Nhưng xem ra, việc này không tốt đẹp lắm.....Đỗ Chấn Hàm, quyết định ngu ngốc nhất của người từ trước đến nay, đó là— vì không chịu nổi cô đơn mà đến quán bar chết tiệt kia

Tiểu thuyết đều viết như vậy, tại thời điểm thích hợp gặp người thích hợp, hoặc ở thời điểm không thích hợp nhất sẽ chạm mặt người không thích đáng nhất, tôi thuộc trường hợp sau. Vận mệnh an bài làm tôi dị thường chặt vật, nguyên lai hấn không phải không có gì, mà bởi tôi, luôn tự mình đứng

– “Anh trai Hoắc Quân Sâm của tôi, anh gọi A Sâm là được rồi”. A Tề vỗ mạnh vai hấn, đơn giản gói thiêu hai nam nhân đang im lặng với nhau, “Vị này là con trai dì Chương, Chấn Hàm”

Hoắc Quân Sâm đột nhiên tiến đến, ôm đồm kéo tay tôi, đi đến nhà nghỉ trong hoa viên, tôi cảm thấy hành động này như đùa dai nhiều hơn

– “Muốn làm gì?”

– “Đi với tôi”. Hấn thần nhiên nói, biểu tình đã khôi phục bình thường, quay đầu nói với em gái, “A Tề, phiền em mang hai tách cà phê đến đây, anh muốn cùng-Chấn Hàm tán gẫu một lát”

– “Được, đợi tí”. A Tề chưa nhận ra điều gì khác thường

Tay hấn vẫn chưa buông ra, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, giống như muốn đốt thủng vải lỗ trên mặt tôi, rồi mới nói: “Thực sự là ngoài ý muốn”

– “Chuyện tối qua.... tôi đã quên, hi vọng anh cũng vậy”. Tôi cười thế nào cũng mất tự nhiên, tư thái lão đạo cũng không bộc lộ

– “Nếu không quên được thì sao?”. Cách mặt bàn vuông, hấn khuynh thân tựa gần vào, chớp mũi sắp chạm vào mũi tôi, “Cậu tưởng chuyện gì cũng theo ý cậu sao?”

– “Tiếp tục cũng vô nghĩa”. Tôi cũng không lùi bước, nhìn thẳng hấn, “Tôi với anh chỉ mới gặp nhau đêm qua, từ giờ trở đi, chúng ta là thân thích”

– “Đừng dùng loại quan hệ nhằm chán này áp đặt tôi, thật giống cậu đang tự nhủ, A Sâm tôi trong lúc vô ý đã thượng anh trai mình? Huynh đệ loạn luân đều bị thế giới chê cười, cậu cảm thấy vậy phải không? Có phải chúng ta nên lần nữa xác định lại quan hệ hay không?”. Hấn hừ lạnh, tôi cảm thấy hấn càng đùa giỡn quá đà

– “Đủ rồi!”. Tôi nhin không được nữa, gạt tay hấn ra, đứng lên, “Anh mẹ nó cũng một vừa hai phải!”

Đáy mắt hần nhất thời lạnh lẽo, chậm rãi ngẩng đầu nhìn tôi: “Bực bội, phải không? Xem ra chọc giận cậu không khó lắm”. Sau đó, hần cũng đứng lên, tóm chặt cổ áo tôi, cổ sức hôn, đầu lưỡi nóng rát quét ngang môi tôi. Một cổ mãnh liệt thô lỗ, bá đạo vô tình, đầu tôi muốn nổ tung. Hần cũng quá lớn mật, nơi này lúc nào cũng có thể có người qua lại—Khi đang duyên hôn, tôi đắm một quyền vào bụng hần, hần đau đến đấy tôi ra

– “Hạng công tử như anh, không ném mùi đau khổ thì sao biết điều buông tay được!”. Tôi một câu hai nghĩa cảnh cáo hần, “Hết thấy, xem như chưa xảy ra! Nếu anh muốn tìm trò chơi kích thích, tôi có thể phụng bồi, nhưng không cần uy hiếp tôi, không cần ra lệnh theo thói quen! Anh nhớ cho kĩ, trong mắt tôi anh chỉ là kẻ chưa trưởng thành”. Nói xong, nhắc chân bước đi, tôi thật sự không muốn lại lâm vào cảnh nam khan

– “Uy—”. Từ sau truyền đến thanh âm lười biếng nhưng cực độ bất mãn

Tôi dừng lại, không quay đầu

– “Tháng sau tôi sẽ ra nước ngoài”. Hần đột nhiên xông lên, một phen túm trụ tay tôi, biểu tình khó nắm bắt, rồi mới phun ra một câu làm tôi giật mình: “Đỗ Chấn Hàm, cậu thực sự không có chút hảo cảm nào với tôi sao?”

Lặng yên thật lâu, tôi mới vô lực trả lời: “Phát điên phải không? Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Hần nhẹ nhàng mở miệng, vẫn ánh mắt tôi không quên được, cố chấp đến không chùn bước: “Tối qua sau khi cậu rời đi, tôi vẫn ngồi trong phòng, thẳng đến khi tôi ra ngoài nói với Ngải Lị, cô ta không nên lời dưng cậu. Hơn nữa, tôi muốn tìm cậu, sau đó lại làm vài lần cùng cậu, bởi vì, cậu thực sự là khẩu vị của tôi”

– “Anh rốt cuộc là ai? Nói rõ ràng! Anh là ai?”. Tôi tức giận mở miệng, “Xã hội đen, đại thiếu gia, nghệ sĩ, muốn lưu danh hậu thế, hay là thuần túy muốn hưởng lạc?”

Hần liếm liếm môi, tươi cười rạng rỡ, trước đó, hần chưa từng có vẻ mặt này: “Tôi? Tôi cũng không biết. Cậu nghĩ tôi điên thì tôi là người điên, nếu cậu không xác định, tôi điên cũng không sao”

Tôi kiên nhẫn nhắc nhở hần: “Chuyện kia chỉ là một trò chơi, sẽ không có lần thứ hai”

– “Tôi không giống đang thật tâm sao?”. Hần bày ra dáng vẻ không biết, “Tôi không khờ dại vậy. Nếu chỉ là trò chơi, cậu nguyện ý cùng tôi—tiếp tục chơi không?”

– “Tôi chơi không nổi”. Quay đầu bước đi, tôi không dám dừng lại dù chỉ một chút

– “Đỗ Chấn Hàm!”. Hần gọi với theo, “Mùa hè còn rất dài, chúng ta sẽ gặp lại”

Tôi nhin không được quay đầu nhìn hần, thân ảnh vận lễ phục cao ngất nổi bật giữa giàn hoa lan cư nhiên tuần dật thần kì không cưỡng được, tôi thậm chí còn nghĩ người sa đọa đêm qua là kẻ khác, cảm giác thế giới này đều đảo lộn, chuyện ngoài ý muốn điên khùng gì cũng có thể xảy ra. Không biết vì sợ hần hay vì chột dạ, chạng vạng, khi hôn lễ chấm dứt, tôi viện cớ rút lui, tôi nghĩ mình nên hợp thời tìm nơi yên tĩnh suy nghĩ một chút

Mùa hè rất dài.....Chỉ mong, đó chỉ là ảo tưởng hoang đường của tôi

Hôm sau tỉnh dậy, tôi liền quyết định mau chóng chạy về San Francisco, cũng tính toán vòng quanh Boston gặp một người

Cần phải biết việc viện cớ bỏ chạy khi hôn lễ vừa kết thúc, là chuyện không hề dễ dàng. Mẫu thân đại nhân bắt đầu khó dễ: “Con không thích nhà họ Hoắc?”. Trực giác của nàng chính xác như vậy làm tôi có chút hồ thẹn, “Chấn Hàm, biểu hiện đêm qua của con tạm được”. Nguyên lai nàng sớm phát hiện tôi khác thường

Nếu biết đứa con trai luôn trầm ổn lại ra ngoài vượt rào, hơn nữa đối tượng là.... Hậu quả chắc chắn không nhỏ. Nhiều năm trước, khi tôi bắt đầu cố gắng đóng tốt vai diễn xã hội, thành công là suy nghĩ trụ cột của tôi, nhưng nhiều năm lịch lãm như vậy chỉ là một vở kịch, tôi bắt đầu cảm thấy giả vờ dẫn đến thật không thú vị. Trong mắt người ngoài, tôi là tiêu chuẩn thanh niên ưu tú, nhưng sự nghiệp thành công lại cướp hết mọi thú vui của tôi, chắc chắn nếu không dùng vài năm, hứng thú của tôi sẽ rút nhanh như thủy triều

Nguyên lai, tôi cũng hiểu rõ trình tự diễn biến của loại cá tính này, dù sao, trên đời không có bữa ăn nào miễn phí, nhưng thẳng đến khi tôi đối mặt với biến cố xảy ra đêm trước, trong cơ thể lại có tế bào cảm kích

khuyh động, tôi mới biết điểm khiếm khuyết của mình. Nếu một cảm đồ không đủ trí mạng, tôi đây nên chân chính tiếp nhận giáo huấn

Không muốn mẫu thân nghi ngờ, tôi thề thốt phủ nhận: “Người nhà họ Hoắc ai cũng nổi tiếng, con sợ đứng cạnh họ sẽ xấu hổ”

– “Xú tiểu tử, lại ba hoa với mẹ”. Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười

– “Miss Chương, chiều mai tôi bay”

– “Mẹ cũng không miễn cưỡng con ở lại thêm vài ngày, đêm nay đến ăn bữa cơm đi, xem như tiễn biệt con”

– “Được”. Tôi không thể từ chối. Mẹ là nữ nhân khai sáng đến cực điểm, bất luận có gặp mặt hay không, tôi và người nhà họ Hoắc có liên hệ gì không, tôi cũng hi vọng Hoắc Quân Sâm sẽ xuất hiện. Tôi cần phục hồi tâm tình như cũ

4. Q.1 - Chương 4

Lần này quả thực là bữa tiệc gia đình danh kì phù thực, mẹ thích đồ ăn Thái Lan, thế là mọi người hòa thuận vui vẻ chọn món Thái. Tuy tôi có chút không quen việc phải khăng khít thân mật với ‘người nhà’ chỉ gặp qua một lần, nhưng cũng không cảm thấy quá miễn cưỡng

Thắng đến khi thức ăn chuẩn bị sẵn sàng, Hoắc Quân Sâm vẫn chưa xuất hiện, hẩn vắng mặt làm tôi nhẹ nhõm nhiều, ít nhất có thể cam đoan bản thân không biến sắc diễn xong vở kịch họp mặt hôm nay. Tôi thừa nhận, qua một đêm kia, tâm tình tôi trầm ổn bắt đầu dao động, tựa như thực vật sinh trưởng, có chạy trốn hay làm gì cũng cảm thấy bất an....

Đối phương từ giờ trở đi, đã không phải là người xa lạ, với tình hình hiện tại, hẩn cùng tôi hoặc nhiều hoặc ít cũng có quan hệ gia tộc. Sau đó, tôi lại hiểu ra, màn ‘ngoài ý muốn’ kia phát sinh từ chính bản thân mình, tôi đã phong lưu không đúng chỗ, cũng trêu chọc đến người không nên động đến. Bóng ma ấy này nhất thời rất khó thoát khỏi, tôi chỉ có thể tận lực điều chỉnh tâm tình mà quên đi, đây là cách duy nhất

Kì thật, cũng không phải tôi không đủ lí tính kiềm chế, chỉ là hiện tại có vài vấn đề phát sinh không thuận lợi như mong muốn, huống hồ tôi không phải kẻ không hiểu nhu cầu bản thân, không hiểu giới hạn của mình

Bữa cơm này có mời thân hữu nhà họ Hoắc–là một nhà thương nhân Chu Kiến Lâm ba người, trên bàn cơm, Hoắc Lai Sĩ không ngừng khen ngợi tôi, điều này khiến mọi người dùng cơm cùng nhau phụ họa. Con gái Chu Tình nhà họ Chu mời rượu tôi, hành động tương đối can đảm

Nàng vừa tao nhã pha chế các loại tương cùng gia vị, vừa chủ động đến ngồi bên cạnh: “Chấn Hàm, nghe nói trước kia anh học thiết kế, sao lại khởi nghiệp làm truyền thông?”

Ngại cha mẹ hai bên, tôi cũng ứng phó: “Kì thật đại đa số các lĩnh vực không phải không liên quan nhau, huống chi, bạn bè làm ăn trong giới truyền thông của tôi cũng có mặt mũi, tự nhiên sẽ làm được. Khi áp lực dựng nghiệp giảm xuống, khi hết thấy đi vào quỹ đạo, tôi liền cảm thấy truyền thông không phải là lĩnh vực quá khó”. Tôi luôn thành thật, nam nhân không thể quá cao ngạo, nhưng cũng không thể bỏ qua cơ hội gia tăng danh tiếng

– “Việc này chứng minh Chấn Hàm anh rất khéo léo”

Tôi cười: “Vẫn là lần đầu tiên tôi nghe người khác đánh giá mình như vậy”. Bất quá, thực khách quan

– “Tôi ở Pháp học kĩ thuật tạo hình ba năm, một chút tiền đồ đều không có”

Khó trách khí chất tuyệt hảo đến vậy, nhưng tôi biết những nữ tử có gia thế như Chu Tình, nói cho có vậy thôi, chắc chắn yêu cầu về sự hoàn mỹ của nàng cao hơn bất kì kẻ nào

Sau đó nàng hỏi: “Nghe nói ngày mai anh bay về Mĩ Quốc?”

– “Đúng vậy, công ty có việc cần tôi giải quyết, tôi chỉ có thể chấm dứt chuyến viếng thăm HongKong, hôm nay đặc biệt đến để tạm biệt mọi người”

– “Nếu có dịp đến San Francisco, tôi có thể ghé thăm anh không?”. Ý tứ rõ ràng, làm nam nhân phải thức thời, quan trọng hơn là phải thành tâm thực ý nhận lòng tốt của các tiểu thư

– “Đó là vinh hạnh của tôi a”

Chu Tình bị chọc cười, tôi cũng phát hiện Hoắc Quân Tề vẫn ‘theo khuôn phép cũ’, ngồi bên cạnh nghe đoạn đối thoại rồi tự cười trong tối, nàng còn thừa dịp mọi người không chú ý liền tà mắt liếc tôi, hạ giọng chế nhạo: “Nhân khí cực vượng a Chấn Hàm, tất cả đều tăng cấp lũy thừa, có hi vọng đột phá cao”

Tôi bị tính hài hước của nàng cuốn hút, cử chỉ không khỏi thả lỏng chút ít

Đột nhiên, A Tề quay đầu vẫy tay, bên ngoài một người trẻ tuổi khinh nhường bước vào: “Anh Tiễn, anh sao lại không thông báo gì? Kì cục!”

Một đại nam hài vững vàng đến cạnh bàn ăn, cung kính chào hỏi trưởng bối xong, tủm tỉm cười: “Là A Sâm đã phê chuẩn”

– “Hay lắm, anh cư nhiên thông đồng với anh trai”. A Tề đứng lên thân mật nắm tay hắn, rồi mới giới thiệu với tôi: “Chấn Hàm, đây là Tiễn Vĩnh, bạn trai tôi”

– “Xin chào”. Chúng tôi bắt tay thăm hỏi

– “Khó trách A Tề nói nàng vớ được một người anh trai xuất chúng, đặc ý không thôi”. Tiễn Vĩnh giấu cột bạn gái. Cô gái giàu có tốt đẹp nên tìm một nam nhân tương xứng, có đôi khi, đời sống vẫn còn chút công bằng

– “Quân Sâm đâu? Sao giờ còn chưa thấy nó đến? Vốn bảo 8h sẽ đến mà”. Mẫu thân ngoài ý muốn ngắt lời

– “Cậu ấy nhờ con đến giải thích với mọi người, hình như ở đại học có việc gấp cần cậu ấy về hỗ trợ”

– “Anh ấy thực không hiểu chuyện, cũng không tự mình thông báo, gần đây anh ấy đều thần bí như vậy”. A Tề hơi bất mãn, “Tình cảm gia đình không quan trọng bằng trường học?”

– “A Tề!”. Tiễn Vĩnh tốt bụng ngăn những lời nhạy cảm của bạn gái

Lúc này điện thoại tôi đổ chuông, tôi nhìn dây số xa lạ trên màn hình, thế là đứng lên đến bên cửa sổ bắt máy: “Uy, xin chào”

– “Là tôi, Hoắc Quân Sâm, bây giờ tôi đang ở bệnh viện Mã Lệ, hai mươi phút sau sẽ giải phẫu, cậu có thể đến đây không?”

– “Cái gì?! Anh ở bệnh viện...”

Hắn nhanh chóng ngắt lời tôi, “Đừng ồn ào, tôi không muốn cha tôi và A Tề biết”

– “Có chuyện gì sao?”. Nghe giọng nói, tôi nghĩ hắn vẫn còn rất thanh tĩnh, nhưng hai từ ‘giải phẫu’ làm tôi lo sợ, “Bị thương nghiêm trọng đến phải giải phẫu?”

– “Thực dài dòng, rốt cuộc cậu có đến không? Không đi cũng được, dù sao ngày mai cậu cũng sẽ bay”. Nói xong liền dập máy, để lại tôi kì diệu khó hiểu nhìn màn hình di động

Tôi thông thả quay về chỗ ngồi, ngoảnh mặt làm ngơ cuộc nói chuyện vừa rồi, dần dần, vẫn là do dự, là một loại cảm giác không rõ ràng, nhưng tôi vẫn rõ ràng mình chán ghét kiêu dè người nào đó, nhưng không thể bỏ qua. Xuất phát từ sự quan tâm với ‘người nhà’, theo lí tôi nên tỏ vẻ quan tâm gì đó. Nhưng tình huống trước mắt, tôi không muốn trước khi bay còn xuất hiện sự kiện bất lương chậm trễ lịch trình. Theo kinh nghiệm, ít tiếp xúc với Hoắc Quân Sâm là chuyện tốt, miễn cho bản thân lại tức giận

Không biết có phải tôi quá nhạy cảm không, mỗi khi tôi cùng hắn trò chuyện luôn luôn lóe ra chút ý tứ, không ngờ tai họa lại ngầm nổi sóng

Đợi người làm dọn bàn xong, tôi đột nhiên ngồi không yên, nhưng cũng không thể bất chấp tất cả, không thể vì nôn nóng mà phá vỡ nguyên tắc làm việc của mình, cho nên tôi viện cớ rời đi trước. Cha mẹ Hoắc cũng xem như vẫn mình tiên tiến, không ép tôi tiếp tục ngồi lại

Tôi không biết bệnh viện Mã Lệ ở đâu, hỏi hai vị tuần cảnh bên đường, đến nơi đó đã là 40 phút sau. Tại quầy tiếp nhận bệnh nhân, tôi liền tra ra tên Hoắc Quân Sâm, y tá có vẻ còn chưa hiểu tình huống này

– “Anh ta bị thương gì vậy?”. Ngữ khí của tôi đại khái lơ đãng biểu lộ chút khản trương ngoài ý muốn

– “Ngài là người nhà Hoắc tiên sinh?”

– “Ách.....”

– “Anh ta bị dao đâm vào cơ thể, mới vừa phẫu thuật xong, tay trái khâu tám mũi, nhưng không ảnh hưởng gì đến xương cốt, thực sự là trong họa có phúc”

– “Sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

– “Hoắc tiên sinh hằng hái làm việc nghĩa, đuổi theo một tên cướp, kết quả đối phương có ba đồng bọn, còn mang dao trong người.....”

Với tôi mà nói, lí do này thật—mới mẻ

Trước kia chỉ có các bộ phim hành động Hollywood mới xem được cảnh rượt đuổi tội phạm, nếu là ẩu đả bình thường, tôi có thể cười ha ha nhìn hấn đau đớn. Nhưng hiện tại là hấn trừ bạo an dân, kì thật nói tôi không có chút xúc động nào là giả dối

Tôi bất đắc dĩ hít sâu một hơi, không nói lời nào đi vào phòng bệnh, cuối cùng vẫn là họa không tránh được

Trên băng ghế dài ngoài hành lang bệnh viện, tôi liếc mắt đã thấy Hoắc Quân Sâm, hấn im lặng ngồi, áo tán loạn, quần bò bẩn, tóc hỗn độn, môi nhếch lên, mắt quật cường, hình dáng tuấn dật, giờ phút này, vì trầm mặc mà lộ ra vài phân u buồn tao nhã. Vì mất máu quá nhiều, hấn chau chau mày, tà khí cùng vẻ cường ngạnh, giờ phút này vì cánh tay quấn vải mà có vẻ dị thường nhu hòa

Hoắc Quân Sâm, tại sao mỗi lần phải bày dáng vẻ khác nhau cho tôi xem? Đa tài cũng có mặt chân thật, vậy mặt nào của hấn là thật? Tôi không khỏi tự giễu nghĩ thầm: Nếu hấn là một nữ nhân xinh đẹp, tôi đại khái nên vì việc này mà thán loạn. Cho dù chỉ đối mặt nam nhân này, cũng làm tôi thật đau đầu, tôi vì hấn một lần lại một lần đột phá điểm mấu chốt, lữ lượt vi phạm lệnh cấm kị, vừa mới nghĩ sẽ không chạm mặt kẻ kia, bây giờ lại tự nhiên xuất hiện ở bệnh viện, thực sự gặp quý!

Hấn cảm giác được tầm mắt tôi đang quấy nhiễu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn sang hướng bên này, vừa thấy tôi hấn liền nao nao, lại lập tức khôi phục biểu tình nhàn nhã như đang tản bộ, tựa hồ hoàn toàn lơ đãng sự xuất hiện của tôi, hết như sự có mặt của tôi là dư thừa. Vừa rồi là hấn gọi điện cho tôi, nhưng vì sao hấn lại gọi tôi? Hấn không phải là không biết, tôi một mực tránh mặt hấn, đồng thời là người lí trí cực điểm đấy chứ?

– “Cậu không phải ngày mai phải về Mĩ Quốc? Sao còn có thời gian chia mũi vào?”. Đợi tôi ngồi xuống bên cạnh, hấn liền mở miệng

– “Anh nghĩ tôi tình nguyện đến?”

– “Xem như tôi nói vậy đi”. Hiếm khi hấn nhận thua, tôi thật có chút không muốn nói tiếp

Tôi nhìn vết thương trên tay hấn: “Anh thường bị thể này đi?”

– “Hừ, cậu cũng thật hài hước”. Hấn quét mắt liếc tôi một cái, “Hiện tại không sợ tôi?”

– “Tôi vì sao phải sợ anh!”. Ở gần hấn, tựa hồ vĩnh viễn tôi không thể tâm bình khí hòa

– “Không thừa nhận cũng được”. Hấn đứng lên

Ba cảnh sát hỏi thăm bác sĩ, liền yêu cầu Hoắc Quân Sâm về cục cảnh sát hợp tác lấy khẩu cung, nguyên lai hai tên cướp trong đám người đâm hấn là tội phạm cướp bóc hành hung tái phạm nhiều lần, lần này chạm trán Hoắc Quân Sâm hằng hái hành hiệp trượng nghĩa, xem như vận số đã hết

Rời khỏi cục cảnh sát, đã gần 11h khuya

– “Anh không thể lái xe, tôi đưa anh về”

– “Bây giờ tôi về, người trong nhà sẽ rất ngạc nhiên, đưa tôi đến khách sạn đi, thuận tiện ăn bữa khuya”

– “Đi đâu bây giờ?”

– “Cậu ở khách sạn nào?”

Tôi bất đắc dĩ nhún ga, cũng không lười thôi dài dòng. Trong xe dĩ thường yên lặng, tôi cũng không hiểu vì sao lần nào gặp hấn cũng trong trường hợp kì quái, hơn nữa mỗi lần đều chặt vật làm nổi bật tâm lí nhân vật

Đến khách sạn Lệ Gia, hình tượng hấn liền làm bảo vệ và quản lí khách sạn chú ý, tôi trình chứng minh thư cho lễ tân, đang định đặt phòng cho hấn, thì hấn lại nói: “Tôi ở cùng phòng vị tiên sinh này, cảm ơn”

Tôi không muốn thất thố, chỉ có thể dẫn hấn lên đầu đổi trang phục và đạo cụ

– “Anh đừng cảm bất cứ, có phải hay không sẽ đạt được huân chương ‘công dân ưu tú’?”. Tôi chỉ là muốn khuấy động chút không khí

– “Cáp, nếu cậu thích, tôi hai tay dâng tặng”. Hấn lấy Whiskey trong tủ lạnh, hộp một ngụm

– “Anh đêm nay—phải ở lại đây?”

Biểu tình hấn lúc này có thể hình dung bằng hai từ ‘tà ác’: “Sao vậy? Sợ tôi ăn cậu?”

Tôi xoa xoa trán, gắng sức bảo trì tính nhẫn nại: “Tôi phải nói ba chuyện. Thứ nhất: hoàn toàn quên chuyện đêm đó, đó chỉ là nhầm lẫn. Thứ hai: chúng ta có nghĩa vụ kiểm chế đại não và chân tay mình, không cần tiếp tục có phản ứng bất lương. Thứ ba: tất cả đều là người trưởng thành, đừng nói những lời không rõ ràng dẫn đến hiểu lầm”

Hấn nghe xong, chính là không sao cả khẽ cười một chút: “Có vẻ cậu hợp với nghề luật sư”. Hấn đi vào phòng tắm

Tôi nhắc nhở hấn: “Anh đang bị thương”

– “Tôi sẽ cẩn thận miệng vết thương. Không biết nam nhân hưởng thụ như cậu, có quần bò đã dùng không?”

Đợi hấn choàng khăn tắm đi ra, liếc mắt thấy hai chiếc quần bò tôi đặt trên sofa, nhãn tình sáng lên, cầm lấy : “Lee cùng Issey Miyake bản limited toàn cầu, sành điệu a”. *Thực ra ở Mĩ Mẽo, nổi tiếng nhất là jeans Lee và True Religions, ‘limited editon’ aka phiên bản sản xuất có số lượng thường là dưới 1000 sản phẩm, đương nhiên giá cũng sẽ hơn bản thường aka ‘original edition’ mình nghĩ mọi người cũng biết cả rồi^^;*

– “Không rõ size của anh, mặc thử đi”

Hấn hào phóng cởi bỏ khăn tắm, lộ ra đường cong hoàn mỹ, băng gạc trên cánh tay đối lập nhìn đến rợn người. Tôi thoáng dời mắt né tránh, hấn cứ nhiên liền chưa mặc quần bò... tâm lí học có nói, những người như vậy tính cách phi thường tùy tiện, thật ra tôi đã lĩnh giáo rồi, nên không dám tiếp cận nữa. Tôi quay đầu vào phòng ngủ sửa sang hành lí, hấn lại theo vào

– “Cậu thực sự là gia hỏa không thành thực”

Tôi không dừng động tác, liếc xéo hấn: “Anh không có tư cách nói thế”

– “Thân thể cậu thực sự không nhớ tôi chút nào?”

Tôi nổi giận: “Nếu anh nhất định phải biết đáp án, tôi nói cho anh, lần đó bất quá là duy nhất! Tôi đã quên sạch, anh chẳng lẽ còn muốn gì nữa? Anh đang trêu đùa tôi sao? Tại sao phải chạm vào vết sẹo khiến cả hai đều cảm thấy xa cách và khó khăn?”

– “Cậu cảm thấy hết thấy chỉ là vết sẹo ngoài ý muốn?”. Hấn nhíu mày nói, “Đỗ Chấn Hàm, đêm đó rất—bất khả tư nghị, cho nên tôi vẫn nghĩ mình có thể tiếp tục. Là tôi tự ỉnh đúng, nếu có gì sai, tôi nói câu ‘Sorry’ với cậu, sau này cũng sẽ không tùy tiện đa tình nữa”

– “Anh.....”. Biểu tình của tôi co quắp chưa từng có, “Sao có thể vậy? Chúng ta—“

– “Quên đi, chuyện không thể nói thì đừng nói thêm nữa, tôi không nên khó dễ cậu, cũng không nên ở lại đêm nay”. Hấn đột nhiên tiến đến ôm tôi một chút: “Sau này sẽ gặp lại”

Hấn xoay người rời đi, để tôi ngây ngốc đứng lại không tiêu hóa nổi lời hấn, càng không biết mọi chuyện bây giờ là thế nào, Hoắc Quân Sâm.....

5. Q.1 - Chương 5

Tôi và hấn liền như thế lại một lần gặp gỡ thoáng qua, bất quá lần này, tôi nhẹ nhõm thở ra một hơi dài

Trước tiên tôi chỉ nghĩ mang quà tặng cho tri kỉ ở Boston, luôn phải chọn món quà không tầm thường, nhưng trong mắt người khác, đặc biệt trong mắt những kẻ lăm tiền, khái niệm này có chút ‘mới mẻ’, tại sao trong cuộc sống chúng ta có nhiều quy luật bất thành văn như vậy? Nếu quy luật được đặt ra không phải chỉ để phá vỡ, vậy quy củ mới bắt đầu làm sao?

Hiện tại, sự nghiệp tôi là tất cả, tôi không muốn hao phí năng lượng vào những việc khác. Chỉ khi bảy mươi nghĩ kể bốn ba mới biết cuộc sống quả có tí mệnh mỏng vô định, lần ghé thăm HongKong này làm tôi buông lỏng giới tuyến của mình, làm tôi chán nản tinh thần không yên, cảm giác này có chút xa lạ với tôi

Mẹ và Hoắc Lai Sĩ cố ý tiễn tôi, giây cuối cùng A Tề lao đến sân bay, chỉ vì tặng tôi một cây chu lan nhỏ, tôi nói mang đến Mĩ thì nó đã héo rũ, nàng nói không quan hệ, hoa này chỉ phụ trách làm bạn đường của tôi, tôi cũng có hân hạnh lần đầu làm ‘Sứ giả hộ hoa’

Kì thật từ một thành thị này bay đến thành thị khác, thật là chuyện tối đơn giản, nhưng khi đến tôi lại không gặp được người, nên không thể tạo ra một cái kính hi, cuối cùng tôi đến Harvard chào hỏi một vị giáo sư, sau đó ngày người nửa ngày trong thư viện Boston, rồi quay về

Về đến San Francisco, cởi áo khoác, ngồi vào bàn làm việc, chuyến đi HongKong bất quá chỉ là chuyện cười ngựa xem hoa, tôi tự nhủ: quên đi, chào mừng người góc đầu trở lại, Đỗ Chấn Hàm

Mở điện thoại, tin tức vượt quá dung lượng bộ nhớ điện thoại, tôi nghe vài tin cuối–

– “Giám Đốc, hợp đồng với công ty Mạch Định không biết có gì cần bổ sung thêm không, đợi ngài về quyết định”. Trợ lí cá nhân nhắn

– “Giám Đốc, tôi là Lị Lị, tiền sinh Tập Luân tìm ngài năm lần, có vẻ có việc gấp, hi vọng ngài nhận được tin nhắn này sẽ gọi lại cho ông ấy”. Giám đốc hành chính Lị Lị

– “Oa ừ, bất khả tư nghị nha, thiết kế Charles bên viện thời trang Mạc Đốn chủ động bày tỏ hảo cảm với chúng ta. Mạc Đốn muốn cuối tuần này đến bàn phương án hợp tác, hợp đồng sơ bộ với Monica và Mạch Khắc đã lên xong”. Giám Đốc nghệ thuật nhắn

– “Tháng sau lễ khai mạc tuần lễ thời trang NewYork đã lên kế hoạch, chi tiết đã gửi qua thư cho ngài, xin xác nhận”. Giám Đốc kế hoạch nói

– “Chấn Hàm, chúng ta thành công rồi! Tạp chí của chúng ta có lượng phát hành tăng vọt, thời báo NewYork muốn mời ngài làm nhân vật tiêu điểm, có hứng thú thì cân nhắc thử xem“. Tổng biên tập A Mặc

– “Ông trời ơi, Bố Lai Ân cậu khi nào thì về? Quyết định tăng trang vào tháng 10 sao tôi không được thông báo. A Mặc quả thực muốn ép tôi tự sát”. Bạn tốt cùng trường kiêm phó tổng biên tập Kevin

– “Aha! Vogue Italia muốn đàm đạo cùng ông, cụ thể là thương lượng chuyện quảng cáo! Chúng ta đồ rồi, Đỗ tiền sinh!”. Giám Đốc quảng cáo David

– “Thực bất hạnh, thiết kế trưởng James của anh vừa kể khổ với tôi, nói anh là kẻ cuồng công việc, lại nhất định ngược đãi nhân viên, hấn muốn tôi lao vào bộ Lao Động tố cáo anh, haha. Chấn Hàm, hiện tại tôi đang ở LA, khi nào anh về thì báo tôi, chỉ cần đi một chuyến tàu điện ngầm chúng ta có thể gặp nhau rồi”. Hồng nhan tri kỉ Trương Mạc Hoa, người làm tôi lưu lạc đầu đường xó chợ Boston để lại tin

– “Biển quảng cáo phun mực số 42 trên đường phố New York bị sai màu, có thể cần làm lại, nếu tạo lại hộp đèn có thể sẽ tốn tiền, Bồ Lai Ân, tôi cũng không muốn chuyện nhỏ chuyện lớn gì cũng báo cáo, nhưng khách hàng lần này là khách hàng thân thiết Phạm Tư Cao của chúng ta, tốt nhất ngài nên tự thông báo cho bộ phận tài vụ một tiếng”. Giám Đốc đối ngoại Đan Ni trung thành báo cáo

– “Xe lửa không chạy, xe bus không có, tôi bị nhốt ở một thị trấn nhỏ miền đông nước Pháp thưởng thức jazz. Nếu bài viết trễ hạn, tôi có được chi trả phí đi lại không?”. Biên tập chi nhánh nước ngoài kiêm chị hai Đường Na hỏi

Đô-

Hiện thực chứng minh sự nghiệp của tôi đang rất quang vinh, chắc chắn quang vinh một mảnh. Thở dài, tôi nhấc điện thoại giải quyết từng vấn đề

Đầu tiên, vẫn là trấn an chút tâm tình bị làm nhục của mình: “Chào, Mạc Hoa”

Có lẽ giọng nói mang chút mệt mỏi, nên đối phương mở miệng liền trêu chọc: “Đi đường thuận lợi không? Sao nghe giọng nói không nhiều hưng phấn lắm”

– “Muốn nghe chính phủ lên tiếng hay người nhà thanh minh?”

– “Đều muốn nghe”

– “Chuyến đi không tệ, bất quá cuối cùng lại có chút hối hận”

– “Yên tâm, lời này tôi sẽ thuật lại cho bá mẫu nghe”

Tôi cười: “Mạc Hoa, cô tới LA làm gì?”

– “Còn không phải chuyển đến gần anh chút, nửa năm anh mới đến Boston một chuyến, bây giờ tôi cũng đã tốt nghiệp, bây giờ tự do rồi, đương nhiên muốn ở cạnh anh”

Chính là nửa năm mới gặp một lần, sẽ ít nhận ra khuyết điểm của nhau, bất quá tôi không nói nàng biết chuyện mình cố ý chuyển đường bay đến Boston, có những việc, đôi khi giữ bí mật vẫn tốt hơn

– “Vậy hiện tại sao không suy nghĩ chuyện việc làm? Tôi nói như vậy

– “Tôi cũng muốn a, bây giờ đang thương thảo với sếp, không biết ông ấy có chấp nhận một nhân viên nữ bình thường không”

– “Nói vậy bạ gì đó! Dựa vào tấm bằng Harvard của cô cũng đủ lên làm giám đốc tài chính”

– “Đây là lời anh nói cho có phải không?”. Tôi cảm giác đôi môi dường như đang gần bên tai

– “Lời vua không đùa”

Đầu dây bên kia cuối cùng cười to sảng khoái: “Được a, chuẩn bị một chỗ cho tôi. Hai tháng sau tôi chuyển đến, anh cũng đừng chê tôi vương tay vương chân”

Kì thật tình huống phát triển như vậy cũng trong dự kiến của tôi, quen biết Mạc Hoa đã lâu, tôi cũng nên từng bước tiến tới để công bằng với nàng. Kì thật đôi khi cô đơn buồn khổ người ta sẽ muốn kết hôn, ngẫm lại, đây là con đường tắt yếu, không ai muốn cô độc suốt đời. Lỗ hổng nơi ngực trái cần được lấp đầy, có thể nói dự vọng con người là vô cùng tận

Tôi muốn tắm tấp rồi ngủ một giấc, để khi thức dậy lại chỉ huy mặt trận tác chiến lần nữa, chần chừ còn chưa ra khỏi văn phòng, tôi đã bị Kevin chặn lại

– “Linh hồn công ty cuối cùng đã về, cảm ơn trời đất! Buổi chiều có cuộc họp về việc tăng trang tạp chí, hi vọng cậu không trốn”

Tôi tàn khốc phản bác: “Kevin, ngại quá, chỉ sợ không có thời gian. Lát nữa tôi phải đi đánh golf cùng Tập Luân; 4h30 phải kí hợp đồng với công ty Mạch Dịch; 7h tối phải về công ty bàn bạc với David chuyện quảng cáo, phải biết đối tác là Vogue nổi tiếng. Hơn nữa, tôi còn là nhân vật chủ chốt của tiệc tối; ngày mai thì lễ khai mạc tuần lễ thời trang NewYork đang bức điên tôi, cuối tuần tế bào não lại phải hoạt động cho việc ở viện thiết kế thời trang”

Kevin cười khỏ giờ tay đầu hàng: “Xem như tôi chưa nói gì”

– “Cám ơn”

Tôi xoay người tiến vào văn phòng, chỉ bận rộn như vậy mới khôi phục tinh thần làm việc của tôi, muốn đứng đầu trong thương giới, ý nghĩ của tôi phải nhanh nhạy như máy tính, không thể nào chậm trễ, kế hoạch phát triển công ty trong vài năm tới lúc nào cũng cuộn cuộn trong đầu

Lì Lì mang vào một li cafe đen, tôi nhắm một ngụm, mới gọi điện thoại nội tuyến cho Đan Ni: “Tổng thất quảng cáo chúng ta sẽ chịu, đừng để Phạm Tư Cao phát hiện ra khuyết điểm của chúng ta”

– “Giám Đốc anh minh”

Lúc này, bạn tốt Kevin tiến vào chốt cửa phòng, đưa tôi bản đánh giá: “Hiệu suất làm việc của Monica, Mạch Khắc rất đáng khen ngợi”. Sau đó liền chuyển chủ đề, “Đi HongKong, có nhớ việc thu thập thông tin tình báo cho tôi không a?”

Tôi thuận tay lấy một tập hồ sơ từ ngăn kéo đưa hần: “Sớm biết cậu sẽ hỏi tôi, đây, tài liệu cơ mật của đồng nghiệp tại HongKong, tôi chưa kịp chỉnh sửa, cậu tự xem đi”

– “Thật tốt, không hổ là Bố Lai Ân, làm việc gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, nói không chừng còn đào được kho báu”

– “Chúc cậu may mắn”

Kevin vui vẻ hớn hở cầm tập tài liệu ra ngoài, hần vẫn cương quyết tìm một nhà thiết kế tâm đầu ý hợp, cơ hồ cướp hết nhân tài từ nơi khác về, bất quá hiệu quả không tệ, phải biết rằng, hần là người nghiêm khắc với bản thân và càng nghiêm khắc trong nghệ thuật

Tôi gọi điện thoại cho Đường Na, đầu dây bên kia chỉ nói một câu: “Tóm lại, đừng lãng phí tiền điện thoại của tôi, tôi bị nhốt nơi thâm sơn cùng cốc, đã dùng hết mọi tính nhẫn nại trong người”

Nữ nhân này luôn biết cách làm tôi buồn cười: “Vậy tôi sẽ lập tức đến cứu vớt chị”

– “Không cần, tôi có tay có chân, lại xinh đẹp, chắc chắn sẽ an toàn trở về làm ông chủ nhỏ thay cậu. Đúng rồi, cậu có mang về cô gái HongKong nào không?”

– “Làm cô thất vọng rồi”

– “Nam nhân an tuấn toàn năng lúc nào cũng thần bí như vậy, không hỏi thêm nữa, nhưng tôi nhắc nhở cậu: không được bỏ qua người thật lòng”

– “Ân, tôi sẽ nhớ”. Tôi than nhẹ

Ngắt điện thoại tôi ngồi ngốc chốc lát, sau đó mở hộp nữ trang trong tay ra, là vòng cổ ngọc trai đen tôi định tặng Mạc Hoa

Công ty đến nay đã có chút quy mô, cũng là công ty đầu ngành trong thương giới, dần dà, công ty truyền thông Quang Vinh trở nên nổi tiếng trong cộng đồng người Hoa, nhưng việc này phải vật lộn nhiều thời gian mới đạt được, mọi thứ không khi nào dễ dàng như trở bàn tay

Cả ngày hôm nay mọi việc đều suôn sẻ, mỗi cơ hội hợp tác đều thuận lợi tiến hành. Mọi việc cùng nhờ tôi khôn khéo tinh tế vận dụng kinh nghiệm thực tiễn để giải quyết. Tôi cảm giác, mình như nắm cả vũ trụ trong tay, tuy thường xuyên không muốn người khác biết mình cô đơn, nhưng tôi cũng không mất đi cách thức biểu lộ nỗi cô đơn trong lòng

Công việc điên cuồng bận rộn liên tục trong ba tuần, cuối cùng đầu lại vào đấy, thành tích rõ ràng. Công ty cuối cùng cũng tăng trang tạp chí và tuyên bố khai mạc tuần lễ thời trang New York

Là một trong những nhân vật chủ chốt, tôi đã đến New York trước để chỉ huy, cương quyết xuất binh cùng nhân viên, những ngôi sao Hollywood sáng chói là đối tượng của tuần lễ thời trang lần này

Ngày khai mạc, đang trò chuyện cùng tổng giám, tôi đã thấy A Mặc lẳng lặng tươi cười bên cạnh đợi cuộc trò chuyện chấm dứt, đến khi tôi xoay người hỏi, nàng mới nói nguyên do: “Chấn Hàm, nguyên lai anh biết người mẫu Y Sâm đại diện của Diesel!”

– “Y Sâm? Tôi xác nhận mình có quan hệ với cấp trên cậu ta, nhưng không thân lắm”

– “Anh là quý nhân hay quên”. Nàng như không tin, “Anh ta nói rất thân với anh, cơ hội gặp mặt thân mật thế này, sao có thể bỏ qua! Kevin đang bên cạnh anh ta, Mendel mời Y Sâm tuyên bố khai mạc tuần lễ thời trang, thật nổi bật”

Người như vậy tôi hẳn có ấn tượng, lòng hơi trầm xuống, dự cảm kì dị nổi lên, sẽ không là....

– “Khí chất quý tộc, tuấn mĩ vô địch, chỉ số thông minh hơn người, là người thừa kế tập đoàn Thái Hoa, anh nói xem, một người sao lại có quá nhiều ưu ái như vậy? Hiện tại chỉ có thể kêu trời không công bằng”. Có người bắt đầu ngẫu hứng phát biểu cảm nghĩ cá nhân

Tôi lắc lắc đầu im lặng, cuối cùng, vẫn là chuẩn bị nghênh đón lời ‘khieu chiến’, nếu tránh không được thì đành đối mặt vậy

A Mặc nhìn tôi nhắc nhở: “Chấn Hàm, muốn đến chào hỏi chút không?”

– “Hảo.....Tôi đi kiểm tra vài việc, nửa tiếng nữa sẽ đến tìm mọi người”

– “OK, tôi sẽ giữ chân Y Sâm giúp anh, tôi tranh thủ mời anh ta ăn tối, anh ta là tình nhân trong mộng của tôi”. A Mặc ổn trọng lại biểu hiện tình cảm viên vông đầy nữ tính

Tôi đột nhiên cười: “Tôi đi đây”

Ước định thời gian, tôi chủ động tìm người hậu thuẫn, kết quả Kevin thấy tôi trước

– “Bố Lai Ân! Bên này!”

Vừa quay đầu lại, chân vẫn chưa dời, tôi liền đối mặt hắc hắc giữa đám đông; biểu tình phút chốc trống rỗng. Hắc hắc như ngựa hoang không thể thuần chủng, mái tóc được nhân viên tạo hình chăm chút tạo kiểu đánh mạnh vào thị giác, lại càng biểu hiện tính hoang dã nguyên thủy sinh động, giống như mọi ngôi sao trên bầu trời Las Vegas, đều bị hút vào tỏa sáng trên người hắn. Hắn có thể khuấy động sân khấu, có thể vượt cánh tay có vết sẹo dài ra, có thể dùng ánh mắt đối địch làm người khác sôi sục, nhưng tôi không hi vọng hắn chân chính dao động tôi, vì thế đột nhiên, tôi từ bỏ

Bước đến, bắt tay hắn trước tiên: “Dạo này khỏe không?”

– “Cũng không tệ lắm”. Ngữ điệu thừa thốt, biểu tình bình tĩnh, khả năng thích ứng kinh ngạc

6. Q.1 - Chương 6

Tôi hi vọng bản thân có thể thẳng thắn chút ít, không cần lòng vòng quanh co: “Đến Mĩ khi nào?”

– “Hai ngày trước, đến NewYork gặp nhà thiết kế”. Ánh mắt hắn như nhìn thấu hết thảy, đột nhiên như lột trần tôi, “Nguyên lai quyết tâm của cậu đã sớm đạt được thành quả, là tôi lạc hậu không biết”

– “Trước kia chúng ta chỉ là— thiếu một vài hiểu biết cơ bản và những cuộc trò chuyện cùng nhau”

– “Tôi đồng ý với ý kiến này”. Hắn cười, nụ cười đậm đậm như vậy, ẩn chứa cảm giác bất động thanh sắc, “Nếu có cơ hội trò chuyện nhiều hơn, chúng ta có thể hòa hợp”

Tôi dần dần bình thường, “Nếu đến Stanford thì nhớ báo tôi biết, tôi dẫn anh đi gặp vài nhân vật đầu ngành”

– “Cảm ơn”

Dwight đứng bên cạnh làm cảnh, nghe chúng tôi nói thứ tiếng Trung hắn không hiểu, nhưng vẫn hưng phấn: “Quần Sâm, làm ơn cân nhắc đề nghị của tôi, chúng tôi phi thường mong chờ cơ hội được hợp tác với anh”

Bọn họ tựa hồ đã đàm đạo.... rất sâu vấn đề, nếu tôi không nghe nhầm, thì giám đốc nghệ thuật của tôi vừa đề cập đến hai từ ‘hợp tác’

– “Nếu Chấn Hàm cần, tôi sẽ cân nhắc”. Hấn không chút để ý cảm xúc của tôi trả lời, hơn nữa còn gọi tên tôi thân mật vậy, “Tôi phải đi rồi”. Hấn liếc tôi một cái, bảo trợ lí đưa danh thiếp cho Dwight, “Có gì điện thoại đi, chào”

Dwight bị ân huệ nho nhỏ của người ta làm ngu muội, cơ hồ là lệ mệnh mông lằng lằng nhìn bóng lưng hấn rời đi, sau đó lại thấp giọng, “Bố Lai Ân, nam nhân kia làm tôi sợ, vẻ thần bí anh tuấn Phương Đông cơ hồ đều hiển hiện trên người anh ta”. Không biết hấn bị ăn thuốc lú hay bị hạ cổ

– “Đó là cậu chưa hiểu hấn”. Tôi ăn ngay nói thật, “Giám Đốc nghệ thuật, tôi có trọng trách nhắc nhở ngài, việc gì cũng không nên chỉ nhìn nhận bằng mắt, như vậy sẽ gây ra những lệch lạc trong cách nhìn người, cuối cùng lại nảy sinh những hiểu lầm không cần thiết”

– “Hắc!”. Tựa hồ có người không hài lòng việc bị tôi dội gáo nước lạnh, thế là khoa trương hô to, “Tôi tán thưởng anh ta như vậy đấy, Bố Lai Ân! Sao cậu lại nói vậy! Quân Sâm không phải bằng hữu của cậu sao? Chẳng lẽ hấn thiếu nợ cậu 300 vạn chưa trả?”

– “Cậu xuống địa ngục đi”. Tôi cười nói, “Rốt cuộc cậu đề nghị gì với hấn?”

– “Úc! Ông trời ơi, tôi cũng đang muốn nói chuyện này với cậu!”. Hấn kích động giương nanh múa vuốt, “Hấn là Hoắc Quân Sâm nhà thiết kế hàng đầu HongKong, đó là người tôi muốn tìm!”

Lúc này tôi chấn kinh: “Cậu chắc chắn không nhận sai người?”

– “Chắc chắn!”. Dwight gấp gáp nhìn tôi, “Nói cho tôi biết, làm sao để hấn chịu hợp tác? Hai người rốt cuộc có giao tình rồi?”

Những lời này nghe rất quỷ dị, tôi nhú mày: “Ý của cậu là....”

– “Là ông chủ, cậu hấn là muốn thu hút nhân tài, ít nhất cũng nên đồng ý với tôi trong việc này, chính yếu là— Quân Sâm tựa hồ chỉ quan tâm đến bằng hữu là cậu đây, đây là cơ hội!”

Tôi không phải không hiểu, Quân Sâm không phải kẻ giàu có bất cần đời như tôi nghĩ, tôi thiếu chút nữa quên mất thân phận như hấn phải nặng gánh trách nhiệm và nghĩa vụ trên lưng, tùy thời lại yêu một người, không người nào có thể duy trì lấy, nghĩ đến hiện thực và một chút cổ tích, nam nhân này rốt cuộc có thể dây dưa với tôi bao lâu...

Nếu đã dặn lòng không được để chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, vậy bản thân tôi tất nhiên phải làm việc thật cẩn thận, làm tròn bốn phận một giám đốc được mọi người kính yêu

Với ánh mắt chờ đợi của Dwight, cuối cùng tôi cũng nhún nhường, “Để tôi thử liên lạc với hấn xem, nhưng việc có hợp tác hay không tùy thuộc vào quyết định của hấn”

– “Tạ ơn Giám Đốc đồng ý”. Xem ra Hoắc Quân Sâm đã dễ dàng thu phục được trợ thủ đắc lực của tôi

Nhưng thực rõ ràng— khí chất hấn rất không bình thường, chính xác trong người cuộn cuộn máu nghệ thuật, chỉ cần nhìn hấn biết diễn trên runway cũng có thể nhìn ra. Nếu không nghe được những lời tán thưởng của khán giả, tôi cơ hồ quên mất nam nhân đang sải bước trên sàn diễn kia có quan hệ thân bằng quyến thuộc với mình. Hấn dùng cách thức của mình lần lượt tấn công tôi, đánh gãy suy nghĩ và phòng tuyến của tôi, nhưng mặt khác lại vẫn có thể giữ gìn lòng kiêu hãnh của mình. Hấn vô tình hạ bệ ý chí của tôi, tôi lại không có ý định đánh vào lí trí hấn, vì hiện tại chúng tôi vẫn ở hai bên chiến tuyến cân bằng nhau. Trước mặt kẻ khác, tôi và hấn biểu hiện không thể hoàn hảo hơn, nhưng trong bóng tối không người lạ, tư thái cả hai lại không hoàn mĩ như vậy, việc này cả hai đều tự hiểu rõ

Làm first face trong show diễn, người kia một thân y phục khoát chiếc áo có hoa văn xắc xanh tím, cả người hấn như một khối cầu phát sáng hấp dẫn, mang theo tà ý nhưng cũng thuần khiết gợi tình, làm người xem xao động. Nhìn A Mặc và đồng sự đều nhập tâm xem màn trình diễn, tôi không khỏi buồn cười—đây nên được xem là giá trị lớn nhất của một người, kì thật cũng không có quá nhiều người làm được điều này, có lẽ tôi nên công bằng đánh giá hấn, nhưng điều kiện tiên quyết là—hấn cũng phải công bằng đánh giá tôi.

Theo tình huống hiện tại, song phương xem như đã cải thiện đáng kể quan hệ căng thẳng trước kia, đây đã là bước tiến lớn

Đêm đó, tôi thức đêm cùng Dwight, A Mặc, Kevin, James để bàn kế hoạch cho lễ bế mạc ngày mai, di động Dwight đổ chuông, hắn vừa cầm lấy đã mừng như điên, dương dương tự đắc với tôi, rồi mới phụ họa đưa điện thoại cho tôi, “Nghe một chút đi, là người quen!”

– “Chẳng lẽ là Kiều Trì, Bố Cái?”. Tôi cười

– “Chào, tôi là A Sâm”. Giọng nói có chút mệt mỏi, tôi đoán hắn vừa về đến khách sạn, “Tôi không biết số điện thoại của cậu ở New York, nên mới gọi qua Dwight”

– “Biểu hiện của anh đêm nay thật xuất sắc”

– “Cảm ơn”

– “Anh, có việc gì sao?”. Tôi vốn định khẳng khái một chút, nhưng nhất thời không nghĩ được gì hay ho, nên chỉ có thể dùng ngữ khí thản nhiên hỏi chuyện

– “Cũng không có việc gì.... bọn họ đang bên cạnh cậu?”

– “Àn, thảo luận chút việc ngày mai”

– “Tôi vốn định rủ cậu đi uống chén rượu sâm panh, nếu cậu bận thì tôi không quấy rầy”. Hắn dừng lại, “Tôi ở phòng 1226, hai ngày này tôi đều ở khách sạn”

Các hoạt động thường niên kiểu này vẫn thường sắp xếp cho khách ở khách sạn, lần này cũng không ngoại lệ

– “Chiều mai tôi về San Francisco rồi, thời gian rất gấp”. Chỉ sợ không có thời gian uống chén rượu với anh

– “Vây quên đi, lúc đó hãy liên lạc lại, ngủ ngon”

Không đợi tôi trả lời, hắn đã cúp máy, tôi nhìn màn hình điện thoại một lúc lâu, quay người lại, mới phát hiện bốn ánh mắt đều chăm chăm nhìn tôi, hệt như tôi thiếp vàng lên mặt

Tôi buông điện thoại, “Có vấn đề gì sao? Các vị?”

– “Tôi hiểu rồi”. A Mặc cười tủm tỉm nhìn tôi, tựa hồ đang nắm giữ bí mật quốc gia, “Quân Sâm rốt cuộc nói gì với anh?”

Từ giờ về sau, tôi và hắn không chỉ đơn giản chỉ là việc tư

– “Hắn có thể sang châu lục khác quảng bá, có thể cần nhiều người đi theo, đáp án này có hài lòng các vị không?”

– “Dạ!”. Dwight bỗng trở thành đứa trẻ đại khờ, “lúc này tôi hiểu được, Bố Lai Ân, cậu nhất định phải cương quyết thu phục hắn”

A Mặc không khách khí, “ông già, cậu không phải coi trọng Quân Sâm đi? Không cần tranh giành với tôi, hiểu chưa?”

Dwight hiếm khi lộ ra biểu tình xấu hổ, mọi người sửng sốt, tất cả đều bội phục hắn có tiềm năng ‘chưa đánh đã khai’ như vậy. Dwight thuộc đa tình bẩm sinh, tính cách này trong giới làm nghệ thuật cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng đồng nghiệp thường trêu đùa hắn việc này

Hắn hậm hực bất bình, “Yêu thích cái đẹp là việc hết sức bình thường, các người không cần quá hà khắc với tôi”

– “Cậu coi như hết cơ hội rồi Dwight, cậu xem ra cũng có tà tâm, nhưng đối phương là Hoắc Quân Sâm, ai cũng muốn âu yếm!”. Kevin vừa vười vừa trêu chọc hắn, “A Mặc chúng ta tài mạo song toàn, thật là có chút cơ hội”

– “Thật sao? Thật sao? Thật sao?”. Tài nữ nghe người khác nói vậy lập tức hưng phấn

– “Các vị”. Tôi không muốn nghe tiếp, chỉ có thể tạm thời ngắt lời bọn họ, “Lạc đề quá xa rồi. Người làm nghề chuyên nghiệp, không bao giờ đặt tình cảm cá nhân vào công việc, Quân Sâm có lẽ cương quyết như vậy, nhưng tuyệt đối không vì tiền”

– “Hiểu được ý của giám đốc không? Phải là mĩ nữ dễ nhìn!”. Kevin cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng, nhìn tôi cười, “Phải dựa vào vốn tự có để cương quyết tạo nên công trạng, đó mới là kì tích!”

Mọi người cười đùa một trận, tiếp tục quay lại chủ đề chính, tôi đã có chút thất thần

Hơn nữa còn nghe những lời tán gẫu không quá nghiêm túc này, có lẽ bản thân tôi cũng không cần quá bi quan? Lên giường cùng Hoắc Quân Sâm không phải chuyện bình thường, thậm chí còn được xem là một chiến tích huy hoàng. Trời mới biết thời đại này thiên hạ có phải đã úng thủy não hết hay không

Có lẽ nguyên nhân chính là, tôi đã đánh giá quá cao trí lực bản thân, xem nhẹ mị lực của Hoắc Quân Sâm. Tôi thừa nhận hẳn không như người thường, nhưng việc này cũng chỉ giúp tôi thay đổi cách nhìn, không đủ để xoay chuyển cục diện. Tôi có thể đến gõ cửa phòng số 1226 kia uống chén rượu sao? Đỗ Chấn Hàm tôi dù thế nào cũng không hề đồ được vậy

2h40 sáng mới tan họp, tôi pha tách cà phê, nhấm nháp chút bánh ngọt, rồi mới mở nhạc, lúc ngã lưng mới phát hiện cơ thể mỗi mệt, may mắn gian phòng này từ trước đến nay luôn cho tôi cảm giác yên tĩnh

Đột nhiên nhớ đến một chuyện, thế là tôi đến bên mắc áo, lấy thanh chocolate Mark Asim tinh mĩ từ túi áo ra. Đây là chiến lợi phẩm nguyên buổi chiều tôi dụ dỗ đệ nhất phu nhân Pháp mới có được

Ở châu Âu, một người đàn ông yêu thích chocolate cũng không kì quái, một thanh chocolate tinh xảo, nhân nhụy mịn màng, nhịp nhàng ăn khớp, hương thơm từ miệng tràn lên khoang mũi làm người ta cảm giác hương vị còn đọng lại. Nhưng với tôi mà nói, ham mê này vẫn rất thần bí, tôi thừa nhận bản thân thực tham luyến mị vị chocolate nhân tạo, đây là một loại cảm xúc đầy chân tình

Người duy nhất biết bí mật này của tôi, chỉ có Mạc Hoa. Trước kia nàng thường nói: “Tôi chưa bao giờ biết một người đàn ông vì yêu chocolate mới yêu người”

Ngay khi tôi cùng bầu đoàn về đến San Francisco ngày hôm sau, tôi liền liên lạc Hoắc Quân Sâm, đương nhiên, sẽ không đơn thuần như yêu cầu cùng uống chén rượu sâm panh như hắn đề ra. Nhưng dù sao sự thật vẫn là sự thật, lí trí muốn không có ý tiếp tục dây dưa, nhưng hành động lại không dễ dàng đến vậy mà rất hao tâm tổn sức. Vốn tưởng đó là chuyện không có khả năng, nhưng đã xảy ra, vốn tưởng bản thân sẽ không gọi đây số này, nhưng vẫn là gọi

– “Quân Sâm, tôi là Đỗ Chấn Hàm, tôi vừa về”. Tôi ngừng lại, muốn nghe hắn nói chuyện, nhưng hắn không nói gì, nên phải tự giác nói tiếp, “thật có lỗi, vì bận quá, nên không thể đến gặp anh ở New York”

– “Vẫn còn cơ hội, không phải sao?”. Có lẽ hắn đang cười. “Cậu gọi tôi là A Sâm đi, khách khí quá làm gì. Ba ngày sau, tôi phải đến đó báo danh”

– “Chào mừng anh đến San Francisco”. Tôi chủ động đề nghị, “muốn tôi giúp anh tìm nhà trọ không?”

– “Tôi không có ý định ở lại lâu, vậy phiền toái cậu tìm giúp tôi, lớn nhỏ không sao cả, chỉ cần sống được là tốt rồi”

– “Tôi sẽ cố hết sức”. Tôi cảm thấy chiến thuật vòng vo không phải kế lâu dài, chỉ bằng nói thẳng, “Quân Sâm, anh có hứng thú đến làm thiết kế trong công ty tôi không? Nếu anh có ý định muốn tích lũy kinh nghiệm”

– “Để tôi suy nghĩ một chút, bắt quá tôi chỉ có thể làm nửa ngày, giờ dạy của tôi bắt đầu vào đầu giờ chiều”

– “Không thành vấn đề, tôi đợi câu trả lời thuyết phục của anh”

– “Kì thật nghề nghiệp chính của tôi là giáo viên kiến trúc, đương nhiên, khi rảnh rỗi đến nơi cậu thăm thú, xem như là đi tìm cảm hứng sáng tạo đi”

Với câu thuyết minh thành linh của hắn, tôi có chút ngoài ý muốn, nhưng lúc này quả thật tôi cảm thấy mình như được giải thoát, như chính thức trở về quỹ đạo, không hề bị sự cố trước kia tiếp tục gây phiền não. Tôi cũng cảm thấy trò đùa dai trước kia cùng Hoắc Quân Sâm cũng chỉ như phút bốc đồng tuổi trẻ

thôi, một người vượt qua nhiều sóng gió như thôi không nên quá mức để tâm, tránh mọi việc loạn thất bát tao. Quan hệ hiện tại của chúng tôi thực tự nhiên, cũng là cách giảm thiểu gánh nặng cao nhất

- “Bây giờ tôi gọi anh là Hoắc Quân Sâm, mà anh cũng biết, tôi bất quá cũng chỉ là kẻ làm ăn bình thường”
- “Theo ý cậu, tình trạng hiện tại của tôi như thế nào?”
- “Nhất định tốt hơn anh mong đợi”
- “Vậy cảm ơn cậu đã khai sáng”. Lần này tôi nghe được tiếng cười, “Lại nói tiếp, cậu vẫn là tâm bình khí hòa như lần đầu gặp tôi”
- “Tôi nên cảm thấy may mắn với việc này sao?”
- “Tôi may mắn”

Hôm sau, tin tức ‘Hoắc Quân Sâm đã được thu phục’ trở thành đề tài bàn tán nhiệt tình nhất trong công ty. Khi thật muốn truyền đến tai tôi, A Mặc đành phải chủ động đến trước của giải thích: “James và Dwight thập phần mong chờ thành viên sắp gia nhập”

- “Vậy còn cô?”
- Đại cô nương hiếm khi đỏ mặt: “Thành thực mà nói-cũng mong chờ như vậy”

- “Ra thế”. Tôi phối hợp bày ra biểu tình đã hiểu rõ mọi chuyện

A Mặc lại tiếp tục truyền tin: “Bây giờ mọi người đều thề, ai theo đuổi thành công Quân Sâm trước, sẽ làm không công cho giám đốc một năm, xem như đền ơn”

Tôi cười lắc đầu: “Tôi không dám nhận, các vị chịu an phận chính là giữ mặt mũi cho tôi rồi”

- “Yên tâm, mặt mũi chỉ cần lót trong áo hoặc chăn thì giữ được”. A Mặc như chợt nhớ đến điều gì, vỗ vỗ trán, “Đúng rồi, sáng sớm Trương tiểu thư đã gọi điện tìm anh, tôi vội quá quên báo lại cho anh. Người ta hình như đã gọi đến ba lần, giám đốc thật có tiền đồ rộng mở”. Nàng làm dấu victory với tôi, rồi khoái trá xoay người rời đi

7. Q.1 - Chương 7

Tôi gọi điện thoại cho Mạc Hoa: “Đã xem qua nhà mới chưa?”

- “Bốn bề thoáng gió, ánh sáng tuyệt hảo, nhìn ra biển tựa vào núi, phong thủy rất tốt, nói tóm lại vẫn là sắp Đỗ làm việc cẩn trọng”. Mạc Hoa là nữ nhân thông minh, nàng hiểu khi nào nên hào phóng nhận quà, khi nào nên cự tuyệt
- “Tôi đã cho người đặt mua một bộ nội thất Thụy Điển, hài lòng không?”
- “Thợ khéo tay như vậy, tất nhiên đồ sẽ là thứ tốt nhất, làm sao có thể không vừa lòng?”. Tiếng cười của nàng rất dễ nghe, “Chấn Hàm, tôi nên cảm ơn anh thế nào đây?”
- “Không dám, tôi cũng là vì nhân dân phục vụ thôi”

Nàng vui vẻ: “Anh học cách nói đó ở đâu vậy?”

Gần đây chuyện kinh doanh cũng không có gì khó khăn, tại đây tôi còn quen biết vài đại gia bất động sản, nhờ vài bằng hữu tìm một căn hộ thích hợp, còn có thể không hợp ý nàng sao

- “Mạc Hoa, gần đây tôi có hơi bận, không thể tự giúp cô sắp xếp, nếu cần gì cô hãy liên hệ với Lị Lị, nàng sẽ phụ trách tất cả, còn những vấn đề khác cứ gọi cho tôi bất kì lúc nào”
- “Được rồi, tất cả đều ổn thỏa. Ngày mai tôi về lại Boston, hôm nay anh không cần quan tâm đến tôi, chiều tôi sẽ gặp công ty vận chuyển. Đợi anh phân phó công việc, tôi sẽ quay lại”
- “Hảo”. Tôi xoa xoa mi tâm, gần đây tôi thường mất ngủ, tinh thần có chút mệt nhọc. “Cô tự lo liệu đi”

- “Anh cũng nên nhớ phải nghỉ ngơi, đừng lúc nào cũng làm việc, có phải lâu rồi anh không ra ngoài chơi tennis không?”
- “Tennis thì lâu rồi không đánh, nhưng một tuần tôi vẫn hai lần đều đặn đến phòng tập thể hình”
- “Nhớ tập thường xuyên”

Cười buông điện thoại, David đã vọt vào phòng tôi, ý bảo tôi xuất phát

Gần đây David đàm phán với một công ty quảng cáo lớn, kết quả, vài hôm trước đối phương lập tức đề ra những điều khoản đáng ngờ trong hợp đồng, David tức giận, thế là trực tiếp điều tra đối phương. Kết quả lại phát hiện đối phương là cựu sinh viên Stanford, thế là lại quay đầu không nhéo với tôi, ý đồ bắt tôi lấy danh đồng học che dấu việc khác, nên lúc này tôi phải vội vã đi gặp khách

Bất quá tôi cũng phải thừa nhận, người làm quảng cáo nổi danh nào cũng rất tâm cơ, lấy một dịch vụ

- “Lần này phải ra đòn sát thủ! Anh ra ngựa còn không được, tôi sẽ tự động từ bỏ vụ này”. David kiên cường nói lời cay đắng trước mặt tôi

Tôi điều chỉnh bầu không khí: “Cậu còn nhớ hành vi chuẩn tắc khắc phục những khó khăn trong ngành quảng cáo không?”

- “Kiên quyết dùng mặt nóng của mình đè vào móng lạnh của đối tác, khắc cốt ghi tâm!”. Hắn xoa đầu cười cười
- “David, chắc chắn cậu sẽ thắng vụ này”

- “Lão đại quá khen”. Hắn vừa cười vừa nhấn di động, “Xin chào, tôi là David. Úc, là Ngải Lan Đức tiên sinh na, bây giờ chúng tôi đang trên đường đến trung tâm thương mại.... Sao? Phải mời cơm Bó Lai Ân? A, không sao, không thành vấn đề. Úc, được, nửa giờ nữa chúng tôi sẽ có mặt tại nhà hàng Butterfly”

Cúp máy, David liền dừng tay đang lái xe: “Anh đói không? Có người muốn mời anh dùng cơm trưa, là món ăn Quảng Đông, đủ chu đáo không? Nếu là tôi, có sống đến trăm tuổi sợ cũng không gặp được vận may như vậy. Phiên anh xuống xe gọi taxi, đi thẳng đến nhà hàng Butterfly”

- “Cậu điều tra người khác thế nào, mà để đối phương hiểu chúng ta rõ như lòng bàn tay như vậy?”
- “Trước tiên cứ nói cho tôi biết, vừa rồi tôi đồng ý rõ ràng như vậy, có phải là đã ‘bán chủ cầu vinh’ không?”
- “Muốn vinh quang thì phải đánh đổi, hợp đồng quảng cáo này chúng ta phải kéo về được, không thể không chiều lòng Ngải Lan Đức”
- “Thật may trên đời còn có một ông chủ tri kỷ như vậy, nếu không, tôi sẽ tuyệt vọng chọn cách quay về trường đại học chăm chỉ theo ngành y”
- “Tôi nên thay mặt Trát Mạc Lí dạy dỗ cậu”
- “A, lão gia khóa kia vừa thấy mặt tôi đã muốn khóc nhè, sáu năm đại học, chúng tôi đã sớm hình thành thói quen tra tấn lẫn nhau”

Chúng tôi cứ vừa đi vừa phiếm chuyện như vậy, một lúc sau đã đến nhà hàng Trung Hoa ‘Butterfly’

Thức ăn thì không nói làm gì, hương vị có chút không chính thống, nhưng bất quá cứ xem như thưởng thức món ngon vật lạ bên ngoài. Ngải Lan Đức cũng không làm kẻ khác chán ghét, trái lại, còn là một nam nhân trung niên thẳng thắn, bất quá, vì hắn yêu thích tranh Van Gogh, nên khó tránh khỏi có chút thần kinh và theo đuổi về hoàn mỹ tuyệt đối, khuỷu giác linh mẫn, rất thích soi mói điểm yếu của kẻ khác. Trong vòng 15 phút tôi đã trình bày những hiệu quả của chiến dịch quảng cáo, theo như toàn bộ kế hoạch, cam kết trong 10 ngày có thể hoàn thành mọi việc, sau đó lại tốn thêm 1 giờ trình bày những kiến thức mỹ thuật tạo hình phương Tây

- “Tôi đồng ý kế hoạch này không phải vì năng lực đàm phán của cậu, mà là những hiểu biết của cậu về hội họa”
- “Có lẽ là do học rộng đi, người ta còn hẹn cuối tuần đi nhăm nháp chút gì”

- “Dù sao tôi cũng muốn nói vài lời-“. David bởi vì đã buông được gánh nặng trong lòng, bắt đầu thông dong nhàn nhã nhấm tách cà phê, “Nhã nhận bại hoại”
 - “Cậu vẫn nhìn khách hàng bằng ánh mắt tinh tường như vậy”
 - “Bố Lai Ân, cuối cùng tôi cũng biết vì sao phụ nữ yêu thích cậu, điểm mạnh của cậu là mảnh lời”
- Đắm chìm ngực tôi, David tựa vào cửa xe cười ha ha, hết giờ làm, chúng tôi không nói chuyện công việc, nếu không, tôi sẽ cảm thấy tinh thần bản thân già cả rất sớm
- Khi tôi trở về công ty, ngồi vào bàn làm việc lần nữa đã là 2h chiều, một đồng văn kiện đang đợi, tôi mới xem qua một phần, mẫu thân đại nhân đã gọi điện đến
- “Sao con cứ không mang di động bên người như vậy? Cũng không nghĩ cấp dưới có chuyện cần liên lạc sao?”
 - “Con luôn luôn là nhân vật thứ yếu trong công ty”
 - “Vậy nhân vật thứ yếu trong công ty chuẩn bị an bài cho nhân vật chủ yếu của Hoắc gia như thế nào?”. Mẫu thân hỏi vào mấu chốt
 - “Anh ta.... nói với mọi người?”
 - “Hôm qua gọi điện thoại về, nó nói tình hình quan trọng gần đây với cha, Hoa Lai Sĩ vốn đề nghị Quân Sâm ở San Francisco tiếp tục công việc, Quân Sâm lại kiên trì nói, vài ngày sau sẽ đến làm việc ở công ty con, mẹ thật không ngờ”. Mẫu thân khó hiểu vì sao Hoắc Quân Sâm lại đột ngột tin cậy tôi
 - “Ân, con có ý mời anh ta gia nhập công ty”
 - “Cậu ta không có ý định ở lại kí túc xá hoặc nhà trọ, nói con sẽ an bài cho cậu ta, là như thế sao?”
 - “Anh ta nói vậy?”
 - “Chẳng lẽ không đúng?”
 - “Ách-“. Đột nhiên tôi có chút chột dạ, “Con chỉ đồng ý lo liệu chỗ ở cho anh ta”. Xem như đó là phúc lợi cho nhân viên công ty đi
 - “Ngày mai cậu ta đi San Francisco”
 - “Con biết rồi”
 - “Đã tìm được phòng trọ thích hợp chưa?”
 - “Bước đầu sẽ có hai nhà trọ cho anh ta chọn lựa”
 - “Để nó ở nhà trọ một mình không tốt lắm, biệt thự hai tầng của con không thể ở thêm một người sao?”
 - “Sao có thể thế được!”. Tôi nhất thời không thể chống đỡ đề nghị này, “Hai đại nam nhân ở cùng nhau không tiện lắm”
 - “Hai đại nam nhân thì bất tiện gì? Chấn Hàm, hay là con.... đang sống chung với bạn gái?”
- Tôi không thể không cười: “Mẹ có trí tưởng tượng thật phong phú”
- “Mẹ chỉ là nghĩ hai con hiện tại cũng như người một nhà, không cần quá rạch ròi mọi chuyện, hai người sống cùng nhau cũng không có gì không tốt”
 - “Ân...”. Tôi thở dài, “Con hỏi ý anh ta xem thế nào”
 - “Chấn Hàm thật thẫu tình đạt lí”
 - “Đừng đưa con lên trời như thế chứ”. Rồi tôi hạ giọng, “Miss Chương, cuộc hôn nhân mới tốt không?”
 - “Đây là lần cuối mẹ kết hôn”
 - “A, tạ ơn trời đất”

– “Xú tiểu tử”

Người nhà xác nhận tin A Sâm đồng ý về công ty làm tôi an tâm phần nào, nhưng đồng thời cũng làm tôi bồn khoăn sâu sắc, tôi vốn tưởng hẳn không bao giờ tiết lộ hành tung của mình với bất kì ai, nhưng thực tế, là tôi chưa hiểu hết hẳn. Tôi thừa nhận hành vi của hẳn luôn nằm ngoài dự tính của tôi, tuy tôi có vẻ là một giám đốc lỗi đời trong ngành công nghiệp giải trí, nhưng những kẻ làm nghệ thuật đều có vẻ đại khờ cổ hữu, Hoắc Quân Sâm cũng vậy, hẳn không tầm thường, lúc nào cũng làm người khác vô tình cảm thấy hẳn có chút khó nắm bắt

Nửa giờ sau, Đường Na phăm phăm vào phòng tôi

– “Làm việc mà không đóng cửa, có phải cậu muốn làm gương trong công ty, để mọi người bán mạng làm việc hay không?”

– “Cũng còn hơn chiêm dụng giờ làm xem phim”. Tôi đứng lên, nàng cười giang hai tay ý muốn tôi ôm một chút

– “Chấn Hàm, ngoại hình của cậu rất tốt, thật sự không thích hợp làm Giám Đốc, giám đốc nào cũng béo ụ xấu xí”

– “Gần đây cũng nhiều người chỉ trích tôi không thích hợp làm giám đốc, lí do cũng nhiều vô kể”. Tôi gọi thư kí mang vào li cà phê nóng, “Chuyến đi châu Âu có vừa lòng không?”

– “Người có mị lực cũng là một tội, suýt chút nữa tôi bị một anh chàng nông dân lừa đến biên giới Pháp nuôi chó bull”

– “Chị không phải đã muốn về hữu dưỡng già?”. Trước mặt Đường Na, cuối cùng tôi cũng thả lỏng thoải mái

– “Còn không phải vì luyến tiếc ông chủ nhỏ này”. Nàng cười hì hì ngồi xuống, tiêu sái bắt chéo hân, “nghe nói Hoắc Quân Sâm muốn gia nhập công ty chúng ta?”

Tôi bày ra ánh mắt thăm dò: “Nhìn xem, ngoài kia có bao người không biết tin này?”

– “Cậu muốn giữ bí mật a, mời thần tài số 1 vào công ty như vậy, không nói đến việc đầu đường cuối phố huyền ảo nghị luận, người khác chưa đứng chặt ngoài công ty đã là may mắn lắm rồi”. Nàng tốt bụng hỏi một câu, “Cậu chuẩn bị bố trí anh ta thế nào?”

– “Để anh ta nhận vụ Mạc Đức”

Nàng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Hắc, dùng kế này, để cao thủ tiếp núi lửa, tôi rút lại câu nói cậu không thích hợp làm giám đốc khi nãy”

– “Khát vọng lớn nhất của tôi là đem văn phòng thùng rỗng kêu to kia của chị giao cho Quân Sâm”

– “Cậu đừng hòng mơ tưởng! Tôi thấy Dwight đã sớm ngăn ra một vách sắt bên bàn làm việc của cậu ta cho Quân Sâm rồi, tôi cũng không muốn cướp đi hào quang của cậu ấy”

Tôi bữu môi khinh thường, “Chị chắc chắn mình mới vừa về nửa ngày?”

– “Tôi chỉ biết có người đổ kị năng lực nhìn xa trông rộng của mình”. Nàng xoay người đi ra, “Tôi đi dọn dẹp văn phòng, rồi đến chỗ Kevin, khi nào thì dọn phòng kho thành phòng ban biên tập?”

– “Công ty còn bàn bạc thêm, có thể sẽ mua mẫu đất đối diện xây thành phòng làm việc”

– “Mưu tính sâu xa”. Đường Na chấp tay bái phục, sau đó khoan thai rời khỏi phòng

Hoắc Quân Sâm vẫn chưa tự miệng đồng ý với tôi, nhưng thông qua người nhà truyền đạt ý tứ, tôi không thể không thừa nhận hẳn rất tâm cơ, cũng hiểu thế nào là tiểu xảo, mẹ tựa hồ cũng vì tôi hứa hẹn sẽ ‘chăm sóc’ A Sâm mà vui mừng ra mặt, trời mới biết tiết mục này về sau diễn biến thế nào, chỉ có thể đến đâu hay đến đấy

Sáng hôm sau, tôi nhận được điện thoại

– “Tôi đang ở cửa sau công ty, nói cho tôi đại chỉ nhà trọ, tôi đi cắt chìa khóa riêng”

– “Anh đứng đó, năm phút nữa tôi xuống ngay”

Không nói nhiều, hoàn thành xong công việc đang dang dở, tôi xuống lầu

Mở cửa sau công ty, tôi liền thấy một chiếc Jeep mui trần đen tuyền, sau xe chứa một túi hành lí giản dị, khác với tưởng tượng một khoang xe đầy ắp hành lí của tôi. Hắn tựa vào đầu xe, miệng ngậm thuốc, tay trái cầm găng tay, không hề có vẻ mệt nhọc. Hắn toàn thân một bộ nhẹ nhàng, sức sống thanh xuân nẩy mầm khắp nơi, mái tóc đen rối tung cùng đôi mắt u buồn làm tôi nhớ khi gặp hắn trong bệnh viện, vẫn là vẻ cao ngạo và khó xử phong trần này

Lúc này lần nữa gần gũi đối diện hắn, tâm tình tôi khác dĩ vãng rất nhiều, bây giờ là lúc tôi bình tĩnh nhìn nhận mối quan hệ của cả hai, nhất mực né tránh không phải cách thông minh, thản nhiên một ít, tự động lùi từng bước từng bước, có lẽ sự tình sẽ không loạn như vậy. Không chuẩn bị gì nhưng cứ đi theo đường sáng, từng bước từng bước nắm vững cục diện, a, có lẽ tôi quá lạc quan, nhưng trước mắt, với tình thế của rồi, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, không cần tốn nhiều khí lực phải nhìn nhận Hoắc Quân Sâm như thế nào

Hắn vừa nhìn thấy tôi liền vút điếu thuốc, đậm cười với tôi: “Ngại quá, tôi mới đến”

– “Đi thôi”. Tôi mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái, “nếu không ngại, anh có thể ở chỗ tôi”

Hắn có chút bất ngờ liếc nhìn tôi, nhún ga, thảng thản hỏi một câu: “Là cậu nghĩ vậy sao?”

– “Quan hệ của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị công khai, tôi cũng không có ý giấu diếm, dù sao nhà cũng dư một tầng”. Khi tôi ý thức được ý nghĩa của những lời này, thì quan hệ gia quyến cùng quan hệ nào đó đã bị người ta nắm đuôi

– “Quan hệ của chúng ta? Cậu muốn nói quan hệ nào?”. Hắn hứng thú mở miệng, chau mày lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu, “Thực ra có bị công khai tôi cũng không quan tâm”

– “Muốn tôi lập tức cho người áp anh về sân bay không?”

– “Vậy cũng không sao”

Ngoài việc chỉ đường, tôi không nói gì thêm với hắn, chỉ ngồi ngắm cảnh

Xe vào sân vườn, dì Trương và chú Hoa ra đón khách, đôi vợ chồng người Hoa này không có con cái, năm kia có người giới thiệu cho tôi, hai vợ chồng họ giúp việc nhà và chăm sóc vườn hoa, trước sau trái phải cả nhà chỉ mình tôi ở, hơn nữa tôi không về nhà hàng ngày, hôm nay cư nhiên có vị khách xa lạ ghé thăm, bọn họ mừng ra mặt

Tôi dẫn Hoắc Quân Sâm lên lầu hai, mở cửa cho hắn đi vào, tiếng cửa đột nhiên vang lên làm hắn giật mình quay đầu nhìn tôi: “sao cậu biết rõ sở thích của tôi vậy?”

– “Kì thật gian phòng vốn được bài trí như vậy, trước giờ chưa cải biến gì nhiều, chỉ là dời dương cầm từ phòng khách lên, còn lại không thay đổi gì”

– “Cậu cũng luyện đàn?”

– “Trước kia từng luyện, thật giả lẫn lộn”. Nhìn hắn cười cười, tôi tỏ vẻ khiêm tốn, kì thật câu nói này của tôi là sự thực

– “Có biết tôi là học trò của Henry không?”. Henry là một người thầy của tôi ở Stanford

– “Ông ấy nói cậu có tư duy logic rất tốt, nhưng không thể tin tưởng tuyệt đối, ông ấy luôn nghi ngờ mắt nhìn người của cậu”

Tôi có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, “Ông ấy nói vậy sao?”

– “Ông ấy nói nếu cho cậu 1 lí do, cậu sẽ trả lại 10 đáp án, hơn nữa lại rất hợp lí”. Hắn mang hành lí vào phòng, tôi nghĩ đánh giá của hắn phi thường chuẩn xác

– “Anh nghĩ anh hiểu tôi rõ đến vậy sao?”

– “Đó là ý gì? Muốn gây áp lực với tôi?”. Trực giác hắn vẫn rất chuẩn xác

– “Không có ý gì khác, chính là chỉ muốn nói, phần lớn thời gian, chúng ta vẫn có thể chung sống hòa bình”. Câu này cũng không tính là uy hiếp

Hắn đã đứng đối diện tôi, tay đột nhiên nâng lên, đầu ngón tay thuận lợi quan sát mặt tôi, khi tôi phát giác hắn đã buông tay, nhặt túi hành lí dưới chân, lách qua người tôi vào phòng thay đồ

8. Q.1 - Chương 8

Tôi đứng lặng 5 phút ngoài cửa, hắn ngoảnh đầu bước tới, có chút không hài lòng nhìn tôi vẫn bất động: “Cậu—phải quay về công ty sao?”

Tôi trả lời: “Phải, nếu anh không cần gì nữa thì tôi đi trước”

Hắn bước đến gần tôi vài bước: “Tôi còn muốn ra ngoài du ngoạn 1 chuyến, cậu đưa tôi đi, dù sao cũng chỉ có 1 xe, đúng không?”

– “Trong gara vẫn còn 1 chiếc nữa, nếu không còn gì khác thì tôi đi trước”. Tôi xoay người xuống lầu.

– “Này!”. Hắn gọi giật tôi lại, “cảm ơn cậu về hôm nay”.

Tôi không quay đầu lại, chỉ tùy ý phát tay tỏ vẻ không việc gì.

Kì thật tôi hoàn toàn có thể quay về công ty ngay sau đó, nhưng bản thân lại không làm vậy. Phần lớn thời gian tôi còn bận xác định lập trường bản thân, cho nên mơ mơ màng màng sẽ hại chính mình rơi vào cục diện trầm mê không lối thoát. Vốn tưởng Hoắc Quân Sâm xuất hiện cũng sẽ không xáo trộn cuộc sống thường nhật của tôi, nhưng trên thực tế, sự hiện diện của hắn vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến tôi, một kiểu ảnh hưởng không thể xác định rõ ràng.

Tôi tựa hồ như bắt đầu quan tâm đến sự hiện diện của người này, tôi biết điều đó có nghĩa gì. Kì thật, thắng lợi cuối cùng vẫn chỉ là con người ta có thể từ bỏ và buông tha đối thủ hay không. Lúc tôi cảm nhận được điều này, thì bản thân đã dần thân vào 1 cuộc chơi mạo hiểm.

Từ ô tô bước vào công ty, Thang Thuộc chặn tôi lại ngay cửa thoát hiểm: “Giám Đốc, thiết kế trưởng viện thiết kế Charles, ông Đông hi vọng có thể gặp anh bàn bạc chi tiết vụ hợp tác lần này, ông ta muốn thiết kế bên ta cũng tham dự, anh xem—”

– “Nói Christopher chỉnh sửa điều khoản hợp tác rồi mang đến cho tôi xem”. Nói xong tôi liền đi thẳng vào văn phòng. “Phiền cô gọi James đến gặp tôi một chút, 2h chiều sẽ có cuộc họp lâm thời, chúng ta cần bàn bạc cẩn thận việc hợp tác lần này”. Đơn giản phân phó vài câu, tôi lại vui đầu vào công việc.

Hơn nửa giờ sau, thiết kế trưởng mới hiện hình: “Thật ngại quá, Giám Đốc, nhất thời tôi không thoát thân được, khách hàng cứ nặng nề đòi gấp, bây giờ mới có thể đi được”.

– “Ngồi đi, có việc cần thương lượng cùng cậu”

James là người Mỹ gốc Kenya, năng lực làm việc rất tốt. Hơn nữa mỗi khi nhếch môi đều để lộ ra hàm răng trắng lóa xinh đẹp: “Giám Đốc, anh có gì cứ nói, có phải bên kia đòi hỏi gì thêm?”

– “Đúng, tôi muốn để Quân Sâm đi gặp họ, nhưng hắn dù sao vẫn là người mới đến, chưa quen công tác”. Tôi đi thẳng vào vấn đề, “trong lúc đàm phán, cậu thay tôi giám sát chặt chẽ quá trình, xem hắn có thích hợp với cương vị mới này không”

James lộ vẻ mặt tán thưởng: “Mại Ngươi Tư và tôi đã xem qua tác phẩm trước kia của anh ta, thực sự rất tuyệt. Hoắc Quân Sâm rất có tiếng tăm, chỉ cần anh ta thương thuyết, bên viện thiết kế chắc chắn sẽ không nói gì”.

– “Được, mọi việc cậu cứ tự lo liệu, nếu có gì không ổn thì lập tức báo lại cho tôi, để sau đó chúng ta còn có phương án đối phó”.

Hắn gật đầu đứng lên: “Quân Sâm có đang ở công ty không?”

– “Tôi đã hỏi qua, hắn nói cuối tuần sau mới có thể bắt đầu làm việc”.

James bồn cợt: “Vừa nghe tin Quân Sâm sắp đến, nữ nhân viên trong công ty trên dưới đều mắt hôn mắt vĩa kể cả Đường Na, tôi đề nghị khi bắt đầu làm việc, anh nên cách li anh ta, để tránh ảnh hưởng đến hiệu suất công việc”.

Tôi lắc đầu cười: “Cậu lớn tuổi hơn cô ấy sao?”

– “Không được nói cho Đường Na biết điều này, giông tố sẽ kéo đến, nàng thích người khác gọi mình là ‘mãi mãi tuổi 18’. James nghịch ngợm le lưỡi đẩy cửa ra ngoài.

Những ngày sau đó mệt như đánh trận, mỗi ngày tôi đều hăng hái chiến đấu đến chạng vạng mới xong việc. 7h30, tôi lái xe đến câu lạc bộ thể hình trong thành phố luyện tập, đây cũng là thói quen sinh hoạt thường thức.

Kì thật vận động không những giúp tôi bảo trì thể hình lí tưởng, đồng thời còn tăng cường tuần hoàn máu, giúp tiêu hao mệt mỏi. Tôi thực thích cảm giác mồ hôi đầm đìa cơ thể, khí lực lại được tái tạo để tiếp tục cho những hoạt động mới, tựa như hoàn toàn có thể điều chỉnh được tình tự. Mà những muộn phiền cũng theo mồ hôi tiêu thất đi hơn nửa.

Lúc tôi về nhà đã là hơn 9h, dì Trương hỏi tôi có muốn ăn khuya không, tôi thuận miệng hỏi: “Hoắc Quân Sâm đâu?”

– “Cậu nói thanh niên xinh đẹp kia a? Cậu vừa đi chân trước, hấn cũng liền bước theo chân sau, bây giờ cũng chưa về”.

– “Úc, được rồi, dì đừng làm bữa khuya, hôm nay tôi không thức đêm”. Tôi ngẩng đầu nhìn cửa phòng lầu 1.

Dì Trương hỏi: “Cậu muốn tôi thức đợi cửa cậu ta không?”

– “Không cần, dì nghỉ ngơi trước đi”.

Vận động vừa phải khiến thần kinh con người trở nên hưng phấn, tôi ngồi trong phòng khách chốc lát, không hiểu vì sao, lại đi vào căn phòng chưa khóa cửa trên lầu, mở nắp đàn, đánh một bản sonat ánh trăng quen thuộc của Beethoven. Bất quá, lâu lắm rồi không luyện đàn, được 1 lúc thì bản nhạc đã có chút rối loạn, tôi thốn thức khép đàn, quay người lại—rõ ràng phát hiện Hoắc Quân Sâm đã nhàn nhã vòng tay trước ngực, lười biếng tựa vào cửa nhìn tôi tự khi nào, tôi cũng không biết hấn đã đứng bao lâu.

Tôi đột nhiên nở nụ cười, than nhẹ: “Đánh sai rồi”

– “Phần đầu bản nhạc cậu đánh rất khá”. Lời khen tựa hồ rất chân thành.

Theo tầm mắt của tôi nhìn xuống, hấn bình thản liếc nhìn đồng túi mua sắm ngổn ngang trên sàn: “Là bạn tặng, bây giờ mọi nhà quảng cáo đều tại trợ sản phẩm”.

Nguyên lai là tôi cả lo, Hoắc Quân Sâm đi đến đâu cũng được hoan nghênh, làm sao còn cần người khác chỉ đường. Hấn còn có rất nhiều bạn bè cao quý, thương gia đến chính khách đủ cả, sẽ thay hấn đặt mua hàng loạt trang phục và phụ kiện đắt tiền, đại khái việc này với hấn cũng là thói quen.

Mà người như vậy, hoàn toàn sẽ không cần lợi dụng Đỗ Chấn Hàm tôi để đạt được mục đích, bởi vì rất nhiều người có thể giúp đỡ hấn, ngoài xã hội hấn là nhân vật nổi danh, muốn gì được nấy. Mà bản thân hấn cũng đã rất quen thuộc thân phận này.

Tôi không biết nói gì, nên chuẩn bị nói tiếng ‘ngủ ngon’ rồi yên lặng chuẩn khỏi phòng. Hôm nay, bản thân quả thực có chút hưng phấn hơn thường ngày...

Người vừa lách qua cửa thì tay kia bị kéo lại: “Tôi muốn hỏi cậu một chuyện”

Tôi nhú mày, muốn hấn mau chóng buông tay: “Anh nói đi”

– “Cậu hy vọng... tôi tới sao?”. Ánh mắt thẳng thắn làm tôi nhất thời không thể ngênh tiếp, “Tôi biết là vậy..”.

Biểu tình hiện tại của tôi hẳn cũng được xem là thành thật: “Đây không phải là vấn đề hy vọng hay không, nếu tôi có hành động nào làm anh hiểu lầm, thì tôi xin lỗi. Nhưng phải nói cho rõ ràng, tôi trước sau không hề có ý định phản bác ý kiến của anh”.

Hắn nở nụ cười, có chút lạnh: “Cậu có thể không nói với tôi như thế được không?”

– “Tôi hiếm khi nói không suy nghĩ”

– “Chẳng lẽ tôi hiểu lầm?”

– “Anh tới San Francisco, tôi nhiệt liệt hoan nghênh, anh gia nhập công ty, tôi cảm thấy thực vinh hạnh, bây giờ mời anh về nhà ở, tôi cũng không chút miễn cưỡng. Không lẽ hết thấy những điều này, vẫn không đủ làm anh cảm thấy tôi—thật giả?”

– “Không”. Hắn buông tay, lui về sau, vẻ mặt tàn mạn nét khinh thường, “Đúng là tôi có chút xem thường tôn nghiêm của cậu, nhưng trước mặt tôi, cậu không thể thoải mái thả lỏng 1 chút? Giống như lần đầu ta gặp nhau, không phải cậu đã rất thẳng thắn sao?”

Hắn cư nhiên gọi đó là ‘thẳng thắn’, tôi có chút co quắp bất an: “Quân Sâm, rốt cuộc anh đến đây làm gì? Vì sao anh phải đến đây thế này để yêu cầu tôi!”

– “Cậu, có tính là lí do không?”

Thái dương tôi bắt đầu đau nhức: “Tại sao phải nhằm vào tôi?”

– “Vì tôi biết chúng ta giống nhau, không có chuyện gì cậu không làm được, sự nghiệp thanh danh cậu, bề ngoài nhìn vào hết như đều đã được vạch sẵn từ trước, nên cậu chưa bao giờ cảm thấy khát khao bất kì điều gì, dù chỉ là biểu hiện bên ngoài. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn cậu sẽ ngày càng ích kỉ mà nghĩ rằng việc gì mình cũng thành công”. Hắn tựa hồ muốn thị uy với tôi, chậm rãi bước đến gần: “nhưng cậu không có thói quen đối mặt với phần hư hỏng trong mình, ít ra tôi thành thật hơn cậu, vì dám thừa nhận điểm yếu của bản thân”.

– “Anh nói như vậy là có ý gì?”—tôi không thể tiếp tục bình tĩnh.

Quang mang sâu thẳm trong mắt hắn như muốn tìm người gây sự: “Cậu hấp dẫn tôi! Đúng, tôi không thể xác định đến tột cùng cậu hấp dẫn tôi ở điểm nào, có lẽ đó là 1 loại ảo giác, có lẽ.... mặc kệ thế nào, tôi đến đây, chỉ có thể đứng ở nơi này chịu những hoài nghi cảnh giác của cậu, đợi thời cơ thích hợp mà giải thích. Nhưng trên thực tế, tôi chưa làm bất kì điều gì, tôi chỉ là muốn nghiệm chứng. Xem những ảo giác kia tột cùng có đáng giá hay không”.

Những lời này nghe ra hết như lời thoại quen thuộc trong những cuốn tiểu thuyết diễn tình, tôi quả thực muốn cười to.

– “Anh đến Mĩ chỉ để khảo nghiệm ảo giác của mình?!” Tôi không thể phỏng đoán động cơ hành động của hắn, lời nói vốn rõ ràng rành mạch bỗng trở nên rối loạn, “anh muốn gạt tôi hay gạt bản thân mình? Tới địa ngục mà tìm ảo giác, tới địa ngục đi!”.

Tôi phát hỏa, vô duyên vô cớ phát hỏa. Rõ ràng có người chỉ muốn chọc tức tôi, lại còn có thể hợp lí hợp tình công bố nguyên do, đây là gì? Là một điểm xấu sao? Tôi chỉ cảm thấy nếu không phát tiết, bản thân sẽ sớm bị hãm vào hố sâu không lối thoát.

Cuộc tranh luận chấm dứt như vậy.

Hôm sau, khi đầu óc khôi phục lí tính, tôi lại bắt đầu nhớ đến những thất thố đêm qua. Đêm trước ngày đàm phán lại cãi nhau với cộng sự, đây là hành vi rất không đúng mực của một Giám Đốc rất không khôn ngoan, xem ra năng lực điều tiết cảm xúc của tôi đã giảm sút nhiều. Nếu đối phương không phải là Hoắc Quân Sâm, có lẽ biểu hiện của tôi sẽ vững vàng hơn nhiều. Tất nhiên, ‘có lẽ’ cũng chỉ là 1 giả định.

Hai ngày liên tiếp sau đó, tôi đều không về nhà, đương nhiên cũng không có cơ hội gặp hắn hòa giải. Tôi đang lo lắng không biết làm sao để hắn nể mặt đi tham dự cuộc họp đàm kia, thì người đã tự tìm đến.

Chiều nay, hành lang bộ phận hành chính công ty vang lên tiếng vỗ tay, ngay cả Lị Lị cũng đứng ngồi không yên, nằng hồ hồi lao ra khỏi văn phòng. Tôi biết hẳn đến, bất kể trước kia xảy ra chuyện gì, hẳn nhất định cũng hào phóng giữ lời.

Tôi đột nhiên thở dài, tự biết đây là thời điểm để cả hai cùng tìm đường lui ỉnh, Hoắc Quân Sâm cũng không phải hạng người khư khư cố chấp, ít nhất hẳn cũng đủ tỉnh táo công tư phân minh.

Tôi mở cửa phòng, bộ dáng dường như không có việc gì đi ra ngoài, cửa thủy tinh phá ra tiếng động, mọi người quay đầu nhìn tôi, thể là cùng nhau vỗ tay, Kevin khởi xướng: “Giám Đốc giá lâm, mọi người xếp hàng chào đón!”.

Hoắc Quân Sâm bị mọi người vây ở chính giữa, hẳn một thân trang nhã trong trang phục jeans, khiến tôi có cảm giác đây không phải người mình từng biết. Về ngoài nho nhã tươi mát như cậu sinh viên trẻ chưa trải đời, căn bản không phải là Hoắc Quân Sâm tôi quen. Hẳn chào tôi “Xin chào!”. Sau đó thần nhiên tiến đến ôm tôi, tôi nhất thời bị hẳn làm ê muội. Bất quá bản thân vẫn tận lực tỏ vẻ tự nhiên, khinh đạm ôm chào lại. Nhân viên công ty nhón nháo đòi ôm từng người một.

Đúng lúc này, Hoắc Quân Sâm nhẹ giọng bên tai tôi: “Chấn Hàm, hợp tác thành công”.

Tôi bất đắc dĩ quay đầu nói vài từ nhiệt liệt chào mừng với nhân viên, sau đó, từng đợt, từng đợt người vây quanh phòng làm việc mới của hẳn, ầm ĩ một khoảng, đến hơn nửa giờ sau mới trật tự trở lại.

Đường Na sau đó vào văn phòng tôi, cười nói: “như thế mà còn muốn chúng tôi an tâm công tác?”

– “Không phải chị bảo hẳn là thần tài sao?”

– “Thì đúng vậy, tôi nhường phòng làm việc cho cậu ta, đương nhiên là có mục đích khác”. Đường Na sang sảng đùa giỡn, “Vừa rồi Quân Sâm chủ động ôm cậu, biểu hiện của hai người hình như có chút khác thường? Muốn lừa tôi sao? Không có khả năng!”.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh: “Nếu có người tuần tin mật ra cho chị biết, thì tin tức đó không đúng rồi”.

– “Đừng đùa a, dù sao tôi cũng phải tìm cho ra đáp án chính xác”. Nữ nhân này quả thực rất tò mò, “Quân Sâm vì sao lại gia nhập công ty ta? Tôi nghĩ cậu ta chắc chắn có quan hệ cá nhân với cậu”.

– “Chị hỏi điều này làm gì?”

– “Đương nhiên chỉ để hiểu thêm 1 chút về đồng sự mới thôi”. Nàng thấy tôi không phản ứng gì, đành phải đầu hàng. “Được rồi được rồi, tôi nói chuyện chính đây, Kevin và Mạ Ngươi Tư nói tôi đến hỏi cậu, bọn họ muốn Quân Sâm treo vài bức ảnh quảng cáo ở sảnh”.

– “Các người đến hỏi hẳn đi, tôi không có quyền buôn bán chân dung”.

Đường Na vui vẻ, ba bước thành hai bước bay đến đặt 1 bức chân dung lên bàn tôi: “Vừa rồi hai người trình diễn 1 màn ôm ấp thân tình khá cảm động, cảm động đến độ ai nhìn cũng thích, giữ làm kỉ niệm đi”. Nàng vừa cười vừa lui ra ngoài.

Tôi bất đắc dĩ ngồi im chốc lát, sau đó nhặt tấm ảnh lên xem, đúng là khoảnh khắc hẳn thì thầm bên tai tôi trông đặc biệt thân thiết, tôi tùy tiện vắt tấm ảnh vào ngăn kéo.

Lại gọi Lị Lị: “Đem tóm tắt sơ bộ về công ty cho Quân Sâm làm quen trước đi”.

– “Mọi thứ đã phát cho anh ta, còn những tài liệu quan trọng hơn, lát nữa tôi sẽ đích thân mang đến”.

– “Cảm ơn, tóm tắt tình hình hợp tác với Mạc Đức luôn”.

– “Ok, không thành vấn đề”. Lị Lị mỉm cười ngọt ngào, tựa như cảm ơn tôi đã tạo cơ hội cho nàng chân chính tiếp cận Quân Sâm.

Mọi việc cứ như vậy bình an qua được 1 vòng, số lần tôi về nhà không nhiều, tôi đoán hẳn nhất định cũng không về nhà hằng đêm. Không gian sống của cả hai lại đột nhiên khôi phục bình tĩnh, trở thành hai đường thẳng song song không giao nhau, cả hai cùng hợp tác làm việc, tựa hồ trạng thái làm việc vùng áp lực công việc điên cuồng sẽ tốt hơn trong tình hình hiện tại.

Ở công ty, chỉ những khi họp hành chúng tôi mới ngồi chung bàn, bình thường, cả hai thỉnh thoảng mới chạm mặt ngoài hành lang, vài lần trao đổi ánh mắt chào hỏi đầy lễ tiết, vài lần trao đổi công việc đầy nghiêm túc, giống như cả hai đều cất lực che giấu bí mật bản thân, chỉ cần sắm vai tựa-như-chính-mình, cũng sẽ không có cơ hội nảy sinh xung đột. Ngoài công việc, chúng tôi tựa hồ không còn thời gian tranh luận những vấn đề khác, đây là điều tốt.

9. Q.1 - Chương 9

Dần dần, tôi cũng quen gọi hắn là Y Sâm như mọi người trong công ty.

Bằng biểu hiện xuất sắc thấu đáo trong quá trình công tác, Y Sâm thuận lợi có được sự tôn trọng của mọi người. Thêm vào đó, kinh nghiệm thực tiễn là thể mạnh, khiến hắn nhanh chóng nổi bật hơn người trong lĩnh vực thiết kế. Thế là, Hoắc Y Sâm nghiêm nhiên trở thành thiết kế trưởng của công ty mà không ai dị nghị gì.

Thành thực mà nói, hắn có thể chuyên nghiệp như thế, ngược lại còn làm tôi có chút không vừa lòng. Vì trước kia, những khi tiếp xúc tôi chỉ nhìn thấy khía cạnh không quá nghiêm túc nơi hắn, nên đối diện với 1 Y Sâm quyết liệt trong công tác, quả thực tôi không biết làm sao.

Có lẽ, Cương Quyết là một phần thi vị trong cuộc sống của hắn. Hóa thân thành vị lãnh đạo hét ra lửa, mưa ra khói không phải là chuyện khó với Hoắc Y Sâm. Hắn cũng chưa bao giờ lấy chức danh mới ra thị uy mọi người, ngược lại còn phi thường nhã nhặn, khiến bộ phận nào cũng khâm phục hắn, ngay cả James và Mạ Người Tư cũng là ‘đây tôi trung thành’ của hắn.

Đây là ‘mị lực nhân cách’ người ta hay nói sao? Nếu có thể gạt bỏ mọi thành kiến và bản khoăn, tôi nghĩ bản thân mình có thể nhìn nhận khách quan hơn động cơ hành động của hắn.

Người như Y Sâm, chắc chắn trên lưng mang theo rất nhiều áp lực và kì vọng, tôi có thể hiểu, vì tôi cũng đã từng như hắn. Kì thật trên đời này không có ai là thiên tài bẩm sinh. Với hắn mà nói, Cương Quyết cũng chỉ là 1 chốn dừng chân tạm thời, nhưng với tôi, tôi phải chân chính thể hiện phẩm chất chuyên nghiệp trong mọi chuyện. Theo một góc độ nào đó, tôi và hắn giống nhau, đều theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ.

Hợp đồng hợp tác dài 10 trang, Mạc Đốn xem qua liền đồng ý kí kết. Thành giao, đối phương cũng tỏ vẻ rất hài lòng, đây chính là thành công bước đầu lớn nhất của chúng tôi. Đợi khi các công trình hạng mục chính thức khởi công, việc đẩy nhanh tiến độ công việc cũng không quá khó.

Thẳng đến khi đối tác yêu cầu tôi và Y Sâm, James, Mạ Người Tư cuối tuần phải đến Washington họp tổng bộ, chúng tôi mới xác định được hạng mục thi công này, cuối cùng cũng sẽ bắt đầu khởi công. Ngày đó bộ dáng mọi người đều có chút vất vả. Y Sâm mang cho tôi một chiếc khăn lau tạm, hắn nhìn tôi đậm cười, tôi hiểu hắn muốn gì, có lẽ chúng tôi vẫn có thể tiếp tục thái độ giao tiếp như vậy mãi.

Công việc lần này không gặp chút trở ngại nào, Y Sâm cũng thụ giáo nhiều điều từ thiết kế trưởng của bên kia, ngay đó hắn bồi người kia đến khuya, Thang Thước gọi đồ ăn khuya giúp mọi người. Tôi tùy tay với lấy một tách cà phê đến đứng bên cạnh Y Sâm, cúi người nhìn bản thảo bên dưới: “Được bao nhiêu % rồi?”.

– “90% rồi, bây giờ việc chỉnh sửa bản thảo chúng ta cũng phải đợi ý kiến của bên Mạc Đốn, hơn nữa chúng ta cũng phải đi Washington thảo luận một chuyện”. Hắn thở nhẹ một hơi, lúc này mới tựa lưng vào ghế ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt đặc biệt sâu xa nhưng không vương vất chút mệt nhọc nào, “Mọi người trong công ty đều cuồng công việc như vậy, tôi nghĩ mình cũng đã bị đồng hóa triệt để, đây cũng không phải là việc tốt gì cho cam”.

Tôi cười, vỗ vỗ vai hắn: “Về nhà sửa sang chuẩn bị hành lí chút đi, trưa mai chúng ta phải bay rồi”.

Hắn lơ đãng cầm tách cà phê tôi vừa đặt trên bàn lên, nhắm một ngụm: “Hôm nay đi xe cộ về đi”.

Đây là lần đầu tiên tôi và hắn cùng nhau về nhà sau 1 ngày làm việc. Lúc vào đến gara, Y Sâm đang bận rộn cần một ngụm socola, tôi biết bình thường người mẫu đều phải ăn kiêng để giữ dáng, chưa bao giờ tôi gặp ai ăn uống vô độ như hắn bây giờ.

– “Anh không sợ mập?”. Tôi thừa nhận câu hỏi này rất có đạo đức nghề nghiệp—vì lợi ích của Kevin—nhân viên phục trang trong công ty.

– “Không, trời sinh tôi không bao giờ mập”. Trả lời tôi 1 câu, rồi hấn mới mở cửa xe ngồi vào chỗ, tôi trăm triệu không ngờ hấn lại bắt đầu nhòm ngó hộp đồ ăn đang trong tay tôi. Đột nhiên, tôi cảm thấy tính khí hấn có chút trẻ con, nguyên lai, cái đối có thể thay đổi tâm tính một con người, bản thân càng nghĩ càng thấy buồn cười. Tôi phối hợp mở hộp socola, đưa cho hấn: “Anh ăn luôn phần của tôi đi”.

– “Cậu còn không được”. Hấn cao hứng nhận lấy hộp thức ăn, ánh mắt toát ra một tia giảo hoạt, tôi chưa bao giờ biết Y Sâm có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy. Hấn há miệng cắn một ngụm socola thật to, lập tức khen: “Socola này thật thơm, lúc ở Bỉ tôi cũng chưa nếm qua loại socola nào tuyệt hảo như thế này”.

Tôi cười khê, nhấn nhẹ chân ga chậm rãi khởi động xe: “Ngày mai tôi sẽ nói Thang Thước đưa anh địa chỉ của tiệm socola này”.

Bên trong xe giờ đây chỉ còn lại âm thanh nhai nuốt dễ nghe, tôi nghĩ không quá nhiều người có cơ hội nhìn Y Sâm ăn uống không hề tiết chế như thế này.

Hấn đột nhiên nghiêng đầu hỏi tôi: “Cậu muốn nếm 1 chút không?”

– “Tôi đang lái xe”. Lắc đầu cười cười, tôi tỏ vẻ cự tuyệt, “về đến nhà sẽ ăn”.

Đúng lúc đó, trên chóp mũi tôi hiện ra một mùi hương thức ăn thơm tho, hơn nữa... còn là một mùi sữa béo ngậy. Thanh socola chỉ cách mũi tôi chưa đến 2cm, chỉ cần há miệng ra, tôi hoàn toàn có thể thuận lợi cắn 1 ngụm, nhưng điều đó cũng khiến tôi do dự mất 5 giây.

– “Sao vậy? Không đói?”. Hấn không thu hồi tay, nhưng ngữ khí cũng tựa hồ không thêm để ý, điều này rõ ràng làm tôi cảm thấy bản thân chưa đủ rộng lượng. Phía trước đèn đỏ, xe dừng lại.

Trong lòng cảm thấy có chút cổ quái, nhưng tôi không thể nghĩ ra mấu chốt nằm ở đâu, thế là vẫn cúi đầu cắn một ngụm.... Vị sữa nồng đậm xông vào khoang miệng. Hấn đã loli hấn thanh socola ra khỏi vỏ, khi tôi nhả ra đã có hơn nửa thanh dính vào tay hấn, chỉ đợi tôi vừa cắn một ngụm, hấn cư nhiên vươn vương đầu lưỡi liếm liếm ngón trỏ và mu bàn tay. Hệt như con báo vòn mồi.

Sau đó, hấn nâng thẳng tầm mắt nhìn tôi, tôi không khỏi kinh ngạc trong lòng, ánh mắt kia quả thực rất lớn mật, cơ hồ còn mang theo chút hương vị khiêu khích. Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy trong chốc lát, không ai động, thẳng đến khi phía sau có người mất kiên nhẫn bấm còi thúc giục inh ỏi, tôi mới ho nhẹ một tiếng, lần nữa nhấn chân ga mà đi thẳng—đèn đã chuyển sang xanh. Tôi thể nhưng lại hồn nhiên không phát giác ra, hấn cũng vừa lúc thu hồi tầm mắt, liền lại vờ như không có việc gì xảy ra, nhàn nhã tiếp tục ăn socola.

Bất tri bất giác, tôi đã cho xe chạy với tốc độ 40 dặm/giờ, nhưng chút nhiệt trên mặt vẫn chưa tan. Ah, thực ra, da mặt tôi không mỏng đến vậy, từ trước đến giờ không có quá nhiều việc khiến tôi đỏ mặt, những tình huống cần điều tiết cảm xúc, tôi cũng tiết chế không thôi. Nhưng Hoắc Y Sâm này, ba lần bốn lượt đều làm về điểm tinh của tôi loạn thành đoàn.

Cử chỉ vừa rồi của hấn trong mắt tôi không hề có chút khiêu khích nào, ngược lại còn tự nhiên khó tả, tôi chỉ có thể thản nhiên thừa nhận, mọi hành động kháng cự đều có vấn đề. Lúc đó tôi có chút ảo não, cũng vừa hi vọng bản thân không cần phải chú ý quá mức nhất cử nhất động của hấn, đặc biệt là những hành động vô tâm vô tứ như vậy. Tôi nghĩ hấn nhất định dùng biểu hiện này câu dẫn không ít kẻ si tình, tôi không muốn là 1 trong số đó, tôi là chính mình, không có ý định chịu ảnh hưởng từ bất kì ai.

Về đến nhà, hấn lập tức mở cửa xe đi thẳng vào phòng khách lầu 1, cũng không đợi tôi cùng ra khỏi gara, điều này làm tôi có chút cảm giác thoải mái. Tôi tắm rửa xong xuôi, nhàn nhã khoác lớp áo tắm giản dị lên người, động tác bắt đầu trở nên chậm chạp, tôi biết một ly cà phê hay một thanh socola không thể thay đổi hiện thực, nhưng tôi cần... ngấm lại rõ ràng. Tôi ngồi xuống ghế, không biết bản thân đang nghĩ ngợi gì, nhưng chắc chắn, tôi chỉ là đã đánh giá thấp bản thân.

Đến hôm nay, tôi hấn là đã miễn dịch trước mọi khiêu khích của Hoắc Y Sâm, sở dĩ tình trạng ‘bách độc bất xâm’ xảy ra như hiện tại, hoàn toàn xuất phát từ ý nghĩ tôi và hấn sẽ không phát sinh bất kì điều gì, dù sao nguyên bản, tôi cũng là người luôn tuân thủ nguyên tắc và luôn ình một đường lui.

Đường như đối phương đã bắn ra một viên đạn trước mặt mình, vô luận hắn làm thế nào để khắc chết những bất hòa, động tác cũng vô cùng đẹp mắt, minh quang lổ lạc, có bao người không thể nhìn thấy ưu điểm ấy mà tiếp đãi nồng hậu hết mực? Là người, ai cũng dễ bị điều chói mắt nào đó hấp dẫn, vô luận đáy lòng có bao nhiêu cổ kị và phân vân.

Hơn 10h sau mọi việc vẫn tường an vô sự, thậm chí ánh mắt cả hai cũng đều khôi phục bình thường, tôi hi vọng sự việc ngày hôm trước chỉ là ảo giác của riêng mình.

Máy bay đáp xuống Washington, nơi này vẫn là thánh địa của lĩnh vực văn hóa giải trí, tôi vốn luôn có ý định đầu tư vào thị trường này, có lẽ hợp tác với Mạc Đốn là cơ hội tốt nhất để phát triển thị trường.

Cuộc họp tiến hành lúc 3h chiều, viện thiết kế lần này rất coi sự hạng mục trên, đối tượng dự thính là Charles-thiết kế trưởng của viện. Mọi câu hỏi họ đưa ra đều sắc bén, những câu hỏi liên quan đến chuyên môn, Y Sâm và James đều thông dong bình thản đáp lại.

Tôi nghĩ, cả cuộc họp đều xem như viên mãn, sau đó, người Mạc Đốn tính tình nguyên bản lạnh lùng thế nhưng lại phá lệ tỏ vẻ mời chúng tôi đến thị sát một nhà hàng kiểm quán bar đặc sắc, thuận tiện để tăng thâm mối giao tình cho hai bên. Đương nhiên, tôi không có lí do gì để phản đối.

Khi chúng tôi chậm rãi tiến vào quán bar sang trọng, James cười nói: “Mỗi lần nghĩ đến Washington, tôi đều nghĩ đến sân khấu kịch Broadway lừng danh, tôi từng bị mỗi tình đầu bắt phải ngồi nghe nhạc kịch Broadway 3 ngày liên tiếp, ngay sau đó, tôi cảm giác duyên phận của cả 2 đã chính thức chấm hết”.

Mọi người cười haha, Mạc Đốn nâng cốc ý bảo nhân viên rót rượu: “Vây đó là bước đệm chính thống để cậu quyết định trở thành người làm nghệ thuật?”

– “Có thể nói như vậy, thực là tạo hóa trêu người”. James cười sáng láng bên cạnh.

– “Hợp tác thành công, hi vọng cậu sẽ tự hào vì bản thân là 1 nhà thiết kế đại tài”

– “Những lời này nghe qua thực thoải mái”. Một lần nâng cốc hữu nghị, James luôn thành thật giờ đây cũng lộ ra vẻ mặt hoạt bát.

Lúc này quán bar vang lên tiếng jazz đầy sống động, đã có người không kiềm chế được mà bước vào sàn nhảy. Tôi lắc ly rượu chân dài trong tay, mắt nhìn Y Sâm.

Hắn vừa rồi uống Martini, Mạ Ngươi Tư ân cần đến bên cạnh hắn: “Muốn khiêu vũ không, Y Sâm?”

– “Mạ Ngươi Tư, trước khi quyết định, cô nên suy nghĩ cẩn trọng một chút, bởi vì nơi này không ai nguyên ý nhìn thấy Y Sâm lên bảo ngày mai, tiêu đề có thể là– Nam nhân hấp dẫn nhất thế kỉ mở ám khiêu vũ cùng bạn gái lạ mặt“. Không ngờ, Mạc Đức thế nhưng lại rất am hiểu giới giải trí, cho nên, đôi khi có những việc chúng ta không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá.

– “Hắc hắc!”. Mạ Ngươi Tư kháng nghị, “Tôi kém cỏi như vậy sao? Thích nam nhân, tôi thấy chuyện này cũng không tệ”

James cười meo meo: “Thích ai cũng không cần báo cáo thiên hạ, Mạ Ngươi Tư, đây là quyền riêng tư của cậu”

– “James, anh hư hỏng rồi, không còn là cục cưng Kenya trước kia nữa”

– “Cảm ơn, đây là lần đầu tiên cậu quang minh chính đại khích lệ tôi”

– “Tôi không bao giờ tiết kiệm lời khen”. Mạ Ngươi Tư xoay đầu nhìn tôi, “tôi chỉ là học theo Giám Đốc thôi, anh ấy có thể làm mọi cô gái xinh đẹp mê muội chỉ với vài lời khen”.

– “A”. Tôi cũng bắt đầu vui vẻ, “Muốn tôi giảng bài miễn phí cũng được, nhưng cậu không cần làm tổn hại danh dự của tôi trước mặt mọi người”.

– “Danh dự? Mẹ nó, tôi khinh cái gọi là danh dự”. Mạ Ngươi Tư cuồng vọng tuyên bố, “tôi chỉ muốn vui vẻ”.

Tôi cảm giác Hoắc Y Sâm thủy chung chỉ là thần nhiên quan sát chúng tôi, không tham dự vào câu chuyện, hệt như một kẻ ngoài cuộc ngạo mạn, nhìn thế thái thay đổi, rồi mới nhất nhất phân chia tính cách từng người.

Tôi muốn ra ngoài hút thuốc, xoay mạnh người chuẩn bị đi ra ngoài, không ngờ bắt cần đung vào 1 cô gái, tóc vàng mắt xanh, thân hình đầy đặn, nàng không sợ hãi cũng không tức giận, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi cười: “Không lẽ anh muốn mời tôi khiêu vũ”.

– “Đương nhiên, nếu cô đồng ý thì tôi không ngại”.

Khi tôi vị nhẹ thất lưng dịu nàng ra sàn nhảy, phía sau vang lên tiếng ồn, Mọi Người Tư hô to: “Uy, Giám Đốc! Chúng tôi yêu cầu buổi giảng bài miễn phí”

Một lúc sau, tôi cảm thấy người bắt đầu nóng lên, cởi áo khoác, xả hai nút áo, từ biệt mỹ nhân đi vào toilet. Đột nhiên sau lưng truyền đến cảm giác áp bách, vừa quay đầu lại, tôi phát hiện Y Sâm đã đứng đó tự bao giờ. Tôi quay người tiếp tục xả nước, đến khi người xa lạ cuối cùng rơi toilet, Y Sâm tùy tay khóa cửa lại.

Hắn từng bước hướng về phía tôi, tôi vờ như không quan tâm, tiếp tục rửa tay. Thẳng đến khi hai người không còn chút khoảng cách, hắn đến khi thân thể hắn chạm vào lưng tôi, tôi khẽ run lên. Hơi thở hắn ôn tồn xáo động bên tai tôi, cuối cùng dừng lại ở cổ, hai tay rắn chắc hữu lực cứ vậy mà ôm lấy tôi, vây quanh ngực và bả vai tôi. Tôi nhắm mắt thật chặt, hít sâu 1 hơi, hơi thở người sau lưng bắt đầu hỗn loạn.

– “Chấn Hàm, anh nghĩ em đã không còn muốn anh nữa”. Giọng nói mê hoặc

– “Anh nói bậy cái gì...”. Thật là 1 phản ứng ngu ngốc!

– “Anh biết em có cảm giác với anh, anh biết”. Tay phải hắn đã tham nhập vào cổ áo tôi.

– “Anh căn bản không biết mình đang làm gì”

– “Anh tựa hồ đã quá yêu em, đây không phải là 1 loại ảo giác sao?”

– “Anh bệnh cũng không nhẹ”. Tôi chỉ hi vọng nhịp tim bình ổn chút ít. “Y Sâm, buông tay, chúng ta không thể cứ mãi tiếp tục như vậy”.

– “Gọi anh là Quân Sâm”

– “Được, Quân Sâm, nếu anh nói đây là ảo giác, tôi cũng có thể xác minh, những gì trước kia giữa chúng ta cũng chỉ là ảo giác”

– “Vậy sao? Nhưng hiện tại, anh không cảm thấy vậy”. Tay hắn đã muốn giải khai thất lưng tôi, trực tiếp chui vào trong. Tôi không có dũng khí ngẩng đầu nhìn biểu tình của cả hai trong gương, cánh tay vô thức ôm chặt tay hắn. Hai cơ thể cường tráng mà co dãn chạm vào nhau, xúc cảm làn da cuộc chặt làm tôi ức chế không được tình tự hồi hộp. Lần đầu tiên tôi có cảm giác kinh hoảng. Hắn lại thủy chung không dừng động tác ban đầu, thậm chí còn dùng cánh tay còn lại vẽ loạn trên cơ bụng tôi, tôi có thể cảm giác dục vọng lại trời dậy không đứng lúc....

Ngay lúc đó, hắn nghiêng người hôn tôi, dùng sức nút vào làm lưỡi tôi đau rát, hắn liều mạng tiến vào đúng như phong cách của bản thân, trần trọc mà điên cuồng tìm kiếm. Nụ hôn rất nồng nhiệt này giống như đã kìm nén vạn năm, tôi không phủ nhận, bản thân cũng có chút hưng phấn.

10. Q.1 - Chương 10

Hai tay hắn chậm rãi hướng lên trên, ôn nhu dừng lại ở thất lưng tôi, tôi cơ hồ nghĩ bản thân chỉ vì một chiếc hôn mà hít thở không thông, trong đầu vẫn ong ong như nguyên đoàn xe lửa chạy qua. Hơn nữa trên đỉnh đầu dường như còn đang bốc khói ngùn ngụt, một chút lí trí còn lại cũng sắp bay đi mất. Tôi tận lực giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng trước khi bị Y Sâm tước đoạt toàn bộ, hắn cũng hờn hển dừng lại, lưu luyến vắn vít bên môi tôi một lát, rồi mới tựa trán vào bả vai tôi, thở dài nói: “Cảm giác thật không sai...”.

Đối mặt với hàng loạt phản ứng lúng túng nối tiếp nhau như vậy, tôi đã không còn cách phản bác, chỉ có thể cố tỏ vẻ bình tĩnh, đè nén tâm tình muốn nhìn thẳng hắn. Đây là khía cạnh ngập tràn thanh xuân có thể

làm điên đảo chúng sinh, khía cạnh dã tính đó vốn không phải là tác phong của tôi. Chúng tôi vốn không cùng sống trong một thế giới, nhân sinh quan, thế giới quan, thậm chí là lí tưởng và hành động cũng không hề chung hướng. Chúng tôi bất quả chỉ là có cùng lực hấp dẫn, cũng chỉ là muốn thưởng thức tư vị kẻ chiến thắng, bởi cả hai đều thường xuyên bị bao phủ bởi những hào quang chiến thắng, nên trong trận này không khỏi bị hấp dẫn. Tôi và hắn định lực đều kém như nhau, nên cục diện trận chiến ngày càng nghiêm trọng.

Có lẽ đây là dấu hiệu của tuổi trẻ, cổ chấp và bướng bỉnh – nhưng điều đó cũng tiêu tốn rất nhiều năng lực cùng sức phán đoán; chúng tôi đều có chút rối loạn.

Không khí yên lặng không biết đã kéo dài bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa thô lỗ, có người không kiên nhẫn cao giọng: “Không xong, có người khóa cửa!”.

Lúc này tôi mới nghiêng người, nhẹ nhàng mà gấp rút đẩy hắn ra, tùy ý sửa sang chút quần áo đang xộc xệch, tiêu sái đi về hướng cửa. Trước khi chạm tay vào nắm đấm cửa, tôi chỉ thần nhiên nói: “Y Sâm, sau này chúng ta đừng như vậy nữa”.

Bằng qua đám người chen chúc trong khoảng hành lang dài hẹp, tôi không quay đầu nhìn biểu tình của hắn, cũng không muốn suy nghĩ xem hiện tại hắn đang buồn bực nản lòng hay cười khẩy trước sự đối trá của tôi. Mà tôi cũng chỉ nói ra mong muốn của bản thân, không phải bo bo giữ mình, càng không phải ngại biện, tất cả chỉ là bản năng bảo vệ quyền lợi bản thân của mỗi cá nhân, những việc đã biết trước sẽ không có kết cục tốt đẹp, vậy tại sao phải tiếp tục dấn thân? Chẳng lẽ đối tượng là Y Sâm thì tôi có thể đánh mất lí trí của mình?

Ra đến chỗ ngồi, tôi liền đề nghị quay về khách sạn, thời gian cũng không còn sớm, mọi người cũng đã tận hứng nên liền đồng ý đề nghị trên. 3 phút sau Y Sâm cũng quay lại, vẻ mặt không có gì khác thường, nhưng vẫn nhìn ra được một chút không an tâm trong đó. Ánh mắt chúng tôi trôi vào thình không, một chút dấu vết cũng không còn, kì thật, những mối quan hệ xã giao giữa người với người, ngoại trừ những hành động biểu trưng phép lịch sự, vốn không nên có chút hàm nghĩa nào khác.

Mạc Đốn lái xe đến đón Y Sâm và Mạ Người Tư, tôi ngồi chung xe với James. Vừa về đến khách sạn, tôi liền lao đầu vào phòng tắm, quả thật tôi chỉ muốn loại bỏ nhiệt khí cũng những ý niệm không đáng có về nụ hôn kia. Nhìn khuôn mặt mê man dính đầy bọt biển trong gương, thực không tin đó là Đỗ Chấn Hàm tôi, hết như một kẻ điên dại vì tính, tôi vốn nghĩ trận chiến tâm lí này sớm có thể tuyên bố kết thúc. Nhưng một màn vừa rồi lại phủ định sạch sẽ ý tưởng đó, cuối cùng bản thân lại lạc lối không biết đâu là đường thoát.

Cứ mê man như vậy trở về giường, tôi nghĩ bản thân thật dễ bị Hoắc Quân Sâm tác động, tôi trở nên như thế... hỗn loạn mà do dự, đây vốn là chuyện không nên xảy ra. Nhưng đòn tiến công của hắn làm tôi không thể chống đỡ, nếu tôi thực sự là kẻ đào hoa tiêu sái vô tình thì một đêm vui đùa kia không vấn đề gì. Nhưng tôi không vậy, trước giờ tôi đều đặt ra những nguyên tắc, vạch rõ mọi giới hạn. Nguyên lai hắn còn xem tôi như người tình một đêm, đầu tiên mọi việc chỉ đơn giản như thế. Nhưng những việc liên tiếp phát sinh sau đó, tôi không thể không lần nữa xác định lại, quan hệ của chúng tôi, kì thật trở nên.... phức tạp như vậy, phức tạp đến độ tôi cũng lười đi gỡ rối.

Lúc này chuông cửa vang lên, tôi mở cửa, Mạ Người Tư tay cầm bản vẽ cười hì hì: “Giám đốc, kiểm duyệt chút đi, tôi mới cướp được bản vẽ từ tay James”.

– “Được, lát nữa tôi sẽ xem”. Tôi đặt bản vẽ cạnh laptop.

– “Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh...”. Mạ Người Tư ẩn ý cười rộ lên, “hở hang đến thế này, vóc dáng thật là khiến tôi hoa mắt chóng mặt”.

– “Thu hồi ánh mắt háo sắc đó đi”. Tôi hảo tâm nhắc nhở, rồi mới nhặt kiện áo ngủ trên giường phủ thêm lên người, “hôm nay mọi việc có chút nhàm chán”.

– “Viện thiết kế đánh giá rất cao chúng ta, chúng ta có thể dựa vào điều này để nâng cao thanh thế”.

– “Phải biết rằng, không phải ngẫu nhiên họ chọn chúng ta”.

– “Đương nhiên đương nhiên”. Mạ Người Tư cảm khái, “lúc trước gia nhập công ty là quyết định sáng suốt nhất của tôi”.

- “Cho nên, tôi là người phải cảm ơn ‘quyết định sáng suốt’ đó của cậu nhiều nhất”. Tôi cười nhẹ.
- Lúc gần đi, Mai Người Tư đột nhiên như muốn nói gì rồi lại thôi, bị tôi nhìn ra: “Còn việc gì sao?”
- “Việc này.... tôi không biết có nên hỏi không”
- “Có việc gì thì nói thẳng đi”. Tôi rất ghét nhìn người khác ấp a ấp úng.
- “Tôi muốn hỏi chuyện liên quan đến Y Sâm”.
- “Y Sâm?”. Tôi tận lực đè nén cổ họng không cho tiếng thở ra, “Cậu cảm thấy hắn có vấn đề gì?”
- “Ah không không, tôi không nói đến chuyện công việc”.
- “Nếu là việc riêng, cần gì phải hỏi tôi? Cậu có thể trực tiếp đi hỏi hắn”
- “Nhưng hắn sống cùng với anh, không phải sao?”

Tôi không lên tiếng, im lặng chờ đợi.

- “Hắn muốn mượn anh một nơi ở nhờ”. Mai Người Tư vội vàng giải thích, “đương nhiên, làm giám đốc, anh cũng có những suy nghĩ riêng của mình, có thể anh không muốn nghe câu hỏi này, nhưng tôi tiếp xúc với hắn không ít.... tôi chỉ muốn hỏi một chuyện”. Mai Người Tư luyên thuyên làm tôi không khỏi cảm thấy phiền.
- “Rốt cuộc cậu muốn hỏi gì?”
- “Có lời đồn nói, Y Sâm lưỡng tính, có phải không?”
- Lòng tôi đột nhiên nhảy dựng, không có phản ứng, đến khi nghe được tiếng hít thở của bản thân thì không biết đã qua bao lâu, tôi bất đắc dĩ lắc đầu: “Việc này tôi không biết rõ lắm, người như Y Sâm, dù có như thế thì cũng là điều bình thường, đó là quyền riêng tư của hắn, tôi không có quyền can thiệp quá sâu”.
- “Là tôi nhiều chuyện, tôi là nghĩ hắn có thể sẽ xem anh là bằng hữu mà nói việc này... có lẽ, nam nhân quá mức anh tuần đều bị đồn là lưỡng tính”. Mai Người Tư cười cười giễu cợt, vô tình xoay người quay đi, “tôi chỉ là muốn xác định bản thân có chút cơ hội nào không”.
- “Mai Người Tư”- tôi gọi cậu ta, “không cần nuôi hi vọng với 1 kẻ xa lạ, cũng đừng mạo hiểm vì 1 cuộc sống vô định”
- “Cảm ơn lời khuyên của anh, là tôi cả nghĩ”. Mai Người Tư nói rồi đóng cửa phòng.

Tôi không biết nói thẳng như thế có vũ nhục lòng tự trọng của Mai Người Tư không, nhưng tôi chỉ nói thật.

Chuông cửa lần thứ hai vang lên đánh gãy suy nghĩ của tôi, tưởng Mai Người Tư quay lại, tôi vội vàng mở cửa.... Ngay ngắn người, cư nhiên là Hoắc Quân Sâm.

Hắn nhìn tôi nhẹ giọng hỏi: “Đang làm gì đó?”

- “Đang...”. Tôi cảm thấy biểu tình của hắn vô cùng thân thiết, nhất thời không biết trả lời thế nào, thế là quay đầu thoáng nhìn qua tài liệu, “đang nghiên cứu bản vẽ”.
- Hắn không tiến không lùi, chỉ là tựa vào khung cửa đang mở rộng nhìn tôi, ánh mắt thực nhu hòa, cũng không làm người ta cảm thấy không thoải mái, bất quá tôi có chút không quen.
- “Y Sâm, anh có việc gì sao?”. Tôi cũng thực trấn định hỏi.
- “Nếu tôi không phải Y Sâm hoặc Hoắc Quân Sâm, mà chỉ là một người xa lạ với cậu, đồng nghiệp, và là tình nhân một đêm, cậu vẫn sẽ kháng cự tôi như vậy sao?”
- “Y Sâm”. Tôi thoáng lui người, thanh âm tận lực nhu hòa, “chúng ta đừng tiến thêm nữa, anh vĩnh viễn là Hoắc Y Sâm, là người thừa kế Hoắc Thị lòng lẫy, nếu như điều đó có thể thay đổi, tôi cũng không phải là Đỗ Chấn Hàm”.
- “Cậu có là ai tôi cũng không để ý, cậu chính là cậu, tại sao phải rõ ràng như thế làm gì?”. Tính tùy tiện của hắn có thể phát huy nhiệt liệt, làm tôi không thể phản bác.

Tôi thối lui từng bước để hắn tiến vào, rồi mới sập cửa: “Anh rốt cuộc là muốn gì ở tôi?”.

– “Tôi muốn tất cả mọi thứ thuộc về cậu”.

– “Lời này thật giống như đang nói với nữ nhân”

– “Tôi nói những lời này với cậu, không liên quan đến chuyện nam nữ”

– “Cấp, Hoắc Y Sâm quả nhiên tiêu sái, khả năng biến hóa cũng làm kẻ khác theo không kịp”. Tôi cũng không nguyện ý dùng ngữ khí chế giễu này đối đáp, nhưng tất cả là phản xạ có điều kiện.

– “Cậu có biết, tôi không phải muốn cùng cậu chơi trò đồi trụy, tôi cũng không quan tâm ai chủ động theo đuổi ai, tôi hoàn toàn tôn trọng cậu”. Hắn đứng trước mặt tôi, vẻ mặt tiêu tụy, làm tôi có chút hốt hoảng.

– “Nếu tôn trọng tôi, anh cần bản không nên làm vậy”

– “Cậu sợ tôi, sợ áp lực quanh mình, hay là... sợ chính mình?”

– “Quân Sâm, có nói thêm nữa cũng vô nghĩa”

– “Nếu cậu muốn thay đổi phương thức trao đổi, tôi cũng không ngại”. Nói xong liền vươn tay ôm chặt lấy tôi, đột nhiên đầu lưỡi đã đánh và khoang miệng tôi, bàn tay nóng như lửa đốt giữ chặt lấy tôi. Tay hắn cần trọng ngao du khắp nơi, mỗi bước thăm dò tựa hồ đều câu dẫn tình cảm mãnh liệt chôn giấu ở nơi sâu xa trong tôi đi ra, cuối cùng mặc kệ kết quả thế nào, hắn vẫn tiếp tục tiến tới.

Có lẽ bộ dáng đối phương cũng cảm thấy hưởng thụ, một trận run sợ quen thuộc tập kích, đầu tôi nổ mạnh, tôi lại lần nữa đẩy hắn ra.

Chúng tôi cứ như vậy giằng co cùng nhau thở gấp, rồi hắn mới dùng tiếng Anh nói một câu, thanh âm tuy rất nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ ràng: “Chấn Hàm, tôi nghĩ tôi thật sự yêu cậu rồi”.

Mặt biến sắc, tôi xoay người đến bên cửa sổ, tóc gáy cũng vì run sợ mà dựng đứng cả lên, không phải tôi chưa từng được người khác tỏ tình, nhưng đối tượng là Hoắc Quân Sâm, hiệu quả có thể được biểu đạt bằng thành ngữ “kinh tâm động phách”.

– “Quân Sâm, được rồi, tôi sẽ không yêu nam nhân”. Nửa tiếng sau, tôi cố gắng.... dùng chút sức lực còn lại bình thản nói.

– “Tôi chỉ hi vọng chiếm được chút cảm tình nhỏ nhoi trong lòng cậu”. Hắn lại kiên định nói, “cậu không chán ghét tôi, cũng không chán ghét nụ hôn của tôi, lần đó làm tình cậu cũng không phải không thể đón nhận”. Hắn hiếm khi kích động, nói, “hiện tại tôi làm hết thấy những chuyện này, cậu không phải không có cảm giác!”.

– “Anh gia nhập công ty là vì tôi, liều mạng làm việc là vì tôi, thậm chí đến San Francisco cũng chỉ vì tôi, phải không?!”. Trạng thái cảm xúc của tôi đang phi thường không tốt, “không cần nói vì tôi, anh là Hoắc Y Sâm, cho nên, không cần phải nói vậy”.

– “Tại sao cậu luôn không cho tôi bất kì cơ hội nào? Tại sao quan hệ với tôi cậu phải cố gắng che giấu như vậy? Trong mắt cậu, tôi chỉ là một cộng sự đắc lực mà không còn chút ý nghĩa nào khác? Cậu thậm chí còn đối xử với bọn James lúc nào cũng tốt hơn tôi. Cậu cần bản không muốn dính líu đến tôi. Tôi biết!”. Hắn vừa nói vừa đi ra cửa, “Bây giờ tôi hiểu rồi, tất cả không phải là ảo giác”.

Cửa phòng sập mạnh, lòng tôi cũng như bị nhéo chặt một chút, tôi kéo màn cửa; đêm thị thành đầy sao, hết như tâm tình vô định của tôi lúc này, vươn tay sờ sờ trên người, muốn tìm thuốc giải khuây, nhưng lại phát hiện trong túi trống không, động tác thất thố này chỉ những khi tôi cực độ phiền muộn mới xảy ra.

Hắn cứ trực tiếp tiến công như vậy, không chừa cho bản thân chút đường lùi, thật sự là tác phong của hắn. Mà tôi, thật là một kẻ nhất gan. Làm sao để tôi đi vào quỹ đạo trước kia? Khi ngày nào cũng đối diện với nhu tình và mị lực của Hoắc Quân Sâm? Không không, việc này tôi không cho phép!

Đêm đó, tôi nghĩ rất nhiều, nghĩ đến mâu thuẫn, cha dượng Hoắc, Mạc Hoa, A Tề, Mai Ngươi Tư, Đường Na, James, Kevin.... tôi cần trọng xem xét mọi mối quan hệ lần nữa. Tôi chắc chắn, không ai trong số đó

ủng hộ chuyện tôi và Hoắc Quân Sâm, đây quả thực là một tai họa. Tuổi tác tôi đã không còn làm những chuyện điên rồ, đời người phải đối diện với rất nhiều cám dỗ, nếu không đủ định lực sẽ hỏng bét.

Nếu luận về công lực, tôi và Hoắc Quân Sâm đều có chút tu vi, hôm sau gặp mặt ai cũng có thể bất động thanh sắc, ngồi đối diện nhau trên bàn họp mà phát biểu ý kiến, ngẫu nhiên một ánh mắt mơ hồ, liền đã xem chuyện tôi qua không tồn tại, nếu ai cũng có thể giản dị như vậy thì thật tốt.

Nhưng Y Sâm dường như đã chấp nhận được thái độ của tôi, tôi vô tình tỏ vẻ thân cận với hắn, nhưng vẫn duy trì khoảng cách an toàn. Hắn nhạy cảm như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng tiếp tục biểu đạt cảm xúc. Có lẽ đời này hắn sẽ khó gặp một nam nhân đáng tán dương như tôi lần nữa, hoặc loại bỏ một người ra khỏi suy nghĩ không quá khó với hắn, hắn thực thông minh, chưa bao giờ miễn cưỡng người khác, nhất là phương diện tình cảm.

Tôi không biết vì sao bản thân có thể khẳng định như vậy, nhưng tôi chắc chắn hắn sẽ không tiếp tục dây dưa như vậy, đó là ấn tượng của tôi về hắn trong quá khứ. Kì thật hắn cũng không phải là người như vậy, nhưng hắn có khả năng thích ứng phi thường, căn bản sẽ không dùng chiêu dây dưa. Kì thật từ khi hắn đến Hoa Kỳ đến nay, hắn không gây phiền phức gì cho tôi, hắn là người không chế bản thân phi thường tốt; tôi cũng vậy, chỉ là phương thức biểu đạt của cả hai không giống nhau.

Năm ngày sau, chúng tôi thuận lợi bay về San Francisco chính thức thực hiện dự án, lúc này, mọi người đều thoải mái, vì hàng mục thiết kế ki-mo-no lần này căn bản đã được thông qua.

Hôm đó, Lị Lị đem văn kiện đặt lên bàn tôi nhưng cổ vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, tôi lơ đãng hỏi: “Sao vậy? Bạn trai đang đợi dưới lầu?”

– “Không phải”. Nàng không cũng ngoái đầu, khẩu khí có chút mất mát, “là bạn gái Y Sâm”.

Tôi ngừng tay, ngẩng đầu nhìn nàng: “Úc?”

– “Hết hi vọng, tôi không phải công chúa Lệ Tinh, tôi chỉ là lọ lem Lị Lị, ai, làm việc đi, không mơ mộng viễn vông nữa”. Nàng quay đầu ảm đạm cười với tôi, phất phất tay giống như đang cố xua đuổi tạp niệm, sau đó tiếp tục về phòng làm việc.

Năm phút sau, tôi đứng lên, đi về phía bên phải, xóc màn sáo lên, cỗ xe thể thao xa hoa còn đậu bên vệ đường, trên xe là cô người mẫu Lệ Tinh, mái tóc vàng óng ả, vừa lúc tôi thấy Y Sâm đi ra ngoài, Lệ Tinh vui sướng bước xuống xe đón tiếp, hắn ôm lấy thắt lưng nàng, thì thầm vài lời vào tai nàng để đổi lấy một nụ hôn nhiệt tình, rồi mới buông người ra.

Tôi không biết người trên xe đã đợi bao lâu, nhưng tôi biết, vì Hoắc Quân Sâm, mọi sự chờ đợi đều đáng giá. Tôi mệt mỏi quay đầu lại, James vừa lúc bay vào, mỉm cười đầy ẩn ý: “có tin tốt muốn thông báo cho anh”.

11. Q.1 - Chương 11

– “Chuyện gì có thể làm thiết kế trưởng của tôi mặt mày hớn hở thế kia?”. Tôi tức khắc điều chỉnh biểu tình, hồi phục nụ cười như thông lệ, “đến đây đi, vừa lúc có chuyện cần hội ý với cậu một chút, hiện tại, cậu chỉ còn 5 phút để kể lại tin tức tốt đẹp của mình”.

James tập mãi cũng thành thói quen, thân nhiên tiếp nhận tập văn kiện, trên mặt vẫn còn nét hưng phấn: “Vừa rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại”.

– “Mỗi ngày chúng ta nhận hơn chục cuộc điện thoại, James, mọi hứng thú của tôi đã bị tập bản vẽ này phá hỏng hết từ đầu ngày rồi”

– “Được rồi, được rồi, tôi không vòng vo nữa”. Hắn bướng bỉnh nháy mắt vài cái, “Là Mạc Hoa”

Hắn đã thu hút lực chú ý của tôi thành công: “Mạc Hoa?”

– “Không sai, hôm qua nàng đã khởi hành từ Boston bay đến đây, tôi nghĩ anh sẽ sớm được gặp nàng thôi”. Hắn ra vẻ thần bí, “đừng nói với nàng là tôi kể cho anh việc này, Mạc Hoan nguyên bản chỉ muốn làm anh

bất ngờ, anh cũng biết, phụ nữ đều thích bất ngờ, cũng nên hợp tác với cô ấy một chút. Tôi cũng đã hiểu quá rõ học muội này, dù ngoài miệng nàng vẫn luôn phủ nhận”.

Tôi lắc nhẹ đầu: “Cảm ơn chuyện gia chỉ dạy, tôi sẽ phi thường quý trọng cơ hội lần này”.

– “Việc đó cũng không sai lệch nhiều lắm, xem như không uống công tôi xen vào việc người khác”.

Sau khi James rời khỏi, tôi kéo tay áo liếc nhìn đồng hồ, thả bút máy trong tay xuống, tựa người vào ghế nhìn trần nhà. Mạc Hoa đã đến San Francisco, trong thời điểm này, tôi còn đang bận nghĩ xem mình nên dùng thái độ nào chào đón nàng? Vài tháng trước, tôi tìm nhà trọ cho nàng, tôi mua đồ gia dụng cho nàng, tôi sắp xếp lịch công tác cho nàng. Khi đó, tôi có toan tính riêng của bản thân mình, nhưng vài ngày ngắn ngủi qua lại xảy ra quá nhiều chuyện rườm rà khó giải quyết. Bởi vậy, tôi phi thường mong muốn giải quyết mọi chuyện rõ ràng rành mạch, điều đó cũng tốt cho tất cả.

Sâu trong tâm khảm, tôi không phải là nam nhân phi thường hạnh phúc khi gánh lên vai trách nhiệm tình cảm nặng nề, tôi có thể trải qua những rung cảm mãnh liệt và dịu dàng, nhưng cũng là người rất sợ trói buộc. Tôi hi vọng có thể tìm một người ăn ý hòa hợp với bản thân, chứ không phải một người lúc nào cũng sẵn sàng bên cạnh, hay một người vinh danh tình yêu mà trói buộc mình. Tôi chỉ yêu thích những tình cảm phóng khoáng không ràng buộc lẫn nhau. Tôi biết, nói như vậy cũng ít người có thể hiểu.

Nguyên nhân chính là vì tôi luôn khờ dại cố chấp dung túng mọi ý định cá nhân trong phương diện tình cảm. Cuối cùng, người đến người đi, chỉ còn Mạc Hoa là người lưu lại cho tôi ấn tượng sâu sắc. Bởi vì nàng đoán trước có một ngày tôi cũng sẽ phải khuất phục những quy luật tự nhiên của cuộc sống. Đỗ Chấn Hàm có đầu thai kiếp nữa thì cũng là một nam nhân thôi, dù sự nghiệp lừng lẫy nhưng có tiếp tục với hắn, cả hai sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Công việc dồn dập của một ngày vừa giảm bớt, trong công ty vẫn còn một gia tộc yêu tinh ẩn nấp, mỗi khi đến hết ngày làm việc đều có chút lộn xộn. Chỉ có mình tôi là người ra quyết định để bộ phận thiết kế phải làm việc đêm nếu cần, đêm nay lại có chút đặc thù. 8h công ty phải gặp một khách hàng quảng cáo, tôi lại lộn trở về công ty.

– “Quay lại lấy chút tư liệu”. Tôi giải thích, ánh mắt vô thức quét qua tìm Y Sâm, nhưng lại không thấy hắn.

Trực giác nhạy bén của Thang Thuộc quả nhiên làm người khác bội phục: “Úc, có lẽ Hàn và Y Sâm hôm nay cũng bận việc, James cho bọn họ về trước”.

Ah, cũng khó trách, ai lại nguyện ý làm việc mà từ chối siêu mẫu Lệ Tinh? Tôi gật đầu, tỏ vẻ đã biết, sau đó quay về văn phòng lấy tư liệu rồi rời đi, hôm nay tâm trạng tôi không được tốt lắm.

Vừa về đến nhà đã thấy đèn đuốc sáng trưng, tôi kinh ngạc vào nhà. Chỉ thấy dăm ba cá nhân xinh đẹp đang vây quanh bên sofa, Y Sâm đang dùng thứ tiếng Pháp thành thực của hắn giảng giải gì đó, trên bàn bày đầy điểm tâm tinh xảo – chắc chắn là kiệt tác của dì Trương. Sự xâm nhập đột ngột của tôi làm quan khách đều quay đầu lại nhìn, sau đó bọn họ trầm lời như một hào phóng “Hello” với tôi, một nam hài thoát nhìn là người Pháp chính gốc quay sang hỏi Y Sâm: “không giới thiệu một chút sao?”

Xuyên qua đám người, ánh mắt Y Sâm không chút chú ý nhìn về hướng tôi: “Cậu ta là chủ nhà của tôi”. Tuy rằng tiếng Pháp của tôi không quá giỏi, nhưng những lời này thì có thể hiểu, phản ứng tốt nhất có lẽ là thức thời rời đi, không khuấy nhiễu câu chuyện của mọi người.

Khi nước lạnh từng tia xối xuống người, thấm vào từng l

12. Q.1 - Chương 12

Tôi tận lực vững vàng ngồi ngay ngắn: “Anh giúp được gì sao?”

– “Đương nhiên, anh là ông chủ mà”.

Tôi ngừng tay, cười nói: “không ai nguyện ý làm đáng trước mặt Y Sâm cả, việc đó cũng thật không dễ dàng gì”.

– “Cáp, với em mà anh cũng thẳng thắn đến đau lòng như vậy, cũng thật không dễ dàng”.

– “Nói đi, chuyện gì?”. Tôi mềm nhẹ thúc giục, nhưng đáy lòng lại nổi lên cổ dự cảm không tốt.

– “A Mặc nói với em, Y Sâm đã nhận lời làm giám khảo cuộc thi tuyển chọn gương mặt mới cho John Galliano. Nhưng tạp chí chúng ta phải tăng trang, Kevin cần rất nhiều sự hỗ trợ tư vấn của Y Sâm. Vì thế, chúng ta buộc phải thuyết phục Y Sâm, để anh ta khi sang đến Milan cũng phải bớt chút thời gian cho chúng ta viết vài bài hậu trường tuyển chọn mẫu, như thế chúng ta sẽ có vài trang bài độc quyền—đó là thứ chúng ta cần. Anh xem, đó có phải là một kế hoạch hoàn mỹ không?”. Mặc Hoa khoa trương bày vẽ các thứ xong lại nhìn tôi đầy mong chờ, “cho nên, mấu chốt là — ai đi thuyết phục anh ta. Vì đây là việc của công ty, nên ban biên tập đã nhất trí em sẽ là người đi thuyết phục anh ta. Nhưng em lại không quen thân với Y Sâm, hơn nữa, mọi chuyện anh ta làm là vì nể anh, nên ít nhất anh ta sẽ không từ chối em”.

– “Thời đại này, phụ nữ cũng rất thông minh”.

– “Cảm ơn về lời khen”. Nàng cười đến sáng lạn, “Và?”

– “Muốn anh nói tốt về em trước mặt anh ta cũng không sao”. Tôi lấy ra chuỗi vòng ngọc trai giao vào tay nữ chủ nhân, “nhưng trước tiên em phải nhận cái này đi, đừng vũ nhục sứ mệnh tôn vinh cái đẹp của nó”.

Nàng tò mò mở hộp quà, sau đó biểu tình vô cùng ôn nhu: “Chuỗi vòng thật đẹp a”.

Cứ như vậy, tôi lại lần nữa chủ động tìm Y Sâm nói chuyện, kì thật tôi thực hi vọng có một ngày sẽ đối mặt hẳn mà trong tâm không có bất kì chướng ngại nào, thậm chí cũng không cần phải nghĩ xem hẳn là ai, hẳn từ đâu tới. Tôi cảm thấy bầu không khí giữa hai chúng tôi trong thời điểm hiện tại không quá tốt đẹp, làm tôi không đành lòng vạch trần những nguy hiểm cùng biểu hiện giả dối của cả hai. Tóm lại, tôi không biết phải xử lí vấn đề Y Sâm thế nào, mà có lẽ, giữa hai chúng tôi căn bản cũng không có vấn đề gì để xử lí.

Đang lúc tôi chuẩn bị đưa Mặc Hoa về, David lại gọi điện đến cầu cứu: “Giám Đốc, vô luận hiện tại anh ở đâu, cũng phải lập tức đến quán bar Casanova cứu tôi, liên quan đến mạng người”.

– “Lại làm sao vậy?”- Tôi cười.

– “Mặc Đức đã chuẩn bị gia hạn hợp đồng quảng cáo với chúng ta thêm một năm, không hiểu sao hôm nay lại bắt đầu đổi ý đưa ra hết yêu sách này đến yêu cầu khác, nên tôi cần anh đến giải quyết”.

Tôi thực hài lòng khả năng xử lí tình huống của cậu ta, biết David đã tiêu tốn rất nhiều tinh lực, tôi đương nhiên phải có nghĩa vụ đồng cam cộng khổ cùng cậu ta: “Tôi lập tức đến ngay”.

Lúc này, Mặc Hoa nói: “Em tự về được rồi, anh đi đi”.

Tôi nhận áo khoác từ tay nhân viên phục vụ, lắc đầu: “Không, anh đưa em về nhà trước rồi đi”.

Lại đến gặp đối tác, David đã sắp cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ, xem ra, Mặc Đức là muốn cho tôi ra mặt để đảm bảo điều khoản hợp đồng. Mặc Đức vốn rất thương thức tôi, hơn nữa còn dùng 50 thành công lực tửu lượng để khảo nghiệm tôi. Từ lần trở về từ New York kia, đây là lần đầu tiên tôi say túy lúy, có lẽ tôi uống quá nhiều, mà cũng có lẽ vì tôi muốn say.

Ngày đó David đưa tôi về, ngày hôm sau cậu ta nói với tôi, Y Sâm là người ra dìu tôi vào nhà, cũng thuận tiện cảm ơn cậu ta. David thực sự bị giật mình, vì cậu ta luôn thần thánh hóa Y Sâm, chưa từng gặp một Y Sâm đời thường như thế bao giờ.

– “Cư nhiên có thể tự chuốc say bản thân như vậy, cậu cũng thật có khả năng”. Thanh âm đầy mỉa mai bên tai làm tôi chấn động, chớp mắt đã làm tôi hoảng hốt tột độ. Sau đó là một cánh tay vững chắc nâng thẳng lưng tôi, đem tôi kéo lên người hẳn.

Ngực tôi ghê tởm từng trận, đầu chỉ có thể tựa vào vai hẳn, lí trí cũng trở nên mơ hồ, chính là chân đã nhũn như chi chi, có muốn nói cũng không nói nên lời rõ ràng.

Tôi chỉ cảm giác cổ áo mình bị giải khai, sau đó nước ấm chậm rãi dội xuống đầu, đến khi tôi bắt đầu có phản ứng, gãi nhẹ mà giãy giụa khỏi chiếc ôm, thì thời gian đã chuyển sang nửa đêm. Bất quá tôi trở nên thanh tỉnh rất nhiều, tầm mắt cũng dần rõ ràng hơn.

– “Anh làm gì...”. Tôi gác tay lên trần, chập vạt ngã ngồi bên cạnh bồn tắm, ngẩng đầu nhìn Hoắc Quân Sâm đang đứng trước mặt.

– “Cậu bắt đầu theo đuổi cảm giác sống trong mơ mơ màng màng thế này khi nào?”

Tôi đứng lên, gian nan bước ra khỏi phòng tắm, đầu nặng như đá, tôi chỉ muốn về giường ngủ một giấc thật sâu. Rốt cuộc cũng bò về đến giường, tay chân rã rời, đại não dù có tiếp thu được âm thanh cũng không thể hoạt động bình thường, chỉ cần nghiêng đầu, cũng sẽ cảm thấy đau đến mức muốn nổ tung.

Mơ hồ, trên mặt cảm giác một trận lạnh lẽo, cảm giác dị thường mềm mại và sạch sẽ lướt trên mặt; hệt như có một bàn tay vô hình xua đi cơn đau đầu kinh khủng này, làm cho tôi trong chốc lát lại cảm thấy thoải mái. Tôi chậm rãi mở hai tròng mắt, một khối khăn lạnh mềm mại đang lướt trên mặt tôi, sau đó lại đi xuống dưới. Động tác kia lại nhẹ nhàng như vậy, giống như hơi thở dồn dập của tôi vô tình câu dẫn tội phạm, tôi dùng hết khí lực chặn bầy tay đang cầm khăn kia lại, cố định nó nơi ngực.

– “Đừng, Quân Sâm...”. Tôi nên cảm tạ chút lí trí còn sót lại trong mình. “Tôi ổn”.

– “Tôi chỉ muốn cậu thoải mái chút”. Hắn không nghe lời tôi, tiếp tục thực thi nhiệm vụ giải cứu con ma men cao cả. Chậm rãi tháo cúc áo tôi, giải khai khóa quần tôi, động tác hắn rất chậm, chậm đến mức thanh khiết, tôi không tìm ra phương pháp đối phó hành động của hắn lúc này. Đợi đến khi tôi có phản ứng, thì đã bị hắn thoát ý đến chỉ còn chiếc quần con đen trên người.

Lòng ngực khô nóng, mí mắt nặng trĩu, mùi rượu tựa hồ lại cuộn cuộn xộc lên mũi, tôi nghiêng người yếu ớt vùi mình vào chăn, người quần thành một đoàn. Tôi chỉ là không muốn trước mặt Quân Sâm mình lại quá yếu ớt. Khi sau rượu tôi sẽ trở nên yên lặng, cái gì cũng không muốn nói, nên thức thối giấu mình trong chăn có lẽ là phương thuốc chữa say tốt nhất.

Đột nhiên, tôi cảm thấy bên người lõm xuống, ngón tay nóng như lửa đốt vuốt qua mi tâm tôi, đi xuống mũi, môi; sau đó dừng lại nơi hầu kết *Adam apple*. Sau đó tai lại truyền đến một tiếng thở dài nài nỉ, mùi hương dầu gội thơm ngát từng chút được tôi hít vào, như thể là không khí trong lành thanh lọc cơ thể, làm tôi thả lỏng toàn thân, tôi ngã vào mộng... Trong mộng có một cánh tay ôm lấy tôi, mang theo những rung cảm quen thuộc, nhiệt độ cuộn cuộn không ngừng truyền đến, hóa giải mọi nỗi cô đơn trong tôi. Giống như một giọt mực rót vào nước, cứ như vậy thản nhiên loang dần những xao động.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, tôi vẫn cảm thấy khó chịu như cũ. Mắt còn chưa mở ra nhưng đầu đã truyền đến một trận đau làm tôi lần nữa ngã vào gối, sau đó tôi phát hiện một cánh tay gác ngang bụng mình, tôi cố mở mắt nhìn sang bên trái—đầu vẫn đau đến muốn nổ tung.

Hắn đã bị động tác của tôi đánh thức, nhìn tôi cười cười. Tôi chưa từng thấy hắn cười như vậy bao giờ, bằng phẳng ôn hòa như mặt trời mọc, giống như mỗi ngày hắn đều thức giấc bên cạnh tôi, lúc đó tôi trở mất, í chí bị dọa đến không kịp nghĩ gì.

– “Chào...”. Hắn dầy mặt chào hỏi, nâng tay sờ soạng mặt tôi một chút, liền xoay người xuống giường. Một khắc kia, tôi thực sự sợ hãi, lí trí phát sinh một tia lỗi giác không thật, tôi tự hỏi bản thân đang làm sao chứ?

Lại nằm ngốc trong chăn một lát, tôi ngoi dậy, xóc chăn lên, không có gì bất thường. Đêm qua giống như không phát sinh việc gì, tôi say, Hoắc Quân Sâm chăm sóc tôi, sau đó... hắn ngủ bên cạnh tôi. Ah, chuyện này cũng không có gì đáng nói.

Thấy phòng tắm của mình lắm thời bị người khác chiếm dụng, tôi đành phải mặc quần áo đi ra hành lang, khe thở dài. Ánh mắt đảo qua phòng khách tầng dưới, cuối cùng lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp không nên xuất hiện ở đây vào lúc này.

– “Mạc Hoa!”.

– “Chào buổi sáng”. Nàng ngẩng đầu cười, “tuy bây giờ đã là 10h sáng, nhưng còn có thể chào buổi sáng a”.

– “Đáng chết!”. Tôi thấp giọng chữ thề một tiếng, thật đúng là tôi chưa bao giờ ngủ quên muộn giờ làm, bây giờ, tôi tận lực tỏ vẻ thoải mái chút, “xin lỗi, hôm qua anh thất sách”.

Nàng vừa nói vừa đi lên: “David bên bộ phận quảng cáo nói tối qua anh say bí tỉ, hôm nay lại không thấy anh đến công ty, em có chút lo lắng. Sáng nay cũng không nhiều việc, nên em đến xem thế nào”.

Tôi thuận thế kéo tay nàng: “Không sao, anh bình thường. Bất quá, anh không muốn ôn lại cảm giác say rượu này chút nào”.

– “Vậy tốt rồi”. Nàng quyền rũ vẩy vẩy cánh tay tôi, “Đi nào, anh đi chuẩn bị một chút, rồi xuống lầu ăn sáng”.

Cách một tiếng, cửa phòng tôi mở ra, Hoắc Quân Sâm còn phủ khăn tắm trên người cứ thế bước ra, Mạc Hoa đối mặt hần, song phương đều ngẩn người, tôi vừa quay đầu lại. Có ngăn cản cũng không kịp.

– “Ách... Y Sâm sống tạm ở đây”. Tôi muốn giải thích chuyện này, vừa vặn cúi đầu lại thấy thân mình quần áo xộc xệch, nhất thời cảm giác xấu hổ có bấy nhiêu xấu hổ.

– “Phòng tắm của tôi bị hỏng, nên tôi đến đây tắm nhờ, ngại quá!”. Hần đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí thực bình thường, “tôi cũng sắp đi rồi, hai người nói chuyện đi, tạm biệt”. Cúi đầu chào, hần cứ thế rời đi.

Mạc Hoa rộng lượng cười, cũng không nghĩ gì khác: “Anh ta quả thật rất đáng yêu”.

Nếu tôi nghe không lầm, thì Mạc Hoa khen hần “đáng yêu”. Tôi chưa từng nghĩ, nam nhân cũng có thể dùng từ đáng yêu để miêu tả.

– “Anh nói với anh ta chưa?”. Nàng đột nhiên hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ: “Chuyện tác nghiệp hậu trường?”.

– “Đúng”

– “Anh còn chưa kịp nói, xin lỗi”

– “Anh có 24h để làm việc này”.

– “Yes, ma’am”

Nguyên ngày hôm đó tôi không có cơ hội nói việc này với Quân Sâm, đêm trước vừa thân mật ngủ chung làm tôi cảm thấy chột dạ, nhưng tôi không nghĩ bản thân muốn tỏ vẻ với hần, vô luận là việc công hay tư.

Cuối cùng, tôi quyết định đêm đến sẽ ngồi văn phòng gọi điện cho hần: “Y Sâm, tôi có chuyện cần nói với anh về việc đi Milan, bọn Kevin cần có giấy thông hành để tác nghiệp một vài tin tức độc quyền cho tạp chí, hoặc có thể sắp xếp 1 buổi phỏng vấn riêng với John Galliano, việc này trực tiếp ảnh hưởng đến doanh số của tạp chí, anh có thể hỗ trợ được không?”

Bên kia trầm mặc ba giây, “Được, tôi sẽ giúp”.

Tôi không nghĩ mọi chuyện lại dễ dàng đến vậy: “VẬY... làm phiền anh”.

– “Được, không còn việc gì khác?”. Bên kia đã muốn cúp điện thoại, “Ba ngày sau tôi sẽ trả lời Kevin về vấn đề này”.

Màn mê tai nghe điện thoại, tôi cảm giác khoảng cách giữa tôi và hần đột nhiên rất xa vời, hần lúc nào cũng làm tôi cảm thấy mâu thuẫn. Kì thật tôi không muốn đem chuyện của hần để trong lòng, hoàn toàn không nghĩ tới, trước khi gặp hần, cuộc sống của tôi đều yên ả trôi qua. Nhưng ở thời điểm tôi nghĩ mình đã về đích thành công, hần lại đột nhiên xuất hiện, không khác nào không nhắc nhở tôi sự tồn tại của hần, không cho phép tôi lơ là hình ảnh hần.

Vì vừa gia nhập công ty, Mạc Hoa không thể thường xuyên ở bên tôi, nhưng nàng cố hết sức sắp xếp thời gian để hai chúng tôi gặp nhau. Sáng sớm hoặc chạng vạng, nàng sẽ ghé qua phòng tôi, cẩn thận mang cho tôi chút nhu yếu phẩm, nàng biết tôi quen dùng gì, cũng biết tôi thích kem đánh răng vị gì. Một nữ nhân thông minh như vậy, tuyệt đối luôn làm ra những hành động thực tế nhưng rất hiệu quả.

Vì việc tuyển chọn gương mặt mới, Y Sâm làm thành viên ban giám khảo nên phải tham dự buổi tổng duyệt, trước khi đi châu Âu ba ngày, hắn đã hoàn thành xong mọi công việc ở công ty. Cuối cùng, hắn vì công ty mà tranh thủ được đến 3 tấm giấy thông hành, phóng viên và biên tập viên kì cực Kevin, A Mặc, Đường Na sẽ là ba người sang châu Âu lấy tin. Cuối cùng, tôi và Mạc Hoa cũng quyết định sang theo.

Lịch làm việc thực sự đầy đặc, tôi và Kevin trước tiên đến London thu thập tin tức tuần lễ thời trang, sau đó lại liên tục chiến đấu tại Milan. Đợi khi bọn A Mặc đuổi theo đến nơi, chỉ còn 2 ngày là sẽ diễn ra buổi tuyển chọn. Đường Na được phép ở trong hậu trường cùng Y Sâm, tôi vốn chỉ đưa Đường Na đến nơi, nhưng nàng lại quên điện thoại trên xe tôi. Cuối cùng, người đi ra nhận điện thoại là Y Sâm. Hắn có chút mệt nhọc, nhưng khí sắc không tồi, tôi biết hắn lúc nào cũng bảo trì tác phong làm việc chuyên nghiệp của mình. Hắn phi thường chuyên nghiệp, một thân phục trang đơn giản lại làm nổi bật lên thân hình tuấn dật cao ngất.

Khu hóa trang được phân thành những khu vực khác nhau, người mẫu lui tới đông đảo, có vài phóng viên đang phỏng vấn nhà thiết kế, Y Sâm dẫn tôi băng qua đám người, đi vào chỗ ngồi riêng của hắn.

Chuyên viên trang điểm riêng của hắn- Ngũ Dịch chủ động chào hỏi tôi: “Đỗ Chấn Hàm? Y Sâm từng nhắc đến anh”.

Y Sâm cười lạnh hạ lệnh đuổi khách: “Bây giờ tôi không cần anh nữa, tiểu nhị”

Ngũ Dịch thức thời đi ra: “Tôi cũng biết khi nào nên xuất hiện, khi nào không”.

Tôi giả vờ như không nghe gì, ngồi xuống bên cạnh hắn, thuận miệng hỏi: “Tất cả đều ổn?”

– “Cũng không tệ”. Hắn nghiêng đầu 45 độ về phía tôi, tôi nhìn thấy rõ ràng khối kim cương trên tai hắn, điều này làm khuôn mặt hắn chợt hiện lên vẻ đẹp dễ quý giá không giống ngày thường. Nam nhân này đích xác luôn mang theo hương vị không giống người thường, những hành động chăm sóc sắc đẹp cỡ con con hắn đều bỏ qua, nhưng hắn lại tràn ngập hương vị, hình dáng nam tính cùng ngũ quan xinh xắn, một người dung hợp nhiều đặc tính như vậy, làm người khác không khi nào muốn rời mắt.

Đợi tôi an tĩnh lại, hắn hỏi: “Cậu đến là vì tôi?”

Tôi không thể nói ra miệng hai từ “Không phải”, nên chỉ im lặng.

– “Hôm nay còn có việc gì khác không?”

Tôi rót cuộc cũng mở miệng: “Không có, mọi việc đều giao cho bọn A Mặc lo liệu rồi”.

– “5 phút nữa tôi phải diễn tập, cậu có thể ở lại đây”

– “Nửa giờ sau, tôi sẽ đưa Đường Na quay về khách sạn”.

– “Ân”. Hắn đứng lên, “đến lượt tôi rồi, cậu có thể ngồi đây, cũng có thể đi lại. Bọn họ đều biết cậu là do tôi mời đến, sẽ không ai ý kiến gì”.

Tôi gật nhẹ đầu, trợ lí của Y Sâm đã mang đến cho tôi 1 li cà phê.

Mười phút sau, tôi chuẩn bị ra ngoài, thì có chuyện không tưởng xảy ra—

Đám người bắt đầu xôn xao hỗn loạn, có hai nhân viên đang dùng tiếng Anh và tiếng Ý lớn tiếng không cho người mẫu ra khỏi phòng. Sau đó tôi thấy Ngũ Dịch lo lắng chạy đến giữ tay một nhân viên người Pháp hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

– “Dàn đèn sân khấu bị ngã, đè phải vài người trên sân khấu”.

– “Úc, trời ạ!”. Ngũ Dịch ôm đầu rống lên, lao ra ngoài, “Y Sâm đang ở trên sân khấu, Y Sâm—”.

Tay tôi run rẩy, li nước trên tay vỡ thành trăm mảnh, cà phê vấy bẩn quần, lòng tôi hoảng đến lợi hại. Tôi thô lỗ đứng lên, người thứ hai phản ứng sau Ngũ Dịch là tôi, tôi nghĩ sắc mặt mình lúc đó nhất định rất khó nhìn.

13. Q.1 - Chương 13

Nhân viên bảo vệ cùng cảnh sát đã cách ly hiện trường, không cho người khác lại gần để tránh phát sinh bất trắc. Ngũ Dịch vẫn gào thét như điên phá vỡ vòng vây chạy vào, tôi cũng phát điên chen vào sau hắn, hơn nữa còn cao giọng tìm người: “Y Sâm! Hoắc Quân Sâm!”.

Nhìn dàn đèn không lồ rơi xuống sân khấu còn phun lên từng đóm lửa xèo xèo, vòng bảo vệ xung quanh sân khấu cũng rối thành một đoàn, mẹ nó.... đến giọng nói của tôi cũng đều thay đổi.

Tôi gỡ cánh tay viên cảnh sát đang giữ chặt mình ra, vóc dáng viên cảnh sát không cao lắm, có thể hắn bị biểu hiện của tôi dọa cho hoảng sợ, đến trả lời cũng lắp bắp. Khi tôi hỏi đi hỏi lại danh sách người bị nạn, hắn chỉ nói: “Tiên sinh, sự việc đang rất rối ren, tôi biết mọi người ở đây đều là VIP. Nhưng xin ngài hãy bình tĩnh, tôi cần phải đi hỏi một chút, hình như trong danh sách nạn nhân có vài người là người mẫu hàng đầu”.

Tôi không hỏi nữa, tôi chưa từng biết bản thân lại có khi nôn nóng đến vậy. Tôi hoàn toàn không để ý cánh tay ngăn cản của hắn, đẩy mạnh người ra rồi vội lao vào bên trong, tiếng la ó của cảnh sát sau tai đã không còn chút hiệu lực.

Nhân viên cứu hộ rất nhanh chóng đã chạy đến kiểm tra nạn nhân, có một người bị thương nặng đã được đưa đến bệnh viện. Mà tôi, chỉ hi vọng hắn còn đang an toàn ở một nơi nào đó, tôi hi vọng, hắn chưa bước lên sàn diễn, tôi hi vọng.... Shit! Tôi muốn nhìn thấy hắn, bây giờ, ngay lập tức!

Nhân viên cứu hộ đã băng bó xong ột người, ánh mắt tôi lướt qua đám đông hỗn loạn, nhanh chóng rơi xuống một người cánh tay đang băng bó trắng toát. Không phải Y Sâm, tôi biết.... Hơi thở, tâm trạng bắt đầu run rẩy kịch liệt, tôi mờ mịt nhìn bốn phía, tôi không muốn tin nạn nhân được đưa đến bệnh viện kia là hắn. Nếu không phải thế, tại sao bây giờ tôi vẫn không thấy hắn đâu, tại sao hắn chưa xuất hiện, tại sao đến bây giờ còn chưa xuất hiện!

Tôi di chuyển khắp nơi, thẳng đến khi bên góc trái hậu trường có một thân ảnh quật cường mà cô đơn rơi vào mi mắt, thần kinh của tôi thả lỏng như từng sợi dây leo rơi xuống. Hắn cứ như vậy cúi đầu ngồi trên sàn nhà, trên cánh tay phải còn dính vài vết máu khô của người khác, hệt như một đứa nhỏ bị người khác vứt bỏ, biểu tình yếu ớt bất lực đó. Bộ dáng hắn lúc này làm tâm tôi mềm lại, tôi chưa từng thấy hắn đáng thương như bây giờ.

Khoảng cách giữa cả hai còn 10m, dù áp lực trong lòng đang dâng lên kịch liệt, tôi vẫn trầm tĩnh nhìn hắn. Như cảm giác được ánh mắt chuyên chú của tôi, hắn chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua một tia đau xót rất khó nhận ra.... giống như đã qua thật lâu, có lẽ cũng chỉ vài giây đồng hồ, tôi chạy đến ngồi xổm trước mặt hắn. Sự thất thần của hắn làm tôi có chút hoảng, tôi muốn vuốt ve khuôn mặt hắn, nhưng tay thủy chung lại không nhấc lên được, xác định hắn không thương tích gì, tôi nhẹ giọng hỏi: “Anh không sao đi?”.

Ánh mắt hắn nhìn tôi dịu dàng ôn nhu, cơ hồ như muốn thu cả linh hồn tôi vào đó. Hắn không trả lời, chỉ chậm rãi đứng lên, đi đến bồn nước bên cạnh chậm rãi tẩy rửa cánh tay nhuộm máu, sau đó xoay người yên lặng đi về cửa thoát hiểm. Tôi im lặng đuổi theo.

Ngũ Dịch đã nhìn thấy chúng tôi, hưng phấn mà làm dầu thánh: “Úc, cảm tạ Thượng Đế, Y Sâm, Y Sâm anh bình an vô sự!”.

Hắn rót cuộc mở miệng, ngữ khí bình thản không gợn sóng: “Nói với Jack, tôi phải về khách sạn nghỉ ngơi, ngày mai sẽ đến tập đúng giờ”.

– “Không sao, tôi cũng không có dũng khí giữ anh tiếp tục ở lại nơi nguy hiểm này”. Ngũ Dịch mạnh mẽ lớn tiếng làm chủ, “tôi muốn xem tình hình những người khác! Nghe nói Lệ Tinh bị thương rất nặng”.

Tôi giật mình hồi tưởng, nguyên lai là nàng, Lệ Tinh kia, siêu mẫu xinh đẹp tuyệt trần kia, là người đứng dưới lầu lặng yên đợi Y Sâm, dĩ nhiên là nàng.

Hắn không nói gì, nắm lấy tay tôi: “Đi theo tôi”.

Ngũ Địch ngờ ngác nhìn hành động của hai chúng tôi, hấn kẹp tay tôi đi ra ngoài, hấn nắm rất chặt, cầm đến bàn tay tôi cơ hồ cũng phát đau, nhưng đây là lần đầu tiên tôi không có ý định giãy ra. Dù nhiều người nhìn thấy như vậy, ngày mai tin đồn có thể lan ra khắp nơi, nhưng bây giờ, ai còn tâm trạng quan tâm đến mọi lời đồn đãi? Hoắc Quân Sâm hấn càng không để ý việc này, cho nên ngẫu nhiên tôi cũng chỉ muốn nói câu “không cần”.

Đến bãi đỗ xe, hấn mới buông tay tôi ra, mở cửa xe Jeep; khi tôi dĩnh đạc ngồi vào xem, hấn nhấn ga cho xe chạy như bay, dọc đường đi cũng không nói gì.

Về đến khách sạn, vừa bước xuống xe, hấn mới nói với tôi: “Đánh trận tennis không?” *đánh tennis vào tường, mình không biết tên tiếng Việt, nhưng trong tiếng Anh là ‘play tennis against the wall’, ai hay coi fim Hàn sẽ thấy :D*

Tôi vuốt cằm: “Được”.

Khách sạn này trang bị một khu thể thao giải trí phi thường xa hoa, bên trong cũng mở một khu thể thao liên hợp, sau khi thay xong trang phục thể thao, tôi và hấn cùng nhau bước vào trận cầu.

Có lẽ do lâu rồi không luyện tập, thể lực và kỹ thuật tôi đều không bằng hấn; nhưng hấn bởi vì tâm không tịnh nên chỉ miễn cưỡng đánh cho có. Cuối cùng đến ván thứ 3 tỉ số lại hòa nhau 3-3, cả sân tennis chỉ vọng lại tiếng bóng ma sát vào tường, hô hấp ngày càng nặng, mồ hôi rơi như tắm, hấn còn chưa có ý định dừng chơi, vì thế tôi lại thay phiên phát cầu.

Đánh đến khi giành được thắng lợi, hấn thản nhiên ngồi xuống trong góc phòng, tôi cạn kiệt thể lực cũng vút luôn vợt, đến ngồi xuống bên cạnh hấn. Cởi bao tay đã ướt đầm mồ hôi ra, tôi lấy một khăn lạnh tùy ý đưa hấn, chúng tôi cứ ngồi cạnh nhau như vậy. Hơi thở vẫn ồ ồ nặng nề, đến khi lồng ngực hoàn toàn bình ổn, mạch đập cơ thể căn bản cũng khôi phục bình thường, hấn mới bắt đầu nghiêng mặt nhìn tôi: “Tôi không sao”.

– “Tôi biết”.

– “Tôi vốn có thể kéo nàg ra”.

– “Không, việc này không nằm trong khả năng của anh, cho nên—” tôi tựa vào hấn, “không cần tự trách”.

Hấn khẽ cười, nụ cười có chút bi ai: “Khi đạo cụ đè lên chân nàg, tôi đã muốn lôi nàg ra, tôi đứng rất gần nàg...”.

– “Quân Sâm, chắc chắn nàg sẽ mau hồi phục”.

– “Nhưng cũng không thể bước đi trên runway được nữa, nơi đó là sự sống của nàg”. Hấn suy sút tựa đầu vào tường, tôi chưa bao giờ thấy hấn cảm tính như vậy, “điều này tương tự như việc cướp đi nguồn sống của nàg”.

Tôi đột nhiên nói: “Anh yêu nàg”.

Hấn thoáng nhìn tôi, lắc đầu cười: “Không, tôi yêu cậu, cậu quên rồi sao?”

Tôi lấy tay che mặt, có chút ghen lời. Hấn luôn có biện pháp làm tôi á khẩu, chính là hấn của hôm nay, lại làm tôi có chút cảm giác xa lạ, giống như hấn lúc nào cũng che giấu rất nhiều bí mật cùng tâm sự, làm tôi không thể đoán được bất kỳ điều gì.

– “Tay tôi nhuộm máu của kẻ khác, cậu hiểu không? Cảm giác này thực sự rất...”

– “Việc đó chỉ có nghĩa anh không có tố chất làm bác sĩ”. Tôi muốn nói chút gì đó xoa dịu bầu không khí đang trầm xuống.

– “Tôi không có ý định nhìn thấy bất kỳ ai đổ máu”. Ánh mắt hấn lập tức thay đổi, hết như có lửa, “vừa rồi tôi nghĩ, nếu người nằm xuống là tôi, cậu có thể sẽ vì tôi mà khổ sở không?”

Giả thiết như vậy làm tôi chột dạ, tôi kim lòng không đau mà vươn tay giật giật tóc hấn vài cái: “Tôi sẽ không để anh xảy ra chuyện gì không may”.

– “Hành động này là nghĩa vụ của một Giám Đốc với nhân viên của mình? hay là... còn có ý nghĩa khác?”

– “Sao cũng đúng—“. Nói ra những lời này, tôi cũng tự buồn cười bản thân.

– “Làm sao tôi dám chọc giận một nam nhân giáo hoạt như cậu...”. Hắn thì thầm bên tai, sau đó đem thân thể nóng rẫy dán lên người tôi. Chiếc ôm thật nhanh làm tôi cảm thấy cả hai đang tựa vào nhau rất gần, rồi hắn đột nhiên động tình cúi đầu hôn khỏe miệng tôi. Sau đó lại mạnh mẽ hút lấy môi tôi, tôi không thể gọi tên tình tự của mình lúc này, tôi chỉ muốn để cả hai thoải mái một chút, chẳng qua cũng chỉ chưa đến 1 phút.

Tôi từ rất lâu rồi đã không thể thừa nhận sự thật, chiếc hôn trần trọc lại dấy lên bao nỗi trần trọc chôn sâu dưới đáy lòng. Nụ hôn nháy mắt tràn đầy cảm xúc và cảm giác, bén nhọn mà tràn ngập nhu tình. Tôi không kịp thích ứng tình huống, nghiêng mặt muốn tránh nụ hôn, lại bị dồn vào trận truy kích khác.

Đầu lưỡi hắn liếm qua vành tai tôi, sau lại du lịch nơi hầu kết, hơi thở bắt đầu dồn dập. Tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy thân ảnh bản thân phản chiếu trong gương lúc này. Hắn lại tiếp tục hôn, từ nông đến sâu, hơi thở tôi cơ hồ bị hút hết, đầu lưỡi bị khiêu khích có chút cứng ngắt, biểu hiện hết như một người chưa từng được hôn, mọi việc đều tùy ý đối phương dẫn dắt. Trong lúc tôi còn bần thần, thì đã bị hắn áp đến góc tường, hơi thở nam tính độc đáo mà nhẹ nhàng khoanh khoái lao thẳng tới hai gò má tôi, tôi lung tung vò tóc hắn, tình triều cuộn cuộn như nhấn chìm cả hai. Đúng lúc này, hắn đưa tay tham tiến da thịt tôi.... thân thể lại chịu một trận truy kích khác, tôi đẩy hắn ra theo bản năng—

– “Quân Sâm—“. Tôi thở dốc, ngăn cản những hành động không nên thể hiện ở nơi công cộng của hắn.

Hắn đại khái cũng ý thức được tình hình hiện tại, suy sụp nghiêng người sang một bên, bất quá hiển nhiên hắn vẫn trấn định hơn tôi rất nhiều: “Cậu đi tắm trước đi”.

Đôi khi nước lạnh xối lên người, tâm tôi phát ra một trận bàng hoàng, thực sự, đã đi đến nước này, tôi muốn lùi cũng không thể. Đối mặt với nam nhân như vậy, có đôi khi tôi cảm thấy bản thân kinh hãi cùng thất thố, tôi thường không thể lí giải hành vi cũng như lí trí bản thân. Thân ảnh kia, tôi càng cố né tránh thì hắn lại càng hiện hữu rõ ràng, chậm rãi gặm nhấm những cảm xúc khác nhau trong tôi, bao phủ lên những do dự lí tính trong tôi.

Tôi không biết bản thân về phòng bằng cách nào, tóm lại, tất cả đều hoàn toàn hành động theo bản năng để khơi lên những dục vọng nguyên bản luôn bị chôn sâu dưới đáy nội tâm âm u kia. Khi chúng tôi cùng ngã lên giường, hắn một tay kéo áo tôi, tay kia lại lạng lẽ đi xuống dưới. Bộ vị mẫn cảm nhất bị bàn tay nóng bỏng của hắn chiếm lĩnh, tôi thở dài nheo mắt lại, khoái cảm như dòng điện xẹt qua, chui thẳng từ xương sống lên đến đại não. Hơi thở của tôi ngày càng trầm trọng, tâm trạng cũng có chút rút lui, lúc này, tôi do dự muốn rút lui; nhưng khi giường mất nhìn Quân Sâm, lại nhìn thấy nhiệt tình hừng hực như thiêu đốt tất cả trong mắt hắn.... Hắn bắt đầu tấn công toàn diện, khoái cảm chinh phục tôi, ý nghĩ rốt cuộc lại trắng xóa trống rỗng. Miệng cùng tay chỉ có thể chạm vào thân thể rắn chắc gọi cảm kia, cùng hắn tiếp tục dây dưa.

Ở lưng chừng, tôi kinh hãi phát hiện, đối phương và thân thể tôi lại hòa hợp kinh khủng, chúng tôi đều rất nhanh chóng có thể tìm ra điểm mẫn cảm của đối phương. Chúng tôi nhiệt liệt hôn môi, môi hắn xẹt qua ngực tôi, đi xuống bụng. Tôi sớm đã đầu hàng, chẳng sợ phóng túng, cũng không ngại trầm luân. Dù sao, bản thân cũng đã sớm nguyện sẽ dâng hiến ột phút điên cuồng này. Ngón tay hắn cẩn thận tham nhập cảm địa, tôi bắt đầu thanh tỉnh chút ít. Lúc này hắn đã cuối xuống hàm khẩu hạ thể tôi, kích thích mãnh liệt làm tôi run rẩy, lập tức rên rỉ nên lời: “Ah.... Quân Sâm...”.

Sức nóng thiêu đốt tất cả, tôi bắt đầu lâm vào hôn mê, áp lực và tính dục đều được phóng thích, tình cảm mãnh liệt dâng cao như nước lũ. Ý chí chuyên chú cuối cùng cũng phủ phục trước như lời mời gọi cực hạn. Khi tôi sắp lên đến đỉnh, hắn bỗng dừng dừng lại, đem thân thể áp lên người tôi. Không lưu lại chút khe hở nào, mồ hôi cả hai cứ ma sát như sắp sinh tĩnh điện, hắn cẩn nhẹ cầm tôi, tôi nhịn không được liền ngửa đầu thở dốc.

Bên tai, hắn không ngừng thì thầm những lời thâm tình: “Chấn Hàm.... a.... anh đến phát điên vì em....”

Khi hắn mạnh mẽ tiến vào, tôi phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, rốt cuộc bản thân vẫn không thích ứng được điều này, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt. Hắn cảm giác được những phản ứng của tôi, vì thế cố nén dục hỏa mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, tay hắn bắt đầu kiên nhẫn trấn an tôi, thẳng đến khi tôi có thể.

Đôi mày nhíu chặt cũng dần thả lỏng. Ban đầu chỉ là những động tác nhẹ nhàng, cuối cùng lại hoàn toàn không khống chế được, mỗi lần lại một lần mạnh mẽ thẳng tiến đến song phương đều phải thoát ra tiếng rên. Hần nâng thắt lưng tôi lên, mãnh lực va chạm làm tôi biết rằng.... chúng tôi không bao giờ có thể như trước kia nữa. Tiếng rên rĩ cả hai đan vào nhau, nhuộm dần cả gian phòng, mỗi một tác không khí đều tràn ngập tình dục nóng bỏng.

– “Ách! Chạm một chút....”. Tôi dùng sức ôm lấy vai hắn, dồn dập hô hấp.

– “A— Anh yêu em, anh yêu em....”.

Kĩ xảo cùng hàng động thô bạo khơi nguồn khoái cảm, thân thể trở nên phấn khởi, tiết tấu mãnh liệt đều để lại những dư ba khó quên. Lúc ấy, mọi lí trí cùng sự cấm kị trong tôi sụp đổ, dịch trào ra giữa hai thân thể, rơi xuống ga giường. Hết thấy đều như đến quá nhanh, quá mau chóng...

Từ lúc hắn tiến vào đến khi lên đến cao trào, toàn bộ quá trình đều mang theo hương vị kiêu ngạo, càng cố chấp lại càng yêu, những giờ phút này; tình cảm mãnh liệt lại từng đợt từng đợt đánh ụp vào khiến tôi bỏ qua tất cả phòng vệ, quả quyết ôm lấy nam nhân kia, xoay người nằm trên hắn. Tình thế điên đảo bất ngờ, làm nam nhân còn đang đắm chìm trong dục vọng bỗng giật mình.

Khuôn mặt anh tuần vô cùng ngập tràn khát vọng cùng si mê làm huyết quản tôi sôi trào không ngừng nghỉ. Tôi cúi đầu hôn hắn, cơ bụng mẫn cảm xinh đẹp kia hơi hơi rung động, khi môi tôi gặp phải thứ đang bành trướng kia, một tiếng thở dài gần như rên rĩ thoát ra. Hần không hề giãy dụa, khi tôi tiến vào thân thể hắn, hai người đều đau đến nhíu mày, hắn ngẩng đầu liếm lấy môi tôi, một chiếc hôn mang theo cả sự động viên.

– “Đến đây đi.... anh thích em chủ động”.

– “Thả lỏng— anh giỏi quá! A—”. Tôi nở nụ cười, khoái ý che giấu bị dày vò, việc này rất không giống như khi với nữ nhân, vô luận là thông thả hay bá đạo chính phạt, tất cả đều mang theo những xao động quá sức mãnh liệt. Thường thức khuôn mặt hoàn mỹ tuần dật của hắn, liên tưởng đến khí chất cao quý khiêu gợi thường ngày của hắn, nhìn hắn vì tôi mà chấp nhận tất cả. Tôi thực sự xúc động, mọi cảm quan cực đoan nhất đều được thể nghiệm tại đây, mọi tiềm năng thân thể đều được điều động. Khát vọng chinh phục, mờ hôn đắm đuối, ánh mắt giao nhau, tiếng than thở mơ hồ đều giao triền.

– “A—không được—”.

– “A!”.

Thân thể chỉ còn hành động theo bản năng, mắt tôi dán chặt vào gương mặt mê loạn mà anh tuần dị thường dưới thân kia, thốt nhiên tôi lại phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp tê liệt, thẳng đến khi hơi thở run rẩy kịch liệt, chúng tôi lần lượt đều lên đến đỉnh dục vọng. Điều tôi không ngờ chính là, Hoắc Quân Sâm dưới thân tôi lại có thể phiến tình gợi cảm như vậy, nghe thấy tiếng rên rĩ cao vút của hắn, hơn nữa lại mãnh liệt đến không còn chút kháng lực, nội tâm tôi liền kích động khôn kể.

Tôi vốn nghĩ nam nam yêu nhau là chuyện rất đáng thẹn, cũng chưa bao giờ nghĩ mình có thể thần nhiên nghênh đón hắn như vậy. Chính là hôm này, hàng loạt những sự cố ngoài ý muốn phát sinh làm tôi nhận rõ một điều: tôi quan tâm, tôi để ý người này đến nhường nào; vô luận hắn đã gây cho tôi không ít mê mang và cảm giác suy sụp.

Có lẽ ngày mai, tôi lại khôi phục lí trí, khôi phục cái gọi là “bình thường”, cũng có lẽ tôi sẽ vì hắn mà mạo hiểm một lần. Nhưng mặc kệ tôi có thừa nhận hay không, lần này, tôi cũng đã thua rồi.

14. Q.1 - Chương 14

Tôi trước giờ chưa được trải nghiệm cảm giác tỉnh giấc trên bắp tay người khác. Kì thực, vì cảnh giác của tôi quá cao, bản thân cũng không có thói quen ngủ cùng người khác, nên loại cảm giác mới mẻ trước mắt gần như là một loại kích thích, tôi còn không biết thời điểm này bản thân đã thích ứng hay chỉ là những hốt hoảng nhất thời.

Khi bụng bắt đầu sôi lên thì đã là 10h đêm. Cuộc sống của người làm ngành truyền thông luôn vô quy luật, chứng đau bao tử cũng thực bình thường. Nhưng dù thế nào tôi cũng tận lực không để bản thân chịu đói,

hơn nữa Hoắc Quân Sâm đang nằm bên cạnh cũng không có ý định ăn uống điều độ. Thế là chúng tôi nhất trí gọi khách sạn phục vụ tận phòng, nhưng nhân viên lễ tân lại cho hay trước 11h đêm, nhà hàng ở lầu 3 của khách sạn đều phục vụ đồ ăn. Chúng tôi vội vàng tắm rửa xong liền không chút do dự đi thẳng đến nhà hàng.

Tối này, chúng tôi kì thực chưa nói gì nhiều, hẳn chỉ chuyên tâm ăn thức ăn trước mặt- cơm cà ri Ấn Độ. Nhưng vẫn thường ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, bên miệng ẩn hiện một nụ cười yếu ớt như có như không. Tôi vì đoạn tình cảm mãnh liệt vừa qua, trong lòng lại chông chênh khác thường. Nhưng khi giao triền cùng ánh mắt hắn, tôi cảm thấy lúc này, bản thân đã thực sự không còn đường lùi.

Nếu lần đầu tiên của cả hai tràn ngập mâu thuẫn và khuất nhục, thì lần này lại là những cảm giác mãnh liệt sâu kín nhất của cả hai. Tôi gần như đã quên hẳn cảm giác chua xót của lần đầu tiên, có lẽ từ trước đến nay tôi đều cố ý quên chuyện đó đi. Mà hiện tại, tôi có chút không nắm bắt được cảm giác xa xỉ bản thân vừa trải qua. Bỗng không khí ảm áp hiem thấy bao trùm lên cả hai, hết như vừa rồi, khi mới ngón tay giao triền, da thịt thân cận.

Tôi không thể cự tuyệt nụ hôn của hắn, dù tôi không quen hôn môi người khác; không thể cự tuyệt những biểu hiện rõ ràng của hắn, dù bản thân tôi chưa bao giờ là người chỉ biết đến lạc thú; không thể cự tuyệt những nhiệt tình cuộn cuộn trong hắn, dù tôi không nghĩ bản thân có thể vui vẻ tiếp nhận sự thực bản thân sẽ rơi vào một mối quan hệ đồng tính. Hắn là ngoại lệ của tôi, vì hắn mà động tâm, vì hắn mà thống khổ, thậm chí tôi vì hắn mà làm những việc trước kia chưa từng làm, dù tôi vẫn nghĩ bản thân là người rất khó động tình hay bị lay chuyển.

Hai phục vụ đứng bên cạnh kéo tôi về thực tại, trong đó một người lay lay tôi, tôi mới ngẩng đầu nhìn chung quanh, lúc này mới ý thức được thời gian ăn khuya đã qua. Thực khách trong nhà hàng đã về hết, chỉ còn hai chúng tôi đột ngột ngồi lại, Quân Sâm còn đang vừa tào nhả ăn tráng miệng vừa cười với tôi. Tôi đột nhiên đỏ mặt, cảm giác này thật đã lâu rồi tôi chưa trải nghiệm.

Đến khi về phòng cùng hắn, tôi xem các cuộc gọi nhỡ trong điện thoại, mới phát hiện di động đã đầy ứ những tin nhắn và cuộc gọi. Tôi cũng hiểu có việc không ổn, vì thế lập tức gọi đến số gần nhất. Điện thoại vừa đổ chuông, tôi đã nghe được tiếng Đường Na riu rít ở đầu dây bên kia: “Cậu muốn chết phải không, tôi tưởng cậu bị bắt cóc rồi!”

– “Xin lỗi Đường Na, buổi chiều có chuyện không hay xảy ra, nên....”

– “Bây giờ cậu đang ở đâu?”. Nàng hoàn toàn không cho tôi giải thích.

Tôi liếc mắt nhìn Quân Sâm một cái: “Ồ khách sạn”.

– “Vậy sao không ở trong phòng mình?”

Tôi đang chuẩn bị mở miệng, Đường Na cũng cảm thấy có điểm không thích hợp, lại tiếp tục: “Tôi ở phòng 1426, bây giờ cậu đến phòng tôi có được không?”.

– “Ân”. Tôi cúp điện thoại, bĩu môi với hắn: “Em phải đi rồi”.

Hắn chỉ dăm chiêu nhìn tôi, biểu tình có chút thú vị, sau đó chậm rãi bước đến mềm nhẹ ôm lấy vai tôi, nghiêng người hôn một cái thật kêu lên môi tôi. Hắn sờ sờ mặt tôi như đang đối đãi với thú cưng: “Vậy ngày mai gặp”.

– “Qua 1h nữa sẽ là ngày mai”. Tôi vừa nói vừa bước về phía cửa.

– “Chấn Hàm”. Hắn gọi với theo, “Anh nghĩ là anh thực sự rất yêu em”.

– “Đừng nói những lời kì quái như vậy”. Tôi tận lực nở nụ cười với mong muốn che giấu những rung động nội tâm, chỉ một thoáng, toàn thân lại có cảm giác bất lực.

Cửa phòng Đường Na vừa mở ra, nghênh đón tôi là một trận oanh tạc dồn dập: “A Mặc và Mặc Hoa đã sắp diên đến nơi, Kevin cũng đến đồn cảnh sát tìm cậu, tại sao lại không bắt điện thoại?! Sau khi dàn dè sập, nhà tổ chức đến xin lỗi toàn thể nhân viên, thậm chí quan chức chính phủ cũng ra mặt giải quyết vấn đề, nhưng vấn đề là — tôi tìm không thấy cậu và Y Sâm đâu, sau đó lại hoàn toàn không liên lạc được. Tại sao lại như vậy?”

Tôi giải thích: “Tình trạng lúc đó— chị cũng biết, Y Sâm hẳn..... cảm xúc không được tốt lắm”.

Đường Na lại ngắt lời tôi: “Hai cậu nắm tay nhau rồi đi phải không? Việc này phải giải thích như thế nào, Chấn Hàm?”. Nàng dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng tôi, “rốt cuộc sao lại thế này? Hai cậu đi rồi, Ngũ Dịch hỏi tôi.... hai người có phải người yêu không, cậu có biết lúc ấy tôi khiếp sợ đến nhường nào không? Cứ nhiên— cứ nhiên có người đi hỏi tôi vấn đề quý dị ấy, hơn nữa còn là chuyên viên trang điểm của Y Sâm!”.

Kì thực, tôi có thể phủ nhận bằng việc trả lời mọi thứ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hoặc thoái thác với lí do khi đó Y Sâm chỉ hành động theo bản năng. Mọi việc căn bản là vô nghĩa, cho dù một nam nhân dắt tay tôi bỏ trốn trước mặt mọi người cũng không chứng minh cho bất kì điều gì. Nhưng tôi lại không mở miệng, sau khi trải qua tình cảm mãnh liệt, tôi thực sự không muốn nói bất kì điều gì. Bằng không tất cả sẽ trở nên giả tạo, dù là diễn trò cũng quá giả. Tôi không muốn lừa dối cảm xúc bản thân thêm nữa.

– “Chấn Hàm?”. Đường Na là người nhạy cảm như vậy, đương nhiên nàng cũng nhận thấy sự khác thường của tôi, “Y Sâm, cậu ta.... không sao phải không?”

– “Anh ta không sao?”. Tôi nhanh chóng trả lời, với ý đồ lấy cách nói chặt chẽ gọn gàng xua tan mọi hoài nghi trong nàng, “Buổi chiều có chuyện xảy ra — nhiều người bị thương, chúng ta hẳn là nên mau quên nó đi”.

– “Chấn Hàm”. Lúc này Đường Na hệt như chị gái, hình thức chất vấn uy nghiêm thế này làm tôi không thể lừa dối chuyện gì, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà cậu biến mất nguyên buổi chiều? Việc này có liên quan đến Y Sâm không?”.

– “Việc này cũng không liên quan đến bất kì ai, đây là việc riêng của tôi”. Tôi ngồi xuống, che mặt thở dài, cảm xúc có chút bị phá hủy, “Đường Na, tôi hi vọng chị đừng tiếp tục truy hỏi nữa”. Có thể bộ dáng tiêu tụy hiện tại của tôi dọa đến nàng, nàng không lên tiếng, chỉ một mực im lặng đợi tôi bình ổn tâm trạng.

– “Nếu cậu không muốn nói, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng. Nhưng....”. Giờ phút này, gương mặt nàng mang theo rất nhiều băn khoăn, “Nếu chuyện liên quan đến Y Sâm, tôi hi vọng cậu phải thận trọng xử lí. Dù sao cậu ta cũng là người nổi tiếng, lại là nhân viên công ty chúng ta. Một bước đi sai lầm thôi cũng ảnh hưởng rất nhiều đến hình ảnh công ty. Không ai hoàn hảo cả, tôi cũng không kì vọng Y Sâm sẽ là một viên ngọc hoàn mĩ không tì vết. Nhưng trong mắt mọi người, cậu ta phải luôn hoàn mĩ. Tôi không biết cậu đang giấu diếm vấn đề gì thay cậu ta, nhưng chỉ hi vọng việc này sẽ không ảnh hưởng đến cậu”.

Nàng tạm dừng một chút, sau đó lại tiếp tục: “Cậu cũng biết, quan hệ đồng tính rất phổ biến trong ngành thời trang, hai người các cậu cũng không phải những đứa trẻ to xác làm việc không suy nghĩ kĩ càng, nhưng hành động như chiều rồi rất dễ nảy sinh hiểu lầm! Hành vi của Y Sâm đều mang nặng lễ tiết châu Âu, hôn môi chào hỏi chưa bao giờ là vấn đề với cậu ta. Trên phương diện cảm xúc, cậu ta rất ý lại cậu, cho nên biểu hiện như vậy cũng có thể hiểu được. Nhưng hiện tại, truyền thông đều rình rập mọi ngã đường để săn tin những người mẫu hàng đầu. Tin tức khi chiều bây giờ đã tràn ngập khắp các báo, cho nên Ngũ Dịch mới lo lắng như vậy. Phóng viên đã chụp được cảnh hai cậu nắm tay nhau hồi chiều, tránh không được bây giờ lại là một tin tức được chú ý nhiều đến vậy. Đây là thời điểm nhạy cảm, những vấn đề như vậy hoàn toàn không có lợi cho Y Sâm”.

Những phân tích của Đường Na thực làm tôi kinh tâm, tôi chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ: “Tôi hiểu ý chị, về sau mọi việc sẽ dừng ở mức đúng mực”.

– “Tôi chỉ hi vọng Giám Đốc mê người của mình có đủ bản lĩnh để vượt qua sóng gió, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, đừng để bản thân có tì vết gì. Trong mắt Đường Na tôi, không phải chỉ mình Y Sâm hoàn mĩ”.

– “Cảm ơn đã quan tâm”. Tôi thở dài, “Chúng ta không phải trước giờ đều dừng cảm bước đến sao?”

Nàng vỗ vỗ ngực: “Cả công ty đều là tâm huyết của tất cả mọi người, cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ phải đơn độc chiến đấu một mình”.

Tôi khẽ cười, vươn tay ôm nàng: “Đường Na, tôi biết chị yêu tôi mà”.

– “Đeo miệng như vậy, quả nhiên cậu có khả năng lừa chết người mà không cần đèn mạng. Haiz, dù cậu có tốt đến đâu tôi cũng không có cơ hội. Xem ra, tôi phải mau chóng tìm một người nào đó rồi sinh con đẻ cháu”. Nàng vừa nói đùa vừa đẩy tôi ra cửa: “Được rồi, được rồi. Đi về nghỉ ngơi đi, ngày mai mọi người còn phải tiếp tục lấy tin, cậu cũng đừng mất tích quá lâu như chiều nay đây!”

– “Không dám!”

Vài giờ sau, dù cực độ mệt nhọc, tôi thủy chung vẫn không thể bình yên đi vào giấc ngủ. Tôi nghĩ, muốn vượt qua giai đoạn này cũng rất khó khăn, tôi không biết ngày mai sẽ như thế nào, cũng không biết phải đối đãi với Hoắc Quân Sâm thế nào để không tổn thương những người xung quanh. Tôi chỉ cảm thấy việc này giống như không còn là việc riêng của cả hai nữa, mà là vấn đề của tất cả mọi người. Đầu lại đau.

Đến rạng sáng, tôi mới nhột nhạt ngủ được hơn 1h đồng hồ. Kevin ấn chuông cửa đánh thức tôi. Sau đó tránh không được lại dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, bất quá dù sao Kevin cũng không tinh tế như Kevin, tôi nói vài câu liền có thể lấp liếm được mọi việc.

– “Chiều nay Y Sâm phải tham gia buổi diễn tập, anh xác nhận anh ta không bị thương? Hôm qua tôi nghe có người nói lúc ấy Y Sâm đang ở trên sân khấu liền lo sợ không thôi, may là trong danh sách nạn nhân không có anh ta”.

Ai cũng sợ Y Sâm gặp chuyện không may, mà hẳn cũng không giống với bất kì ai. Hoắc Quân Sâm lúc nào cũng là ngôi sao sáng giữa đám đông.

– “Sáng sớm bọn A Mặc đã chạy đến hiện trường, xem xem sau sự cố này còn có thể tiếp tục lên tin được không. Đêm qua Đường Na báo anh và Y Sâm bình an vô sự, chúng tôi mới an tâm mà ngủ ngon”.

– “Xin lỗi, Kevin”. Tôi nhủ thầm: từ giờ trở đi, tôi không cần phải đi giải thích mọi chuyện với từng người, cần bản cũng không cần quản xem có được thấu hiểu hay không...

Hôm đó tôi không đến hậu trường xem Quân Sâm diễn tập mà cũng Kevin tham dự một triển lãm nghệ thuật, với mong muốn tìm kiếm nhà tài trợ cho công ty, hi vọng có thể hợp tác thương mại thành công với đối phương. Một buổi chiều đã thu về không dưới 10 danh thiếp của các nhân vật tiếng tăm, thành tích không tồi.

Năm giờ chiều tôi gặp bọn A Mặc, lại vừa lúc đón tiếp ánh mắt thân thiết của Mặc Hoa. Tôi có chút không thoải mái, chủ động đến trước mặt nàng: “Buổi phỏng vấn thuận lợi không?”

– “Bài phỏng vấn cùng bài hậu trường cũng đi 5 trang báo, đủ rồi”. Mặc Hoa cười ôm lấy tay tôi. Nàng cũng không hỏi gì đến sự kiện tôi mất tích hôm qua.

– “Chúng ta sẽ bay chuyến khứ hồi lúc 9h sáng mốt. Mai là ngày chinh chiến cuối cùng, mọi người sẽ cùng nhau cố gắng hết sức”

A Mặc lúc này lại tiếp lời: “Không biết lương bổng tháng này có khá khẩm hơn không?”

– “Chư vị chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, chắc chắn ước nguyện sẽ thành hiện thực”. Tôi cười nói.

A Mặc gạt đầu mỉm cười: “Xem đi, mọi cố gắng đều được đền đáp, cuộc sống thật tươi đẹp”

Đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại của Quân Sâm, vì thế lui người về một phía.

– “Đang bận sao?”. Hắn ôn nhu hỏi.

– “Đang chuẩn bị cùng bọn Kevin đi thăm thú trung tâm thương mại, anh xong việc rồi?”

– “Hôm nay có thể phải ở lại đến 9h tối, mọi người đang sắp xếp thứ tự biểu diễn”. Nói xong câu này, hắn trầm mặc một lát, sau đó mới nói: “sao hôm nay không đến đây?”

– “Không đi được...”, nhất thời tôi không biết phải nói gì, nhưng lại cảm thấy không khí tịch mịch như vậy cũng rất thoải mái, không giống với cảm giác tắc nghẽn trong quá khứ.

– “Anh lại bắt đầu nhớ em rồi, làm sao bây giờ?”

Đến bây giờ tôi mới biết nguyên lai Quân Sâm là nam nhân nhưng cũng có thể phụng phụ như vậy, mà hiện tại, tôi đến ngay cả một câu lời ngon tiếng ngọt của hắn cũng không thể chống đỡ được, đầu óc đã mau chóng chìm vào núi nham thạch nóng bỏng. Hôn mê kích động đến không rõ đâu là đông tây nam bắc.

Cuối cùng tôi chỉ có thể nói: “Bọn họ gọi em rồi, em cúp máy đây”

Quay người lại, Đường Na đã đứng sau lưng tôi tự lúc nào: “Là Y Sâm?”

Trong lòng tôi âm thầm cả kinh, lược bỏ chút xấu hổ liền vội vàng gật nhẹ đầu: “Ách”

– “Cậu ta ở nơi tổng duyệt không gặp khó khăn gì?”

– “Àn. Anh ấy nói chúng ta không cần đợi. Hôm nay có thể không gặp được chúng ta”.

Tôi cảm thấy ánh mắt Đường Na sáng ngời, hệt như đã xuyên thấu từng lớp nguy trang của tôi. Tôi biết hiện tại chỉ có thể thuận theo tự nhiên, sự tình đi đến kết quả thế nào, đến cuối con đường khắc biết. Còn lại, những vùng vẫy giãy giụa trên đường đi cũng chỉ hoài công vô ích.

Ngày hôm sau, mỗi người đều đắm chìm trong bầu công tác gấp gáp đến độ chỉ muốn phân thân, nhân vật nổi tiếng ở khắp nơi, doanh nhân nổi tiếng, nhà thiết kế lừng danh, nhà nghệ thuật, đại biểu giới truyền thông, cùng các biên tập viên thời trang của những đầu báo nổi tiếng đều ùn ùn đổ về tham dự buổi trình diễn.

Đêm đó, buổi biểu diễn của John Galliano tại tuần lễ thời trang MiLan chính thức khai mạc cơ hồ đã thu hút mọi lực chú ý của giới truyền thông. Mà Quân Sâm lại là lần đầu tiên đảm đương vị trí gương mặt mở màn cho show diễn. Trên runway, Quân Sâm là gương mặt A Đông duy nhất của cả buổi diễn, việc này tự nhiên lại mang đến hiệu ứng to lớn, show diễn Xuân-Hè lần này mang chủ đề “Sức hấp dẫn huyền bí của thanh xuân”. Quân Sâm đã khuấy động cả buổi diễn.

Về gọi cảm tao nhã, phóng khoáng khờ dại, thân thể nâu đồng ngập tràn sức hút, ánh mắt tản mát khí chất u buồn lại ẩn giấu sức thanh xuân, hai trong mắt đen thẳm quét qua sàn diễn, khí thế vương giả lạnh lùng khiến mọi người không dám đến gần, chỉ có thể ngưỡng vọng bằng đôi mắt đắm say. Hắn đã hoàn thành xuất sắc sứ mệnh chuyển tải thông điệp của bộ sưu tập đến mọi người, chuẩn xác mà ngắn gọn gợi lên ý nghĩa của — thanh xuân.

Đây là lần thứ hai tôi nhìn hắn làm tiêu điểm trên sân khấu, thực sự, lần này cảm xúc có chút không kìm được. Khi chào cảm ơn khán giả, Galliano thân thiết nắm tay Y Sâm, một bên lại nắm tay một người mẫu nữ cúi chào thăm hỏi quan khách.

Tôi đứng lên vỗ tay cùng khán giả, giữa sân khấu có biết bao ánh mắt chăm chú nhìn Y Sâm, nam nhân rực rỡ chói mắt kia vài giờ trước còn khe khẽ nói nhỏ vào điện thoại: “Anh lại bắt đầu nhớ em rồi, làm sao bây giờ?”. Làm sao bây giờ? Tôi thật không hiểu phải làm sao với hắn bây giờ..

Đến khi tôi bước ra, đã không còn thấy Kevin và Đường Na đâu, không cần đoán cũng biết hai người bọn họ đã tranh thủ chuồn vào hậu trường tác nghiệp, tôi nghe tiếng Mặc Hoa cảm khái bên người: “Y Sâm quả thực không đơn giản”

A Mặc đem tư liệu hậu trường giao cho tôi: “Giám Đốc, có phải chúng ta đã đến lúc nên hồi phủ không? Kevin còn đang tác nghiệp trong hậu trường, Y Sâm có đưa bọn họ giấy thông hành đặc biệt. Đến phóng viên của ” New York Times” cũng phải tìm đủ kế mới được lên vào hậu trường phỏng vấn, cái này là do chúng tôi ghi lại được”

Tôi cười cười, nhìn thoáng qua bên đó, có chút phiền muộn. Lại cúi đầu, di động đổ chuông.

– “Chào”. Một giọng nói cực ôn hòa ân cần hỏi thăm, “biểu hiện hôm nay của anh được bao nhiêu điểm?”

– “9/10”

– “Cáp”, hắn cúi đầu cười khê, “đây là điểm số thấp nhất của anh trong đêm nay”

– “Bọn họ không có được sự khách quan liêm chính của em”

– “Anh chỉ quan tâm anh đạt bao nhiêu điểm trong lòng em, còn người khác thì anh không quan tâm”

Tôi lại cảm khẫu, đúng hơn là tôi không có thói quen nói chuyện ngọt ngào mật mật như tình nhân thể này, may mắn thay, hắn lại tiếp tục nói: “Ngày mai có khi anh cũng chưa trở về được”.

Nói không thất vọng là nói dối, nhưng việc này tôi đã sớm đoán trước. Vừa trình diễn xong, ai cũng hiểu có bao nhiêu báo chí truyền thông đang sẵn đón hắn: “Bọn họ không chịu buông tha sao?”

– “Tất cả là do Jack”. Tôi biết hắn đang cười, “Bốn ngày sau anh sẽ về”

– “Ân”

– “Em không muốn nói gì thêm với anh?”

– “Cái gì...”. Tôi sờ sờ trán khốn quẫn, “Anh muốn em nói gì?”

– “Nói: Quân Sâm, em yêu anh. Đêm nay anh thực xuất sắc”

– “Không ngờ, anh cũng tự kỉ như vậy”. Tôi nhin không được cười thành tiếng, gác máy.

Lúc này Mạc Hoa vẫy vẫy tay gọi tôi: “Bây giờ anh muốn về khách sạn không? Sáng mai sẽ lên đường về Mĩ, em và A Mặc về trước chỉnh sửa bài viết một chút”

– “Cũng được”. Tôi bước đến.

Cặp mắt ôn nhu của nàng đang cẩn thận nghiền ngẫm tôi, “Chấn Hàm, em thấy anh có vẻ mệt”

– “Anh về khách sạn nghỉ ngơi chút là được rồi”. Tôi mỉm cười đi về phía trước, “Anh không sao, thật đấy”.

15. Q.1 - Chương 15

Về đến San Francisco, Kevin vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, buộc nguyên đội phải thức suốt đêm sửa sang tư liệu, khiến cho phòng biên tập một mảnh oán thán vang trời, Mai Người Tư một cước đạp cửa phòng tôi xông vào báo cáo.

– “Không ổn rồi, bên biên tập đều ai oán một mảnh, tôi thấy Kevin cứ chuyên chính bắt buộc mọi người phải làm việc với cường độ như mình”

– “Chuyên nghiệp là bắt buộc? Vậy biểu hiện của cậu hiện giờ chắc chắn là triệu chứng nặng nhất của bệnh”

– “Anh là một trong những ông chủ hiểm hoi còn chút lương tâm, còn nghĩ tôi chuyên nghiệp. Lòng tôi a, nhất thời lại ảm áp trở lại”. Hắn ôm ngực thì thầm cực khoa trương.

Để ngăn cản những phát ngôn đáng sợ tiếp theo của hắn, tôi vội nói vào chính đề: “Vài ngày nay đều xuất hiện vấn đề, tôi chưa kịp đọc kĩ. Lần này đến MiLan cậu cùng A Mặc đi gặp tổng biên tập Vogue, cuối tuần này có thể gọi David đi theo để đàm phán chuyển hợp tác với họ”

– “Không ngờ chúng ta lại có được cơ hội có một không hai này, may mà còn có tổng giám đốc anh minh, trí tuệ hơn người như anh chỉ huy thể trận”. Cậu ta thức thối vuốt mông ngựa (nịnh bợ), sau đó cười nói: “Danny trước khi đến New York có liên lạc với anh không?”

– “Không tôi, mọi điều khoản hợp tác đều cần tôi quyết định, nếu cậu không kịp trở về, vậy thì để Thang Thước đi New York cùng cậu ta. Bất quá bọn họ mỗi ngày đều gọi điện báo cáo tiến độ công việc, tình hình cũng không có gì khó khăn”. Tôi lật tập hồ sơ, “Đúng rồi, bên Mạc Đức phản hồi như thế nào?”

Mai Người Tư vỗ tay to thành tiếng: “Hết thầy thuận lời, chỉ cần chúng ta cử người đến Washington gia hạn hợp đồng định kì. Mạc Đức tháng sau sẽ đến San Francisco một chuyến, lần này lại không biết đòi uống rượu gì?”

– “Chưa đến nửa năm, cậu đã trở thành con sâu rượu rồi”

– “Thật hi vọng lời nguyện rửa này của anh sẽ linh nghiệm”. Hắn vừa cười vừa chống tay lên bàn làm việc của tôi, vẻ mặt lập tức chuyển sang thần bí khó lường: “Giám Đốc, tôi đã xem qua những báo cáo về tuần lễ thời trang Milan, thực sự là đỉnh cao của thời trang thế giới. Thật hối hận vì đã không cùng đi với mọi

người! Úc, còn có Y Sâm, hẳn thế nào nhỉ.... Y Sâm hết như một kì tích, hẳn hết như là lễ vật thượng đế ban cho chúng ta”

Tôi sắp chịu không nổi: “Có thời gian rảnh nói hươu nói vượn, không bằng cậu quay về làm việc đi. Tôi khen cậu chuyên nghiệp, cậu lại biểu hiện như thế sao?”

– “Được rồi được rồi, tôi lập tức trở về phòng làm việc chăm chỉ để trở thành biểu tượng của công ty”. Mai Ngươi Tư từng bước lui ra ngoài, khi ra đến cửa, hắn cười nói một câu: “Giám Đốc, sao tôi lại có cảm giác hình như anh.... có thành kiến với Y Sâm? Hi vọng trực giác của tôi đã sai”

Tôi phẩy tay tận lực che giấu cảm xúc: “Trực giác của cậu lúc nào cũng sai, Mai Ngươi Tư, đây là bí mật đã sớm bị bại lộ từ lâu”. Cậu ta chịu dằn kích âm thầm đóng cửa lui ra ngoài.

Nghe xong những lời đó, lòng tôi lại có chút chột dạ, nguyên lai biểu hiện của tôi rõ ràng như vậy. Ngay cả mọi người bên cạnh đều cảm thấy có vấn đề. Tôi không công bằng với Y Sâm, đây là sự thực, nhưng tại sao tôi không thể nhìn nhận thẳng thắn vấn đề này? Thân phận, vị trí, quan hệ của chúng tôi, làm sao để có thể thuận buồm xuôi gió? Đây cũng là mấu chốt khiến vấn đề của tôi và hắn lúc ấy rất khó giải quyết, xung đột tồn tại không khi nào được phép khinh suất. Đây không phải phong cách của tôi, cũng không phải tác phong của hắn. Kì thật, chúng tôi vốn không nên cùng xuất hiện một lúc, mọi góc độ đều chỉ có thể lí giải: vận mệnh thật kì quái!

Tôi than nhẹ một tiếng, thông thả đứng lên vòng quanh văn phòng một lượt, sau đó đến ngăn kéo lấy ra một hộp quà. Tiêu diệt hai viên chocolate Caribbean, ăn xong mới cảm thấy mùi vị có chút không đúng. Sau đó mới nhớ ra tôi đã quên pha trà nhấm nháp. Rất nhiều lần tôi lên kế hoạch hoạt động cho từng việc cụ thể, nhưng sau đó lại không làm theo, đến khi hối hận thì đã quá muộn.

4h30 chiều, Mạc Hoa ghé vào văn phòng tôi, thân tình cười hỏi: “Tối nay em tự nấu ăn, anh có hứng thú ném qua tay nghề của em không?”

Tôi buông bút tựa vào ghế dựa: “Anh vẫn nghĩ mình là người có lộc ăn”

– “Tất nhiên”. Nàng cười nhẹ, “8h tối em đợi anh ở nhà”

– “Học muội, không biết tôi có cơ hội tham gia không?”. James đứng sau nàng từ khi nào bắt đầu buông lời trêu ghẹo.

– “Tối nay cùng đi đi”. Tôi đề nghị, khẩu khí không chút đùa bỡn.

Mạc Hoa hiểu ý của tôi, vì thế lập tức mở miệng mời James, biểu hiện của nàng lúc nào cũng thanh lịch như vậy. Khiến cho người thứ 3 phi thường ngượng ngùng, liên tục từ chối.

Tôi thừa nhận, lúc ấy bản thân có chút nhát gan. Tôi không biết nàng có phát hiện một tia chần chờ thoáng chốc trong đáy mắt tôi không. Đến bây giờ, tôi cũng chưa lần nào ghé thăm nhà Mạc Hoa, dù nơi ấy là tôi giúp nàng tìm, nội thất là do tôi chọn mua. Nhưng vì rất nhiều nguyên nhân, tôi chưa từng đến thăm ngôi nhà ấy lần nào. Trước kia tôi kiếm cố bận việc công ty, nhưng bây giờ, lí do lại là vì trong lòng tôi không còn chút cảm xúc nào. Tiếng nói nội tâm sâu thẳm âm thầm nhắc nhở tôi: Chấn Hàm, không được tiếp tục, cậu sẽ không thể rút lui.

Trước khi Mạc Hoa đến San Francisco, tôi từng vô số lần tự thuyết phục bản thân, tôi có thể sẽ đến Boston, không có bất kì miễn cưỡng nào mà cũng năng tiến vào giáo đường. Trước kia, tôi cố gắng vì lí do đó. Nhưng hiện tại, tôi lại trở nên mơ hồ.... loại cảm xúc tự hoài nghi bản thân này, hoàn toàn không tự chủ được.

7h30 tối, tôi cũng đã ngồi trên xe 15 phút liền, cuối cùng vẫn là nổ máy lái xe đi. Vô luận như thế nào, tôi cũng phải biểu hiện bình thường.

Đến nơi ở của nàng, nghênh đón tôi là nụ cười ôn hòa, không khí sạch sẽ thơm ngát, bài trí ngăn nắp, cửa sổ trang trí lãng mạn, bàn ăn đầy hương vị. Đây không phải là mái ấm mơ ước của mọi nam nhân sao? Mặc kệ có hưởng thụ suốt quá trình hay không, kết quả này cũng đã phi thường hoàn mỹ. Rất nhiều người đều theo đuổi điều này, tôi cũng không phải ngoại lệ, nhưng hiện tại không biết vì sao khi bước vào ngôi nhà này, cảm giác của tôi lại rất lạnh nhạt.

Mạc Hoa nhận bó hoa lys tôi mang đến, mời tôi vào phòng khách. Từ đầu đến cuối, ánh nến dịu dàng khắp căn nhà đều thực đứng đắn nghiêm túc, dù chúng tôi một mực cười với nhau hay trao đổi những ngôn ngữ ngọt ngào cho nhau, thì bữa tối vẫn chỉ là bữa tối.

Những người phụ nữ xinh đẹp, giỏi giang nhưng lại biết nấu ăn như Mạc Hoa thì rất hiếm. Số lượng thực sự không có quá nhiều để chọn lựa, Đỗ Chấn Hàm tôi lại thêm chút thủ đoạn, nên tùy thời cũng có rất nhiều mỹ nhân như người đang đứng trước mặt làm bạn, là dục vọng của tôi rất thâm sâu.

9h tối, chúng tôi đã chuyển từ bàn ăn sang đến sofa. Mạc Hoa chỉ cho tôi những bức tranh nàg họa, còn tặng tôi một chiếc cà vạt nàg đích thân chọn mua. Dần dần, ánh mắt nàg bắt đầu nhu tình như nước, tôi biết điều này đại biểu cho ý tứ gì, nguyên bản tôi hẳn nên vui vẻ nhận lấy lời mời của mỹ nhân như nàg, nguyên bản tôi không nên do dự, nhưng khi bắt đầu hôn môi tôi lại không yên lòng. Lúc tay nàg xẹt qua ngực tôi, tôi quả thực có một khắc động tình, nhưng bấy nhiêu chưa đủ để tôi phạm sai lầm. Tôi thích Mạc Hoa, đến nay nàg là người tôi thích nhất, nhưng lí trí lại nổi lên giữa không gian đầy ám muội thể này, đã chứng minh rõ ràng tôi không yêu nàg.

Tôi vô thanh vô tức ôm vai nàg, sau đó đẩy nàg ra khoảng nửa cánh tay, tận lực ôn hòa mà cười nói với nàg: “Mạc Hoa, chúng ta...”

Nàg rõ ràng cứng đờ, nhưng không thất thố. Sau vài giây, nàg ngẩng đầu cười sáng lạn với tôi: “Chấn Hàm, em rất yêu anh, anh nói xem, chúng ta có phải là một đôi trời sinh không?”

Nếu nói những tình cảm trước kia của Mạc Hoa là vận may của tôi, thì ngay khi nàg tích cực tiến công lại làm tôi đại loạn. Nếu là trước kia, chắc chắn tôi sẽ qua đêm tại nơi này, thuận theo tự nhiên. Nhưng hiện tại, tôi chỉ nghĩ được bản thân nên làm gì để dẹp mọi suy nghĩ, hỗn loạn của trí não xuống dưới.

Hiện tại tôi có cảm giác với nam nhân, chết tiệt, đây là sự thực! Sự thực lại hết như những lời nói đùa trước kia của bản thân!

Rời nhà Mạc Hoa, tôi vẫn còn tưởng niệm xem bản thân vừa nói gì với nàg. “Em rất tốt, là anh chưa đủ yêu em”, “Em không cần phải đợi anh”, “Anh thực sự không muốn làm em thất vọng”.... Vừa rồi tôi đã nói những gì?!

Hơn nữa, Mạc Hoa vẫn vờ như chưa nghe tôi nói gì, nhưng nếu nàg chọn cách đả kích tôi, hẳn là đã to tiếng tuyên bố: “Anh hoàn toàn phụ bạc tấm chân tình của em, cũng không tôn trọng tình cảm của em, là em đã quá đề cao anh”. Nhưng Mạc Hoa lại không như vậy.

Về đến nhà, tôi cởi áo khoác liền quăng mình trên giường, tôi không hiểu vì sao bản thân lại liên tục dao động. Tôi nghĩ, Hoắc Quân Sâm là gì với tôi? Một đoạn đường lệch lạc quỹ đạo, hay là khúc giao hưởng đầy bi tráng? Chúng tôi có quyền hi vọng sao? Chúng tôi đang chờ đợi điều gì? Và điều gì sẽ xuất hiện không như mong đợi?

Lúc này, di Trương đẩy cửa phòng chuyển điện thoại cho tôi. Tôi suy sút đứng lên nhắc máy.

– “Chấn Hàm, nghe nói con vừa trở về từ Ý?”

Âm thanh mềm nhẹ kia làm tôi yên ổn, tôi cười nói: “Người cũng không biết con nhớ người đến mức nào đâu”

– “Chiều này đã dùng qua rồi”. Mẹ cười nói sang sảng, “thoạt nhìn công việc có vẻ thuận lợi, phương diện tình cảm có phải hay không cũng như vậy?”

– “Mẹ bắt đầu quan tâm đến những chuyện nhàm chán này từ khi nào?”

– “Chuyện nhàm chán? Mẹ hỏi con trai mẹ có phải đang có người yêu không, như vậy là tọc mạch?”. Trí khôn nhắc tôi rằng, bản thân không nên nói thêm nữa.

– “Là con sai, bắt quá câu hỏi của mẹ rất khó trả lời”

– “Bạn gái con nhiều như vậy, cũng nên tìm một người làm bạn. Nam nhân sự nghiệp có thành công đến đâu, chung quy cũng phải có một mái ấm gia đình”. Mẹ hiếm khi thâm tình dạn dỏ tôi như vậy, thường những khi bị kích thích bà mới thế.

- “Có chuyện gì xảy ra sao?”
- “Con thật đúng là con giun đũa trong bụng mẹ”
- “Không phải giun đũa, là con trai mẹ”

Mẹ cuối cùng cũng nói lí do: “Là tin vui của A Tề, ngày 10 tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ, nên bây giờ trong nhà một mảnh rối loạn”. Tôi nghĩ Quân Sâm cũng đã biết tin vui này.

Nữ nhân tuổi trẻ, gia thế bối cảnh đều rực rỡ thì sẽ là con rùa vàng cho mọi đối tượng theo đuổi. Nam nhân thông minh kia thật biết tận dụng thời cơ, từ bạn trai lên đến chức hôn phu này, nhất định đã hao phí không ít tâm tư và công lực. Xem ra Tiền Vĩnh kia cũng không đơn giản.

Mẹ nói tiếp: “Biết con bận chuyện công ty, nếu thu xếp được thời gian thì hãy về dự hôn lễ. Còn không, bọn A Tề cũng có ý định đến San Francisco hưởng tuần trăng mật, vừa tiện ghé qua thăm con. Đúng rồi, Quân Sâm có khỏe không? Mỗi ngày A Tề đều nhắc đến nó”.

- “Anh ta tốt lắm.... bây giờ còn đang đi công tác châu Âu, công việc viên mãn”
- “Con phải nhớ chăm sóc nó thật tốt, nó chỉ là một đại nam hài tuổi trẻ thành công, danh tiếng sẽ cướp hết tự do cá nhân. Quân Sâm cũng xem như là người thân của con, đừng nên xem nhẹ cảm thụ của nó. Nó và A Tề từ nhỏ đã không được người nhà quan tâm, nên không khó tránh khỏi thói quen biểu hiện kiên cường, lạnh lùng. Con cũng nên quan tâm nó một chút”
- “Sao nghe như mẹ đang ủy thác vậy”. Tôi cười thành tiếng, trong lòng lại yên tĩnh một mảnh. Tôi biết mẹ luôn là người nhạy cảm, thiện lương, mỗi lời bà nói đều thật tâm. Nên đối mặt với một Hoắc Quân Sâm như vậy, tôi không biết phải dùng thái độ gì với hắn mới hợp lí, nếu mẹ biết quan hệ ngoài luồng của tôi với hắn.... Tôi không dám nghĩ đến, cho dù trường bối có cấp tiến, thì cũng phải có khúc mắc, chấp nhận chuyện như vậy đại khái là không thể, có lẽ số trời đã định tôi phải gặp nan đề này.
- “Sau đó lại đến sinh nhật con, chuẩn bị đến đâu rồi? Mẹ sẽ đích thân sang thăm con, đến lúc đó con nhớ phát biểu cảm nghĩ khi bước vào tuổi 30, không nên về nhà tự đau buồn tuổi xuân trôi qua nhanh quá”. Mẹ bỗng trở nên nghiêm túc: “Chấn Hàm, trong mắt mẹ, con lúc nào cũng chỉ mới 18, 19 tuổi”.
- “Mẹ vẫn thường dùng phương pháp này che giấu tuổi thật phải không?”
- “Xú tiểu tử, nếu bây giờ có thể chạy đến trước mặt mà giáo huấn con, mẹ sẽ làm ngay”

Tôi cười khổ, sờ sờ cằm vừa lún phún râu, đột nhiên bản thân có chút nhụt chí. Sắp 30 tuổi, thật sự, bản thân còn có thể tùy hứng bao năm nữa?

Hôm sau, Mạc Hoa bình thường như chưa có gì xảy ra. Tôi có chút hổ thẹn. James thể nhưng lại chạy vào phòng thăm dò tình hình đêm qua: “Ánh sáng- nền; nhạc cổ điển- không; có lẽ là nhạc opera. Vẫn là hoa hồng, ánh trăng, ánh mắt chân thành đầy tình thâm, thêm vào đó là một đêm tình cảm mãnh liệt, có thể đẹp như tiểu thuyết”

- Khi nào tôi nhìn thấy bản thiết kế mới? Đã qua 10h sáng rồi”. Một câu đưa hắn về nguyên hình.
 - “Giám Đốc, anh thật rất không đáng yêu, tại sao lại có nhiều nữ nhân thích anh như vậy?”. James vừa trêu tôi vừa mang bản thiết kế Kevin ép nhân viên khổ cực hoàn thành đặt lên bàn.
- Nguyên lai mới chưa đến hai ngày, Kevin đã giải quyết xong mọi chuyện, ngoài việc viết bài mệt nhọc, còn chuyện nữa là hợp đồng Quân Sâm sẽ trở thành người phát ngôn cho thương hiệu thời trang trong một năm. Điều này đồng nghĩa với việc, anh ta không thể tùy ý chụp hình cho tạp chí, Kevin không thể không đưa Y Sâm “hoa vương” của hắn trở thành gương mặt trang bìa như giấc mộng tăng lợi nhuận cho tạp chí như ban đầu.
- “Ngoài việc Kevin ngoại giao, tôi không biết làm gì cho anh ta, xem ra đến Y Sâm cũng không giúp được”. James vừa nói xong câu này liền rời đi.

Bên này, tôi đã nhấn số điện thoại, bản thân chưa từng cầm điện thoại trò chuyện với hắn rõ ràng như vậy: “Không làm phiền anh chứ?”

- “Mới vừa mở máy, nếu không sẽ bỏ mất cuộc gọi của em”. Tôi cảm giác ngữ khí của hắn đặc biệt dung túng. “Đây cũng là lần đầu tiên em chủ động liên lạc với anh”
 - “Về việc trở thành người phát ngôn, anh nghĩ gì?”
 - “Em đứng ở lập trường công ty, hay lập trường cá nhân để hỏi chuyện này?”
 - “Cả hai”
 - “Nếu em lúc nào cũng thẳng thắn như vậy thì tốt rồi”. Hắn đột nhiên thấp giọng cười, có vẻ tâm tình không tồi, “Anh không muốn làm Jack khó xử, hợp đồng này điều khoản cũng không quá khắt khe, anh đã cân nhắc qua rồi”
 - “Vậy thì tốt rồi”. Lại yên tĩnh, tôi ngược lại lại có chút xấu hổ, bây giờ mới phát hiện bản thân khi nào lại bắt đầu tùy ý gọi điện cho Quân Sâm như vậy, “nếu không có chuyện gì khác, anh có thể quay về sớm một chút được không?”
 - “Àn, nhiều nhất là 1 ngày nữa”. Hơi thở hắn đều đều trong đầu dây, tuy rất nhẹ nhưng tôi vẫn nghe rõ, sau đó tôi lại nghe hắn nói, “Anh là thực sự yêu em, Chân Hàm, em có thể cho cả hai chúng ta một cơ hội không?”
- Lòng chấn động, hết như một người chưa chuẩn bị gì đã bị tha ra ngoài đường thị chúng: “Chúng ta có nhất thiết phải nói đến chuyện này bây giờ không?”
- “Không, đến bây giờ anh đều nghĩ như vậy, chưa từng có suy nghĩ nào khác. Chẳng lẽ em không như vậy?”
 - “Chúng ta không thuận lợi, vĩnh viễn không, ngay từ đầu mọi việc vốn đã vậy”
 - “Chấn Hàm!”. Hắn nghĩ tôi chuẩn bị cúp điện thoại, liền gọi to tên tôi từ đầu dây bên kia, “Chấn Hàm, em nghe anh nói! Em có nguyện ý nghe anh nói không?”
- Tôi, tự bản thân cảm thấy bất lực, vì tôi vẫn còn giữ máy.
- “Chúng ta đã bắt đầu rồi, Chấn Hàm, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa”.

16. Q.1 - Chương 16

Tôi vẫn từng luôn tự nhủ, những tình cảm Quân Sâm dành cho tôi có chăng chỉ là những rung động nhất thời, vì hắn là kẻ đa tình trời sinh. Nhưng dần dần, vì tôi biết bản thân bắt đầu có cảm giác với hắn, là một loại cảm giác chính mình vẫn chưa giải thích được, nên tôi bắt đầu thẳng thắn đối diện đoạn tình cảm khó hiểu và đầy hiểm nguy này.

Cục diện tiến triển như bây giờ, tôi lấy lý do gì để từ chối? Tôi thì ra cũng là kẻ có lập trường không kiên định như vậy, nếu không, tại sao bản thân lại không vượt qua những hấp dẫn như vậy. Đầu tiên là cảm giác mặc cảm tội ác, sau đó lại là những tình tự bất đắc dĩ, dù tôi biết né tránh chưa bao giờ là cách giải quyết vấn đề, nhưng dần dần bản thân lại bắt đầu chấp nhận vô thức. Tôi không chỉ một lần muốn chấm dứt hẳn với Quân Sâm, đơn giản đoạn tuyệt những ràng buộc không minh bạch này. Nhưng khi bản thân muốn chân chính quay đầu, thì phát hiện cuộc sống của mình đã bị hắn tiêm nhiễm, dù tôi biết rõ hắn không phải bất khuất như vẻ bề ngoài. Nhưng những kiên trì của hắn lại làm tôi cảm thấy mệnh mông, vô số lần tôi tự hỏi, bản thân nên đối đãi hắn như thế nào mới tốt.

Kì thực tôi cũng rất sợ hắn dùng phương pháp khác buộc tôi phải trả giá, nếu ngay từ đầu hai người đều mơ hồ về đối phương, thì việc tiếp tục không thể nghĩ ngờ gì là một hành động mạo hiểm.

Những lời vừa rồi của Quân Sâm thật làm tôi thất thố, gác điện thoại xong tôi vẫn thất thần một lúc, than nhẹ một tiếng rồi vùi mặt vào giữa hai tay, sau đó liền như tự thôi miên bản thân. Thẳng đến khi tiếng gõ cửa đánh gãy những suy tư trong tôi, tôi vội vàng ngời thẳng người, khôi phục thái độ bình thường: “Mời vào”

Christopher hăng hái tiến vào: “Giám Đốc, chúng ta vừa hoàn thành toàn bộ bản thảo của số sắp tới, lát nữa Mai Người Tư sẽ mang qua cho anh xem, đây là bản cuối cùng trước khi đi in, phiền anh phân tích một chút, xem có gì cần chỉnh sửa không”

– “Ân, sáng nay bọn Mai Người Tư đã liên lạc với nhà xuất bản chưa?”

– “Kevin phân phó rồi, ha ha ha, ai dám không theo. Tóm lại là gần đây sức lao động đều bị vắt kiệt hết rồi”

– “Mọi người vắt vả rồi, cuối tuần này tôi mời mọi người đi xả hơi”

– “Đây cũng không phải do tôi ép, mà là anh tự nói ra”. Christopher vui vẻ: “bây giờ tôi phải đi thông báo cho những đồng đội trên cùng chiến tuyến, Giám Đốc tuyên bố mời mọi người đến quán bar xả hơi”

– “Đi”. Tôi vờ đang giải quyết công việc, “uống bao nhiêu thì sẽ trừ vào tiền lương bấy nhiêu, tất nhiên sẽ không bạc đãi mọi người”

– “Câu kia nên nói như thế nào nhỉ, đúng rồi. Quạ nào cũng đen”. Christopher cười to vui vẻ đi ra ngoài.

Tôi cũng quyết định đứng lên dạo một vòng quanh phòng nội dung, A Mặc giương mắt thấy tôi liền nhắc tay gọi tôi lại: “Đến đến, vừa lúc in xong, đến nhìn Y Sâm của chúng ta”

Nghe tên đó, lòng tôi lại nổi sóng, đủ loại cảm xúc bất khả tư nghị xuất hiện cùng tên hắn, hết như một mạch nước ngầm nhẹ nhàng phá tan mọi phòng tuyến nơi đáy lòng.... Tôi hít sâu một người đi về phía đám đông, ra vẻ không có việc gì, tùy ý nhặt lên một trang tạp chí. A Mặc nhanh tay lẹ mắt, rút ra một trang tạo hình khác lạ.

Hắn quả thực là ngôi sao kim trời sinh, ánh mắt thâm thúy, tư thế tiêu sái, một tà áo tím băng lăng tung bay trong gió, khí chất cao quý lại mang theo chút hoang dã, vô cùng tà nịnh mà cũng vô cùng gợi cảm.

Monica đứng bên cạnh tôi giật lấy tấm ảnh, thở dài: “Oa ừc, quá xuất thần”

– “Y Sâm chính là sự hội ngộ của mọi mị lực”. Kevin vội vàng gia nhập hội xem tranh, “chỉ cần xoáy vào ánh mắt kia, mọi người sẽ thấy như nhiệt hỏa tỏa ra tứ phía, lòng lấy nhưng xa xôi, hết như bầu trời bình an trước cơn cuồng phong, cho nên, thưa quý ông quý bà, thỉnh hãy rời xa từ trường của Y Sâm một chút, như vậy mới có lợi ọi người”

– “Đi chết đi, Kevin!”. Giới nữ phần nộ kích động, quyết đòi lại công bằng cho Y Sâm.

A Mặc tốn một phen công phu đoạt lại trang tạp chí, sau đó mang mọi người ra ngoài chụp ảnh, lúc này mới quay đầu nói với tôi: “Tôi đang tìm hình minh họa cho bài viết, ảnh nào cũng rất đẹp, không biết chọn cái nào. Chiều mai có một buổi ghi hình Y Sâm trên TV, anh nhớ nhắc tôi xem, chắc chắn sẽ nghĩ ra được ý tưởng mới”

– “Phóng sự TV?”

A Mặc vừa cười vừa giải thích: “Ừh, là đài truyền hình Rai của châu Âu, kết hợp cùng FTV làm ra một phóng sự về những tiết mục đặc biệt của tuần lễ thời trang MiLan, trong đó bao gồm cả những phỏng vấn chuyên đề cho những người mẫu tên tuổi, tất nhiên phải có Y Sâm”

Quay người lại, vừa lúc thấy Mạc Hoa đứng nơi hành lang, nàng không có vẻ gì khác thường: “Chấn Hàm, 2h30 chiều nay không phải anh có một cuộc họp sao?”

– “Ừ”

– “David 3h phải đi gặp khách hàng, nhưng hôm nay cậu ta đã mang xe đến gara sửa chữa, em nói anh có thể cho cậu ta đi nhờ một đoạn đường”

– “Không thành vấn đề, anh sẽ gọi cậu ta cùng đi”

Nàng mỉm cười với tôi, hết thấy mọi xấu hổ hay áy náy cứ như vậy mà được hòa giải, tôi nghĩ tính cách Mạc Hoa vẫn khiến tôi thực thưởng thức, vô luận trước kia hay hiện tại, nàng cho tới lúc này vẫn chưa bao giờ để tôi phải khó xử.

Trước khi đi, nàng khẽ cười hỏi tôi: “Không biết hôm nay anh có nhã hứng đi dạo ngoại thành với em không”

– “Để thứ 6 đi”

– “Được, em sẽ nhớ rõ”. Nàng vỗ vỗ tay.

Buổi chiều giăng co 3h đồng hồ liền với hiệp hội quảng cáo, có nhiều đồng nghiệp đều là tinh anh xã hội, kẻ gián tiếp hoặc trực tiếp bóng gió chuyện hợp tác với tôi, tôi chỉ cẩn thận ứng phó, âm thầm ghi tạc trong lòng.

Đêm đó, tôi giết thời gian tại phòng tập thể thao. Ở phòng thay quần áo lại gặp chuyện không như ý, hai kẻ ngoại quốc cao lớn chặn lối ra của tôi, tôi trấn định bản thân liếc nhìn bọn họ: “Có chuyện gì, hai cậu?”

Trong đó có một tên tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi: “Thăm nghĩ muốn làm bạn với anh”

– “Thật có lỗi, tôi không có hứng thú”. Tôi ý tại ngôn ngoại trực tiếp cự tuyệt.

Nhưng không ngờ, tay hai kẻ kia đã hành động, trực tiếp cào lấy vài đường trên lưng tôi: “Anh cũng thật xinh đẹp, đây là nam nhân Á Đông đẹp nhất tôi từng gặp qua”

Tôi có chút mất kiên nhẫn, nhanh chóng đẩy hấn ra: “Các cậu tìm lầm người rồi”

– “Hiếm khi gặp được cực phẩm, cũng đáng giá để mạo hiểm”

– “Nếu cậu muốn đến bar vui chơi, tôi cũng không phản đối”

– “Hắc, đừng quá nghiêm túc như vậy, tôi sẽ làm cho anh rất thoải mái”. Nam nhân làm tôi nổi da gà kia cứ không kiêng nể như vậy mà chạm vào tôi.

Tôi nghiêng người, tay phải bắt đầu dùng lực, cánh tay còn lại đánh mạnh lên cửa phòng thay quần áo, lại dùng khuỷu tay hung hăng đặt lên cằm hấn, làm cho hấn không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó âm trầm phát ra tiếng cảnh cáo: “Tôi cũng không rảnh vui chơi với các cậu, các cậu thực sự tìm nhầm người rồi”

Tôi lại đẩy hấn thật mạnh, hấn đau đến nhú máu, tức giận chỉ trích tôi: “Anh bình tĩnh đi, chúng tôi đến nơi này không phải để gây thù chuốc oán”

– “Vậy thì rút, nếu không đừng trách tôi báo cảnh sát”. Tôi buông nam nhân kia ra.

Bọn họ chửi thề vài câu thô tục, mắt hứng đi ra ngoài. Dù sao nơi đây cũng là phòng tập thể dục cao cấp, khắp nơi đều gắn camera an ninh, không ai dám hành động quá phạm gì, từng hành động nhỏ nhất đều được ghi hình lại. Tại một đô thị như San Francisco, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi gặp những chuyện thế này.

Tối đó mất ngủ, tôi đột nhiên truy vấn chính mình — tại sao lại trở nên như vậy với Quân Sâm? Tại sao lại thành như vậy với hấn.... Trước kia tôi chắc chắn bản thân không phải người đồng tính, tuy bản thân thích ngắm người đẹp, nhưng mọi việc chỉ dừng ở giới hạn thưởng thức thôi, chưa bao giờ có tạp niệm. Thẳng đến một đêm điên cuồng tại HongKong kia, hấn xuất hiện phá vỡ mọi thể cân bằng lâu nay, hấn hấp dẫn tôi, bằng những phương thức riêng của mình.

Nếu trước kia có người nói tôi sẽ yêu một nam nhân, chắc chắn tôi sẽ nghĩ đó là lời nói đùa, nhưng bây giờ mọi việc đã xảy ra rõ ràng như vậy, loại dư vị chấn động này vẫn thường làm tâm tôi dao động. Tôi sợ hãi bản thân, lại cảm thấy mong lung về tương lai, nỗi sợ cứ ngày một to lớn. Hơn nữa lại lo sợ sẽ cắt đứt quan hệ với hấn, tôi cư nhiên lại sợ hãi, chỉ vì một người khác.

Bình thường, chúng tôi đều có thói quen cai quản một phương trời, nên khi hai cỗ cường lực giao nhau, lại trở nên không chắc chắn cùng dao động, thật giống như dù có moi cả ruột gan ra, cũng thấy hai tay rỗng tuếch. Cảm giác xa lạ như thế, hết như đang vượt con sóng lớn, tôi muốn tìm giải pháp, nhưng lại phát hiện bản thân còn chưa hiểu rõ chính mình.

– “Chúng ta đã bắt đầu rồi, Chấn Hàm, anh sẽ không buông tay nữa”. Những lời này lại cuộn cuộn trong óc tôi, cơ hồ như nuốt chửng mọi phán đoán, ý thức của tôi. Nếu có thể, tôi sẽ từ bỏ mà đi cùng hắn sao? Tôi nguyên bản là kẻ vô cùng lí trí, duy chỉ việc này, tôi lại lần lượt mềm lòng nường tay.

Hôm sau đến công ty, mắt vẫn có chút mờ không lên, Lì Lì pha giúp tôi một tách cà phê xốc lại tinh thần. 10 lại bắt đầu đàm phán qua điện thoại với công ty quảng cáo Mạch Dịch, tôi cùng Mai Người Tư hao tốn cả tấn nước bọt, rốt cuộc mới thuyết phục được đối phương thỏa hiệp điều lệ hợp tác chiến lược, đến khi thư kí ghi chép đầy đủ văn bản cuộc họp, thì đã quá giờ cơm trưa.

Người bên phòng phát hành không đợi tôi nhắc nhở, A Mặc đã vọt vào văn phòng tôi to tiếng: “Ai, Chấn Hàm, Y Sâm đang có mặt tại trường quay, có muốn qua nhìn xem một chút không?”

Câu “tôi bận rồi” còn chưa kịp nói ra, đến phòng chiếu phim tôi mới giật mình phát giác, rất nhiều người không thể ngăn cản lực hấp dẫn của Quân Sâm đã có mặt, có hồ chỉ cần 3 phút đồng hồ, mọi người đã có mặt đông đủ tại trường quay. Khi tôi và A Mặc đi vào, chỉ còn ghế đứng ở hàng cuối cùng. A Mặc quát lớn một tiếng, mở đường máu khiến mọi người xung quanh liên tục oán thán, lên án mạnh mẽ năng cửa quyền, tôi cuối cùng vẫn không có biểu hiện gì.

– “Y Sâm!”. Monica lên tiếng đầu tiên, không khí trong phòng bắt đầu nóng lên.

– “Hôm nay chúng tôi hân hạnh giới thiệu đến các bản chương trình phát sóng đặc biệt với sự xuất hiện của vị khách mời đặc biệt: Y Sâm”. Chu Dịch làm người dẫn chương trình. Chu Dịch ôm chào hỏi hắn: “Thực ra, bây giờ tim tôi vẫn đập như điên, khi nhà sản xuất nói khách mời là anh, tôi vui đến mất ngủ”

– “Chu Dịch, ngoài đời trông cô hấp dẫn hơn trên màn ảnh nhiều”

– “Trời ạ, mọi người có nghe thấy không? Y Sâm nói tôi hấp dẫn hơn trên màn ảnh nhiều, bạn bè tôi đều nói ngoài đời tôi chỉ có một nửa phong thái so với khi xuất hiện trên truyền hình, các bạn có thể không tin lời bạn tôi. Nhưng nhất định phải tin tưởng ánh mắt của Y Sâm. Đạo diễn, câu này nhất định phải phát đi phát lại nhiều lần cho tôi”. Dù đùa giỡn thoải mái nhưng nàng vẫn giữ vững phong thái của người dẫn chương trình.

Hắn thông dong bình tĩnh ngồi xuống, một thân trắng tuyết nhẹ nhàng khoan khoái, đôi chân thon dài mà vô cùng săn chắc, tư thế ngồi tiêu sái thoải mái, khoe miệng vừa tự tin lại vừa khiêm tốn, toàn thân đều toát lên khí chất của 1 ngôi sao, tất cả chỉ có thể hình dung bằng một từ — hoàn hảo.

– “Đây là lần đầu tiên tôi gặp anh ở khoảng cách gần như thế này, thực sự anh tuần đến không thở được”

– “Tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ cô”. Hắn cười nói.

– “Úc, thượng đế ah, anh ấy thật đáng yêu”. Chu Dịch say mê nói.

Lúc này, tôi bị người khác gõ nhẹ vào vai, vừa quay đầu đã thấy Đường Na, nàng cười nói: “Nàng cũng thật có ý tứ”

Tôi không khỏi hỏi: “Sáng nay không phải chị nói sẽ đến tòa thị chính lo vài thứ giấy tờ?”

– “Còn hơn 1h nữa mới đến giờ hẹn, xem xong tôi lại đi”. Cảm tình vẫn là thứ chiến thắng công việc.

Buổi trò chuyện đã bắt đầu sôi nổi: “Là người phát ngôn châu Á duy nhất của một thương hiệu quốc tế, anh cảm thấy điều gì ở mình đã thuyết phục được nhà thiết kế?”

Những vấn đề xảo quyết luôn cần đến kĩ năng ứng xử: “Lần đầu tiên Lệ Tinh nhìn thấy tôi, nàng hỏi: tôi có thể hôn anh không? Anh là người có bờ môi đẹp nhất tôi từng gặp. Khi nàng nói những lời này, Alan cũng xuất hiện ở đó. Sau đó Alan nói với nhà thiết kế bên cạnh: các cậu có thể chọn một người có khuôn miệng xuất chúng là gương mặt đại diện, ví dụ như người vừa rồi. Sau đó có người chủ động liên lạc với tôi”. Trường quay vang lên một mảnh cười.

Câu hỏi của Chu Dịch có phần trầm xuống: “Anh nhắc đến Lệ Tinh, chúng tôi thật cảm thấy rất tiếc với sự việc vừa rồi, bất quá cảm tạ ơn trên, nàng đã qua thời kì nguy hiểm. Hai người là bạn tốt của nhau phải không?”

– “Đúng vậy, nàng là một người mẫu phi thường chuyên nghiệp, nàng hiểu chính xác giá trị của bản thân”

Tôi nhất thời có chút thất thần, nhớ đến biểu tình của Quân Sâm ngày đó, nhìn hẩn đau lòng như vậy, tôi vẫn còn khắc sâu trong tâm khảm. Hẩn hẳn là người phi thường trọng tình cảm, khi tôi nghe sân khấu sập, mà hẩn còn đang ở trên sân khấu, tôi thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, hồn vía lên mây. Một khắc kia, tôi thậm chí còn không dám đối diện với tình cảm của bản thân.

Trải qua một phen hàn huyên, buổi trò chuyện đã chuyển từ nghề nghiệp sang những vấn đề riêng tư, Chu Dịch nhẹ nhàng hỏi: “Tôi có thể thay mặt nữ giới toàn cầu hỏi anh một vấn đề không?”

– “Xin mời, tôi sẽ cố gắng trả lời”

– “Anh có người yêu chưa?”

– “Ách — theo một góc độ nào đó thì, có rồi”

Câu trả lời nháy mắt đánh gãy mọi nghi vấn, đồng thời cũng làm tan nát nhiều trái tim thiếu nữ — Hoắc Y Sâm phát ngôn mình đã có người yêu, chắc chắn đó sẽ là một tin chấn động trong làng giải trí!

– “Úc, trời ạ, trời ạ! Jack đâu rồi? Quản lý của anh chắc chắn sẽ tìm tôi tính sổ”. Chu Dịch hung hăng dậm chân, “bây giờ tôi có nói gì thêm, chắc chắn cũng sẽ bị mọi cô gái đang tuyệt vọng ngoài kia đuổi giết đến cùng”

– “Tôi phải rất vất vả theo đuổi đối phương, hi vọng mọi người sẽ chúc phúc cho tôi”. Hẩn thành khẩn nói, tôi rút cuộc cũng rõ ràng hiểu được cả hai khác nhau ở điểm nào.

– “Thế kỉ này có rất nhiều sự kiện trọng đại xảy ra, Hoắc Y Sâm cư nhiên lại dùng từ vất vả để miêu tả việc theo đuổi ai đó, mọi người có muốn biết ai là người may mắn đó không? Ai đó hãy làm ơn nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra”. Bộ dáng Chu Dịch trông phi thường buồn cười, “nếu thời gian có thể quay lại, tôi tình nguyện không hỏi câu hỏi kia, bởi vì khi này tôi nghĩ anh sẽ nói: a, tôi yêu cuộc sống độc thân, không muốn kết hôn hay kết giao với bất kì ai”

– “Tôi không mong người mình yêu nghe được những lời đó”

– “Xem ra anh rất yêu cô ấy”

– “Tôi hi vọng người ấy sẽ nghe được những lời này”

– “Coi như tôi hết cơ hội, nàng nhất định sẽ nghe được những lời này, tôi sẽ yêu cầu nhà sản xuất gửi tặng nàng một cuốn băng khi chương trình này phát sóng, bắt quá, anh hãy nói cho tôi biết số điện thoại của đối phương, tôi cần trao đổi với nàng một chút — làm sao có thể khiến một người như anh điên đảo thần hồn, tôi nghĩ tôi cũng sẽ đào bới không ít câu chuyện hay ho, sau đó in thành sách phát hành trên toàn thế giới. Anh có thể nói sơ qua về ưu điểm của nàng không, để giới nữ chúng tôi có thể tranh thủ học hỏi kinh nghiệm”

– “Trí tuệ quật cường, khí chất thành thực, và rất trọng tình nghĩa”. Hẩn thành thực liệt kê.

Tôi run rẩy, hẩn đang nói về tôi? Tôi tốt đến vậy sao? đáng giá để hẩn công bố trước mặt bao người sao?

– “Đây không phải là hình ảnh của một cô gái hoàn hảo sao? Mọi người xem, vì đối thủ cạnh tranh thực sự rất có thực lực, nên mọi người hãy nhanh chân lên, quay đầu là bờ”. Chu Dịch vỗ tay cảm ơn: “tôi nghĩ tỉ suất người xem chương trình sẽ tăng chóng mặt, và tôi sẽ được thưởng to; vì tôi đã có công để Y Sâm thành thật khai báo tình cảm riêng tư, hành động này thực vĩ đại. Hi vọng chuyện tình cảm của anh sẽ luôn thuận buồm xuôi gió”

– “Cảm ơn cô, Chu Dịch”. Một nụ hôn xã giao tự nhiên mà thuận thực.

– “Anh hại tôi mất ngủ 2 lần trong 1 ngày rồi”

Cuộc trò chuyện kết thúc, nhưng không khí trường quay lại không hề vui mừng. Trong phòng nhất thời như nổ tung một mảnh, mọi dự đoán đều tuôn ra như thác.

Lúc ấy tôi thật lo lắng Quân Sâm sẽ lỡ miệng mà phát ngôn từ “hẩn”, nhưng may mắn, hôm nay hẩn chỉ dùng những danh từ chung, các đại từ nhân xưng chung. Tay tôi một mực đổ mồ hôi, vì hành động lớn mật của hẩn mà trong lòng lo sợ không thôi, tôi được một người như vậy yêu, là hạnh phúc hay bất hạnh?

Chúng tôi đều muốn khắc sâu dấu ấn cá nhân trên người đối phương, nhưng mọi chuyện đôi khi lại có vẻ rất nghiêm trọng. Dù tôi không do dự, hẳn không do dự.

Tôi chậm rãi xoay người muốn trở về văn phòng, lại gặp phải ánh mắt sắc bén của Đường Na, vừa sắc bén vừa nghi hoặc, nàng định hỏi tôi gì đó, nhưng chung quy vẫn không mở miệng.

17. Q.1 - Chương 17

Hai hôm sau, đủ loại tin tức lớn nhỏ thì nhau phong tỏa khắp các mặt báo, mọi người đều bàn tán ồn ào về tình nhân giấu mặt của Y Sâm, ngay cả công ty lúc nào cũng ồn ào huyền náo như vậy. Tuy nói miệng lưỡi người đời rất đáng sợ, nhưng không ai có biện pháp ngăn mọi hiểu lầm của đám đông lại. Tôi cũng cảm thấy bản thân có chút trần trọc bất an, hết như một áo lực khổng lồ đè nặng tâm tư, loại cảm giác đau đớn ngọt ngào này, hẳn là chân chính bức tôi đến nước này, biết rõ đường đi phía trước sẽ gặp ghềnh, nhưng vẫn cố chấp tiến đến.

Trí não tôi chỉ toàn những vấn đề đó, tôi thật mong tạm thời có thể thoát ly sự thật để não bộ hoàn toàn trống rỗng. Dù bản thân đã không bao giờ có thể quay về là Đỗ Chấn Hàm trước kia nữa, nhưng tôi cũng muốn bản thân phải tự tin để đối diện những an bài bất ngờ của vận mệnh. Bất quá, những việc xảy ra dồn dập trong thời gian gần đây làm tôi có chút khó tiếp thu. Tinh thần không biết sợ là gì không thể phát huy được một nửa, nếu biết sự tình sẽ đi đến mức này, ngay từ đầu có lẽ chúng tôi nên đề cao cảnh giác.

A Mặc đem danh sách người mẫu ảnh đến cho tôi xét duyệt, sau đó cảm khái nói: “Y Sâm quả thật rất lớn mật mới đi công bố chuyện tình cảm, sự si tình của hắn làm động lòng không biết bao nhiêu cô gái, báo chí truyền thông đều đưa tin. Anh nói xem, đây là thể đạo gì a, phát ngôn mình có bạn gái lại giúp không ít tạp chí bán chạy như tôm tươi, xem ra cũng nhiều người thích ngược đãi bản thân”

Triết lí này ngay tức khắc được Lị Lị ủng hộ: “Cũng còn tùy xem là bị ai ngược đãi, nếu người đó là Y Sâm thì cũng đáng giá, hơn nữa, việc này cũng bóp chết không ít mộng tưởng của các cô gái”

– “Đây là lời một cô gái hơn 30 tuổi có thể nói sao? Chúc mừng cô, Lị Lị, tôi trân trọng tuyên bố cô được gia nhập hàng ngũ những người có tính cách con nít”. A Mặc cười, vỗ vai nàng, “hoan nghênh gia nhập hội những bà cô ế chồng của công ty, chúng tôi sẽ đề cử cô làm hội trưởng”

Lị Lị cười khổ: “Chị A Mặc, tha cho em đi, em mới 32 tuổi thôi”

– “Tháng trước là sinh nhật cô, đừng buộc tôi phải nói rằng, cô đã già thêm 1 tuổi rồi”

Kevin vừa vào cũng phụ họa thêm: “Haha, hình như tôi đến không đúng lúc a”. Mọi người vẫn còn hận những ngày bị hắn bóc lột lao động để tăng trang ấn bản, vì thế không ai không nhìn Kevin bằng ánh mắt khinh bỉ.

– “Oa, không thể nào...”. Kevin nghi hoặc nhìn bóng dáng các nàng lần lượt biến mất, sau đó bình tĩnh đại ngộ, “Có phải sau khi Y Sâm tuyên bố đã có người yêu, mọi phụ nữ đều nghĩ đó là tận thế? Mọi người thất tình tập thể sao?”

– “Mọi việc thế nào rồi?”. Tôi chuyển đề tài, không muốn nhắc đến việc Y Sâm nữa.

Kevin có chút đắc ý: “David vừa kí được vài hợp đồng quảng cáo trên tạp chí, đối tác đã chính thức kí hợp đồng, có lẽ chúng ta phải phát hành sớm ấn bản số sau, Giám Đốc hãy đợi báo cáo doanh thu của tôi đi”

– “Được, tôi sẽ đợi”. Tôi mang tập tài liệu A Mặc vừa gửi đưa hắn, “Cậu thấy thế nào?”

– “Tôi chưa bao giờ nghi ngờ ánh mắt của Tổng Biên Tập, trực giác phụ nữ lúc nào cũng nhanh nhạy hơn chúng ta nhiều”

– “Sắc đẹp?”

– “Bây giờ đa phần trang bìa tạp chí đều chỉ một màu, phụ nữ đẹp cũng không phải chuyện quá hiếm ở thời đại này. Chúng ta phải giữ gìn bản sắc của mình, Y Sâm làm gương mặt trang bìa thì không lo đến chuyện tiêu thụ, hơn nữa còn có những trang tường thuật tuần lễ thời trang Milan, xem ra kì này chúng ta sẽ trở

thành độc nhất vô nhị, hơn nữa cũng chưa có tạp chí nào mời cậu ta làm gương mặt trang bìa”. Kevin lại quay về đề tài Y Sâm, hơn nữa lại còn tò mò: “Y Sâm đã nói chuyện này với anh chưa?”

– “Việc này tôi sẽ xử lí”

– “Vậy thì được, tôi cũng không muốn hại anh phá sản, bằng không thì tôi sẽ ngâm nước bẩn kế hoạch tăng trưởng doanh thu hoàn mỹ này, lần này tôi đoán chắc Y Sâm sẽ vô cùng hào phóng không đòi hỏi thù lao, giá trị hiện thời của anh ta cũng tương đương với mức thù lao chúng ta chi trả, nếu lỗ vốn chắc chắn anh sẽ không làm?”. Kevin ướm lời, thập phần lo sợ tôi vì keo kiệt mà bác bỏ kế hoạch kia, “hai ngày nay cậu ta bận đến học máu, Y Sâm không biết vì sao lại đi công bố chuyện tình cảm như vậy, làm Jack trở tay không kịp”

– “Cậu lo làm tốt việc của mình đi, mọi việc còn lại tôi sẽ giải quyết ổn thỏa”

– “Bệ hạ anh minh! Thần vô cùng cảm kích”. Kevin thở phào nhẹ nhõm, gánh nặng tâm lí đã được giải quyết nên người cũng phóng khỏi phòng tôi bằng tốc độ tên lửa.

Bàn chuyện thù lao với Quân Sâm, việc này thật bất khả tư nghị, về việc thù lao chụp ảnh bìa, anh ta chưa lần nào đề cập với tôi, tôi cũng chưa có cơ hội mở lời. Việc này với người lúc nào cũng cẩn trọng như tôi mà nói, thì quả thật đã có chút tùy tiện. Nhưng điều kì lạ là, quản lí của anh ta chưa bao giờ liên lạc với tôi, tôi nghĩ có thể việc này do cấp trên của Quân Sâm ngăn chặn. Nhưng công là công, tư là tư, mọi việc liên quan đến lợi ích như vậy đến giờ phút này đều do anh ta tự nguyện, người ngoài đến thúc giục lại có chút không ổn, rất nhiều người cầu nhưng Hoắc Quân Sâm cũng chưa bao giờ lộ diện nếu không thích.

Tôi gọi Thang Thước vừa trở về từ New York giúp tôi liên lạc với Jack để nói chuyện chi tiết. Nhu nhu huyết Thái Dương, tôi có chút phiền não; quả thực bản thân cũng tự hiểu quan hệ của hai người đã trở nên rất phức tạp.

Đến cuối tuần, nhân viên công ty đều đổ bộ đến quán bar, tôi mới biết được nguyên lai mọi người dù lúc nào cũng căng sức làm việc suốt hơn tuần nay, nhưng vẫn còn dự trữ năng lượng để nhảy nhót hò hét trong bar. Nhìn đám Christopher, Kevin ngồi xuống trước, mọi người sau đó đều liên quảng hết bộ dáng tiêu tụy ra sau đầu để vui chơi thỏa thích.

Đêm đó quả nhiên có chuyện kịch tính xảy ra, không ai ngờ James lại mang bạn gái đến ra mắt, phong tình vạn chủng lại vừa kích động, làm mọi nam nhân đều mê muội đầu óc, may mắn công phu trấn định của James cũng không tồi, nên hẳn vẫn có thể thản nhiên trò chuyện vui vẻ cùng mọi người, một ánh mắt quét qua liền lập tức câu bạn gái trở về, mọi người cũng một phen hiểu được thể nào là mị lực của nam nhân.

Tôi ngồi bên quầy bar yên lặng nhấp từng ngụm rượu, phục vụ thần bí bước đến, đưa tôi mẫu giấy: “Đây là của một quý cô gửi cho anh”

Tôi cười nhặt mảnh giấy lên xem, trên mặt giấy viết — Are you ready for love?

Rất hấp dẫn, nhưng hiện tại đã không còn thích hợp với tôi. “Nhờ cậu chuyển lời xin lỗi đến nàng hộ tôi, bàn rượu đó tôi mời”. Tôi bước đến bên đám người quen thuộc, Mạ Ngươi Tư chạy đến đón tôi.

Tôi vẫn thường nghĩ, nếu đêm kia tại HongKong, nếu tôi không bị hấp dẫn, nếu không ai theo đuổi tôi, vậy những chuyện xảy ra sau này có phải hay không sẽ không tồn tại? Có lẽ, tôi và anh ta chỉ nên bình thản bắt tay trong hôn lễ của trưởng bối nhưng một cuộc gặp gỡ thoáng qua... Tôi vẫn luôn mong muốn một kết quả hoàn mỹ, nhưng nếu thời gian không thể quay lại được, vậy tôi cần gì phải luôn canh cánh chuyện cũ trong lòng? Trước mắt tôi bây giờ đã là một mảnh mộng lung.

Tôi tự nhủ không được say rượu nữa, vì việc đó thực sự rất không khôn ngoan, tỉnh rượu rồi lại còn đau đầu như búa bổ. Ngoại trừ một buổi sáng nào đó, một trận tim đập nhanh đã thay đổi mọi thứ, tôi cũng hết như một đứa trẻ ngây thơ lần đầu tiên biết đến những cảm dỗ. Nhưng tôi chưa hề nghĩ bản thân sẽ quá trầm mê bất kì ai, nhưng vậy rất hao tâm tổn sức, hơn nữa đó cũng không phải tính cách của tôi. Nhưng nào ngờ, bản thân lại rơi vào hố sâu cảm dỗ ấy.

Đến gần rạng sáng cuộc vui mới gần tàn, mọi người còn vui chưa đủ, liên tục chuốc rượu đồng nghiệp. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn không thể tự lái xe về nhà. Kì thật là do Đường Na ngăn cản, nàng rành mạch

bước lên xe tôi, ngồi vào ghế lái: “Cậu là tinh anh xã hội, nhất định phải bảo vệ cho tốt, nếu có bất kì chuyện gì xảy ra, chúng tôi đều phải tự sát. Đến đây đi, tôi đưa cậu về”

Nhưng ưu đãi này không tôi, tôi leo lên xe, đầu óc đã thanh tỉnh chút ít.

– “Hôm nay sao Mạc Hoa không đến dự?”

– “Hôm nay nàng có hẹn, không đến kịp”

– “Úc”. Đường Na nhìn tôi, “Chấn Hàm, tôi mạo muội hỏi cậu một chuyện được không?”

– “Đừng khách sáo như vậy”. Tôi cười, người tựa vào thành ghế, nghiêng đầu nhìn nàng.

– “Cậu và Mạc Hoa có tiền triển gì không?”

Tôi không biểu hiện gì ngoài mặt, nhưng tâm cũng trầm xuống: “Sao đột nhiên chị lại quan tâm đến đời tư của tôi vậy?”

– “Tôi thấy cổ ấy yêu cậu, cậu cũng thích cô ấy, tôi chỉ muốn biết, nam nhân độc thân hình như chỉ cần một người sinh con ỉn phải không? A, tất cả đều viện cớ để từ chối hôn nhân phải không?”

– “Ai chọc giận chị?”

Nàng vươn một tay, đâm mạnh vào ngực tôi, “sao phải vạch trần tôi lúc này a!”

– “Thật có lỗi, tôi uống hơi nhiều”. Tôi ôn nhu nhìn nàng: “Người kia là ai?”

– “Ai, vốn tưởng sẽ kết hôn cùng anh ấy, nhưng kết quả lại không như ý”. Nàng than vãn, “cho nên a, hai người vui vẻ một chỗ là được rồi, hôn nhân sẽ giết chết tình yêu”

Tôi rút cuộc chỉ có thể cười trừ, Đường Na này, thật đúng là rất sôi nổi.

Về nhà tắm rửa xong xuôi, đầu óc tôi lại phi thường tỉnh táo, đầu óc đột nhiên bắt đầu sinh động. Tôi liền cứ thế đi qua đi lại vài vòng quanh phòng. Tôi mở máy tính tùy tiện đọc vài tư liệu, sau đó lên giường qua loa xem cuốn “Địa Lí Trung Quốc”. Sau đó, bản thân như đi vào cõi thần tiên. Tôi hết như một kẻ không nơi nương tựa, liều mạng muốn bình ổn tâm tình bản thân theo quỹ đạo bình thường, nhưng vẫn làm không được, tôi cảm giác bản thân cảm thấy từng đợt hưng phấn, nhưng lại không biết vì sao lại hưng phấn.

Tôi không biết mình đã ngủ được vài tiếng, thảng đến khi dì Trương gõ cửa phòng, tôi mới miễn cưỡng ngồi dậy. Lúc cầm điện thoại mới nhớ đến lời hẹn đi chơi ngoại thành kia, vì thế vội vàng nói.

– “Mạc Hoa, xin lỗi, hôm qua anh về nhà muộn, nên ngủ qua giờ hẹn”

– “Không sao, em cũng đoán anh quá chén, chúng ta ... hôm nào lại đi vậy”. Âm thanh Mạc Hoa nghe có vẻ không vui, “Ngày mai anh có dự định gì không?”

– “Tạm thời không có”

– “Em đang chuẩn bị làm một mẻ bánh ngọt, làm xong em sẽ gọi anh thưởng thức”

– “Anh không thể làm phiền em như vậy được, rất xấu hổ”

– “Em lại không cảm thấy phiền”. Ngữ điệu nàng nghe như đang tức giận, “Có người đưa đến thì anh ra nhận, ngày mai gặp. Chào!”

Tôi tắt điện thoại sang một bên, muốn ngủ tiếp. Kết quả lại phát hiện bản thân đã tỉnh ngủ, tôi cẩn thận suy nghĩ chuyện vừa rồi. Tôi đã nói gì với Mạc Hoa? Khi tôi nhớ lại mọi chuyện, mới trở nên hết hoảng không thôi, từ khi nào tôi lại trở nên lơ đãng không quan tâm đến cảm thụ của người khác như thế? Dù sao đó cũng là Mạc Hoa, là cô gái tôi yêu thích nhất, là cô gái làm tôi cảm thấy thoải mái ấm áp nhất, tôi thế nào lại nói năng thô lỗ với nàng?

Đường Na nói đúng, cô ấy yêu tôi, tôi cũng thích cô ấy, vậy tại sao? Không thể cùng một chỗ? Đơn giản là nội tâm thay đổi, không tìm thấy được tình yêu mọi người hằng ngưỡng mộ, sau mọi biến cố, cuối cùng tình cảm của chúng tôi là tình thân nhiều hơn tình yêu.

Sáng hôm sau, không muốn nghĩ đến những chuyện rắc rối. Tôi đang chuẩn bị ra ngoài bơi lội, đã thấy Quân Sâm đẩy cửa bước vào, tôi và anh ra đối mặt, ánh mắt hay người chạm mạnh vào nhau giữa không trung, ai cũng có vài phần kinh hãi.

Sau đó, anh ta quăng túi du lịch sang một bên, đi nhanh đến bên tôi, vươn tay ôm lấy tôi. Sau khi thở dài một tiếng mềm nhẹ, Quân Sâm đã bỏ nhào đến môi tôi, những nhung nhở trần trụi bao ngày qua, thật khó dùng ngôn từ để diễn tả hết những mãnh liệt. Mang theo những bản khoăn đã được cọ rửa tẩy sạch, tôi hoàn toàn bại trận, trong lòng có chút đau đớn, những tình cảm thúc giục tôi vứt bỏ mọi do dự mà hôn Quân Sâm. Cảm giác cuồng nhiệt quét qua toàn thân, tôi như quên tất cả, quên thời gian, quên không gian, quên bản thân đang làm gì...

Thẳng đến khi cả hai đều thở dốc nhìn nhau, ánh mắt Quân Sâm bình thường ngang tàng ngạo nghễ cũng mang theo nhiệt, biểu tình tựa hồ đã thành thực hơn trước kia. Tôi triệt để cảm giác một hơi thể đang mãnh liệt xâm lược, duyên dáng thắm lặng lướt qua vành tai, rồi đến xương quai xanh, đưa đến những rung động xa lạ. May mắn tôi đúng lúc nguy hiểm đã kịp dừng lại, mà cánh tay thon dài của hắn đã muốn sáp nhập vào da thịt tôi.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân của chú Hoa, trong đầu tôi hiện lên đèn đỏ cảnh báo, tôi hiểu được đây không phải thời điểm nên xúc động, nhưng Quân Sâm vẫn chưa buông tay, ngược lại còn thân thiết ôm tôi, hơn nữa còn nghiêng người thổi khí vào tai tôi: “Quả gặp mặt này cũng thật thú vị”

Chú Hoa đã nhiệt tình dào dạt chào đón: “Yêu, Hoắc thiếu gì đã về rồi”

Tôi chặn cánh tay hắn thật mạnh, xoay người nói: “Chú Hoa, từ thiếu gia nghe quả thực rất xa lạ. Chú gọi anh ấy là — Tiểu Hoắc là được rồi”

– “Tiểu Hoắc?”. Quân Sâm buồn cười nhìn tôi, hệt như vừa phát hiện ra châu lục mới, đại khái còn chưa từng bị người nào bình dân hóa cách xưng hô như vậy.

– “Thế nào, anh không thích?”

Quân Sâm sang sảng cười nói: “Chú Hoa, Tiểu Hoắc tôi tí nữa sẽ giúp chú tưới cây”. Sau đó quay sang hỏi tôi: “Đang định đi đâu? Mang anh theo cùng được không?”

– “Không được”. Tôi xoay người đi vào gara.

– “Chấn Hàm, uy—”. Tiếng ngân nga lưỡi biếng quen thuộc của Quân Sâm quả nhiên không ai có thể bắt chước.

Tôi vẫn rất thích không khí ở bể bơi công cộng, đến bây giờ, bản thân vẫn rất bài xích bể bơi gia đình, cảm giác không hề có không khí. Có lẽ ở phương diện nào đó, tôi cũng là người cố chấp. Hôm nay lượng vận động tăng gấp đôi, nên trên đường về nhà tôi có cảm giác thật thư thái.

Về đến nhà, từ cửa sổ tôi đã thấy Quân Sâm thả lỏng người ngồi trên sofa trong phòng khách, anh ta có điểm thất thần, tôi đang chuẩn bị đến dọa một phen, kết quả đã thấy Mạc Hoa đi ra từ phòng bếp: “Chấn Hàm, mọi người đợi anh lâu rồi”

– “Ách?”. Tôi sờ sờ chóp mũi, nhất thời không biết nói gì.

– “Lúc vừa nhìn thấy Y Sâm, em rất bất ngờ”. Nàng quay người cười cười với Quân Sâm, “ngày mai có thể toàn quốc sẽ bức cung anh, ai bảo có can đảm công khai như vậy”

Quân Sâm giật mình, quay đầu nhìn tôi: “Mọi người... đều xem buổi ghi hình kia?”

– “Tổng động viên toàn công ty, cơ hồ sẽ còn có một buổi chiều lại. Y Sâm, thật không ngờ anh lại si tình đến vậy, có cơ hội được bày tỏ tình cảm trước nhiều người như vậy, quả thực là làm ọi người đều hiểu được tấm chân tình của anh”

Mạc Hoa kì thực cũng không hiểu rõ mọi chuyện, nên những lời nàng nói cũng chỉ là nói cho có, nhưng nàng càng nói tôi càng cảm thấy khổ sở.

– “Cậu ấy còn chưa chấp nhận tôi”. Quân Sâm ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng ánh mắt đã phiêu đi hướng khác, không biết vì hờn dỗi hay vì xấu hổ, thì ra một người luôn tự tin như vậy cũng có lúc cảm thấy bất an.

– “Nếu anh cứ tiếp tục chân thành, kiên định như lời mình nói, thì chắc chắn không vấn đề gì”. Mạc Hoa xem như đã an ủi thành công, “đến, lại đây ném thử một chút bánh ngọt tôi vừa làm”

Mạc Hoa đến nhà tôi cũng không đột nhiên, vì hôm qua nàng đã nói đến, nhưng bởi vì có mặt Quân Sâm ở đây, tôi lại cảm giác mọi chuyện có vẻ phi thường đột ngột.

18. Q.1 - Chương 18

– “Hôm nay để cho dì Trương nghỉ ngơi, em đến nấu cơm trưa cho hai người, gần đây em đang học làm món cà ri Ấn Độ”. Mạc Hoa vỗ tay muốn cổ vũ hai nam nhân không quá hứng thú ngẩng cao đầu, “nam nhân, theo sở thích của cả hai, hai người muốn em làm món gì? Nếu bây giờ nấu cà ri Ấn Độ, hai người có thể đi mua nguyên liệu dùm không?”

Tôi đi vào phòng bếp, chỉ cho nàng nguyên vật liệu: “Trong tủ lạnh có hoa quả, đồ uống, rau trái, dầu cọ ở trong tủ bên phải bếp, ngũ vị hương và gia vị ở bên tay trái em”

– “Cảm ơn anh chỉ đạo, Chấn Hàm. Em rất bất ngờ khi anh quen thuộc mọi thứ trong gian bếp như vậy, haha”. Bộ dáng Mạc Hoa giống như rất cao hứng, “nếu ngay cả cà rốt em cũng tìm được rất dễ dàng, thì vì sao em lại không tìm thấy thịt bò? Thịt bò...”

Tôi vờ trịnh trọng: “Bếp trưởng, còn thiếu món gì? Tôi sẽ mua về”

– “Anh đi mua?”. Nàng ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó cười phì.

– “Cà chua, khoai tây, thịt bò... hay là món gì khác?”

– “Rất cuộc cũng có cơ hội sai phái anh, thực vinh hạnh, đợi đấy, em sẽ viết danh sách các thứ cần mua ra, sau đó sẽ đi cùng anh”

Lúc này, Quân Sâm đột nhiên chen ngang: “Để tôi đi cùng cậu ấy cho, ước chừng cũng vạn năm rồi tôi chưa đi siêu thị”. Tôi thì hay đi chắc?

Mạc Hoa nhin không được cười to, “đồng ý cho 2 anh đi, đi thôi đi thôi, đi nhanh về nhanh. Ưc, mua thêm 1 gói ngũ vị hương, phần này cũng sẽ nhanh dùng hết. Hi vọng 2 người có thể thuận lợi mua được các thứ này. Chúc 2 anh may mắn”.

Quân Sâm đoạt tờ giấy nhét vào túi quần, anh ấy cũng không hỏi. Thẳng đến khi phát hiện Quân Sâm không đi đến siêu thị gần nhất, tôi mới nhắc nhở: “Qua một ngã tư đường nữa là tới, siêu thị ở ngay góc cua”

– “Đây không phải là lần đầu tiên nàng đến nấu ăn cho em phải không?”. Anh ta thế nhưng lại hỏi một chuyện hoàn toàn không liên quan, “Trương Mạc Hoa thích em như vậy, em có muốn hỏi đáp nàng không?”

– “Anh muốn nói gì?”. Tôi tựa nhẹ khuỷu tay vào kính chắn gió, nhìn Quân Sâm, bản thân cũng không có ý định hàm súc công kích anh ta, “anh muốn ám chỉ em?”

– “Anh không có ý đó”. Quân Sâm rõ ràng trả lời, sau đó cũng không nói gì thêm.

Quân Sâm tuần lảng ngồi im lái xe, tôi không thể phỏng đoán cặp mắt sau đôi kính mát kia có bao nhiêu cảm xúc nảy sinh. Đột nhiên, tôi nhận thấy bản thân rất sợ biểu đạt cảm xúc trực tiếp, bởi vì tôi biết, hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu, nên không có biện pháp chống lại những áp lực cùng dồn chèn. Chúng tôi không quá ăn ý, nhưng ít nhất hiện tại cũng bảo trì sự ăn ý nhất định, tôi tin tưởng trong lòng Quân Sâm cũng thừa hiểu đạo lý này.

Quân Sâm bẻ tay lái, hướng đến vị trí tôi chỉ dẫn tiến lên. Khi hai nam nhân Á Đông cao lớn song song đi vào khu bán xà lách, vẫn là thu hút sự chú ý của nhiều người. Tôi nghĩ nguyên nhân chủ yếu có thể là do Quân Sâm, dù một thân cao ngất mặc thường phục, nhưng vẫn giấu không được khí chất quý tộc toát lên.

Tôi không biết trong siêu thị có bao nhiêu người nhận ra Quân Sâm, nhưng tựa hồ không ai tin tưởng người như Quân Sâm lại đích thân đến siêu thị mua thịt bò. Bởi vậy không biết bao người ngoài nhìn chúng tôi, sau đó lại mang vẻ mặt hoang mang tiếp tục đi.

Đi đến khu đông lạnh, Quân Sâm đột nhiên tiến đến cạnh xe đẩy, nhẹ giọng nói vào tai tôi: “Em nói xem, chúng ta xứng đôi như vậy, bọn họ nhìn có biết chúng ta là một đôi không?”

Tôi dừng lại, hai lần hé miệng muốn nói gì đó, lại cảm giác đầu lưỡi cứng ngắt, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười trừ. Bản thân cũng cảm giác được chút quẫn bách, tiếp tục im lặng đi lên, chỉ muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ mua đồ ăn.

Quân Sâm theo kịp, cũng không hỏi lại câu hỏi kì quái kia. Nhưng dạo một vòng siêu thị, tôi mơ hồ cảm giác Quân Sâm là con nghiện mua sắm, trên cơ bản nếu muốn mua gì cũng sẽ không do dự đẩy xe thẳng tiến đến quầy, thẳng đến khi tôi mở miệng ngăn cản: “Đủ rồi”

– “Em rốt cuộc cũng chịu nói chuyện rồi?”. Quân Sâm gương khoe miệng, cười đến vô tội với tôi.

Tôi ho khan một tiếng, sau đó nhắc: “Còn thiếu ngũ vị hương”

– “Chờ một chút”. Quân Sâm cứ nhiên chạy đến hỏi nhân viên siêu thị trước mặt.

Nữ nhân Mĩ Quốc quay đầu nhìn anh ta, lập tức nở nụ cười, sau đó lại nhìn sang hướng tôi: “Hai người nhìn thật đẹp đôi”. Cư dân San Francisco quả nhiên lúc nào cũng thẳng thắn như vậy.

– “Cám ơn”. Quân Sâm cứ nhiên còn dám nhận.

Tôi chỉ có thể cúi đầu, tùy tay đem hai túi gia vị bỏ vào xe đẩy, vờ như không có việc gì. Anh ta chậm rãi quay về chỗ tôi, tháo kính râm xuống, “anh nói không ai đi?”

– “Đi xếp hàng tính tiền”. Tôi đem mọi thứ trong xe đẩy chuyển giao cho Quân Sâm, lãnh khốc sai việc, “em ở trên xe chờ anh”

– “Chấn Hàm, uy-“. Anh ta bắt đắc dĩ gọi to.

Ngồi trên xe, tôi hít một hơi thật sâu, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lại mông lung, hôm nay không ít chuyện ngoài ý muốn, tâm tính cũng thay đổi rất nhanh, không còn trấn định như dĩ vãng nữa. Dù tâm vẫn còn hay dao động, nhưng khuynh hướng tình cảm quả thực tôi đã rất rõ ràng, Quân Sâm dùng cách thức riêng đả động tôi, cho dù không có dũng khí, cho dù trước mắt sẽ là một đoạn thời kì dao động mãnh liệt, nếu thuận theo bản tính, tôi nhất định vẫn sẽ theo đuổi đến cùng. Nhưng tôi của hiện tại không giống trước kia, cả người lúc nào cũng bị vây quanh bởi bốn phận nghĩa vụ, bây giờ, tôi và Quân Sâm còn là người nhà của nhau, mỗi một thân phận đều phải được giữ gìn hoàn hảo. Cuộc sống như vậy quả thực rất mệt mỏi, nhưng không phải không trả giá để có được ngày hôm nay, cuộc đời không có khái niệm may mắn, nhưng đề cập đến quan hệ hiện tại với đối phương, mọi lí luận trong tôi đều có vẻ không thích hợp.

Đợi một lát vẫn chưa thấy Quân Sâm đâu, tôi có chút lo lắng, lại nghĩ siêu thị dù sao cũng là nơi công cộng, Quân Sâm cũng không phải thường dân, việc bỏ lại anh ta vừa rồi tựa hồ cũng có chút lỗ mãng, vì thế, tôi lại xuống xe chạy vào siêu thị tìm người.

Một phút đồng hồ sau, tôi tìm được Quân Sâm tại quầy thu ngân. Anh ta không biết làm sao còn đội một chiếc nón lưỡi trai trên đầu, tôi lập tức hiểu ra chắc chắn có người vừa đến đây đưa với Quân Sâm. Hơi có chút áy náy, tôi tiến lên nhận một giỏ nặng trên tay Quân Sâm.

– “Làm sao vậy?”

– “Cứu giá chậm trễ, có cô gái muốn tính tiền thay anh, hơn nữa còn hưng phấn mà lớn tiếng ồn ào. Anh thật vất vả mới thoát khỏi vòng vây, cuối cùng lại bị một vệ sĩ cao to đến khổng chế”. Vừa nói, tự thân Quân Sâm cũng nở nụ cười, anh ta dùng một tay rãnh rỗi khoác vai tôi đi ra ngoài, “đợi đến khi anh tự tay thu phục toàn bộ, người yêu của anh mới xuất hiện, anh quả thực tự thấy bản thân rất độc lập kiên cường”.

Tôi bị Quân Sâm nói đến nóng mặt, “đồ ăn không ảnh hưởng gì?”

– “Không dám”

- “Lần sau nhớ phải luôn che mặt”
 - “Nếu không.... em đem anh giấu tiết trong nhà là được rồi, àn?”. Anh ta có chút khiêu khích tháo kính mắt nhìn tôi, “em nếu dám làm vậy, anh cũng tình nguyện không ra khỏi cửa”
 - “Anh là ngôi sao, làm sao em nuôi nổi anh”. Tôi cười gỡ tay Quân Sâm ra, thoải mái ngồi vào ghế lái.
- Quân Sâm đem đồ ăn bỏ vào thùng xe, sau đó lơ đãng nói: “Anh nuôi em là được rồi”
- Tôi cũng bắt đầu vui đùa: “Muốn em ở nhà, em làm không được”
- Quân Sâm có chút nhàm chán than nhẹ một câu: “Em nói như vậy, anh cảm giác bản thân thật thất bại”
- “Đây là mục đích của em”
 - “Cấp, anh cuối cùng cũng hiểu rõ vấn đề”. Nói xong liền thắt dây an toàn, “ngày mai anh nấu bữa tối cho em là được rồi”
 - “Anh?”. Biểu tình của tôi lúc đó nhất định rất buồn cười.
 - “Như thế nào? Không tin?”. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, bày ra dáng vẻ thỏa thuê mãn nguyện, “nói thật, anh rất hiếm khi vào bếp nấu ăn cho người khác”
 - “Tạm thời tin anh”

Trên đường về nhà, không khí đã tốt lên không ít, đây là lần đầu tiên tôi và Hoắc Quân Sâm tự nhiên phiếm chuyện như vậy, cảnh tượng này tôi từng nghĩ qua vô số lần, nhưng mỗi khi đối mặt với anh ta, tôi lại cảm thấy rất khó thực hiện. Hôm nay không biết như thế nào lại như vậy; có lẽ do thời cơ, có lẽ do tâm tình không tệ, nên những lời nói ra cả hai không cần suy nghĩ quá nhiều, hết như đây là một dạng giao tiếp giữa chúng tôi. Những áp lực, lo âu cùng do dự dường như không còn tồn tại nữa, chuyển rong chơi ngẩn ngui này đã kéo gần khoảng cách giữa hai người. Tâm giống như chiếc hộp cũ kĩ luôn được bao phủ trong tầng tầng lớp lớp giấy gói, hôm nay bỗng nhiên thể phong tỏa bị phá vỡ, có gì đó thoát ra, cũng có đồ vật này nọ tiến vào, chúng tôi đều cố gắng duy trì không khí hòa bình hiện tại.

Tài nghệ nấu ăn của Mạc Hoa cũng không tồi, tôi cùng Quân Sâm đều hợp tác khen nài vài câu, khiến nàng thực khoái trá: “Hôm qua đáng lẽ phải ra ngoại thành dạo chơi suối nước nóng, nhưng không thành nên em đành dùng cà ri Ấn Độ đền bù thiệt hại”

- “Dạo chơi ngoại thành?”. Quân Sâm ngẩng đầu, xuyên qua đám lá xà lách nhìn tôi, hai giây sau lại nhìn về phía Mạc Hoa: “Tại sao.... lại không đi?”
- “Chấn Hàm tổ chức một bữa tiệc nhỏ, đêm qua đồng nghiệp đều vui chơi đến điên đảo, ai cũng lấy làm tiếc vì Y Sâm không tham dự”
- “Sau này còn có rất nhiều cơ hội”. Lễ phép mà khéo léo cười một cái, thái độ của Quân Sâm với người ngoài lúc nào cũng có rất nhiều phong độ và phép tắc xã giao, nhưng giờ phút này, ánh mắt anh ta nhìn tôi có chút phức tạp. Tôi vỡ như không biết, cũng không nhìn lại.

Cơm nước xong Mạc Hoa liền rời đi, nàng tự lái xe đến, kiên trì không cho tôi đưa về. Tôi tiễn nàng ra cửa, nàng đột nhiên khuynh người hôn nhẹ lên môi tôi, sau đó phả vào tai tôi một câu nói, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tôi đứng sững như trời trồng, nhớ đến những kỉ niệm đã có cùng Mạc Hoa, nhìn chiếc xe Audi trắng chạy ra cổng, nàng nhô đầu ra, vẫy tay chào tạm biệt tôi... Tôi đột nhiên cảm thấy mũi có chút chua, nỗi niềm tự trách nặng nề bủa vây lấy tôi. Dĩ vãng, tôi tùy thời có thể tìm nàng để cảm thấy được an ủi, tôi chưa bao giờ muốn mất đi người phụ nữ này, tôi dùng phương thức ôn hòa thoát khỏi sự ràng buộc của nàng, nói với nàng từ nay về sau hãy tìm một người khác. Nhưng hiện tại, tôi lại phát hiện bản thân không thể đối đãi với nàng như trước nữa, điều này thật làm tôi cảm thấy nam khan cùng nản lòng, Đỗ Chấn Hàm tôi khi nào lại vì tư lợi mà trở thành người không quyết đoán như vậy? Có lẽ căn bản tôi vốn là một kẻ như thế, ở phương diện tình cảm, ích kỉ cũng là một loại bản năng.

Tôi quay người bước vào nhà, đã thấy Quân Sâm tà ý tựa vào khung cửa nhìn tôi, đi qua trước mặt anh ta, tôi không nhìn Quân Sâm, trực tiếp đi thẳng vào bếp, mở cửa tủ lạnh. Vừa rồi câu Mạc Hoa nói với tôi chính là: “Em để dành cho anh vài khối chocolate trắng miệng trong tủ lạnh”

Tôi lấy một khối bỏ vào miệng, cảm giác ngọt hơn so với trước kia nhiều, niềm vị kia hết như ma túy tan ra trên đầu lưỡi, làm tôi mất đi những mẫn cảm quá vãng. Quân Sâm đi vào, đứng sau lưng gắt gao ôm tôi, tôi bất động, mười giây đồng hồ sau, tôi dùng lực đẩy anh ta ra.

Lúc ấy vẻ mặt Quân Sâm có chút tổn thương, sau đó bình tĩnh hỏi tôi: “Em yêu cô ta?”

– “Tại sao lại đề cập vấn đề này?”.

– “Là anh làm em khó xử”. Anh ta đi đến trước mặt tôi, trong mắt không phải ủy khuất mà là quật cường, “cho tới này, đều là anh làm đảo lộn cuộc sống của em, anh không muốn em vì thế mà cảm thấy có lỗi, vĩnh không”

– “Chúng ta như vậy sẽ làm tổn thương rất nhiều người”. Tôi chỉ nói ra sự thật, dù sự thật này thực tàn khốc.

– “Em nghĩ rằng anh và em chỉ biết nghĩ cho bản thân mình? Em nghĩ rằng anh và em chưa từng nghĩ đến chuyện này?”. Tay Quân Sâm chạm vào mặt tôi, có chút lạnh, trước kia, ấn tượng của tôi về Quân Sâm là nóng như lửa, “Anh chỉ là không muốn em lùi bước thôi, có thể em không biết cần bản, vì sao anh yêu em”

– “Yêu?”. Nụ cười của tôi không hề tự nhiên, “Chúng ta dùng lí do này để đả kích mọi người? Nếu yêu chỉ là chuyện của hai người, em sẽ không do dự”

– “Đúng, lí do này đối với chúng ta thật sự không đủ, không đáng vì thế mà hi sinh. Anh là Hoắc Y Sâm luôn đứng đầu, còn em là người vĩnh viễn đặt sự nghiệp lên đầu, chúng ta rất khó để dung hòa, bởi vì chúng ta là nam nhân, mọi việc đều sẽ luôn tự nhủ bản thân không cần quá khờ dại, dần dần, ngay cả đến tư cách yêu cũng không có”.

– “Em trước kia nói chúng ta trong lúc đó chỉ là lỗi giác, tại sao về sau lại thay đổi quan điểm?”. Thẳng đến khi toàn bộ phòng tuyến của chúng tôi tan rã, thẳng đến khi toàn bộ đều bị hủy diệt, sau đó lại tiếp tục tranh luận trong phòng bếp.

– “Anh cũng không muốn như vậy”. Quân Sâm lắc lắc đầu, uể oải biểu đạt chính kiến của mình, “nhưng cảm giác kia quá mãnh liệt— anh tự nhủ, sẽ không bao giờ có người thứ hai, anh chưa từng trải qua cảm giác như vậy đối với người khác, hơn nữa em cũng tiếp nhận rồi, anh biết”

– “Chúng ta đều kiên quyết, nhưng sự việc đôi khi không phải lúc nào cũng theo ý mình”

– “Em muốn từ bỏ?”. Âm thanh của anh ta run lên một chút, sắc mặt cũng không quá tốt.

– “Em chỉ là nói... chúng ta có thể — sống chung một thời gian, nếu cảm thấy thích hợp, hãy tiếp tục lần nữa”. Tôi cho Quân Sâm câu trả lời thuyết phục, cũng là phương pháp duy nhất xoa dịu tình hình, “được không?”

– “Em biết rõ anh sẽ không bao giờ từ chối, đã vậy còn cấp cho anh chút hi vọng, cảm ơn”

– “Quân Sâm, không phải em giả vờ thanh cao, em thích anh, vì thế mới có ngày hôm nay, việc này anh không cần hoài nghi, em không đến mức yêu thương cũng không phân biệt rõ ràng”.

Đột nhiên, khuôn mặt Quân Sâm bừng sáng, cả người nhào đến ôm tôi thật chặt, đầu lưỡi lại bắt đầu xâm nhập bờ môi, muốn làm gì thì làm, mang theo những chấn động kịch liệt cùng tác cầu, thẳng đến khi chạm đến nơi sâu kín nhất trong tâm hồn mới dừng lại. Lúc đó ước định của chúng tôi có chút nặng nề, hơn nữa đây còn là quyết định quan trọng với cuộc đời tôi, cơ hồ như đặt cược cả cuộc sống vào một ván bài.

Có lẽ vấn đề đều được chúng tôi nhìn nhận quá nghiêm túc, có lẽ không lâu sau, chúng tôi mỗi người sẽ tự bước trên hai con đường riêng, như vì sao tôi chỉ không muốn mọi việc như vậy? Đơn giản chúng tôi không phải là trò đùa của thượng đế, cho đến nay đều không dễ dàng động tình, nam nhân có khả năng đều không phải những người thích đùa, nếu ngay cả một chút nguyên tắc như thế cũng không làm được, thì chắc chắn sự nghiệp sẽ không bao giờ thành công.

Sở dĩ tôi không nói rõ kì hạn “sống chung” là bao lâu, bởi vì tôi biết bản thân mình trong thời gian ngắn sẽ đưa ra những phán đoán chính xác. Hơn nữa, tôi cũng tin tưởng Quân Sâm tuyệt đối không bao giờ dễ dãi với tính cảm của bản thân mình. Vì thế, tôi cần xác định lại tình cảm bản thân, đồng thời cũng thăm dò đối phương. Quá trình này ngập tràn thuốc súng, tôi cũng không nghĩ mọi việc sẽ không có kết quả gì. Quân Sâm cũng không muốn tùy tiện kết luận khi chưa hiểu rõ nội tâm tôi. Nếu cứ tiếp tục sống chung như vậy, tôi còn không hiểu rõ chính mình thì làm sao khiến người khác an tâm? Tuy nhiên, tình cảm không phải là không có thật.

– “Nhìn em vui đùa cùng người khác, anh cảm thấy thật bất bình”. Chấm dứt nụ hôn kia, Quân Sâm áp mạnh tôi lên tường, “anh không biết em lại thích chocolate”

– “Nguyên lai Y Sâm cũng biết ghen”. Tôi cười, mọi lo sợ vừa rồi đều buông xuống.

– “Anh thật muốn tuyên bố với toàn nhân loại, em là của anh”

– “Những lời này có lẽ sẽ dọa được bao nhiêu người?”. Tôi nhin không được bắt đầu trêu tức.

– “Không biết, đợi anh đi đêm rồi sẽ nói cho em”. Anh ta cười với tôi, chuẩn bị lập lờ, sau đó còn bị anh ta chuyển đề tài thành công, “em nói Thang Thước gọi điện cho quản lí của anh?”

Tôi gật đầu, “Ồ đời không có bữa trưa nào miễn phí, đây là nguyên tắc kinh doanh”

– “Em chi tiền cho anh? Điên rồi à?”. Quân Sâm cúi đầu dùng đôi mắt ướt át tình màu khiêu khích tôi, lưỡi anh ta một đường trần troc xuống, sau đó liếm xuống đến cổ, sau đó lại nhẹ nhàng cắn xuống. Tôi hừ nhẹ một tiếng, hai tay Quân Sâm đã mất không chế bắt đầu tham nhập áo tôi, vuốt ve cơ bụng phẳng lì của tôi, tay anh ta lại khôi phục độ ẩm như xưa, mỗi tác da thịt tôi đều lưu lại một lượng nhiệt nóng rực, lan ra toàn thân...

19. Q.1 - Chương 19

Tình triều sóng động đánh úp, tôi dùng tay phải chống vào tủ bát, tay kia thì giữ chặt thắt lưng Quân Sâm. Anh ngừng đầu nhìn tôi thật sâu, ánh mắt cũng không quá mãnh liệt, sau đó chạm vào quần áo tôi, từng chút từng chút xắn chúng lên cao. Ngực lộ ra giữa không khí làm tôi cảm giác thật mát mẻ, tôi mất điều khiển tự nhiên run rẩy một chút. Trong đầu xẹt qua hình ảnh cả hai giao triền, tôi không hiểu vì sao bản thân lại đột nhiên khô nóng, cả người như bị thiêu cháy. Quân Sâm cứ một tác lại một tác hôn lên da thịt tôi, thông thả mà bá đạo, đầu lưỡi đột nhiên dừng ở ngực, nụ hôn mãnh liệt mà hữu lực lại rơi xuống, làm tôi phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp khó nhịn —

– “A Sâm, dừng ở nơi này..”

– “Không”. Chưa nói xong lời môi tôi đã bị hàm trụ, lại một nụ hôn sâu nữa, trong hoàn cảnh này, chúng lại như hủy diệt tất cả. Thân thể không tuân theo lời lí trí làm tôi có chút giật mình. Dục vọng cuộn cuộn như thác lũ, không thể kiềm chế xúc động.

Quân Sâm khóa cửa, cởi áo khoác để lộ ra khuôn ngực trần, cười mờ ám với tôi. Đôi môi nóng cháy lần nữa kiên định mà tiến tới, nhanh chóng di chuyển khắp nơi. Cẩn thận dừng lại nơi cơ bụng, vẽ theo những đường cong cơ thể tôi, sau đó lại tiếp tục tuần tra nơi mẫn cảm, những tiếp xúc mãnh liệt làm thần trí tôi mê muội.

Khớp hàm A Sâm cắn vào dây lưng tôi, kiên nhẫn rút ra, sau đó lại dùng kĩ xảo cởi bỏ y phục trên người tôi, sau đó lại phóng thích những trói buộc của tôi. Tình mẫu mê hoặc dường như đã diễn ra rất lâu, giờ phút này mọi hình ảnh cũng như khoái cảm lưu lại không thể xóa nhòa dấu vết. Tôi biết, tôi đã bị người này cải biến.

Khi nụ hôn sau lần nữa rơi xuống, tôi hoàn toàn đầu hàng, cả hai đều khát khao gần nhau hơn nữa, dịch tình yêu cũng không thể khống chế mà tuôn trào.

A Sâm thở dốc ngừng đầu nhìn tôi, tôi cũng đang nhìn anh: “Chấn Hàm, anh muốn — yêu em”.

Khi chiếc lưỡi nóng bỏng chạm vào nơi bạc nhược nhất của nam nhân, tôi không khỏi phát ra một hơi thở dài, địa phương đã sớm hưng phấn kia cũng không thể kiềm chế được, tôi hi vọng có thể làm gì đó để giảm bớt những quần bách trước mắt, nhưng A Sâm đã sớm đem tình cảm mãnh liệt của tôi nuốt vào miệng.

– “A...”. Loại cảm giác khiến người ta hít thở không thông này làm tôi say mê, hưởng thụ những âu yếm dịu dàng. Rốt cuộc tôi cũng đã buông hết những phòng bị cùng do dự, tình huống hiện tại đã làm tôi không thể quay đầu được nữa.

Chúng tôi đều khát khao nhau. Vô luận điều đó là nên hay không, vô luận điều đó có tương lai hay không, vô luận điều đó mạo hiểm đến đâu, tôi cũng muốn đánh cược với tình cảm của mình một phen. Ít nhất, giờ phút này, hai tôi đều thành thật.

A Sâm vô cùng làm càn mà mút mạnh ngón trở dính đầy dịch vị, hai tròng mắt sáng ngời nhìn tôi: “Anh thích hương vị của em”.

Thật không ngờ, chúng tôi ngay tại phòng bếp lại làm chuyện này, hơn nữa còn đang ban ngày.

– “Quân Sâm...”

Anh lại đánh gãy tôi, cố ý dắt tay trai tôi tham nhập nơi bí hiểm kia. Nơi đó thật nóng, lại cương mãnh liệt làm tôi thiếu chút nữa rời tay. Nhưng bàn tay anh lại bương bĩnh bao trùm lấy tay tôi, truyền đến độ ấm trước nay chưa từng có, hơi thở A Sâm ngày càng dồn dập, hơi thở cả hai hòa quyện một chỗ. Quân Sâm kích động ôm lấy cổ tôi, chúng tôi lại hôn nhau lần nữa. Bàn tay anh chỉ dẫn tôi từng chút một, đều đều hữu lực, khi chậm khi nhanh không những làm anh lâm vào hoàn cảnh mê loạn, mà còn làm tôi loạn thất bát tao theo. Dám mĩ mà động tình, tôi hoàn toàn bị cuốn vào vòng xoáy dục vọng.

Đúng lúc này, một trận đập cửa dồn dập đánh gãy tất cả.

Sau đó là giọng dì Trương: “Lão Hoa, Lão Hoa — ông khóa cửa phòng bếp phải không?”

Khi không nhận được câu trả lời, giọng nói dì có chút hoang mang: “Kì quái, mình đâu khóa cửa bếp”

Cảm xúc lên đến cực điểm, dương quan thản nhiên xuyên qua khung cửa sổ, hệt như làn tinh nháy múa giữa phòng—

– “Đừng ngừng lại.... ách!”. Quân Sâm chẳng những không đẩy tôi ra, ngược lại còn cùng tôi dây dưa kịch liệt, tôi cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ thêm, bức thiết muốn cả hai nhanh hơn một chút, chỉ có nhanh hơn, sau đó, căn bản sẽ không dừng lại được.

Hai nam nhân trang phục xộc xệch, cứ như vậy ở trong phòng bếp khóa trái cửa diễn một màn tình dục sôi sục. Dù tôi nhiều lần nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ của Quân Sâm trên tạp chí, nhưng cũng không giống như bây giờ, cả thể xác và tinh thần đều dốc lòng vẽ lên cơ thể ấy, thì đây vẫn là lần đầu.

Tôi biết cao trào của Quân Sâm chuẩn bị đến, tiếng rên rỉ dồn dập càng làm tôi cảm thấy áp lực, tay tôi như có ma túy sai khiến, vẻ mặt khiêu gợi nhất của Quân Sâm lại bày ra vào giờ phút này. Đây là một Quân Sâm chân thật nhất, không có nửa điểm ngụy trang, cứ như vậy bày ra trắng trợn trước mắt tôi. Thân thể hoàn mĩ, khuôn mặt tinh xảo, biểu tình trầm mê, nhưng trong đáy mắt vẫn hiện lên ánh nhìn kiên định. Khi lên đến đỉnh, anh gầm nhẹ tên tôi, hiện tại tôi đã có được Hoắc Y Sâm vạn người mê.

Đến khi dì Trương chuẩn bị mở cửa, tôi đã nhanh chóng mở cửa trước, Quân Sâm cũng vừa xử lí xong quần áo, đứng ở phía sau.

– “Cửa vừa mới khóa...”. Dì Trương có chút khó hiểu vừa đóng cửa vừa nhìn chúng tôi

– “Àn—”. Tôi đang tìm một lí do hợp lí, “vừa mới xuống bếp nấu vài món nên khóa cửa, không ngờ lại làm dì lo lắng...”

– “Ôi, hai đại thiếu gia nghĩ thế nào mà lại tự mình nấu ăn a”. Lí do dù không thông, nhưng dì Trương tâm tư đơn thuần cũng không nghi ngờ gì thêm, hơn nữa vẻ mặt còn rất cao hứng, “biết bạn gái cậu hôm nay vào bếp, ta liền phối hợp không xuất hiện, phản ứng của dì vẫn là thực sáng suốt, đúng không?”

Tôi theo phản xạ liếc nhìn Quân Sâm, anh khéo léo gạt đầu đồng tình với dì Trương, nghiêng người lui ra ngoài. Tôi nhìn Quân Sâm đi lên lầu, mới chậm rãi đuổi theo.

Bây giờ tôi mới quay về với thực tại, cái gì là tình yêu sâu đậm, về sau không cần để ý đến ánh mắt của người khác?! Bây giờ tôi mới hiểu ra cái gọi là “kiềm lòng không đậu”. Ai cũng đều muốn có một tình yêu quang minh chính đại, được mọi người chúc phúc. Nhưng quan hệ của tôi và Quân Sâm, ngay từ đầu đã không thể làm được như thế, chúng tôi chỉ có thể dựa vào trực giác mà tiếp tục tiến đến.

Trở về phòng tắm rửa xong, thay bộ đồ ngủ đi đến hành lang, nghe tiếng đàn truyền ra từ phòng bên cạnh, tôi cười cười, đẩy cửa phòng Quân Sâm đi vào. Anh đang luyện đàn, biết tôi đi vào cũng không quay đầu lại, thẳng đến khi đàn xong, Quân Sâm mới tà tà nói với tôi, “Chấn Hàm, hiện tại chúng ta đang cùng một chỗ”

– “Nếu anh muốn thay đổi chủ ý, thì vẫn còn kịp”. Tôi đi qua ngồi bên cạnh Quân Sâm.

Anh cười, vò rối tóc tôi: “Đôi khi em rất đáng ghét”

– “Sao em lại không thấy như vậy?”

Quân Sâm đột nhiên đặt tay lên cổ tôi bắt đầu dò xét, tôi vội vàng giữ chặt áo, phòng ngừa có người xằng bậy, một bên ra vẻ giật mình hỏi: “Còn muốn?”

– “Nguyên lai đánh đàn cũng không thể tiêu hỏa....”. Anh cười khổ, “có thích thú cũng không tốt”.

Tôi thoáng nhìn xuống bộ vị vẫn phần khởi như cũ, nhin không được day nhẹ vành tai anh, đùa bỡn, “Có phải lúc dậy thì anh chưa bao giờ làm qua?”

Quân Sâm không nói hai lời, một phen lại giữ chặt đầu tôi. Tôi chưa bao giờ thích hôn môi, nhưng những lúc thân thiết như thế này, tôi lại rất dễ dàng bị kích động, có lẽ vì bản thân cảm thấy Quân Sâm là đặc biệt nên mới vậy.

Sáng hôm sau vì còn bận đi công việc, nên đến sau giờ trưa, Quân Sâm mới đến công ty. Anh vừa vào đến cổng, cả công ty đã vang lên một trận hoan hô, bộ phận thiết kế đều thay nhau vỗ tay tán thưởng, James cùng Mạ Người Tư cũng thân chinh ra đón.

Khi tôi đến thì đã chứng kiến cảnh ngàn sao vây quanh mặt trời. Đó là lần thứ hai chúng tôi ôm nhau trước mặt mọi người, cho dù chiếc ôm này thực ngắn, ngắn đến độ không ai phát hiện ra chút khác thường nào, nhưng mọi chuyện vẫn mang ý nghĩa khác.

– “Chào mừng anh trở về”

– “Khoảng thời gian qua vất vả cho các vị rồi”. Quân Sâm thức thời an ủi đồng nghiệp.

Kevin liền lao tới, “mọi người, làm ơn cho tôi mượn Y Sâm một chút!”. Hắn giữ chặt lấy người không buông, “Y Sâm, có vài bản phác thảo trang phục cần anh xem qua, có vài trục trặc diễn ra trong quá trình phác thảo, hơn nữa số liệu thống kê cũng có chút lệch lạc, anh lại quen biết nhiều nhà thiết kế nên cũng hiểu biết nhiều, cho nên — Please!”

Lát sau, Hoắc Y Sâm tự nhiên lại bị nhân viên phòng biên tập giữ thật chặt, Mạc Hoa khoa chân múa tay vui sướng; Kevin thao thao bất tuyệt; Đường Na hứng khởi không rõ nguyên do, hơn nữa có rất nhiều nữ đồng nghiệp mượn cớ đến phòng biên tập nhìn Quân Sâm, làm không khí làm việc nhất thời sôi nổi một mảnh.

Mạc Hoa đi vào phòng tôi nói, “Y Sâm quả nhiên là bảo bối”.

– “Cảm ơn em về ngày hôm qua”

– “Vào bếp cùng anh quả thực rất vui”.

Tôi biết ý tứ của nàng, nàng bắt đầu biểu đạt ý tứ của mình. Tôi không biết phải nên làm gì để nàng hiểu rõ tâm ý của mình, những tình cảm mơ hồ nếu càng kéo dài, sẽ chỉ càng làm song phương thêm khó xử. Mạc Hoa ra ngoài một lúc sau, tôi vẫn còn bận suy nghĩ bản thân nên làm gì. Tình cảm mãnh liệt của ngày hôm qua còn tồn tại rõ ràng trong cơ thể, nhưng tôi cũng không thể lấy tình huống ngày hôm qua đi giải quyết những vấn đề của ngày mai.

Đến khi xem hết tư liệu Thang Thước mang về từ New York, trong đó có một công ty muốn hợp tác với chúng tôi. Đối phương hi vọng công ty tôi sẽ phụ trách hoàn toàn giai đoạn in ấn. Tôi nghĩ, có lẽ đã đến lúc cần bộ phận thiết kế đầy cao năng lực làm việc. Tôi lập tức họp cùng các trưởng bộ phận, chuẩn bị triển khai công tác, Đan Nị và James đều thực vui sướng, vì không ngờ tôi sẽ nhanh chóng đưa ra quyết định như vậy.

Sửa sang thêm vài phương án kinh doanh, khi tôi về đến nhà đã là hơn 10h đêm. Vừa vào đến phòng khách đã liền thấy Quân Sâm chống cằm ngồi trên cầu thang.

– “Anh không phải đang đợi người chứ?”. Tôi biết rõ còn cổ hủ.

– “Lại đây”. Quân Sâm vươn cánh tay ra, mắt mang theo ý cười, “Không có em, anh mất ngủ”.

– “Anh bắt đầu buồn nôn như vậy từ khi nào?”. Tôi chậm rãi đi về phía anh, kéo người đứng lên.

Thuận thế nắm tay tôi, Quân Sâm gắt gao ôm trụ tôi, không ngừng hôn lên tai tôi. Tôi chỉ cảm giác bên dưới bắt đầu nóng lên, ra tiếng ngăn cản: “A Sâm...”. Có khi tôi thực cảm thấy mình là thánh nhân đầu thai.

Quân Sâm cư nhiên lại rất hợp tác, buông tay, nhìn tôi: “Chúng ta như vậy, có tính là — tình yêu cuồng nhiệt không?”

Tôi cười, kéo người đi lên lầu: “Có chuyện này muốn hỏi anh”

– “Hắc, em không cần chuyển đề tài được không?”. Anh bắt đầu dể bước theo.

Đi đến cửa phòng, tôi nói: “A Tề sắp kết hôn, phải không?”

– “Cuối tuần trước nàng vừa gọi điện cho anh hỏi về các nghi lễ, anh không muốn bọn họ đến với nhau nhanh như vậy. Bất quá Tiễn Vĩnh cũng là người không tồi, anh tính ra cũng được xem là hiểu biết cậu ta chút ít”. Là anh trai khi nghe tin em gái phải xuất giá, ít nhiều cũng cảm thấy động tâm.

– “Nếu có thể sắp xếp được thời gian, em cũng nên tham dự hôn lễ của nàng”. Tôi ngồi xuống sàn nhà, tựa vào thành giường, “Em không biết phải giải thích với mọi người thế nào về quan hệ của chúng ta? Nếu sau này... em không muốn nghĩ nữa”

– “Anh cũng không biết phải làm thế nào?”. Quân Sâm ngã lên giường, “nhưng nếu em muốn... mọi việc đều có cách giải quyết”

– “Em nói rồi, chúng ta như vậy sẽ làm tổn thương nhiều người, nhưng em lại muốn ích kỷ một hồi, dù cái giá phải trả có thể rất lớn”

Quân Sâm ngồi xuống, dùng sức giữ lấy đầu tôi: “Em có biết, em phi thường quan trọng với anh không?”

Tôi vỗ vỗ vai anh: “Thuận theo tự nhiên đi”

Chính là tôi không muốn lãng phí khoảng thời gian sống chung này, bất luận là ba ngày hay ba tháng, tôi đều hi vọng có thể dùng tất các giác quan cảm nhận sự tồn tại của Quân Sâm. Tôi cần biết mình yêu đối phương bao nhiêu, chỉ có như vậy, tôi mới chuẩn xác điều chỉnh hành vi bản thân. Trừ bỏ một Hoắc Quân Sâm tiếng tăm rạng ngời, tôi không hiểu biết quá nhiều cuộc sống riêng tư của anh, những bí mật che giấu kĩ càng trong anh, tôi cũng chưa từng có cơ hội đào xới. Trước kia bản thân tôi chưa từng nghĩ đến việc này, nhưng hiện tại không giống quá khứ.

– “Ngày mai em đến phòng tập thể thao?”. Quân Sâm muốn tán gẫu để bầu không khí thoải mái hơn, “anh đi cùng em”.

– “Phòng tập bên kia phải đăng kí hội viên mới được tập, ngày mai em đăng kí giùm anh”

– “Được”. Quân Sâm cười nói, “anh chưa bao giờ thấy em khóa thân cử tạ”

– “Anh nói bậy gì a”

Ngày thứ hai đi làm, tình huống không tưởng đã xảy ra, tôi vừa vào văn phòng đã thấy bàn làm việc ngập tràn hoa tươi cùng hộp quà các kiểu. Lị Lị vừa đi vào thấy thế cũng liền cười, thuận tay đặt một hộp quà lên bàn: “Đây là quà tôi giành của Monica, phần qua kia đã bị dè ở dưới, chúc mừng sinh nhật, Giám Đốc”

– “Tại sao mọi người lại biết?”

– “Vì ngày này năm ngoái, anh không tiết lộ bất kì thông tin gì, khiến mọi người mất cơ hội vượt mong ngựa. Nên năm nay, rất nhiều đồng nghiệp muốn thăng chức tăng lương sẽ không bỏ qua cơ hội được nịnh nọt. Biểu hiện tích cực, tự nhiên nhất là tôi”. Lị Lị ngày càng luyện được công phu thuyết giáo.

– “Cảm ơn sự thẳng thắn của cô, Lị Lị. Nhưng ngày mai mới là sinh nhật tôi”

– “Đồng nghiệp nói chỉ có thể chiếm lấy thời gian của anh vào hôm này, ngày mai anh phải giành cho người yêu, không phải sao?”. Nàng thần bí nháy mắt vài cái, ý bảo mọi người ai cũng hiểu rõ.

– “Nói thực ra, tôi còn chưa nghĩ xa như vậy, nhưng dù sao cũng cảm ơn cô đã nhắc nhở”. Tôi cũng trêu ghẹo nàng, “có thể khiến mọi người mang quà đến đây, tối về tôi sẽ xem qua từng món, để khỏi uống công mọi người sắp đặt”.

– “Được được được”

Không đến 10 phút sau, mọi đồ vật đều được mang vào kho, tôi vừa muốn vui đầu xem văn kiện, đã thấy trước mặt chớp lên ánh đèn flash, híp mắt ngẩng đầu, liền vừa thấy Đường Na cầm máy ảnh cười với tôi.

– “Có phải mọi người muốn tôi tuyên bố nghỉ lễ vào hôm nay phải không?”

– “Không không, tôi không tàn khốc như vậy. Ngày cuối cùng của tuổi 29 nên muốn chụp vài tấm ảnh lưu niệm thôi”. Nàng đặc ý nhìn hình ảnh hiển thị trong camera, “thành thật mà nói, với một người chuẩn bị bước sang tuổi 30, cậu thuộc hạng anh tuấn giàu có!”

– “Đừng ca tụng công đức của tôi như vậy”

Nàng cười ha ha, “Chấn Hàm, người ta nói cậu gần đây ngày càng có hương vị, phải không?”.

– “Vị thầy bói nào nói vậy? Là vị tào hay vị cam?”

– “Uy, cậu đừng chọc tôi được không?”. Đường Na tiến tới, tôi cũng đứng lên, “Happy Birthday, Chấn Hàm. Thật muốn nghe một chút nguyện vọng của cậu”.

20. Q.1 - Chương 20

Tôi vỗ nhẹ vai Đường Na: “Ước nguyện lúc nào cũng có thể thực hiện được, nên tốt nhất vẫn là không nên nói ra”

– “Cậu chắc chắn là kẻ Bôn – sê – vích còn sót lại, lúc nào tôi cũng bị cậu lừa”. Nàng cố ý thở một hơi thật dài rồi đi ra, “bất quá tôi vẫn muốn nói, đừng bao giờ lãng phí điều ước”.

Một ngày này tôi nhận không biết bao nhiêu lời chúc mừng, ngoài cửa còn treo đầy bong bóng chúc mừng sinh nhật, tôi không ngờ một nam nhân vẫn thể có một ngày sinh nhật xinh đẹp như vậy. Mọi người cũng hao tâm tổn sức rất nhiều, thật đúng là có chút bất ngờ. Kết quả từ miệng Thang Thước tôi biết được, người khởi xướng là các nhân viên nữ trong ban biên tập, các nàng đều dị thường chú ý đến kẻ độc thân thành đạt là tôi, tôi lại sắp bước vào tuổi 30 đầy mẫn cảm, nên sau khi trải qua nhiều cuộc phân tích, tham khảo, các nàng nhất trí cho rằng, không lâu sau khi bước vào tuổi 30, tôi sẽ tuyên bố kết hôn.

Đương nhiên, nghe xong những lời này, tôi chỉ mỉm cười. Nguyên lai, tương lai của Đỗ Chấn Hàm này vốn không yên ả.

Buổi chiều họp bàn cùng đơn vị hợp tác, sau đó về công ty lại bị Mai Ngươi Tư và nhân viên bao vây, tôi cũng lọt vào mê trận trêu chọc của cậu ta: “Vẫn là mẹ luôn nhớ đến con trai, đứa con đáng yêu của ta”

– “Cậu không phải cũng tặng quà đi?”. Tôi nghi hoặc.

– “A..”. Mai Người Tư nhất thời hết đường chống đỡ, sau đó quyết định nói thẳng: “Quà của mẹ anh gửi sang. Đúng rồi, không hài lòng thì nhớ để lại cho tôi dùng”.

Tôi cúi đầu mở văn kiện: “Tan tầm phải có biên bản cuộc họp sáng nay cho tôi”.

Người nọ lập tức biến mất trong vòng 2 giây.

Tôi mở hộp quà Mai Người Tư đưa, dưới tầng tầng lớp lớp đồ chống sốc là một cây đèn cổ, tinh xảo, cầu kì, quanh thân còn dát thủy tinh ánh vàng, vượt qua bao nhiêu thời gian, khoảng cách mà vẫn chưa hư tổn gì.

Mẹ luôn không thích viết email, thường thường vẫn dùng phương thức “bỏ cầu đưa thư” này mà liên lạc với tôi, điều này làm ơn quà càng thêm ý nghĩa. Mẹ nói rất nhiều những hạnh phúc và lo lắng về tôi, nhưng từ bất kì góc độ nào, tôi cũng hi vọng chính mình có thể làm một đứa con tận hiếu, nuôi dưỡng người thân vĩnh viễn sống khá giả đến khi qua đời.

Kì thật hôm nay, có vài điều bất ngờ xảy ra, nhớ đến ngày hôm qua điên cuồng không chút cổ kị, tôi vẫn có cảm giác mơ màng không thật. Phương diện này, tựa hồ như Quân Sâm tác động đến tôi rất nhiều, tôi cũng tận lực thay đổi thái độ để ôn hòa hơn, nhưng cá tính mãnh liệt cùng tự tôn bản thân, lại thường làm tôi không nhượng bộ được. Có lẽ vấn đề sẽ không bao giờ rơi vào vị thế cân bằng, đôi khi tôi vẫn nghĩ — nếu đối phương không phải Hoắc Quân Sâm, tôi không là Đỗ Chấn Hàm, không chừng mọi chuyện đã khác.

Hôm nay Quân Sâm chưa xuất hiện, vì thời gian này công việc của anh khá nhiều, nhiều đến không còn chút thời gian riêng tư nào, hơn nữa, quanh Quân Sâm lúc nào cũng có lực hút đáng sợ, làm mọi người không ngừng kích động. Cho nên chỉ cần vài lần anh lộ diện ở công ty, quần chúng cũng cảm thấy vui sướng trong lòng. Không đồng nghiệp nào dị nghị về giờ giấc làm việc của Quân Sâm, vì anh dùng hiệu quả công việc để chứng minh, Quân Sâm quả thực rất chuyên nghiệp, mọi công trình thiết kế của công ty đều do anh đảm nhiệm, hơn nữa, công ty của tôi thì không thể không đánh giá cao Quân Sâm.

Chiều tối, đồng nghiệp nhất định tôi phải tổ chức party, từ chối chi bằng đi tiêu xài một đêm, quà tặng cũng đã đầy hết một gian phong kho.

Lần này quả thật rất có ý tứ, mọi người ép Mạc Hoa ngồi cạnh tôi, tôi nghĩ, quan hệ giữa bản thân và nàng lúc này cũng không rõ ràng lắm, nên người khác xem ra cũng mơ hồ như chúng tôi. Làm người không ai tránh khỏi những lúc đắn đo, do dự; vậy thì nhân cơ hội tốt này, hãy thử phân định thật giả lần nữa.

Tôi vốn là kẻ càng có men càng kiêu lời, nên cũng không ai nói gì, hơn nữa, với khí chất tuyệt vời của Mạc Hoa, mọi người lại càng rơi vào mê trận. Nhưng lòng tôi lại hiểu rất rõ.

Buổi tối Mạc Hoa lái xe đưa tôi về, về đến nhà, nàng theo tôi xuống xe, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy lưng tôi: “Chấn Hàm, sinh nhật vui vẻ”

Đầu tôi có chút nặng, không thể bảo trì trạng thái bình thường, chỉ có thể tận lực ôn như gỡ tay nàng, xoay người ôm lấy mặt nàng, giọng nói có chút khó khăn, có chút thì thầm: “Mạc Hoa, ... thời gian ở bên em, thật sự — rất thoải mái, em là cô gái tốt, nhưng anh ... không chắc.... Không phải anh say mới nói như vậy, em có biết anh rất thích em, rất thích nhìn thấy em cười, em lúc nào cũng ở bên ủng hộ anh”.

Đôi mắt kia mơ hồ lóe ra tia nghi hoặc, ánh mắt long lanh trong đêm tối đẹp đến nao lòng, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ ràng tất cả: “Anh cũng không muốn nói điều gì đau lòng, nhưng vậy cũng quá tàn nhẫn với mối quan hệ của chúng ta, nhưng em hiểu được mà, phải không?”. Người thông minh nhạy cảm như nàng, tôi nói như vậy nàng sao không hiểu rõ.

– “Em vẫn nghĩ sớm hay muộn gì anh cũng sẽ cầu hôn em”. Đôi mắt xinh đẹp dần dâng lên một tầng hơi nước, làm tôi đau lòng, “em nghĩ anh sẽ nói yêu em, em vẫn luôn nghĩ như thế!”. Nàng cúi đầu, lấy tay che miệng để không phát ra âm thanh, “Chấn Hàm, em thật hi vọng anh đang say”.

Nói xong, nàng xoay người lên xe, không chút do dự mà lái xe rời đi, để lại tôi giữa sân rất lâu, gió lạnh thổi lên não, lúc này tôi mới ý thức bản thân có chút tàn nhẫn, mũi bỗng dưng rất chua, tôi ảo não bước nhanh lên lầu. Vừa lên đến phòng đã ngã xuống nệm mà ngủ, nhưng trong mộng đều là đôi mắt thương tâm đầy nước kia.

Đồng hồ sinh học của tôi rất chuẩn xác, bình thường sáng nào tôi cũng thức giấc đúng giờ. Đương nhiên, hôm nay là do say nên mọi chuyện có chút khác thường. Tôi chậm rãi mở mắt nhìn đồng hồ, quả nhiên muộn rồi, nhưng chưa đến độ không cứu vãn được, vội vã chuẩn bị thì có thể đến công ty trước 11h trưa. Quần áo trên người trải qua một đêm bị gây sức ép, đã nhăn nhó đến không chịu được.

Đỗ Chấn Hàm, 30 tuổi, cảm giác thế nào?

Ánh mắt tôi đột nhiên bị một hộp nhung tinh xảo trên đầu giường mê hoặc, vươn tay cầm đến trước mặt, chậm rãi mở nắp hộp, phát hiện bên trong là một chiếc nhẫn nam kim cương tinh xảo đến lóa mắt, trên nhẫn có khắc “Y Sâm”, tôi đem nhẫn cầm lên.

Dưới chiếc nhẫn lại là một mẫu giấy, mặt trên là chữ tiếng Anh bay bổng đẹp mắt: “Biết em không có thói quen mang nhẫn, nhưng anh hy vọng em có thể đeo nó lên cổ, có nghĩa em yêu anh. Chúc mừng sinh nhật, Chấn Hàm, anh yêu em”.

Tôi cứ ngồi ngây ngốc trên giường như vậy, tự cảm thấy bản thân thật buồn cười, lúc đó mới chịu đứng lên đi vào phòng tắm, dưới làn nước ấm lại hồi tưởng đến mẫu giấy kia. Đến khi tắm rửa xong chuẩn bị thay quần áo, tôi mới phát hiện nội y đều được thay mới, tuy cùng một hiệu với loại tôi hay dùng, nhưng rõ ràng kiểu dáng quá mức mới mẻ gợi cảm, lại không kiểu kiểu tôi hay dùng. Đương nhiên, đối phương vẫn lưu lại chứng cứ phạm tội — là dòng chữ viết ngổ ngoáy tiêu sái kia: “Biết em chưa bao giờ thử qua kiểu dáng này, nên hi vọng em có thể thay đổi một chút, nếu em mặc nó, có nghĩa em yêu anh. Chấn Hàm, anh yêu em”.

Cúi đầu nhìn mẫu giấy mới trong tay, tôi bắt đầu cảm thấy có điểm áp lực, sờ sờ lỗ tai. Tìm đến ngăn tủ quần áo đi làm lại không thấy nội y cũ, tôi không còn chọn lựa nào khác.

Sau đó đến trước gương chuẩn bị cạo râu, lại phát hiện kiểu dao cạo râu tự động cũ cũng không còn, lại là một tờ giấy nhắn lại: “Biết em dùng đồ lâu sẽ có cảm tình, nhưng hi vọng em có thể vui vẻ đồng ý thay mới, nếu em dùng cái này, nghĩa là em yêu anh. Chấn Hàm, anh yêu em”.

Lúc này, tôi không thể không thừa nhận công lực của Quân Sâm: “Anh đang làm cái gì...”. Tôi vội đến tủ quần áo xem xét, may thay, khu vực này chưa bị thay đổi, vội vàng thay một bộ quần áo, sang phòng bên cạnh.

Cửa mở ra, trước mặt tôi là khuôn mặt tươi cười lấy lòng: “Hi, happy birthday!”.

- “Anh không phải muốn đảo lộn cuộc sống của em từ hôm nay chứ?”.
- “Anh còn nghĩ em sẽ rất vui khi nhận quà của anh”
- “Chắc là kinh hi?”. Tôi một phen giữ chặt lấy gáy Quân Sâm để cảnh cáo, “không có lần sau, OK?”
- “Uy, em thế nào lại kém lãng mạn như vậy?”
- “Em vốn kém lãng mạn như vậy”.

Quân Sâm giữ chặt cánh tay tôi, tiếp theo trong nháy mắt, tôi đã bị kéo vào phòng. Quân Sâm đè cả người lên tôi, ép chặt tôi vào tường, cái gì cũng chưa nói, liền ôm lấy tôi cùng một nụ hôn nồng nhiệt, nụ hôn mang theo hương vị đặc trưng của Quân Sâm, chậm rãi giải khai giữa hai khoang miệng, nuốt hết mọi lí tính. Nụ hôn triển miên mạnh mẽ làm cả hai đều cảm nhận độ nóng dâng cao.

Tay phải Quân Sâm nhanh chóng đi xuống, không một tiếng động chui vào thắt lưng tôi, sờ nhẹ nơi mông tôi, sau đó môi trần trọc đến bên tai tôi, cười nhẹ một tiếng: “nguyên lai em có mặc”. Chính là kiện nội y mới kia.

Cũng không biết vì cái gì, tôi đột nhiên có chút quẫn, nhớ đến giờ làm, tôi đẩy Quân Sâm ra: “Em trễ giờ rồi”

Rất nhanh rời khỏi phòng, tôi vội vã xuống lầu, bên tai còn vang lên tiếng cười của Quân Sâm: “Chấn Hàm—”.

Không bị người khác chú ý đôi khi là một loại hạnh phúc, hôm nay quả thực là thảm họa, cơ hồ ai thấy tôi cũng sẽ: “Giám Đốc, chúc mừng sinh nhật”, “Giám Đốc, mừng sinh nhật 30 tuổi”. Tôi nghĩ, không biết ai bày ra trò đùa dai này, nhưng không ai tiết lộ kẻ chủ mưu, đến Thang Thước cũng làm phần.

Tôi lo lắng cho Mạc Hoa, nên mượn cớ dạo quanh phòng biên tập một vòng, thấy nàng vắng mặt, tôi bất an trong lòng, kết quả là bị A Mặc nhìn thấu, chủ động hỏi han: “Thế nào? Tìm Mạc Hoa à? Sáng nay nàng đi phỏng vấn nhân viên mới”

– “Úc”. Tôi lên tiếng, chuẩn bị quay về phòng.

A Mặc lại tiến đến giữ chặt tôi, biểu tình có chút hưng phấn: “Theo lẽ tự nhiên, có phải đêm qua anh và nàng tiến thêm một bước? Nên sáng nay muốn đến an ủi?”

– “Đừng nói bậy”. Ngờ khi tôi mặc dù không nghiêm khắc, nhưng biểu tình lại phi thường nghiêm túc, “Tôi và Mạc Hoa không như mọi người nghĩ”.

Nếu mọi chuyện không tiến thêm một bước, liền còn kịp vẫn hồi. Nhưng nếu không có hành động đêm qua, chúng tôi còn có thể bình thường như trước. Nhớ đến lời nhắc nhở “bạn gái trong truyền thuyết” của mẹ, tôi thực cảm thấy đau đầu. Trưởng bối vẫn hi vọng tôi kết hôn, tôi nguyên bản không quá lo lắng về việc này, trước sau gì bản thân cũng sẽ kết hôn. Nhưng hiện tại, tôi không nghĩ như vậy, cuộc sống thường nhật bỗng dưng thay đổi quỹ đạo.

Mới vừa về đến văn phòng, di động reo, cúi đầu liền thấy người gọi đến, là Quân Sâm. Tôi không bắt máy, tôi hiếm khi không bắt máy Quân Sâm, nhưng tôi cần chút im lặng để ổn định tâm tình phức tạp lúc này.

Mười hai giờ, tôi và David vừa đàm phán với đối tác xong, trên đường quay về công ty, Quân Sâm lại gọi điện đến, lần này tôi bắt máy,

– “Đêm nay có dự định gì không?”. Không hỏi tôi việc không bắt máy.

– “Về công ty nói sau, bây giờ đang lái xe”.

– “Về đến công ty thì gọi cho anh”

– “Àn”.

David liếc mắt nhìn tôi, cười đến quỷ dị: “Có ý tứ”

Tôi tắt máy nhìn thẳng cậu ta: “Cái gì?”

– “Đương nhiên là bí mật của nam nhân”. Lúc này David cười haha, “nguyên lai Giám Đốc của chúng ta cũng không phải không có tâm địa giả dối”

– “David, chú ý ngôn từ của cậu”.

– “Cuộc đàm thoại ngắn gọn như vậy, không phải tình nhân thì là gì?”

Tôi có chút kinh ngạc, thật không biết một cuộc đàm thoại cũng nhiều bí mật như vậy, trong nhà chưa tổ ngoài ngõ đã tường, người ngoài nhưng thật ra nhìn thấy rất rõ ràng.

– “Ở công ty còn đang đồn đại anh và Mạc Hoa là một đôi, đêm qua hai người còn về chung với nhau”

– “Câm miệng, David”. Tôi đánh gãy cậu ta.

– “Cáp, Giám đốc không thừa nhận”

Về đến công ty, tôi gọi điện cho Quân Sâm.

– “Thế nào?”

– “Đêm nay muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho em”

– “Làm sao?”

– “Vẫn là về nhà đi, bên ngoài không tiện lắm”

– “Đêm nay em phải họp với bộ phận quảng cáo, có thể sẽ về muộn”

– “Không sao, chạng vạng anh phải chịu ngoại cảnh, trước tiên phải kết thúc công việc, 8h em về kịp không?”

– “8h30”

– “Ok, 8h30 gặp em”

Kevin mang quà vào phòng, vừa lúc nghe thấy câu cuối cùng, hai mắt lộ ra tia kinh ngạc, sau đó tiến đến: “Giám Đốc, đêm nay anh có hẹn a?”

– “Đừng nói với tôi, cậu chuẩn bị mời cơm tôi”

– “Ngày quan trọng như hôm nay, nào dám a!”. Kevin dò hỏi: “Sáng nay tôi thấy Mạc Hoa có chút khác thường, cảm xúc không quá cao, hai người không có việc gì chứ?”

– “Nàng quay về rồi?”.

– “Vừa về”. Kevin chớp mắt nhìn tôi, “buổi tối nhớ rõ nên hảo hảo bồi thường một chút”. Nguyên lai vẫn cho rằng tôi có hẹn với Mạc Hoa, nguyên lai những lần tưởng đã sâu như vậy, sự tình không thể tiếp tục như vậy. Việc này có thể làm tổn hại danh dự Mạc Hoa, hơn nữa lại không tốt cho nhân cách của tôi, tôi nhất định phải nói rõ việc này, để mọi lời đồn đại không còn tiếp tục.

Hôm nay, tôi không ở bên Mạc Hoa, lòng vẫn sẽ vì nàng mà xôn xao, nhưng đó vẫn không phải tình yêu. Tôi hoài niệm khoảng thời gian bên cạnh nàng, nhưng không có khả năng ở bên nàng trong tương lai, phàm là tình cảm, tôi không thể chờ đợi quá lâu. Dù sao, trong lòng mỗi người đều chỉ có thể có một người. Tôi không thể hiểu, tình cảm là gì, đây là việc không thể rõ ràng phân định đúng sai, chỉ có thể tự mình dứt bỏ mọi trách nhiệm và ràng buộc, bỏ qua những người không hòa hợp với mình, người đôi khi có thể phải rất dứt khoát kiên quyết.

8h30, còn có hẹn với người kia, nếu tôi đã chọn con đường kia, thì tất nhiên cũng có dũng khí gánh vác hậu quả.

21. Q.2 - Chương 21

Đêm đó tôi về nhà khá muộn, bước vào huyền quan đã thấy đồng hồ điểm 9h, cởi áo khoác, xắn tay áo, đi đến cửa phòng bếp. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong bếp, tôi cảm thấy lòng không đậu mà cười thành tiếng.

Nếu nói một người như Quân Sâm, nghiêm trang ngạp nghề lại mặc tạp dề đi lại trong bếp, thì là loại tư vị gì? Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh mang tạp dề, tôi chưa bao giờ biết Quân Sâm cận nhệ.

Cảm giác hôm nay Quân Sâm đặc biệt gợi cảm hơn thường ngày, toàn thân bao vây bởi hơi thở ôn hòa tao nhã, sườn mặt tuấn đạt chuyên chú nhìn chăm chăm cuốn sách dạy nấu ăn mà vẫn mang theo vài phần thần thánh không thể xâm phạm. Tôi không hiểu những khi anh chuyên chú nghiên cứu kịch bản thì, có phải cũng sẽ bày ra bộ dáng mê hoặc, hung hăng chiếm giữ ánh mắt người khác như thế này phải không?

– “Tu luyện được mấy thành công lực rồi?” – tôi phá rồi “công tác” của Quân Sâm, buồn cười nói.

Buồng cuốn sách dạy nấu ăn “Bách khoa toàn thư các công thức” bằng tiếng Trung xuống, tháo đôi kiếng mắt gọng bạc bỏ vào túi áo, Quân Sâm quay đầu nhìn tôi: “Nước Mĩ quỷ quái này, cái gì cũng có nhưng tìm không dễ, anh muốn làm món Thái nhưng tìm không ra gia vị, cũng không có ớt chỉ thiên, chỉ có thể tùy tiện trộn thứ này thứ kia một ít, bây giờ lại thành ra một loại gia vị kì lạ”

Ớt chỉ thiên? May mắn nơi này không bán, Quân Sâm muốn dùng những thứ cay nhất trên đời khảo nghiệm ý chí của tôi sao?

Nhìn tình trạng một mình Quân Sâm vật lộn trong bếp, tôi làm bộ không quá tin tưởng, cao thấp đánh giá: “Bếp trưởng Hoắc, tôi không nói ngoa, phàm thứ gì có thể nuốt được tôi cũng đều có thể nhận”

– “Nhưng anh không thích em miễn cưỡng như vậy”. Quân Sâm đi đến, đan tay ôm lấy cổ tôi, dùng sức hôn tôi một chút, sau đó hé lộ sát mặt tôi là khuôn mặt tươi cười mê hoặc, “Tay nghề của anh cũng không tồi lắm đâu”

– “Tạm thời tin anh. Hôm nay anh đi chụp ngoại cảnh, sao lại có thời gian đi mua nguyên vật liệu?”. Tôi tùy ý chỉ vài quả táo cùng rau trên bàn.

Anh lắc đầu: “Đây là thức ăn dì Trương dự trữ sẵn trong tủ lạnh, anh nhờ trợ lí đi mua thêm vào món, nào ngờ nàng không mua được thứ gì”. Nói xong liền mang thêm đồ ăn trong tủ lạnh đặt lên bàn.

Kì thật, khẩu vị của tôi vẫn mang chút truyền thống Trung Hoa, đến bây giờ bản thân cũng không phải quá quen thuộc khẩu vị thức ăn Mĩ Quốc. Đôi khi bản thân cũng sẽ hoài niệm bánh bao, tôm rim. Tôi nhớ rõ khi Đường Na vừa qua Mĩ một tháng, đột nhiên lại muốn ăn thịt bò nhúng giấm, cuối cùng đi 10 nơi cũng không thấy bán, nàng còn đòi tuyệt thực 1 ngày để phản đối.

– “Ý của anh là — hôm nay em phải nhịn đói?”. Tôi khoanh tay đợi câu trả lời thuyết phục.

– “Ồ bên anh mà anh có thể để em chịu đói?”. Quân Sâm nháy mắt, tiêu sái tháo tạp dễ xuống, “em chưa nhìn qua bàn ăn phải không?”

– “Thật hay giả ...”. Tôi nghi hoặc đi về phía phòng ăn, kết quả vẫn là kinh ngạc tột độ, “tất cả — là do anh tự làm?”. Cá hấp, canh, còn có salad, cộng thêm hai phần tráng miệng. Bữa tối kiểu Thái quả nhiên nhìn qua rất đặc sắc: đủ mọi màu sắc, mùi vị đến mê người.

– “Em không cần dùng loại ngũ khí này được không?”. Quân Sâm chu đáo kéo tôi vào bàn, “Có người nói với anh em thích món Úc, anh còn định mang thịt kangaroo đã chế biến nấu thành bò nhúng giấm. Nhưng anh chưa học được cách làm hầu nướng phô mai, hơn nữa món Úc cũng không đặc sắc như món Thái, không mặn mà. Em ăn hết tất cả trên bàn, là có thể về nước thi ăn đồ Quảng Đông”.

Nghe Hoắc Quân Sâm luyện thuyết không ngớt trên bàn ăn, tôi nhất thời không biết nói gì, tôi vẫn nghĩ một nam nhân như anh, không cần... Đại khái cả đời sẽ không bao giờ vào bếp, nhưng tôi sai lầm rồi, nguyên lai Quân Sâm không giống như mọi người vẫn tưởng, anh vẫn luôn thích gây bất ngờ cho người khác bằng cách này hay cách khác.

Nhắm nháp mùi vị trên bàn, tôi rốt cuộc nhịn không được mà hỏi: “Anh làm sao lại biết công thức làm các món này?”

– “Trước kia anh vẫn thường du lịch vòng quanh thế giới, đến nơi nào thì sẽ dừng lại vài hôm học nấu ăn, anh là người thích thưởng thức ẩm thực, em cũng không phải không biết”. Anh bắt đầu bắt chéo chân, tư thái tiêu sái, lần đầu tiên tôi cảm giác bản thân thua kém Quân Sâm rất nhiều. Quân Sâm hiểu cuộc sống, biết phải hưởng thụ thế nào, rồi lại không muốn sống quá chuẩn mực, tất cả Quân Sâm đều sống vì sở thích của bản thân, đây là điều không phải ai cũng thực hiện được.

– “Biết không? Anh là người may mắn nhất thế giới”. Ăn nhiều như vậy nhưng hình thể Quân Sâm vẫn không hề hấn gì, tôi không khỏi có chút cảm thán.

Anh cười: “Anh vốn muốn làm tôm nướng muối ớt, anh của nhưng nhất thời lại bị động, mới nhớ tới bản thân cũng chỉ ở Thái đúng ba phiên chợ”.

Tôi lắc đầu: “Bao nhiêu người được nếm tay nghề nấu ăn của anh rồi?”

– “A Tề, và em”.

– “Đặc quyền đôi khi rất tốt”.

Quân Sâm từ bên đối diện chuyển sang ngồi cạnh tôi, tôi cố ý hất cằm sang phía đối diện: “Anh có biết nguyên tắc ngồi ăn không? Qua kia ngồi đi”.

– “Em có thể nghĩ cho cảm thụ của đầu bếp được không, vất vả hơn 1 giờ, ít nhiều cũng đáng được thưởng chứ?”. Anh cắn một mảnh xà lách, đưa tới bên miệng tôi, trong miệng còn hàm hồ nói, “đến, cấp cho anh chút mặt mũi đi”.

Nhìn Quân Sâm bộc lộ tâm tính trẻ con như vậy, tôi buồn cười: “Anh muốn gì?”

Tôi mạnh miệng cắn phần xà lách còn lại, chạm vào môi Quân Sâm, đại khái mọi thứ diễn ra chưa đến 5 giây, Quân Sâm cả người mất đi phản ứng nư hóa thạch, sau đó nhắm mắt kích động ôm lấy tôi. Tiếp theo, cuống nhiệt đặt lên môi tôi một nụ hôn làm tôi hít thở không thông, không ngừng giao triền, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ không thể cưỡng lại. Đến khi cả hai buông nhau ra, tay anh đưa tay quệt phần điểm tâm còn dính ở khóe miệng tôi, lưu lại một mạt dấu vết tình màu.

– “Chấn Hàm, tình yêu của anh”

– “Chúc mừng sinh nhật em”

Quân Sâm cười to tựa vào người tôi, sau đó ngẩng đầu, dùng ánh mắt lấp lánh làm điên đảo chúng sinh mong mỏi nhìn tôi, dù hơi thở tôi đã ít nhiều bình ổn sau nụ hôn cuồng nhiệt, nhưng tim vẫn đập liên hồi.

– “Hắc..”. Quân Sâm ngạo mạn vươn tay kéo đầu tôi xuống, làm tôi vùi mặt vào vai anh, “đêm nay — anh có thể ở lại phòng em không?”

– “Anh cũng muốn có đặc quyền?”. Tôi có chút thả lỏng.

– “Không phải em vừa nói sao, đặc quyền đôi khi rất tốt”

Bữa tiệc này không đợi khách khai vị, muốn ăn cũng không được, tính dục thể nhưng lại dâng cao, tôi không hiểu tại sao phản ứng cơ thể cả hai lại gấp gáp đến vậy. Chúng tôi dựa sát vào nhau ngày càng gần, đột nhiên Quân Sâm xoay người đối diện với tôi, sau đó lại khóa gối trên đùi tôi. Chạm rãi cởi bỏ sơ mi, động tác anh phi thường sinh động, ý vị trêu ghẹo cũng không che giấu. Tay tôi xẹt qua phần bụng trơn nhẵn, săn chắc, rõ ràng cảm giác được độ nóng da thịt của Quân Sâm, dục vọng kịch liệt đã không khách khí mà chạm vào bụng tôi. Tình yêu phải như thế nào, mới có thể mang đến những khát vọng cơ thể chân thật thành khẩn như thế này? Tôi làm sao vậy? Là bị Quân Sâm nhiệt tình hấp dẫn hay do bản thân vốn đã muốn như vậy?

Tôi đưa tay vòng qua lưng Quân Sâm, hai má anh cọ xát ở vai tôi, đến khi bốn mắt nhìn nhau, tôi lại ngã vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, nơi đó chứa đựng rất nhiều thứ, cùng ý niệm tình dục rõ ràng, cùng một biểu hiện quen thuộc như bao lần, hết như một mẫu giấy Quân Sâm đều để lại lời nhắn: “Chấn Hàm, anh yêu em”.

Tôi than nhẹ một tiếng, hôn lấy Quân Sâm. Lời tỏ tình trực tiếp mà sâu sắc kia, đã phá bỏ những phòng tuyến cuối cùng trong tôi, tình cảm và lí trí có đầu tranh dữ dội đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có phút giây thống nhất chân chính như hôm nay. Tôi bỗng dưng hồi tưởng, thì ra nam nhân này đã đi rất sâu vào sinh mệnh tôi, tôi để ý anh, thương thức biểu tình phấn chấn nhiệt liệt của anh, chờ mong anh mất anh nhìn tôi không như bao người khác, mong muốn anh chỉ có thể vì tôi mà bất chấp, thậm chí không biết từ khi nào bản thân lại bắt đầu quyến luyến nụ hôn của Quân Sâm.

Quân Sâm có nét đơn giản, thuần khiết của riêng mình, trong không gian sinh tồn được bao bọc bởi những hào quang rực rỡ, anh nguyện ý để tôi kéo mình về phạm trảo. Đến đây phòng ngủ này, gian bếp này, và trên bàn ăn lại, lại nói với tôi anh yêu tôi. Vô luận bản thân có trải qua bao nhiêu điều trong cuộc sống, trải qua bao nhiêu tình yêu đích thực, thì cũng không ai dám cam đoan hai bản thể độc lập sẽ gắn bó với nhau một khắc hay một đời. Mà tôi lại bị tấm chân tình kia đã động.

Ngay từ đầu bản thân đã cố ý dung túng cho tình cảm mà không đặt lí trí lên đầu, bây giờ đã không thể quay lại được nữa, tôi chính thức tuyên bố bản thân là tín đồ của vận mệnh.

Tay trái Quân Sâm đỡ lấy cổ tôi, anh dùng đầu ngón tay từng chút từng chút vuốt ve phần tóc gáy tôi, da tôi đều như tê dại, anh nâng cằm tôi lên, lại lần nữa tìm kiếm môi tôi. Dùng lưỡi tinh tế vẽ dang môi, khi thì nhẹ nhàng khi lại cơ khát như muốn hòa tan vào nhau. Lưỡi cả hai cùng nhau nhảy múa, ôn nhu cùng mạnh mẽ, cảm giác phẳng lặng mê mông, mỗi một lần tôi đáp lại đều có thể khiến Quân Sâm thay đổi, một khắc kia, tôi có thể cảm nhận những thay đổi của Quân Sâm, anh có thể thực hiện điều ước của tôi, đúng vậy, điều ước thì không nên lãng phí.

Nếu lương tình tương duyệt, tất nhiên sẽ say mê nhau, khát khao được hấp thụ hơi thở đối phương, cũng là lúc tình dục có cơ hội thăng hoa. Theo nụ hôn cuồng nhiệt, chúng tôi giống như đều muốn ăn hết đối phương, tôi mở mắt nhìn thấy sống mũi cao thẳng của Quân Sâm, đường con rõ ràng giờ đây lại lấm tấm mồ hôi, người này vì động tình mà lộ ra thần thái hồ hấp khó khăn, lộ ra không biết bao nhiêu vẻ mị hoặc, khiến kẻ khác tự nguyện gỡ bỏ mọi e dè mà cùng anh đi đến một vùng đất mới.

– “Lên lầu đi”. Tôi cẩn nhẹ vành tai Quân Sâm.

Anh thông suốt đứng lên, kéo tôi thẳng đến phòng ngủ trên lầu. Vào đến cửa phòng, anh bắt đầu cởi bỏ quần áo tôi, chúng tôi giống như đang cố tình trêu chọc đối phương, nếu không phải động tác cuối cùng quá

mức thô lỗ, làm khóa quần Quân Sâm kẹt lại, đến khi tôi ngã xuống giường, trên người tôi chỉ còn lại mảnh nội y hoa văn sắc sỡ, Quân Sâm còn đang hăng hái chiến đấu cùng khóa quần.

Anh cười khế, bước lại giường, lại triển miên hôn tôi một trận, thở gấp nói: “Hắn là trước kia em đưa anh kiểu quần bò có giới hạn này, là để phòng ngừa phải không?”

Tôi rất cuộc nhớ đến mẫu quần Lee và Miyake hợp tác được bán với số lượng giới hạn kia, ngẫm lại lúc đó, vật trân quý như vậy lại đưa cho người ta không do dự, bây giờ tôi cũng chỉ có thể nói, Hoắc Quân Sâm quả thật luôn khiến người khác buông lỏng cảnh giác.

Quân Sâm ngay sau đó lại nhẹ nhàng niết ngực tôi, mang đến một trận kích thích không nhỏ. Tôi dùng khuỷu tay chống nửa thân trên, giúp anh mở khóa, rốt cuộc, anh hưng phấn giữ lấy vai tôi: “Nhấn anh đưa em đâu?”

– “Trong ngăn kéo”

Anh với tay lấy, sau đó kiên trì đeo vào cho tôi, thẳng đến khi tôi bất mãn nhìn vòng dây chuyền trên cổ, nhẹ giọng kháng nghị: “Uy, đại nam nhân sao lại mang thứ khó xem như thế này chứ?”

Quân Sâm không quan tâm lời tôi nói, nụ hôn thuận thế dừng lại trên mặt tôi, môi cùng lưỡi vòng theo vòm ngực, sau đó lại dọc theo dây chuyền hướng về trước, lưu lại một dãy các dấu hôn thật dài. Bên này đã liếm lộng vành tai tôi, tay theo ngực tôi bắt đầu đi xuống, chạm vào phòng tuyến yếu ớt trên cơ thể tôi... Dễ dàng như vậy, vẫn là kiện nội y mới mẻ sáng nay, bàn tay bình thường nhưng đã thuần thục kĩ xảo, làm tôi kịch liệt bị tấn công, đầu ngón tay linh động bắt đầu có chút làm càn, tôi dùng sức túm lấy drap giường.

– “Ấn...”

Nghe được tên rên nhẹ của tôi, Quân Sâm dựa sát vào tôi thì ào ào nói: “Em là của anh, Chấn Hàm”. Tôi không còn sức cãi cò, chỉ có thể chậm rãi nhắm nháp từng trận nồng nhiệt đầy hưng phấn trên người. Thốt nhiên anh xâm nhập hai chân tôi, tôi đang chuẩn bị phản ứng, Quân Sâm đã cúi xuống nuốt lấy phân thân tôi, kĩ thuật liếm duyên cực kì cao siêu, chuẩn xác nhắm trúng từng điểm mẫn cảm nhỏ nhất, rốt cuộc tôi không thể kiềm chế những cuồng nhiệt, ngửa cổ không ngừng ngâm nga.

Một tay Quân Sâm tiếp tục trêu chọc ngực tôi, lồng ngực nóng như lửa đốt làm tôi có cảm giác không chân thật. Hơi thở cả hai gấp gáp hòa vào nhau, ngón tay Quân Sâm dọc theo cơ thể tôi, hệt như lửa đang mà mơn trớn nơi bí ẩn kia, cuối cùng tôi cũng lấy lại được ý thức.

– “Chấn Hàm, cho anh...”

– “Đợi...”

Lúc này chưa chuẩn bị gì, Quân Sâm cứ nhiên mà muốn một đỉnh mà vào, mồ hôi hai người thi nhau toát ra, Quân Sâm có chút không khống chế được phần khởi không kìm chế được. Còn tôi đau đến không chịu được.

– “Không được ... đi ra ngoài... A Sâm!”

Quân Sâm hoàn toàn bị dục vọng nhấn chìm, với tiếng kháng nghị suy yếu nhỏ bé của tôi anh không để ý lắm, hai tay đỡ lấy thắt lưng tôi, đầu ngã vào ngực tôi, tư thế này làm cho bên dưới càng sâu, anh dùng âm thanh khàn khàn nói: “Anh còn chưa vào hết...”. Tóc vuốt mồ hôi, càng đại biểu cho việc tình triều không còn trong trẻo lạnh lùng như xưa nữa.

– “A!”

Khi Quân Sâm chân chính vùi thật sâu vào cơ thể tôi, tôi phát ra tiếng gầm nhẹ, tần suất luật động cơ hồ thật sự muốn hòa tan tôi, làm tôi hoàn toàn thuộc về anh...

Thật có chút không kiềm chế được, những kích thích mê loạn mà nhiệt liệt cuộn cuộn không ngừng, tôi toàn thân cao thấp đều vì những thống khổ ngọt ngào này mà không ngừng kêu gào, chỉ có thể kịch liệt đảo lại, hệt như một loại độc được ăn sâu vào máu.

Quân Sâm ôm lấy thân thể tôi đang nóng rực, không ngừng đem dục vọng của mình thẳng tiến, tiếng thở dốc rên rỉ quện vào nhau, mọi vị nồng ấm cùng oi bức tản ra khắp phòng.

Tôi cắn hầu kết đang di động của anh, một khắc kia tất cả đều phóng thích, sau đó tựa như mọi phòng tuyến đều bị đánh gãy, Quân Sâm cúi đầu hàm trụ chiếc nhẫn trên cổ tôi, sau đó lại cắn thật mạnh lên tôi, chúng tôi đều lên đến đỉnh dục vọng.

Đến khi hoàn hồn, không biết đã qua bao lâu, tôi biết Quân Sâm chưa bao giờ đạt tới cao trào như hôm nay, anh cọ cọ trên người tôi, nhẹ giọng than thở: “Ah, em lợi hại nhất, Chấm Hàm”.

Tôi mệt đến không còn sức phản kháng, chỉ có thể tùy ý để anh dùng chân gắt gao bao lấy hai người, tôi thừa nhận, khoái cảm mặc dù tồn tại không quá rõ ràng trong thân thể, nhưng cả hai quả thực rất hòa hợp, con người khi đang trầm mê, hoặc nhiều hoặc ít đều mất đi những phong bị vốn có.

Mọi chuyện dù diễn ra khá nhanh, nhưng vẫn làm tôi có chút nam khan, tôi biết ngoài Quân Sâm, bản thân sẽ không cùng ai khác nếm trải quan hệ như vậy, vốn cả hai đều tận hứng, ai chủ động cũng không phải mấu chốt. Nhưng nếu nói tôi không có chút ngại ngần nào là giả dối, tôi dù sao cũng là nam nhân, nếu không gặp Quân Sâm, tinh thần nam nhân chắc chắn vẫn luôn ngất trời, thân thể ngẫu nhiên lại bị tinh thần dung túng để phá bỏ mọi rào cản, người này thay đổi tôi rất nhiều, kể cả một ít sinh mệnh tôi vốn tưởng đã luôn định đoạt mình không thể làm khác.

22. Q.2 - Chương 22

Nửa đêm, tôi mơ màng tỉnh giấc, cảm giác bên người có chút trống trải, tôi lười biếng hé mắt nhìn sang bên cạnh, lại thấy Quân Sâm đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Nằm thêm vài phút cũng không thấy anh quay lại, tôi có chút buồn bực, vì thể vội vàng choàng áo ngủ đi ra.

Từ trên lầu nhìn xuống có thể thấy phòng ăn le lói ánh sáng, tôi chống hai tay lên lan can, vô thanh vô tức nở nụ cười. Bụng đã bắt đầu phát ra tiếng kháng nghị nho nhỏ, tôi đứng thêm chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định xuống lầu.

Ngọn đèn mơ ảo chiếu rọi lên từng đường nét khuôn mặt nhu hòa của Quân Sâm, anh không mặc áo, thân hình cao nhả rắn chắc hết như con báo đốm, lúc cánh tay di động, sau lưng sẽ vẽ lên đường cong hoàn mỹ, thân thể Quân Sâm rất khỏe mạnh, có khi thật sự ... trời ạ, tôi rất cuộc đang nghĩ gì chứ!

Quân Sâm đang ăn phần lẩu vừa mới hâm nóng, khéo miệng nhẹ nhàng hé mở, thái độ chăm chú vào phần ăn tựa hồ chưa từng có gì phát sinh trong đêm nay. Tôi tò mò với thần thái quái dị của anh: “Anh ăn gì mà phải miên man như vậy?”

Quân Sâm đương nhiên bị tôi dọa, quay đầu cười thành tiếng, cũng xấu xa hỏi lại: “Anh hiện tại nghĩ gì, em muốn biết không?”

– “Tốt nhất là anh im lặng đi”. Tôi vội vàng ngăn cản những phát ngôn kinh thiên động địa của anh.

Quân Sâm thuận tay đưa bát đồ ăn trên tay cho tôi: “Ăn chút đi, hơi nóng. Trên bếp còn salad anh vừa làm”

Tôi tiếp nhận bát, sau đó liền không do dự mà chăm chú ăn, đại khái vì cơm chiều còn chưa ăn, vừa rồi thể lực lại có chút cạn kiệt, phần thức ăn còn mới mẻ quả nhiên kịp thời chinh phục và trấn an dạ dày tôi.

Thức ăn dính vào khóe môi tôi, Quân Sâm vươn lưỡi liếm, làm tôi thiếu chút nữa làm rơi bát: “Uy—”

– “Cấp”

Cười đùa xong, chén bát rốt cuộc vẫn là đáp xuống sàn nhà, vì không phải đồ sành sứ nên không phát ra tiếng động nào, nhưng lại lãng phí một phần thức ăn bổ dưỡng.

– “Là lỗi của anh”. Tôi vô cùng đau đớn làm sáng tỏ sự thực.

– “Được, để anh dọn”. Quân Sâm cúi người, bắt đầu dọn dẹp thức ăn rơi vãi trên sàn.

Nhìn Quân Sâm cam chịu như vậy, tôi có chút không đành lòng, cũng ngồi xuống giúp đỡ. Vừa muốn thu dọn bát ăn, cổ tay lại bị anh bắt được, sau đó phải chống lại ánh mắt giáo hoạt đầy khiêu khích kia.

Trong giây lát, một cú xoay người, trọng tâm đã bị Quân Sâm gắt gáp giữ lấy bắt đầu hôn tôi, tôi sợ đến mức mọi biểu tình đều ngưng trệ, bản thân có chút khấn trương, nên nụ hôn vừa chấm dứt liền đẩy anh ra. “Đừng đùa, mai em còn có cuộc đàm phán quan trọng”

Quân Sâm thực ra cũng không có phản ứng bất lương nào, nhưng lại nhẹ nhàng mở đai lưng áo ngủ của tôi, cười đến thực nhã nhĩ, anh chỉ ở trước mắt tôi mới lộ ra biểu tình gian xảo chuyên dụng này: “Em thế nào bên trong chưa mặc gì đã vội vàng chạy xuống đây?”

– “Cái gì là ‘chưa mặc gì’? Anh đang nói chính mình phải không?”

– “Trước kia trong phòng riêng anh chưa bao giờ mặc đồ, nhưng vì không muốn em học theo thói xấu này, cho nên chỉ có thể làm tấm gương tốt—”

– “Anh quay về với hiện thực đi”. Tôi cười, “nguyên lai anh còn có tật xấu như vậy, em thật không ngờ”.

– “Em có biết ngoài kia có bao nhiêu người muốn chụp hình anh khỏa thân rồi mang đi bán không?”

– “Giá bao nhiêu? Để em mua, rồi cho nhân viên công ty đi chào hàng”. Tôi giả vờ khinh thường, làm Quân Sâm nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi chạy trốn theo bản năng, trốn đến phòng khách, anh cứ nhiên lại đuổi theo, hai đại nam nhân trong đêm hôm khuya khoắt, chẳng những cùng trốn vào bếp ăn vụng, còn không biết trời đất gì mà chơi đuổi bắt. Thực sự có đủ ... ngốc nghếch. Cuối cùng là tôi bị Quân Sâm áp đảo trên thảm trải sàn tuyên bố thắng lợi. Trong lúc giương oai giễu võ, anh cũng gỡ bỏ lớp áo ngủ hoàn toàn chứng minh cho câu nói “chưa mặc gì” kia. Ngày đầu tiên bước qua tuổi 30 của Đỗ Chấn Hàm cứ huy hoàng như vậy mà trôi qua.

Năm giờ sau, tôi nghiêm trang một thân âu phục chuẩn bị đến công ty. Quân Sâm bước ra từ phòng tắm, nhìn tôi đeo cravat lại trưng ra biểu tình phát hiện đại lục mới: “Hắc, sao hôm nay ăn mặc long trọng vậy?”. Anh biết tôi hiếm khi mang cravat đến công ty.

– “Hôm nay đi chinh phục người khác, tất nhiên mặt tiền phải tươi tắn”.

– “Thương nhân lúc nào cũng dối trá a”. Tay Quân Sâm đặt lên cổ tôi, đây là động tác vô cùng thân thiết anh dành cho tôi, “thật ra, anh rất thích nhìn em ăn mặc thế này”

Đầu óc tôi có chút hồ đồ, cơ hồ phải chia ra làm hai mới hiểu được: “Không phải anh rất hay nói những lời ngọt ngào như vậy chứ?”

– “Không”. Tôi nhìn biểu tình của anh qua gương, thực bình tĩnh, “anh không muốn người khác nghĩ rằng tình cảm là nhược điểm của anh, sau đó lại được lợi lên trang bìa mọi tạp chí cho người ta bàn tán”

Lòng không tiếng động nhưng bỗng nhiên thắt chặt lại, vì lời nói kia hoàn toàn là sự thực. Xe chạy như bay trên đại lộ, trong lòng tôi còn quẩn quanh cảm giác khó chịu không nên lời, tôi dần dần nghĩ đến Hoắc Quân Sâm sự nghiệp sáng chói, cũng nghĩ đến tương lai của bản thân.

Nguyên lai một Quân Sâm luôn làm khuynh đảo thế giới lại bị nhốt trong một hoàng đảo đơn độc, thậm chí đến việc tình cảm cá nhân cũng không được phép phát sinh, một tình yêu bình thường lại trở thành xa xỉ phẩm, vì lúc nào cũng có thể bị người khác trục lợi, thế giới giải trí lúc nào cũng nhiều cạm bẫy.

Tôi rất cuộc hiểu được vì sao trước mặt tôi anh lại cao ngạo, trong khi ở trước mặt người khác lại rất hòa nhã. Tuy chúng tôi là hai cá thể riêng biệt trên hai hoang đảo hoàn toàn khác nhau, nhưng Quân Sâm tựa hồ rất thích mạo hiểm; còn tôi, nếu không thể quay về ban đầu, tôi cũng sẽ bắt đầu tìm kiếm con đường mà bước tiếp. Có đôi khi, những phản ứng phi thường ăn ý của cả hai, là vì chúng tôi đều cùng một loại người.

Vừa vào đến công ty liền phát hiện cửa ban công hé mở, mà giám đốc quảng cáo David vạn năng đã ngồi đợi sẵn trước bàn làm việc của tôi. Vừa nhìn thấy tôi đi vào, cậu ta liền đứng lên: “Là Lị Lị mở cửa cho tôi vào, có chuyện cần bàn với anh”

Tôi dự cảm có chuyện chẳng lành, David lạc quan hiếm khi dùng biểu tình ngưng trọng như vậy mà nói chuyện: “Có chuyện gì?”

David ôm đầu: “Có người tiết lộ chiến dịch quảng cáo mới của công ty ột nhãn hàng khác — bên kia đã tiến hành triển khai với đối tác”

– “Ý của cậu là — hôm nay chúng ta không có tư cách đi đàm phán?”

David cả người hết như bị dội một gáo nước lạnh: “Tôi cũng buồn hết sức, nhưng Christopher đang âm thầm điều tra, không thể đánh động đến nhân viên công ty để mọi người khỏi hoang mang”

– “Được rồi, tôi sẽ xử lý chuyện này”. Cởi bỏ cravat vắt vẻo lảm mới thắt xong, tôi trở mình ngồi xuống trước tập tài liệu David mang đến, “chú ý cẩn thận từng người một, tôi chắc chắn việc này liên quan đến nhiều người”

– “Vấn đề là hôm nay chúng ta sắp đàm phán một hợp đồng quảng cáo quan trọng, chỉ cần thông qua thì chúng ta có thể trúng thầu quảng cáo 1 năm. Bây giờ đối thủ cạnh tranh cũng đã dần rút lui, chỉ còn 3 công ty thực lực tương đương với chúng ta”

Kì thật công ty muốn trúng thầu bất kì gói quảng cáo nào cũng phải cạnh tranh rất không liệt, nhưng trong quá trình làm việc, các nhân viên kì cực và Jones làm việc bán thời gian cũng chưa bao giờ xảy ra vấn đề bại lộ kế hoạch, nếu nói đây là việc không may, thì chính là việc không may nhất của tôi.

3 phút sau, Christopher cũng vào, hiển nhiên thái độ buồn rầu đến cực điểm: “Thực xin lỗi, giám đốc, rắc rối lớn như vậy xảy ra hoàn toàn là trách nhiệm của tôi, tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm”

– “Tôi không muốn truy cứu đây là trách nhiệm của ai, chỉ hi vọng sự việc lần này không tổn hại đến uy tín của công ty. Bây giờ chúng ta rơi vào tình trạng treo đầu dê bán thịt chó, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết. Kế hoạch tuyệt mật của công ty dù ăn cắp 1 chút thì cũng là ăn cắp, trước tiên cứ thừa nhận sai sót. Sau đó mang tư liệu đến cho tôi”.

– “Muốn đối thủ thừa nhận việc ăn cắp ý tưởng là chuyện không có khả năng!”. David bắt đầu vung tay múa chân, “đây là khách hàng quan trọng của chúng ta, chúng ta không thể thua oan ức như vậy”.

– “Christopher, có những ai tham gia vào kế hoạch này?”

– “Mọi nhân viên bộ phận thiết kế đều tham gia, bản phác thảo tôi chịu trách nhiệm, Monica, James phụ trách nghiên cứu thị trường, Carter phụ trách thiết kế, thậm chí Quân Sâm cũng đã từng xem qua kế hoạch này. Quy trình làm việc trước giờ luôn như vậy, nhưng chưa bao giờ có chuyện kế hoạch bị tiết lộ”. Ngờ kìa Christopher tựa hồ vẫn không tin việc này do các đồng sự gây ra.

– “James thì thế nào?”

– “Cậu ấy im lặng không nói gì, vì biết sự việc lần này rất nghiêm trọng”.

– “Thực ra tôi cũng nghĩ vậy”. Tôi quảng tài liệu sang một bên, chuẩn bị sang bộ phận thiết kế. “Tôi đi tìm James, các cậu nghĩ cách ổn định tâm tình mọi người, không để thông tin lan tràn khắp công ty. David, cậu gọi điện cho đối tác nói chúng ta xin hoãn cuộc họp 2 ngày”

– “Như vậy không tốt cho tình hình hợp tác”

– “Chỉ cần qua được chuyện này thì mọi thứ đều tốt”. Nói xong, tôi bước nhanh ra ngoài.

Không thể tưởng tượng ngày đầu tiên của tuổi 30 lại nghênh đón tôi bằng một mớ phiền phức như vậy, kiểu gián điệp tập kích trong thương trường này nếu không ngăn chặn, hậu quả sẽ khó lường.

Ngay cả James cũng nôn nóng đến khó tin, lúc tôi đi ngang qua còn nghe A Mặc nghi vấn: “Hôm nay mọi người làm sao vậy, mỗi người đều như ăn phải thuốc súng, có phải các anh mắc chứng tâm thần phân liệt mà tôi không biết?”

Giữa trưa Quân Sâm gọi cho tôi, nói buổi chiều anh phải tham dự buổi chụp hình quay phim sản phẩm, không đến công ty được. Kì thật anh không cần phải gọi điện báo cáo tôi, Quân Sâm luôn luôn có đặc quyền này, tôi biết anh chỉ là mượn cớ để gọi cho tôi. Sáng sớm phiền phức đã oanh tạc mệt nhọc làm ý nghĩ tôi có chút hỗn loạn, đột nhiên cuộc điện thoại vừa rồi, hết như một lời động viên lớn lao làm tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cũng không hiểu vì sao lại điệu kì đến vậy, tôi cũng không biết vì sao, tôi chính là phi thường muốn đem khó khăn trước mắt nói với anh một câu, hơn nữa tôi chính xác đã làm vậy.

Quân Sâm trầm mặc nghe, sau đó nói với tôi: “Anh từng gặp giám đốc bên kia, có thể liên lạc giúp em, nếu anh tự lấy quan hệ thân thiết của mình và Giám Đốc, chắc chắn đối phương sẽ không cự tuyệt. Nếu cần, anh có thể tìm thám tử giải điều tra giúp em”.

Tôi không ngờ Quân Sâm lại bình tĩnh đến vậy, hơn nữa lại bày ra đối sách quá cao thâm. Tôi thích nghe anh hứa hẹn với mình, những cơ hội hứa hẹn bình thường nhỏ nhất nhất anh cũng không bỏ quá. Quân Sâm quá thông minh, hiểu được đâu là nhược điểm của tôi, hiểu tôi không thể từ chối sự giúp đỡ này, nhưng lại sợ phải mang ơn người khác. Cho nên anh trở thành điểm tựa, giúp tôi giải quyết mọi phiền muộn từ nhà đến công ty. Anh làm tôi hiểu rằng, anh không chỉ là tình nhân bí mật của tôi, mà còn là một người đáng tin cậy có thể nhờ vả bất kì lúc nào.

Tôi không bao giờ nhận các lời mời vô điều kiện, chỉ mỗi Quân Sâm là tôi không cự tuyệt được.

Nếu công ty trả giá đắt cho việc bại lộ bí mật quảng cáo lần này, tình mới mới là phi thường tồi tệ, còn bây giờ, mọi chuyện không phải không còn đường cứu vãn.

3h chiều, James cứ nhiên bước vào phòng tôi nhân tội. “Giám Đốc, tôi có chuyện muốn nói với anh”

Tôi ngồi xuống, “James, tôi chỉ muốn biết lí do cậu làm việc này, nếu hợp lí, tôi sẽ bỏ qua tất cả”

Sau đó tôi biết được, em trai James vừa vào công ty đối thủ, phi thường muốn bộc lộ tài năng, bởi vậy mới giật dây anh trai bằng hạ sách để giúp mình tiến thân. Biết sấm hối cũng không giải quyết được vấn đề gì, nhưng James vẫn thẳng thắn đối diện tôi mà nhận lỗi. Tôi vì James không phân rõ công tư mà cảm thấy đau lòng, nhưng không sự việc chưa đến mức không thể cứu vãn, James lại có ý định nhận lỗi, việc thu hồi kế hoạch bị bại lộ kia mới là việc quan trọng nhất.

Khi James vừa rời khỏi, Christopher liền tiến vào: “Có thể... cho James một cơ hội nữa không?”

– “Cậu nghĩ chỉ mình cậu mới mềm lòng?”. Tôi đem một phong thổ đặt trước mặt cậu ta, “tôi vừa nhận đơn xin từ chức của James, cá tính của cậu ấy tôi rất hiểu, chắc chắn cậu ta không bao giờ ở lại”.

– “Thật tiếc, ai cũng biết cậu ta rất thương em trai mình, nhưng tới mức không quan tâm suy xét đến công việc thì một khi công ty truy cứu, cậu ta có thể bị khởi kiện. Thật sự rất không cẩn thận”.

– “Được rồi, mọi việc nên dừng tại đây, bây giờ tốt nhất là nên đi gặp đối tác, nếu bọn họ không đồng ý, tôi còn phải nghĩ biện pháp khác”

– “Thực sự không có khó khăn gì sao?”

– “Tôi nói tôi sẽ giải quyết việc này”.

Tối đến, tôi muốn đến phòng tập phát tiết một chút, kì thật hôm nay tôi có chút không thoải mái, nhưng vẫn rất muốn đi. Kết quả, trên đường đi lại nhận được điện thoại của Quân Sâm: “đêm nay anh rảnh, em còn ở công ty không?”

– “Đang trên đường đến câu lạc bộ thể hình, anh muốn đến không? Khách quý của anh đối đãi với em rất tốt”

– “Anh lập tức đến ngay, buổi chiều anh có liên lạc với bên kia, khi nào gặp sẽ kể cụ thể cho em nghe”

Lòng tôi bắt đầu nóng lên, tôi đương nhiên hiểu Quân Sâm vì sao phải vất vả như vậy. Nói thật ra, nếu đối vai diễn, tôi cũng không bao giờ làm nhiều việc cho đối phương như vậy, nên bản thân không khỏi cảm động.

Câu nhóc bảo vệ câu lạc bộ thấy tôi liền vui vẻ hẳn lên, đại khái vì tôi có thói quen tốt — luôn boa tiền. Đến tủ quần áo thay đồ tập chuyên dụng, lại nhận được điện thoại của Quân Sâm.

– “Anh đang ở ngoài cửa, không có thể hội viên nên không được vào”.

– “Em ra đón anh”

Tôi thăm mắng bản thân sơ ý, thay giày thể thao liền chạy ra ngoài, Quân Sâm đang khoanh tay đứng trước bồn phun nước. Đầu đội nón lưỡi trai, vành nón ép sát mặt, hiện tại tôi nhìn mãi cũng thành quen, Quân Sâm không thích bị nhân ra ngoài đường, nên lúc nào cũng đón nón che gần hết khuôn mặt.

– “Nguyên lai Hoắc Quân Sâm cũng có ngày không được vào cửa”. Tôi trêu chọc.

– “Không phải có em là sứ giả đến đón anh sao?”. Anh cười chào.

Cậu bé giữ cửa xin lỗi anh, Quân Sâm không chút để ý mà kéo tôi vào thẳng phòng tập. Nhìn anh phi thường quen thuộc đường đi nước bước, tôi không khỏi nghi hoặc: “Anh từng đến đây?”

– “Đây là phòng tập tốt nhất thành phố, đương nhiên không thể bỏ qua. Nhưng anh cũng không phải khách hàng thân thiết”. Quân Sâm vừa cười vừa thay quần áo.

– “Cáp, đã sớm biết anh rất giỏi hưởng thụ”. Tôi cười rộ lên.

Anh đổi chủ đề: “Anh nói với đối tác, nếu lần này chúng ta trúng thầu, anh sẽ tự mình đảm nhiệm vị trí thiết kế trưởng của bọn họ”.

– “Cái gì?!”. Tôi kinh hoàng, “sao anh làm được?”

– “Anh nói được thì tất nhiên sẽ làm được”. Quân Sâm chẳng để ý lời tôi mà chuyên tâm khởi động, “đừng lo, bọn họ phi thường vừa lòng, bọn họ nguyện ý đợi anh”.

– “Anh...”. Tôi tránh trứ tử quần áo, “đây là làm bừa”

– “Làm bừa? Có lẽ vậy, nhưng so với bọn ăn cắp ý tưởng, lấy cương thắng cương, khả năng thắng của chúng ta rất cao, tin anh đi”.

Tôi mang găng tay, bắt đầu dĩ nói: “Xem ra em phải bắt đầu dĩ đánh giá anh lại anh lần nữa”.

– “Lần này còn có thể là 9/10 điểm không?”

Tôi dừng lại, nhìn anh 3 giây đồng hồ: “Đừng hi vọng em sẽ cho anh 10 điểm”.

23. Q.2 - Chương 23

Lịch làm việc của Quân Sâm quá mức kín kẽ, anh đáp ứng làm chủ nhiệm thiết kế cho công ty quả thực rất mạo hiểm. Tuy dự án đến cuối năm mới bắt đầu tuyên truyền quảng cáo, nhưng tháng 11 đã bắt đầu triển khai công tác. Tôi không biết việc này có ảnh hưởng gì đến công việc người mẫu của anh không, dù rõ ràng Quân Sâm là người nói được làm được, nhưng tôi vẫn không muốn miễn cưỡng anh chuyện này.

– “Nếu sắp xếp không được thì thôi, em không trách anh, việc công ty em sẽ giải thích với mọi người”

– “Một, anh sẽ giữ lời nói. Hai, em không cần khách sáo như vậy, cũng không cần dùng thứ ngôn ngữ xã giao này. Điều này làm anh cảm thấy mình là người ngoài”

Tôi giơ tay đầu hàng: “Ok, Ok, em thu hồi câu nói kia”

– “Cảm ơn, em chỉ cần nhớ cho anh thêm tình cảm là được rồi”. Quân Sâm tao nhã choàng khăn mặt lên vai, sờ sờ thắt lưng tôi, “anh yêu nhất cơ bụng, cơ mông của em. Hoàn mỹ”.

May mắn trong phòng thay đồ không có ai, tôi cũng không nghĩ ở nơi công cộng này sẽ phát sinh chiến tranh.

Kì thật, thói quen sinh hoạt của tôi và Quân Sâm khá giống nhau, tỷ như, cả hai đều thích vận động khi bức bối, trong nháy mắt cơ thể đầm đìa mồ hôi, tứ chi được phóng thích, mọi phiền não tan biến để ý nghĩ lại phần chấn như ban đầu. Cả người giãn ra sau khi tiêu hao thể lực. Nếu nói vận động có thể cứu người, tôi sẽ không chút nghi ngờ. Ngay cả Quân Sâm cũng nói, đây là suy nghĩ duy nhất của tôi trong những năm gần đây có thể khiến người khác đồng tình.

Trên đường về nhà, anh cười đến thỏa mãn: “Rốt cuộc đã có cơ hội tắm chung với em”. Trong phòng tắm của phòng tập, Quân Sâm chen vào buồng tắm của tôi, hai người thiếu chút nữa lại xúc động cuồng nhiệt.

– “Cáp, chúc mừng”

– “Trải qua chuyện vừa rồi, anh mới biết được định lực của mình”

– “May mà lí trí anh vẫn còn tồn tại, không làm chuyện bậy bạ”

– “Chấn Hàm, em nói chuyện rất có ý tứ”

Khóe miệng tôi giương cao: “Rốt cuộc đã tìm được đối thủ phải không?”

– “Em nói xem, ai là người bại trận”

– “Dù sao cũng không phải em”

Lần này Quân Sâm cười đến kiêu ngạo: “Không thừa nhận cũng được. Đúng rồi, mai anh đến công ty chỉnh sửa vài văn bản”

– “Việc trúng thầu quảng cáo kia?”

– “Ừh, công việc đang có chút chậm trễ”

– “Không phải bọn James vẫn làm việc với họ sao? Công trình đang tiến hành rồi, 2 tuần nữa có thể toàn bộ đội thiết kế phải bay đến Washington”

Vừa nói xong câu này, một chiếc Porsche vượt lên từ bên trái, cơ hồ nhanh đến độ cho chúng tôi hít khói, tôi theo phản xạ nắm chặt tay lái, mãnh liệt nhấn chân ga.

Đối phương đại khái không nghĩ tôi sẽ đuổi kịp, tự nhiên trong xe có người quay đầu lại nhìn. Tôi luôn có thói quen tự lái xe, nên vẫn thường xuyên tân trang, bảo trì. Đại khái đã thay đổi 125% linh kiện và công suất xe, cũng là một công trình không nhỏ.

Quân Sâm giương giọng cảnh báo trước tôi: “Hắc, chàng trai, nơi này cũng không phải sân vườn nhà cậu!”

Một nam một nữ trên xe cùng quay nhìn chúng tôi, khinh thường hô lên: “Không biết tự lượng sức mình”. Sau đó tiếp tục nhấn ga chạy thẳng.

– “Có muốn thử không?”. Tôi đột nhiên nổi hứng, liếc mắt nhìn Quân Sâm.

– “Anh muốn biết tính mạng anh có an toàn không”. Anh lập tức hiểu ý, vừa đùa vừa vươn tay chỉnh kính chiếu hậu, “Ready, ready? — GO!”

Đoạn đường quốc lộ này xe chạy không nhiều, nhưng nếu không muốn nhận giấy phạt chạy quá tốc độ cũng cần chút kĩ xảo. Tôi tăng tốc càng lúc càng nhanh, chỉ khoảng vài giây sau đã đuổi kịp xe kia. Cô gái xinh đẹp trong xe tháo mắt kính, giật mình quay sang nói với bạn: “Ngu ngốc, đó cũng là Porsche”

Quân Sâm tháo mũ cùng kính xuống, sau đó duỗi thẳng cánh tay chỉ vào họ: “Lần sau đừng tùy tiện vượt mặt”. Sau đó giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tôi tiếp tục chạy xe, quẹo vào quảng trường.

Quân Sâm hứng phấn quay sang tôi: “Không ngờ em còn có chiêu thức ấy”

– “Lái xe trên quốc lộ không cần tiểu xảo, chỉ cần động cơ xe đủ mạnh, lá gan đủ lớn”

Anh ngẩng đầu cười rộ lên, lại đội mũ lên, nhìn thấy trên đường không nhiều người lắm, đột nhiên vươn tay kéo tôi lại, rất nhanh sau đó hôn môi tôi. Tôi kinh ngạc hết sức, anh lại dường như không có việc gì quay lại ngồi ngay ngắn, tiếp tục nhìn cảnh bên đường.

– “Anh cũng...”, lòng tôi run lên, đây là nụ hôn đầu tiên ở ngoài, “quá to gan”

Hôm sau là ngày kí hợp đồng hợp tác, vừa đúng 11h, đối tác gọi điện đến, nói trải qua quá trình so sánh tìm hiểu, bọn họ đồng ý hợp tác với chúng tôi. Nay mai sẽ có lãnh đạo trong ban giám đốc đến San Francisco kí kết hợp đồng.

David vọt vào với vẻ mặt phấn chấn: “Quả không hổ danh, giám đốc tự mình ra tay nên mọi chuyện đều suôn sẻ, tôi không thể không tin sự nghiệp công ty đang gặp vận tốt”

Vài vị trưởng bộ phận nghe xong đều phấn chấn, Christopher hỏi đến vấn đề tối quan trọng: “Có tiếp tục đàm đơn kiện không?”

– “Xin lỗi đã lãng phí tâm huyết của các vị”. Tôi ngậm khăng định, “đối thủ chẳng qua cũng chỉ vì ham danh tiếng nên mới làm thế, hiện tại lợi thế đã mất, lại không có cơ hội trả đũa. Mọi tư liệu chúng ta đều

lưu trữ kĩ càng, chắc chắn bọn họ không dám lôi chúng ta ra tòa”. Tôi xoa tay, “tôi tin tưởng rằng với trí tuệ của các cậu, chắc chắn hạng mục này sẽ được hoàn thành xuất sắc. Nếu đối tác có bất kì nghi ngờ gì với dự án này, chúng ta có thể phái người đi giải thích rõ ràng. Tôi nghĩ, sự hiểu lầm vừa qua có rất nhiều nguyên nhân, chúng ta hẳn nên rút kinh nghiệm, lần nữa đoàn kết làm việc. Tôi tin tưởng mọi người”

Bọn họ vỗ tay hoan nghênh, Mạ Người Tư cười to: “Yên tâm đi, cái gì cũng không thể dả kích lòng kiêu hãnh của chúng ta”

– “Hi vọng 1 tháng sau, tôi có thể thấy thành quả”. Tôi đưa ra kì hạn, đốc thúc bọn họ tiến hành công việc.

Đợi mọi người rời khỏi, tôi liền gọi điện cho Quân Sâm, có lẽ sau này, những cuộc điện thoại chủ động như thế sẽ ngày càng nhiều.

– “Sao rồi?”. Giọng nói Quân Sâm nghe vào tai rất thoải mái.

– “Anh chưa biết em nói gì, đã hỏi em sao rồi?”

– “Chắc chắn em đã hoàn thành công việc hàng ngày, nên mới gọi cho anh”

Quân Sâm thực hiểu thói quen của tôi, nhưng là, hôm nay vẫn có chút không phải, tôi không nói chuyện công việc với anh, cũng không muốn nói lời cảm ơn. Tôi chỉ là đơn thuần muốn ... gọi điện cho Quân Sâm mà thôi.

– “Không sao, muốn hỏi anh đêm nay có thể ra ngoài ăn cơm không?”. Tốt lắm, lời đã ra khỏi miệng.

– “Em hẹn hò anh?”. Tôi biết anh đang cười.

– “Em không thể hẹn hò với anh?”

– “Nhưng em lại nói đi ăn cơm— không có mục đích rõ ràng, em đâu quen nói những lời này”

– “Em đã từng nói lời vô nghĩa sao?”

Bên kia giả vờ trầm tư: “vậy anh chọn địa điểm, được chưa?”

– “Đương nhiên”

– “Anh biết có một nhà hàng Trung Hoa mới mở, cũng không tồi. Chiều anh ghé công ty, 7h xong việc, sau đó sẽ xuống gara đợi trong xe em.

– “Được”. Cúp máy, tôi đột nhiên cảm thấy thời gian trôi qua rất mau, ý nghĩ cũng trở nên đơn giản hơn nhiều. Hành động cá nhân cũng có điểm mạo danh kì diệu, mỗi lần nói chuyện lại cố nói dài thêm, hơn nữa tâm tình lại rất tốt. Tôi không biết loại cảm xúc này có được tính là bình thường không, tóm lại, lần cuối cùng tôi nằm trải giường là khi đại học, một ánh mắt, một nụ cười, một lời tỏ tình, tất cả đều tựa hồ xúc động như cũ.

Quá trình này với tôi vừa xa lạ, vừa quen thuộc. Tôi vừa hưởng thụ vừa trải nghiệm, tôi chưa bao giờ biết bản thân có tiềm lực như vậy, gặp mặt ở công ty rồi xuống xe hẹn hò; hôn nhau ở ngã tư đường vắng bóng người; làm tình trong phòng ngủ, phòng khách, phòng bếp; đưa xe trên quốc lộ; sau đó lại tiếp tục ra về bình tĩnh tiêu sái trước mặt đồng nghiệp, công lực này có thể so với thần tiên.

Kì thật yêu một người như Quân Sâm, cũng không phải không hạnh phúc, bởi anh có tất cả mọi điều tôi không có; nhưng đôi khi mọi chuyện cũng không nhẹ nhàng, bởi tôi cần có tất cả mọi điều Quân Sâm không có. Loại cảm giác không thể dung hòa này thế nhưng lại làm thành một vòng tuần hoàn, làm tôi luôn bồi hồi.

Đôi khi tôi cũng hiểu tình cảm của bản thân mình khiến Quân Sâm khó nắm bắt, trước mặt tôi, anh không chỉ thể hiện mỗi tình yêu, Quân Sâm không phải là người đầy dục vọng, nhưng cũng là người rất chấp nhất với dục vọng. Chỉ cần anh muốn, anh sẽ làm mọi thứ để có được nó. Nhưng là, bình thường Quân Sâm không nghĩ mọi người có thể nhìn ra quá trình tranh đoạt của mình. Những thứ anh cần, không phải ai cũng có thể đáp ứng được. Nhưng hiện tại tôi dần hiểu được, cũng cố gắng để hiểu hết con người anh.

Buổi chiều, Quân Sâm một thời gian dài vắng mặt, đã xuất hiện ở công ty trong bộ y phục trắng tinh. Toàn thể đồng nghiệp nữ kích động đến rơi nước mắt, Lị Lị còn kéo Monica đến thẳng phòng thiết kế chỉ để nhìn Quân Sâm.

Khi trở về, Lị Lị đem tư liệu thiết kế chuyển cho tôi, mở miệng liền cười: “Qua phòng thiết kế, tôi tạm thời rút ra 3 kết luận: Nếu không phải chân chính bạch mã hoàng tử thì sẽ không có dũng khí mặc đồ trắng; nếu tự nhận bản thân là bạch mã hoàng tử, Hoắc Quân Sâm có thể khỏa thân vẫn là hoàng tử; Nếu Quân Sâm mặc đồ trắng, lần sau công ty không ai được mặc đồ trắng, để khỏi rước nhục vào thân”.

Tôi thiếu chút nữa đã phun hết ngụm cà phê đang uống dở, quá nhiên bội phục khả năng ngôn ngữ của Lị Lị: “Khả năng chơi chữ của cô quả nhiên đã rất thâm hậu”

– “Cái này phải cảm ơn Quân Sâm, anh ta luôn luôn là cảm hứng của chúng tôi. Nếu đêm nay người yêu cầu hôn, rất có thể tôi sẽ cảm thấy hạnh phúc vì Quân Sâm, như vậy nên gọi là gì?”

– “Chỉ mong bạn trai cố đừng nôn nóng, ít nhất cũng không biến thành con nghiện màu trắng”

– “Không phải nam nhân nào cũng sẽ muốn chăm sóc tận tình người yêu mình như Giám Đốc sao?”. Lị Lị nói xong liền đi về phòng.

Quân Sâm có ý nghĩa gì với tôi? Đương nhiên không chỉ là kẻ toàn thân y phục trắng toát chói mắt, bất quá, tôi cũng bị lời nói của Lị Lị làm cho tò mò, thật muốn ghé qua phòng thiết kế nhìn xem, nhưng bản thân vẫn cố nhịn. Tự giấu đầu óc mình cũng sắp bị tẩy trắng.

Đến giờ tan tầm, mọi người lục tục kéo nhau ra về. Đúng 7h, tôi xuống gara. Cứ nhiên không thấy người đâu, thật hối hận lúc chiều không lấy cớ ghé qua phòng thiết kế một chút. Có thể anh còn bận việc, tựa vào cửa xe mân mê nắm đấm, kết quả phía sau có tiếng động. Tôi quay đầu lại, vừa lúc thấy anh đi tới.

Quân Sâm không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ với tôi, mở cửa xe ngồi vào, sau đó lại đội nón, mang mắt kính. “Sao chưa lâu đã liền sột ruột như vậy?”. Anh còn tâm tình bồn chồn.

– “Em là sợ anh một thân trắng toát, rất dễ trở thành mục tiêu bắt cóc”.

– “Rất trắng sao?”. Anh cúi đầu nhìn, “là trợ lí đưa anh mặc, 8h sáng nay có buổi ghi hình, sau đó quên mất phải thay đồ, nhưng anh cảm thấy trang phục này cũng không khoa trương lắm”.

Thật ra, không hề khoa trương, chỉ là một bộ quần áo bình thường, sắc trắng cũng bình thường. Nhưng có lẽ do hiệu ứng ngôi sao của Quân Sâm, có lẽ do dáng người xuất chúng. Tóm lại, trên người anh, trang phục đơn giản thế này cũng mang một hương vị khác. Quân Sâm thoạt nhìn có một loại mị lực đặc biệt, mang theo một cảm giác cuốn hút thuần túy, hết như một hạt bụi nhỏ không nhiễm bụi trần. Người này là Hoắc Quân Sâm, tôi phải tâm bình khí hòa thừa nhận chuyện này.

– “Đi hướng nào?”. Gần đây tôi phát hiện bản thân gần như là tài xế riêng của anh, anh không giống tôi, không thích lái xe.

– “Hướng bắc, qua hai quảng trường”. Anh chỉ chỉ về trước.

– “Xem ra thực sự là một nhà hàng đáng giá?”

– “Chắc chắn”.

Cũng không phải lần đầu đến nhà hàng Trung Hoa, nhưng quả thực đây là lần đầu tôi gặp một nhà hàng có cách bài trí tao nhã như vậy. Cổ kính hết như Thượng Hải 1930, trần bên trong đều vẽ tranh tinh xảo. Nhà hàng này, ai đến trước được phục vụ trước thập phần công bằng. Vì tới sớm, chúng tôi chiếm được một bàn vuông bằng gỗ lim. Khi thật vừa bước vào cửa, tôi liền phát hiện nhiều người chú ý đến chúng tôi. Chính xác là chú ý đến Quân Sâm, có thể là hiệu ứng dây chuyền từ trang phục nhẹ nhàng khoan khoái kia, hơn nữa anh làm thế nào cũng không dấu được khuôn mặt tuần lãng, một nam tử phương Đông đẹp đẽ, ai lại không thể chú ý.

– “Thịt kho chua ngọt, thịt cua rang me, tôm đuôi phượng...”. Quân Sâm cứ nhiên vừa chạm đến menu đã gọi đồ ăn, nghiêm nhiên một bộ làm chủ.

Đợi phục vụ đi khỏi, tôi nhìn không được liền bật cười: “Anh đúng là động vật ăn thịt điển hình”

Quân Sâm xuyên qua tròng kính xanh lam nhìn tôi, hai tròng mắt thực trong suốt, nhưng không giấu được 1 tia đắc ý: “Ăn rồi hãy phát biểu ý kiến, em còn muốn ăn thịt động vật hơn anh, toàn bộ nước Mỹ này chỉ có đúng một nhà hàng đúng kiểu phương Đông”

Từng món đưa lên, hương sắc hoàn mỹ làm bụng tôi sôi sục, đã lâu chưa nếm qua đồ ăn Trung Hoa, không khỏi có chút mong chờ. Quân Sâm dùng đũa cắt từng khối thịt, sau đó đưa cho tôi. Khi thực đây là lần đầu tiên tôi thấy anh dùng đũa, cử chỉ lịch sự tao nhã, ngón tay thon dài trên chiếc đũa gầy, nhẹ nhàng gấp thức ăn. Có thể đó là phản xạ không ý thức, tôi cũng gấp cho anh một con tôm. Đúng lúc này, một bóng người áp lên đỉnh đầu tôi, tôi vừa quay lại, liền bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Kevin.

– “Chăm Hàm.... Y Sâm! Hai người sao lại ở đây? Thật trùng hợp a”. Kevin lớn giọng, sau đó hớn hử chỉ về sau: “Bạn gái tôi muốn ăn đồ Trung Hoa, nghe người ta nói nơi này không tồi, liền đến góp vui”.

Tôi nhìn sang bàn đối diện, có cô gái ngọt ngào gật đầu chào chúng tôi, Quân Sâm còn vẫy tay “Hi” một tiếng, mặt nàng liền đỏ.

– “Thực đơn đúng là kì diệu a, tôi liền gọi món hết như hai người cho chắc”. Kevin lúc thông minh sẽ như khi, nhưng khi trì độn lại giống bò tót.

24. Q.2 - Chương 24

Đúng lúc này, bỗng dưng từ đâu một đài truyền hình địa phương có camera tiến vào. Nguyên lai nhà hàng này mới mở, ông chủ cũng hào phóng, mời đài truyền hình đến để quảng bá hình ảnh, đây là cách tuyên truyền khá độc đáo. Trước tiên là đưa tin, sau đó lại tiếp tục tiếp thị hình ảnh, khó trách khách đông như trẩy hội.

Kevin gặp tình cảnh này, cũng vội vàng quay về chỗ ngồi. Tôi biết Kevin là người tâm tính nhiệt tình, luôn muốn chia sẻ mọi điều tốt đẹp với người khác, bởi vậy chắc chắn ngày mai cậu ta sẽ long trọng quảng bá nhà hàng này ọi người trong công ty, thuận tiện còn tuyên truyền “Chăm Hàm và Y Sâm cũng đã ghé qua” để thuyết phục mọi người. Cho nên, chuyện tôi đi ăn riêng với Y Sâm chắc chắn mọi người đều biết vào sáng mai.

Đương nhiên, việc này cũng không có gì phải lảng tránh, tôi cũng không có khả năng tiếp tục lảng tránh. Quy luật cuộc sống vẫn luôn là, nếu bạn có ý định che giấu một điều gì đó, thì sẽ càng sớm bị người khác phát hiện.

Tôi và Quân Sâm bình tĩnh ăn xong bữa cơm, cũng không có bất kì hành động nào quá thân thiết. Sau đó ghé chào Kevin, cậu ta gặp được chúng tôi đích thực rất vui vẻ, nhân sinh nơi nào lại không có tương phùng, có thể vô tình gặp nhau cũng là một điều tốt.

Bất quá, chúng tôi đều muốn sớm về nhà, dù sao nhà cũng là nơi riêng tư an toàn nhất. Vừa lên xe, anh đột nhiên đề nghị: “Cuối tuần cùng đến công viên quốc gia đi”

– “Được, nếu có thời gian”. Tôi khởi động xe, bắt đầu nói một ít vấn đề linh tinh, “A Sâm, nếu có một ngày quan hệ chúng ta bị người khác phát hiện, anh nói chúng ta phải làm thế nào mới hợp lẽ?”

Quân Sâm quay người, nhìn tôi: “Có khi nào em sẽ vì tình yêu mà từ bỏ sự nghiệp, nếu em gặp chuyện như vậy, em có thể vì người khác mà làm chuyện không tưởng như thế không?”

– “Nếu đối phương là anh, em khó giữ được sự trong sạch cho bản thân, bao che cùng phản bội đôi khi cũng không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ, mọi người ai cũng sống vì tình thân”

– “Đây là lần đầu tiên anh nghe em nói những lời thâm tình như vậy”. Quân Sâm cười, ngã người tựa vào cửa kính nhìn tôi, “Chăm Hàm, anh cũng không muốn biến thành ngôi sao sáng chói lóe loe trên trời cao, nhưng người biết dùng ánh mắt để diễn đạt mọi thứ, người có thể tạo nên hiệu ứng đám đông cũng lại là anh. Nhưng bất quá với anh đó chỉ là nghề nghiệp”

– “Em nói rồi, anh quả thực chuyên nghiệp”

– “Nhưng em biết không, em mới là người đóng đật nhất mọi vai diễn của cuộc sống, chỉ có điều người khác không nhận ra”

– “Không, thế giới này không có người nào khéo léo đến hoàn hảo, người khác không vạch trần anh, chính là vì muốn anh tự rút lui hoặc vì muốn giữ cho anh chút thể diện. Hoặc cũng có thể vì quá ít người ngoài biết chuyện”

– “Anh vẫn nghĩ mình thuộc trường phái lạc quan”

Tôi cười ra tiếng: “Hầu như là vậy”

– “Anh cũng không muốn được người đời tôn sùng, nhưng lại không thể cự tuyệt, đó là cảm giác — thật kì diệu. Em có thể vừa chống cự, vừa trải nghiệm cùng lúc”

– “Không ai có thể cự tuyệt mọi cám dỗ, nhưng như vậy lại càng dễ gặp rủi ro, hiện tại anh không có việc gì chứ?”

Anh gật đầu: “Anh đã không còn sống nhịp sống bình thường, cũng không còn là anh bình thường của trước kia”

– “Tại sao lại yêu em? Anh hẳn có nhiều lựa chọn tốt hơn, quyết định của anh chắc chắn sẽ làm mọi người khó hiểu”. Tuy vấn đề này chớ chút dư thừa, nhưng tôi vẫn muốn hỏi.

– “Vậy em vì sao lại chấp nhận anh? Em cũng có nhiều lựa chọn tốt hơn, đừng nói đó là vì lòng kiên trì của anh”. Anh nhẹ giọng trêu ghẹo.

– “Cáp, Hoắc Quân Sâm, anh cố tình đánh trống lảng”

– “Không có, là em lạc đề trước”

Chúng tôi đều cười rộ lên, cũng không tranh cãi vấn đề đó nữa, vì sao lại yêu nhau? Đáp án có lẽ ai cũng hiểu tự tận đáy lòng, và không ai muốn tiết lộ quá nhiều.

Cũng không phải không nghĩ đến chuyện tương lai, nhưng vì chưa tìm ra hướng giải quyết đúng đắn trong rất nhiều tình huống. Là xã hội kì vọng quá à tạo nên áp lực cho bản thân, là một Hoắc Quân Sâm của công chúng, là công ty tâm huyết của tôi. Địa vị cũng là do chúng tôi vất vả tạo nên; danh dự, chèn ép, yêu thích, ngưỡng mộ, đố kị, phỉ báng, ca ngợi, phê phán lúc nào cũng là một hỗn hợp của cuộc sống. Đôi khi bạn có thể vờ không thấy mọi điều, có khi bạn muốn tránh cũng không tránh khỏi. Lúc bản thân chuẩn bị tiến lên một bước, chắc chắn những hỗn hợp kia sẽ ập đến lần nữa để bạn giác ngộ.

Về đến nhà, Quân Sâm bước đến nắm tay tôi đi vào nhà, hơi ẩm nhu hòa truyền đến, so với nụ hôn còn kích động hơn, ngón tay giao triền, đặc biệt có một loại tình nhân mờ ám nhanh chóng thăng hoa.

Một hồi đã đến phòng, anh ôm tôi áp vào tường, đây là tư thế anh thích, nghiêng người thì thầm bên tai tôi tuyên bố: “Có một chuyện, anh vẫn chưa nói với em, kì thật — anh đã yêu em từ rất lâu”

– “Rất lâu?”. Tôi có chút hoang mang, “lần đầu gặp em anh đã yêu em?”

– “Không, không phải lúc gặp em, là lúc nghe về em trước kia”. Về mặt anh có chút bướng bỉnh, “bất quá, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh liền thích em”

Tôi ra vẻ đắc ý: “Xem ra em sau này có thể khoe khoang là người làm cho Quân Sâm nhất kiến chung tình”

Anh hôn nhẹ tôi: “Là dì Trương khi mới quen ba anh kể cho, anh mới biết em”

Tôi cười: “Người lớn nói gì về em?”

– “Chi tiết cụ thể anh đã quên, nhưng có một ấn tượng rất sâu đậm, là trước kia em nhập ngũ làm hướng đạo sinh, còn có chứng chỉ lặn quốc tế... từng cứu rất nhiều người”.

– “Vì vậy nên hình tượng em bỗng dưng vĩ đại? Em còn không biết anh sùng bái những anh hùng”. Tôi giễu cợt anh, trong lòng đã đầy cảm giác xúc động không lời. Đoạn thời gian vô vi nhưng lại rất ý nghĩa kia, tôi từng cứu người, không ngờ kỉ niệm chưa từng nhắc đến, lại bị Quân Sâm nhẹ nhàng khơi mào.

– “Sau đó, khi lần thứ hai nhìn thấy em — là lúc em hóa thân thành kẻ thông minh lòi đời, có rất nhiều định lực, bộ dáng thực vững vàng. Điều này làm anh có chút thất vọng, vì trước kia anh vẫn nghĩ em là kẻ lằng tởm bất cần đời. Nhưng sau đó anh lại nghĩ, vẻ điềm tĩnh của em có lẽ do sống trong thương trường quá lâu, lại nhớ đến chuyện xưa của em.... Kì thật — ngày em rời khỏi HongKong, anh có đến sân bay”

Tôi có chút giật mình: “Vậy sao anh không ra mặt?”

– “Không biết, có thể vì sợ em sẽ cự tuyệt anh. Trước kia em từng nhìn thấy sống chết cận kề, nhất định sẽ hiểu sinh mệnh thật nhỏ nhoi, anh biết em luôn có khát vọng sở hữu một vài điều, như anh”. Ngờ khi anh vẫn tiêu sái như vậy, nhưng vẻ mặt rất thành thật, “Em không giống với số đông, Chấn Hàm”

– “Đừng làm như thể em là thần tiên vậy”

– “Em cũng không muốn bị người khác nghĩ là thần thánh, nhưng một người khi đang yêu, chắc chắn đôi phương lúc nào cũng đẹp trong mắt mình”

Lúc này, cơ bụng rắn chắc của tôi bị ăn một quyền, là lần đầu tiên anh đánh tôi trong “thời kì hòa bình”, nhưng lại có chút không lưu tình. Tôi ôm bụng, có chút ủy khuất nhìn anh: “Em nói gì sai sao?”

– “Hiện tại anh tuyên bố — Đỗ Chấn Hàm, quyền tự chủ của em đã bị tước đoạt”

– “Nhân quyền ở đâu? Nơi này không phải nước Mĩ sao?”

Anh cười đánh về phía tôi, dùng sức vật tôi ra đất, cố định hai cổ tay tôi trên sàn nhà, khẩu khí hung tợn: “Anh sẽ nói cho em biết nhân quyền ở đâu!”

Nói xong môi cuồn cuộn quét qua mắt mũi tôi, cuối cùng dừng lại ở môi tôi mà hút thật mạnh, bàn tay trên cổ tay tôi chậm rãi chạy xuống nách, ngực, bụng, sau đó từng chút từng chút cởi bỏ y phục tôi. Tôi ôm lấy đầu anh, hôn lên cằm, hầu kết, xương quai xanh, có thể mạnh mẽ săn chắc, tứ chi thon dài hữu lực, làn da phơi nắng lâu ngày đã ngả màu mật ong đều ả ả lộ ra hương vị mê hoặc.

Anh thoát y trước mặt tôi, trần trụi không hề giữ lại điều gì. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve toàn thân tôi, một tắc lại một tắc, mỗi khi anh rung động, sẽ có một loại khát cầu tham lam, bàn tay vói vào giữa hai chân tôi mang theo kĩ xảo cực độ, làm tôi không thể bình tĩnh được nữa.

– “A...”. Một tiếng rên rỉ tràn ra, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh tình cảm mãnh liệt, dục niệm cũng bắt đầu bùng cháy, hơi thở giao hòa nhau, một lần lại một lần đánh trúng yếu điểm đối phương.

Một loại ma sát đầy khoái cảm bắt đầu nhen nhóm tình triền. Tôi biết anh cần gì, cũng như anh hiểu rõ tôi. Tay tôi chậm rãi dọc theo lưng anh đi xuống, anh run rẩy một chút, tôi hiện tại phi thường muốn có anh! Lung tung thoát hạ quần áo, đầu lưỡi dọc cơ bụng trần trọc xuống, Quân Sâm nhẹ nhàng gọi tên tôi, âm thanh đơn giản tốt cùng nhưng lại có một loại cảm động không tên. Khi thứ nóng hổi kia tiến vào khoang miệng tôi, anh ngẩng đầu thở dốc, mạnh mẽ ngồi dậy, ôm tôi kéo lên giường.

– “Chấn Hàm... anh sợ không được, a—”. Không để ý những cự tuyệt nho nhỏ của anh, đặt anh ở mép giường, tôi lại cúi người khiêu khích, thẳng đến khi anh buông tha mọi phòng tuyến.

Tiếp theo tôi làm chuyện ngay đến mình cũng cảm thấy giật mình, đầu lưỡi trượt từ cổ xuống dưới. Thân thể Quân Sâm căng cứng, hẹp hòi nhất quyết không cho tôi xâm nhập, lại gặp một trận thể công cuồng nhiệt của tôi, anh không tự chủ gào nhẹ, tận lực thả lỏng thân thể.

– “Chấn Hàm! Tiến vào, tiến vào —”. Quân Sâm rốt cuộc chịu không được những tra tấn của tôi, mắt thấy đã dồn đối phương đến cực hạn, tôi dùng tất cả mọi kinh nghiệm trước kia lấy lòng anh, thân thể bị tôi sáp nhập, nhất mất những tình cảm mãnh liệt làm tôi tê dại, anh ôm chặt lấy vai tôi.

Bị tình dục say mê của anh dụ dỗ, tôi một lần lại một lần dùng sức tiến nhập, không ngừng gắn kết trong những nụ hôn sâu, mồ hôi nóng rẫy bữa bãi tủa ra, tiếng rên rỉ dâm mĩ. Kích thích như tan ra, tư tưởng bị tình yêu mãnh liệt bao phủ vui thích đến phóng túng.

– “A Sâm!”. Kích thích mãnh liệt gây lên bao thâm tình, thoát ra từ lồng ngực. Tôi đã như không có biện pháp rời khỏi anh, thể xác và tinh thần tôi khát vọng anh, tôi chôn trong thân thể anh, sâu như vậy, hết

như cách anh từng giữ lấy tôi. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu nhiệt dịch được phóng thích, thẳng đến khi cả người vô lực, mới lưu luyến buông tha nhau.

Tôi ngã vào người anh, bàn tay khẽ vuốt trán anh, anh ngẩng đầu, khó khăn mà hôn từng ngón tay tôi, tôi nhắm mắt lại, cảm thụ hơi ấm từ anh.

– “Chấn Hàm....”. Giọng nói anh ám ách, vừa như thở dài, vừa như cười khẽ, “không ngờ em lại mạnh như vậy”

Tôi mở mắt, nhìn anh: “Em trước kia không mạnh sao?”

– “Xem ra sáng mai anh không thể tham gia lớp học nhiếp ảnh đúng giờ”

– “Sao anh lại có buổi học nhiếp ảnh?”

– “Giáo sư cho phép anh thỉnh giảng, anh có học hai môn nghệ thuật tự chọn”

Tôi vò đầu anh: “Sorry, sau này nếu hôm sau có chính sự, tốt nhất anh không nên quyến rũ em”

– “Bây giờ chỉ cần nhìn thấy em anh sẽ không khống chế được, làm sao bây giờ?”

– “Anh là dã thú à?”. Tôi cười.

– “Nếu anh là dã thú, thì em cũng vậy”. Anh xoay người nằm đè lên tôi, khoe miệng gương lên đặc biệt tà ác, “có muốn đến lần nữa hay không?”

– “Anh chắc chắn?”

– “Anh đương nhiên chắc chắn, bởi vì —” cắn xuống bả vai tôi, tôi hô nhỏ một tiếng, anh lập tức gương mặt, “anh ăn em”.

– “Đừng xằng bậy, không phải mai anh còn phải lên lớp sao?”

– “Không đi, kiểu nào anh cũng không đi....”. Nói xong, thân thể liền chậm rãi di động, tôi biết hôm nay tôi xong đời rồi.

Không biết có phải tình cảm mãnh liệt bây giờ là để bù đắp những thiếu thốn trước kia không, tóm lại, tôi hoàn toàn bị Quân Sâm mê hoặc, lại bắt đầu có điểm hưởng thụ. Buông tha mọi cố kị qua vãng, làm quá trình diễn cuồng thật hợp ý, nhưng thật sự tình triều đã động, nên sau khi quay về thực tại, tôi vẫn cảm thấy bản thân và Quân Sâm đã tiến một bước dài, giao triền là hình thức biểu đạt tự nhiên nhất. Kì thật tôi vẫn còn chút lo ngại trong đáy lòng, sợ không thoát được khỏi những say mê kia, những nghi hoặc cùng bất an cũng lắng đọng lại, nhưng song phương đều tự tìm thấy một lí do, để đối mặt với những bất ngờ sau này.

Sự thật chứng minh, mọi việc bại lộ nhanh hơn tôi dự tính. Sáng hôm sau, Đường Na vào phòng tôi.

– “Chấn Hàm, tối qua Kevin bắt gặp anh đi ăn tối với Y Sâm ở nhà hàng Trung Hoa”. Đây là phương thức tra hỏi truyền thống, có thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện.

– “Đúng, thức ăn ở đó không tồi”. Tôi bày ra biểu tình bình thường, “Đường Na, chị dùng từ “bắt gặp” là sao? Nghe như tôi không nên làm vậy?”

Nàng cũng không để ý đến lời hà khắc vừa rồi, hỏi lại: “Chấn Hàm, nghỉ trưa có thời gian không? Có chuyện cần nói với cậu”

– “Đường Na, có một vài việc, tôi không muốn người khác can thiệp vào”

Nàng vỗ nhẹ tập hồ sơ trên bàn: “Giữa trưa tôi đợi cậu ở quán cà phê đối diện công ty”

Ở Mĩ Quốc, người duy nhất tôi có thể tìm lời khuyên là Đường Na, nàng hiểu tôi, biết tôi cần giải tỏa những áp lực, trước giờ nàng đều như vậy, nên Đường Na thành quân sư của tôi lúc nào không hay. Chính là chuyện với Quân Sâm tôi lại giấu diếm mọi người, chính là nàng, có đủ dấu hiệu để phỏng đoán.

Kì thật, tôi đã có dự cảm về chuyện sẽ bị phát hiện, cũng không thể vĩnh viễn ở một nơi bí mật nào đó mà yêu đương Quân Sâm, dù sao, cuộc sống của mỗi người trong thế giới này đều trong suốt trong mắt kẻ khác.

Những cảm giác riêng tư cũng có lúc không che giấu được, rình rập lẫn thấu hiểu nhau, hiện tại tôi chỉ hi vọng có thể có được một lời ủng hộ, ai có thể thoát tục? Ai có thể kiên cường đến cùng? Chung quy, chúng ta ai cũng sợ bị cô lập.

25. Q.2 - Chương 25

Chỉ là một tách cà phê mà cũng quên thêm đường, tôi bưng tách chậm rãi nhấm một ngụm, cũng không phát hiện bản thân đang nhíu mi. Đường Na ngồi đối diện tôi, nhẹ giọng cười: – “Xem tôi có bao nhiêu thơ ngây, cứ nhiên lại đi lo chuyện thiên hạ. Nhưng cũng đừng chê cười, tôi chỉ là ... có chút lo lắng cho cậu”. Tôi thả lỏng một chút, gạt bỏ bằng khoán trong nòng: “Tôi cũng không phải cố ý lảng tránh mọi chuyện, nhưng đôi khi thời cơ chưa đến, hoặc cũng có thể không muốn ảnh hưởng đến người khác.”

Về mặt nòng thực điềm tĩnh: “Có thể vì tôi làm chị, nên cũng hiểu được đôi chút, nhưng nếu cậu muốn nói gì với tôi, bất kì điều gì cũng được, chỉ cần có thể giúp được cậu, tôi đều muốn chia sẻ một ít”.

– “Thực sự rõ ràng như vậy?”. Tôi đem cánh tay phải đang gác lên tay vịn chuyển lên trán.

– “Ân?”

– “Xem ra tôi hành sự có rất nhiều sơ hở?”

– “Cậu có biết cậu đã làm rất tốt không?”

– “A”. Chỉ mong nòng nói đúng.

– “Lúc Y Sâm đến công ty làm việc, tôi đã nghĩ cậu ta có lí do của riêng mình, thì ra mọi chuyện đều bắt nguồn từ tình cảm cá nhân”. Đường Na ôn hòa nhìn tôi, “mà đối phương lại là Chấn Hàm cậu, phải không?”

Vì Đường Na trời sinh thông minh dễ dàng nhìn rõ mọi việc, tôi lại thả lỏng toàn thân, không nghĩ sẽ giấu diếm nòng thêm bất kì điều gì. Ít nhất ngay phút giây này, tôi hào phóng thừa nhận: “Đúng!”.

Nàng hít sâu: “Hai người đã phát triển đến ... quan hệ thân mật?”

– “Nếu tôi phủ nhận, có phải hay không sẽ làm mọi người thất vọng?”

– “Không không, Chấn Hàm, cậu không nhất thiết phải nói những lời trái lương tâm, cũng có quyền giữ im lặng. Cậu cũng có thể xem tôi và mọi người là không khí”. Đường Na dù sao cũng là Đường Na, vĩnh viễn không bất ngờ. Vốn nghĩ nòng sẽ chất vấn tôi, nhưng thực tế, nòng lại đang an ủi tôi. Đôi mắt tinh tường khách quan kia cũng không phải vì đối tượng thay đổi mà nhìn nhận lệch lạc vấn đề, nhưng thực sự, dù đứng trên lập trường tri kỉ, Đường Na vẫn làm chúng tôi cảm thấy lo lắng.

Tôi cảm thán: “Chuyện thế này, cũng chỉ có mình chị có thể bình tĩnh”.

Nàng cười: “Với San Francisco, việc này cũng không hiếm, nhưng nếu nói hai người các cậu có quan hệ yêu đương, cũng không phải không kinh hãi thế tục. Chấn Hàm, vừa rồi qua thực cậu làm tôi thất kinh, chỉ là biểu tình của tôi không quá bất thường mà thôi”.

– “Cảm ơn, tôi hiểu ý chị”. Tôi nhấm hết phần cà phê trong tách, hết như hạ quyết tâm, “chúng tôi sẽ xử lí khéo léo mọi chuyện”. Ai cũng sợ hãi cảm giác tranh luận rồi đối chất, không ai có thể thủy chung thân thiện với tất cả mọi chuyện, đều là người phạm thì đều có nhược điểm.

– “Ân, hiện tại hai người bên nhau, lực ảnh hưởng cũng không phải bình thường”. Hai tay nàng nâng tách trà, vô thức nắm chặt chúng, “cậu cũng biết dư luận nguy hiểm như thế nào, nếu xuất hiện những chỉ trích, các cậu nhất định phải bình tĩnh”

– “Việc chúng tôi làm không được dư luận ủng hộ đã là chuyện rất lâu trước kia”.

– “Lúc ở châu Âu, tôi cũng cảm thấy hai người khác thường nhưng thế nào lại phát triển đến mức này? Thật sự không thể tin cậu và Y Sâm yêu nhau, cậu có biết nghe tin này tôi xúc động đến thế nào không?”. Đường Na nói đến đoạn xúc động rồi thong thả uống trà.

– Tôi nghiêng người, kiên định hạ giọng: “Đường Na, tôi xem như đã rơi vào bể tình đi, nên vấn đề chỉ là nhìn nhận điều bản thân cần”.

– ” Chấn Hàm, đây là lần đầu tiên cậu trực tiếp đề cập vấn đề như vậy – quả thực là người rất coi trọng cảm xúc bản thân, xem ra Y Sâm đã làm cậu thay đổi”. Đường Na cảm khái rồi nhợt nhạt cười, buông tách trà xuống, “điều này có thể trở thành mối tình ồn ào nhất báo chí năm nay”.

– “Chỉ mong mọi việc không cần ồn ào như vậy”. Nói thực ra, tôi chưa bao giờ quá bi quan, ít nhất vẫn tin tưởng khả năng đối mặt với tương lai của bản thân. Với những chuyện chưa có biện pháp giải quyết trước mắt, tôi tuyệt đối không thể buông thả bản thân.

– “Tôi vốn nên ngưỡng mộ: a, thật là một cặp đôi hoàn mỹ. Cậu có biết, San Francisco rất cởi mở với quan hệ đồng tính, nhưng với thân phận đặc biệt của hai người, mọi chuyện sẽ không bao giờ dễ dàng.”

Tôi chỉ có thể nhìn thẳng sự thực: “đúng, cho nên chúng tôi không muốn sơ xuất”.

– “Hôm nay tôi đi tìm cậu thực ra còn có chuyện khác”. Đường Na do dự một chút, vẫn là nói ra, “Mạc Hoa tựa hồ muốn chuyển công tác, tôi nghĩ cậu hẳn nên nói chuyện với cô ấy”. Đến giờ, Đường Na là người rõ ràng nhất quan hệ của tôi và Mạc Hoa trước kia, nên việc nàng lo lắng cũng không dư thừa.

Mỗi ngày đều có chuyện không như ý, chính là mỗi chuyện không giống nhau lại đánh sâu vào tâm khảm mỗi người, vô luận bản thân có tiếp nhận hay không, cũng phải nghênh đón, trừ việc đó ra chúng ta không thể làm gì khác.

Về đến nhà, tôi đem cuộc trò chuyện với Đường Na kể cho Quân Sâm, nghe xong anh chỉ là đến sau lưng ôm lấy tôi, dùng môi vuốt ve vai tôi, khẽ cắn sợi dây chuyền trên cổ tôi, sau đó nhẹ thở dài: “Chấn Hàm...”. Hơi thở kia tất nhiên là thoải mái cùng an ủi, vì thế lòng tôi chậm rãi ngập tràn cảm xúc không lời, cổ nghẹn lại, kịch liệt quấy nhiễu mọi bình tĩnh của tôi.

Sau nụ hôn dài, anh đẩy tôi ra, trên mặt mang theo ý cười: “Muốn biết gần đây anh đang làm gì không?”

– “Àn?”. Tôi có chút khó hiểu, không biết anh muốn nói gì.

Anh lôi từ tủ quần áo một tập sách ảnh đẹp mắt đưa tôi, bày ra vẻ mặt trẻ con đắc thắng: “Hôm nay vừa gửi đến”.

Tôi giở trang bìa trắng nặng trĩu lên, không ngờ Quân Sâm sáng nào cũng rời nhà thật sớm, nguyên lai để chụp sách ảnh, thậm chí còn có bối cảnh mặt trời mọc hoa lệ trong khuôn hình. Tôi có chút kinh diễm, anh lúc nào cũng làm tôi bất ngờ. Tôi cố ý khoa trương reo lên: “Đây là anh sao? Anh chắc chắn?”.

– “Uy, em có ý gì? Đương nhiên là anh”. Anh đã muốn cười ra tiếng.

– “Em là nói, em không nghĩ người trong ảnh là anh”.

– “Uy, em có ý tứ gì?!”

Không để ý những lời uy hiếp của anh, tôi vẫn ngồi bên mép giường, tiếp tục lật từng trang ảnh không ngừng bình phẩm: “Đây là biểu cảm gì a? Cười âm hiểm như vậy?”.

– “Em không biết sao? Anh vốn là phần tử nguy hiểm”. Nói xong câu này, anh lao lại giường, đem tôi áp dưới thân, hôn cắn lung tung trên ngực tôi.

– “Vậy em nên đề phòng dã thú xuất hiện”. Tôi lập tức vỗ đến.

– “Chấn Hàm”. Tôi phản công thất bại, vì Quân Sâm gắt gao giữ lấy tôi không cho động đậy, “em mê hoặc anh”.

– “Anh nói gốc cái gì!”. Chết tiệt, tôi cư nhiên lại đỏ mặt.

– “Có biết không, em còn làm cho anh mê hoặc bao nhiêu nữa?”. Ánh mắt anh sâu thẳm.

– “Chú ý hình tượng, Quân Sâm”. Tôi vươn tay cầm lấy tập sách ảnh, chặn giữa hai khuôn mặt, “nhìn xem, anh ít nhất cũng nên bảo trì hình tượng này, lúc làm việc anh thực sự là tấm gương mẫu mực”.

Anh gạt tập sách ra, vẻ mặt khiêu khích: “Tuyệt không”. Sau đó chúng tôi lằm vào hồi đại chiến.

Hôm sau, không đợi tôi chủ động, Mạc Hoa đã tìm tới, tôi có dự cảm sắp mất đi nàng.

Mạc Hoa quả nhiên xuất ra một phong thổ, chậm rãi đặt trước mặt tôi: “Cảm ơn anh thời gian qua đã chiếu cố, Chấn Hàm, được làm việc với anh em quả thật rất vui”.

Ngực giống như bị người khác đâm một quyền: “Mạc Hoa, ngoài anh ra, em còn có nguyên nhân nào khác không?”

Nàng im lặng ba giây, nói: “Là từ em”

– “Có một số việc ... em không chu toàn được, cho nên thường hay tự trách mình”.

Tôi cảm thấy phi thường khổ sở, rất khổ sở, “em sẽ rời San Francisco sao?”.

– “Đúng vậy, ở nơi khác có công việc đang đợi em”. Biểu tình nàng vẫn ôn hòa như trước, “Chấn Hàm, đây là quyết định của em, anh không cần tự trách”.

– “Quyết định của em rất đường đột”.

– “Không, em đã suy nghĩ rất kĩ. Anh có biết em rất yêu công ty, yêu từng đồng nghiệp, nơi này có không khí làm việc không nơi nào có được, điều này làm em rất hạnh phúc”. Nàng nhìn tôi thật sâu, “Mà anh, vĩnh viễn là điều vướng bận lớn nhất của em, Chấn Hàm, em thủy chung vẫn tin rằng, chúng ta từng yêu nhau”.

– “Mạc Hoa...”.

– “Đôi khi em tự hỏi, chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Vấn đề là gì? Nhưng em biết có tìm một đáp án cũng không có nghĩa gì. Mọi người đều biết em yêu anh, với hai người có quá khứ không giống nhau như chúng ta đôi khi lại là chuyện không dễ dàng gì. Chấn Hàm, anh có biết, em căn bản không muốn nhìn thấy anh khó xử”. Nàng thân thiết đến gần, sờ soạng tóc tôi, “Chấn Hàm, không thể phủ nhận anh là nam nhân quyền rũ, hình thức tài năng đều đứng đầu, nhưng anh lại là người làm cho nữ nhân rơi vào mê trận, không thể nào chạm đến suy nghĩ thật sự trong anh. Em có chút hoang mang, nhưng lại một mực huyền hoặc mình, vì anh thường gieo hi vọng trong em. Đến giờ, mọi biểu hiện cũng đã quá trễ để cứu vãn rồi”. Nếu không phải tôi rất hiểu Mạc Hoa, tôi sẽ nghĩ đây là những lời châm chọc, nhưng hiện tại tôi lại trầm mặc lắng nghe, bởi tôi cảm giác mình không có tư cách tranh luận.

Trước đây và cả bây giờ, tôi chưa bao giờ nghĩ mình và Mạc Hoa sẽ đoạn tuyệt, vì đoạn tình cảm kia với nàng, tôi vẫn hiểu rõ đó là gì. Đây là mặt ích kỷ của nam nhân, cũng biểu hiện nàng quan trọng như thế nào trong tôi. Nếu không có tình yêu, nếu không phải tình bằng hữu, tôi nghĩ ít nhất cả hai vẫn còn tình cảm khác. Chính là lúc này, tôi thừa nhận mình sai, có lẽ trước kia tôi chưa lắng nghe Mạc Hoa kĩ càng, tôi vốn nghĩ nàng đủ kiên cường, bản lĩnh, lòng vị tha để bình tĩnh đối mặt với mọi biến cố, ứng dụng ứng phó với tương lai. Nhưng kết quả — thì ra tôi đã đánh giá quá cao bản thân.

Với việc Mạc Hoa nghỉ việc, đồng nghiệp đều bình thản đón nhận, nguyên nhân rất đơn giản: mọi người đều nghĩ chúng tôi là tình nhân, tình nhân làm việc chung công ty có chút bất tiện. Thật sự rất bội phục trí tưởng tượng của mọi người. Kì thật ngoài Đường Na, chỉ có James đại khái cũng hiểu chút ít quan hệ của chúng tôi, ít nhất hiện tại đã không nghĩ chúng tôi yêu nhau.

Vài ngày liên tục, tôi đều giúp Mạc Hoa đóng gói, chu toàn việc vận chuyển. Tận tâm như lần tôi tiếp đón nàng đến San Francisco. Tháng 9, tôi kiên trì lái xe tiễn nàng ra sân bay, ở sảnh, nàng ôm tôi, hơn nữa khi quay đi còn rơi nước mắt, nàng cố lực không cho tôi phát hiện, nên vẫn không quay đầu lại. Đây không phải những bộ phim truyền hình ủy mị, tôi biết bản thân đã thương tổn nàng, hơn nữa còn không thể bù đắp.

Úc chế cùng bị thương, tôi lái xe vòng quanh nội thành, tay lái hết như không khống chế được. Tôi biết sáng nay Quân Sâm đã đến công viên quốc gia chụp quảng cáo, đây là công việc cuối cùng của anh trong tháng này. Đối tác cũng đã gửi đến một lá thư thông báo cùng một loạt concept. Tổ nhân viên phụ trách hình ảnh đều được điều đến từ New York, quả thực đầu tư không ít. Công việc đã tiến hành được 3 ngày, hôm nay là ngày chụp tại công viên Quốc Gia.

Tôi quay đầu xe, không tự chú đi về hướng ngược lại. Hiện tại tôi muốn gặp Quân Sâm, muốn nhìn thấy một Quân Sâm được mọi người vây kín, phải đợi đến khi mọi người lui ra hết, tôi mới có thể đến gần anh. Thực sự, tôi có chút chán ghét cảnh trốn tránh như vậy, cảm giác hết như một tình cảm bị cấm đoán.

Rẽ vào cao tốc, tôi gọi cho Quân Sâm, muốn biết chắc chắn vị trí của anh, kết quả là trợ lý bắt điện thoại. Đầu dây bên kia nói cho tôi biết, Quân Sâm đang bàn bạc cùng đạo diễn, năm phút sau sẽ gọi lại cho tôi. Nhưng hôm nay tôi đột nhiên cố chấp, trực tiếp yêu cầu trợ lý chuyển máy cho anh. Công viên Quốc Gia có hơn nghìn mẫu anh, tôi không muốn tốn công một đoạn đường dài, hơn nữa tôi muốn tự mình xác nhận anh có thời gian tiếp đón tôi.

Đối phương thấy tôi kiên trì, đành phải đưa điện thoại cho Quân Sâm. Anh phồng chùng nhìn thấy người gọi đến, lập tức nhắc máy: “Chấn Hàm, em tìm anh?”.

– “Có tiện không? Em đang trên đường đến”.

Anh bất ngờ, cười khê: “Đương nhiên! Hôm nay muốn trốn việc hay sao? Thật hiếm lạ, em đang ở đâu?”.

– “Nói cho em nơi anh đứng, em có thể tìm được”.

– “Viện nghệ thuật Á Châu, phía đông công viên”.

– “Được, em đã biết”.

– “Lát nữa gặp nhau!”.

Tuy tốn không ít thời gian, bất quá tôi vẫn tìm thấy tổ quay phim đang hồi hã, có thể vì hôm nay không phải cuối tuần, người đến công viên không nhiều. Khu vực này chỉ có một đoàn diễn viên phụ khoảng hơn 10 người đang diễn tập.

Lúc tôi đến, bọn họ đang nghỉ ngơi, mờ mịt lướt qua đám người tìm thân ảnh Quân Sâm, anh đã nhìn thấy tôi trước. Nhân lực anh trước giờ đều rất tốt, mà anh hay đùa mình có giác quan thứ 6 dành riêng cho Đỗ Chấn Hàm tôi. Hoàn toàn là phản xạ vô điều kiện, anh chậm rãi hướng về phía tôi. Vài nhân viên đã chú ý đến việc nam chính rời khỏi đoàn người.

– “Chào!”. Anh khoái trá chào. Tôi lúc này mới nhìn anh rõ ràng: một thân cao ngất trong trang phục lam hươu nhàn, choàng một chiếc khăn trên cổ lại thâm vào phần nhô nhả. Đôi giày và quần cùng gam màu sẫm, có chút nhàn tản. Mái tóc đen hơi dài có chút rối loạn, làm nên một vẻ ngoài tuấn mĩ đến quyến rũ đặc biệt. Đập vào mắt lại là khí chất phương Đông thần bí, mười phần công tử tiêu sai, lại có khí thế bức người. Tôi biết vì quảng cáo này, anh phi thường tập trung vào công việc.

Cảm giác có chút nóng, tôi xắn tay áo, tâm tình cũng không tồi tệ như vừa rồi, tôi hít thở mùi vị của nắng: “Không làm phiền anh chứ?”.

– “Nếu sau này em còn nói vậy—“, anh đến gần hơn, ngữ khí trầm khàn, “tối đến anh sẽ tìm em đàm luận”.

Khóe miệng tôi gọi lên độ cung thích đáng: “A, vậy bây giờ em nên chú ý tìm từ thích hợp.”

– “Đến đây đi, có hồng trà Anh quốc chiêu đãi em”. Tay anh cứ nhiên choàng qua vai tôi, kéo tôi vào trường quay. Thân phận “bạn tốt của Hoắc Y Sâm” rất nhanh được mọi người đón nhận, tôi tự nhiên cũng không muốn mọi người nghi ngờ.

– “Nàng đi rồi?”. Quân Sâm đột nhiên hỏi tôi như vậy, ánh mắt anh trầm tĩnh như đang trấn an tôi. Anh biết tâm sự thế nào, nhưng cảm giác tiếp xúc thế này, anh không quen, tôi cũng không quen.

– “Àn, nàng vẫn thường ... gây bất ngờ cho người khác”.

– “Nàng sẽ không sao”.

– “Em biết”.

Nữ trợ lý lúc này đến chào hỏi tôi, tôi cảm ơn tách trà của nàng. Lúc này, cảm giác sau lưng có ánh mắt nóng rực hướng đến, tôi chột chút mẫn cảm quay đầu. Nhìn thấy một nam nhân trung niên cách đó không sao, hần thê nhưng lại gật đầu chào tôi, sau đó hướng phía chúng tôi đi đến. Tôi cảm thấy có chút kì quái, nhưng vẫn chỉnh sửa tư thế, trên mặt vẫn duy trì biểu tình bình tĩnh.

Quân Sâm lúc này cũng quay đầu nhìn sang, anh lập tức cười, vỗ vỗ thắt lưng tôi: “Giới thiệu với em đây là đạo diễn của buổi ghi hình hôm nay—Peter”. Người nọ đến trước mặt chúng tôi, hân vươn tay tự giới thiệu, “Peter, tổng đạo diễn buổi ghi hình”.

Mái tóc vàng cùng lời chào đạo đầu làm tôi trầm tĩnh lại: “Đỗ Chấn Hàm, hân hạnh làm quen”.

– “Tôi cũng vậy”. Sau đó nhìn về người bên cạnh tôi, “Y Sâm, tôi có thể yêu cầu bằng hữu của anh một việc được không?”.

26. Q.2 - Chương 26

– “Ách?”— Quân Sâm tựa hồ lập tức hiểu vấn đề, vẻ mặt rất muốn cười, “Peter cậu sẽ không phải ...—“— liếc nhìn tôi một cái, sau đó vờ ho khan, “hay là cậu tự hỏi đi, tôi nghĩ, cậu sẽ bị cự tuyệt”. Nói xong, cười cười tránh đi, để tôi đối mặt với vị đạo diễn. Lúc ấy tôi mơ hồ cảm thấy bị áp bách, rõ ràng biết chuyện tiếp theo không nên đồng ý, nhưng lại không thoát khỏi cảm dỗ của ánh mắt nồng hậu này.

Sau đó Peter dùng vài phút thuyết minh với tôi chủ đề quảng cáo hôm nay đánh mạnh vào thị giác, ánh sáng đã được bày bố theo đúng kế hoạch, bây giờ chỉ còn quay theo đúng yêu cầu của đối tác. Peter cho tôi cảm giác, cậu ta hoàn toàn là một vị đạo diễn có tâm và có tầm. Cậu ta hiểu được thẩm mỹ của đại chúng, nhưng vì tính tình mang theo chút thần kinh đặc trưng của người làm nghệ thuật, nên cách biểu đạt ý tưởng cũng không giống người thường. Câu cửa miệng của cậu ta lúc nào cũng là “anh biết không...”.

– “Chấn Hàm, anh biết không, việc này quả thực có chút mạo muội, nhưng khi vừa thấy anh xuất hiện, đứng cạnh Quân Sâm — nháy mắt tôi đã bị hấp dẫn”. Sau đó bước đến 1 bước, rồi lại quay về như thể mô phỏng tình cảnh vừa rồi. Biểu tình cậu ta phi thường sinh động, tôi nhìn không được liền cười thành tiếng, cậu ta khoa trương bắt lấy tay tôi, “hai người các anh thoát nhìn ... hòa hợp như vậy, hết như hai đầu cực. Tin tôi đi, tôi đã kịp nắm bắt được mấu chốt, cảm giác này rất hiếm gặp. Nét Á Đông huyền bí, anh biết không, quảng cáo của chúng ta đánh vào thị trường châu Á, cần phải có nội lực, người mẫu cũng phải có khí chất Á Đông. Anh biết không, tôi tìm được rồi. Anh, Đỗ Chấn Hàm, chúng tôi cần anh!”.

Tôi không phải hoàn toàn đồng ý, nhưng vẫn bị thu hút bởi nhiệt huyết của cậu ta, không khỏi mở miệng: “Cậu cần tôi làm gì? Tôi có thể—?”.

Không đợi tôi nói hết câu, Peter liền ngắt lời: “Đỗ Chấn Hàm, có thể nói cho tôi biết, anh làm nghề gì không?”

– “Doanh nhân”. Tôi quả thật cũng hết thuốc chữa mới trả lời cậu ta.

– “Úc, tôi thích đáp án này. Đây là nghề nghiệp tôi luôn muốn hướng đến, thêm vào đó, anh tuyệt đối hợp với vai diễn này”.

– “Vai diễn?”. Tôi bắt đầu lộ ra biểu tình hoang mang, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm Quân Sâm, anh đang đứng cách tôi hơn 20m, hơn nữa cũng không thể giúp tôi ra quyết định chính xác, nên tôi chỉ quay về nhìn thẳng đạo diễn, “tôi chỉ là doanh nhân”.

– “Nghề nghiệp này chắc chắn sẽ là một diễn viên tốt”. Cậu ta không chút khách khí chộp lấy bả vai tôi, “Đỗ Chấn Hàm, làm ơn giúp tôi đi”.

– “Cậu muốn tôi làm gì?”. Tôi nghĩ, hôm nay tôi nhất định uống phải thuốc lú.

– “Quá tuyệt!”. Cậu ta hưng phấn vỗ tay, “Tôi không mang theo kịch bản bên người, anh biết không, chúng ta quay quảng cáo về một cuộc cách mạng, một khuynh hướng tự do trong cuộc sống, xen lẫn những ý niệm mơ hồ mới lạ, mà chủ đề cần thể hiện chỉ có một điều duy nhất: vượt biên, bờ bên kia anh hướng đến là một vùng đất tự do. Nghe qua rất hấp dẫn phải không? Phép ẩn dụ là bóng đêm, súng đạn, lao tù. Chúng ta phải vượt biên, đánh kẻ ngáng đường, sau đó gọi bọn họ theo chúng ta cùng hưởng thụ cuộc sống”.

Lời cậu ta nói thật kì lạ, kẻ khác không hiểu được, tôi quả thật cũng không hiểu gì: “Cậu hết như một nhà thơ”.

– “Nhà thơ? Không không, anh biết không, nhà thơ ai cũng ra vẻ đạo mạo, tôi chỉ là người nghệ sĩ, đem nhan sắc và nhiều thứ khác đi thể nghiệm những điều không đâu”.

– “Vậy tôi cũng nên sắm một vai diễn trong thế giới này”.

– “Đúng, không cần thoại, chỉ cần một vài động tác đơn giản”.

– “Cậu đang nói đến ngôn ngữ hình thể? Có lẽ, kể cả ánh mắt?”. Tôi luôn là một diễn viên tốt, tôi tin như vậy.

Cậu ta lập tức gật đầu: “Anh biết không, nếu không đủ thông minh, anh chắc chắn không bao giờ trở thành doanh nhân thành đạt như bây giờ”.

– “Cám ơn”. Tôi thực cảm thấy người này, có lẽ từng học qua thuật đọc tâm.

Không ngờ, sự xuất hiện của tôi làm cho kẻ có quyền sinh sát cao nhất nơi này điên cuồng nảy ra ý định — cho tôi nhập vai, đương nhiên, tôi đồng ý đóng vai người qua đường lặng lẽ trong cảnh quay này. Với quyết định này của tôi, Quân Sâm cũng không bất ngờ gì, nhưng cuối cùng vẫn đến cạnh tôi hỏi nhỏ: “Em chắc chắn?”.

– “Trừ khi anh muốn em không tham gia”.

– “Anh cầu còn không được”. Anh cư nhiên trước mặt mọi người ôm lấy tôi, môi cơ hồ chạm vào mặt tôi, cố ý buồn nôn nói, “thân ái, em sẽ phải thưởng àn quảng cáo này của anh. Hiện tại anh thấy hưng phấn toàn thân”.

Tuy biết người khác nghe cũng khó hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi vẫn khẩn trương một phen, ra vẻ không có việc gì từng bước lùi về sau, bất đắc dĩ lắc đầu: “Em nhất định sẽ bị đồng nghiệp cười nhạo đến nguyên tuần”. Quân Sâm cười thành tiếng, nhân viên trang điểm bắt đầu gọi anh đến chỉnh trang.

Mà tôi, trước yêu cầu thay đổi y phục, lại tiếp tục nói: “Tôi là người thường, hoàn toàn không biết diễn xuất trước ống kính”. Ăn phải vài lần NG (Not good) *ai hay xem reality show của Hàn sẽ hiểu XD* cũng không phải lỗi của tôi.

May mắn Peter không phải là đạo diễn đặt nặng quy trình, nên sẽ diễn giải tình tiết cho diễn viên: “Anh biết không, anh không cần diễn, anh chỉ là chính anh. Anh biết không, chính là biểu tính tối tự nhiên như vậy. Anh sẽ đứng ở ven đường, lưng tựa vào cửa xe, là chiếc xe Ferrari đỏ rực kia, mặc kệ có thích hay không, anh đều phải ngoan ngoãn đứng nơi đó đợi bạn gái từ quán cà phê đi ra. Sau đó, một mỹ nhân sẽ đi qua, anh giương mắt nhìn nàng hai giây, sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục đợi người. Sau đó lại một người trẻ tuổi bước qua trước mắt anh, anh giương mắt nhìn cậu ta 3 giây, lại thu hồi ánh mắt. Cuối cùng là Quân Sâm đi ngang qua anh, anh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh ta 5 giây. Khi máy quay ngừng, nhiệm vụ của anh cũng hoàn thành. Anh biết không, việc này rất đơn giản, không phải sao? Anh trước sau vẫn là nhân vật không lời thoại, máy quay cũng không đặc tả anh, đương nhiên, 5 giây cuối cùng mới zoom vào khuôn mặt anh”.

Trợ lý đạo diễn Tony có chút do dự, sau đó vẫn bày tỏ quan điểm cá nhân: “Peter, tôi cảm thấy việc này có phải quá táo bạo không?”.

– “Táo bạo? Tôi không nghĩ vậy, chẳng lẽ một nam nhân không thể thưởng thức một nam nhân? Huống chi chúng ta đang ở San Francisco. Cậu biết không, thành phố này là nơi không có luật lệ nào. Thực tế vừa rồi Đỗ Chấn Hàm thu hút tôi, tựa như cách Y Sâm thu hút độc giả, việc bị một người đẹp hấp dẫn cũng không có gì phải che giấu, việc này cũng phù hợp với chủ đề của chúng ta. Tony, chúng ta làm người kasc muốn vượt qua ranh giới, theo đuổi khát vọng bản thân, đây tuyệt đối là một ý tưởng rất tốt — dù cái giá phải trả sẽ rất cao, nhưng mọi người vẫn vui vẻ đánh đổi”. Cậu ta đoạt loa phóng thanh từ tay trợ lý, hào sảng nói, “Mọi người, chuẩn bị sẵn sàng, xem xem cả vật của diễn viên có lệch hay không. Bây giờ, chào mừng Đỗ Chấn Hàm gia nhập ekip”. Cuối cùng lại dẫn tới một tràng pháo tay của nhân viên, Quân Sâm đang bị áp trên ghế chỉnh trang, không quay lại nhìn tôi, cong nâng tay giơ biểu tượng Victory với tôi, tôi biết anh hẳn đang cười đến nội thương.

Việc này hết như đánh vỡ mọi thể cân bằng tôi cố gắng gìn giữ bao lâu nay, tôi và Quân Sâm chưa bao giờ lộ liễu như vậy trước mặt mọi người. Hơn nữa, cảnh quay còn rất nhiều động tác ám chỉ, nói không bắn khoăn

là nói dối. Tôi không thể tưởng tượng khi đoạn quảng cáo lên sóng, sẽ tạo nên ảnh hưởng gì với chúng tôi. Những người quen tôi có lẽ sẽ nói: Cáp, Đỗ Chấn Hàm người này thực sự may mắn, cứ nhiên trở thành diễn viên khách mời. Nhưng kèm theo đó sẽ là nhiều suy đoán và ngạc nhiên, việc Hoắc Quân Sâm cố gắng cho công ty tôi ngày càng bị người khác chú ý, tôi biết tương lai việc mọi người quan tâm đến tôi là điều không thể tránh khỏi. Vậy chi bằng hãy hào phóng hiện thân, cũng may mắn chỉ là diễn một vai qua đường.

Vì thế, tôi nghiêm nhiên trở thành diễn viên của đoạn quảng cáo.

Tôi được yêu cầu đổi tây trang đen, từ đầu đến chân lại được tỉ mỉ sửa sang một phen, không như Quân Sâm bình thường ung dung, tôi chưa bao giờ có thói quen được hầu hạ như vậy.

Lúc này, đi động đồ chuông, tôi xin lỗi nhân viên hóa trang, đứng lên bắt điện thoại.

– “Là Chấn Hàm phải không?”. Giọng nam gọi đến.

– “Phải, xin hỏi ai vậy?”.

– “Ta là Chu Kiến Lâm, lần trước ở HongKong chúng ta có gặp qua một lần”.

Tôi không nghĩ đến bạn chi giao của Hoa Lai Sĩ, một trong những trưởng bối lại tìm đến tôi vào lúc này. Lúc liên hoan ở HongKong, tôi còn nhớ rõ ông đàm đạo với tôi về mỹ thuật tạo hình và con gái cưng của mình.

– “Ta vừa xuống máy bay, hiện đang ở Chicago, vì có một vài việc phiền đến cậu, nên mới gọi ẹ cậu xin số điện thoại”.

– “Chu bá bá đừng khách khí, việc gì giúp được, con nhất định hết sức”.

– “Sự tình là thế này, tôi mang 6 vị họa sĩ trẻ người Hoa đi triển lãm nghệ thuật lưu động tại Mỹ, trạm tiếp theo vừa lúc là San Francisco. Nên hi vọng có thể đi đường vòng, quảng cáo tại địa phương, không biết công ty cậu có thể giúp không?”.

Tôi lập tức nghiêm túc: “Khi nào diễn ra triển lãm?”.

– “Cuối tuần này”.

– “Con cần bàn bạc một chút với công ty, sau đó sẽ tìm địa điểm cho bá bá”.

Chu Kiến Lâm không ngờ tôi rõ ràng như vậy, tất nhiên rất cao hứng: “Thật tốt quá! Chấn Hàm. Nghe nói ở bên này cậu quen không ít nghệ nhân nổi tiếng, có thể mời họ quảng cáo để gia tăng thanh thế không?”.

– “Con sẽ cố hết sức”.

– “Ngày mai Chu Tình sẽ đến đây, chi tiết cụ thể nàng sẽ bàn với cậu. Chấn Hàm, cảm ơn cậu”. Phong độ cha mẹ cũng chưa từng sai sử tôi như vậy, cũng không ép tiểu bối phải hỗ trợ như thế này.

– “Không có gì, chuyện Chu bá bá nhờ con sẽ an bài thỏa đáng”.

Tôi tuyệt đối không muốn tiếp cận Chu gia, họ vốn là giao tình với nhà họ Hoắc, không thân thích gì với tôi. Nhưng bây giờ lại tìm đến tôi nhờ vả, tôi tất nhiên phải tự thân vận động. Tôi có chút chột dạ, chuyện sống cùng Quân Sâm còn chưa giải thích thỏa đáng, cũng tận lực không muốn đả kích cha mẹ. Tôi quả thật còn chưa tìm ra biện pháp hợp lý, đây có thể coi là trở ngại đầu tiên của chúng tôi với cha mẹ.

Sau đó là phân cảnh ngăn ngừa nhưng hao phí nhân lực kia, cả trường quay đều nghiêm túc tiến hành công việc, khi tôi áo mũ chính tề tựa vào xe thể thao đồ tươi kia, nhân viên hậu trường dựng thẳng ngón cái gật đầu, đây đã là cảnh quay cuối cùng của tôi.

Tiếp theo, Quân Sâm đi ngang qua tôi, tôi phải ngẩng đầu thật tự nhiên, dùng ánh mắt nhìn theo anh, nhưng điều tôi không ngờ chính là, máy quay lại đặc tả cảnh tôi và anh bốn mắt tương giao.

Có thể vì sự chuyện nghiệp của anh, tôi trong nháy mắt liền bị ánh mắt anh dẫn dắt, không tự giác nâng thất lưng nhìn anh, biết rõ quanh mình có rất nhiều người, hơn nữa mọi người đều nhìn chúng tôi chăm chăm. Điều này ngược lại càng kích thích nỗi sợ trong đáy lòng tôi, tôi không biết ánh mắt hai người có lộ ra nội dung dư thừa để người ngoài nhận thấy được không. Nhưng tôi khẳng định đây là lần duy nhất

chúng tôi thâm tình nhìn nhau trước mặt nhiều người, quang minh thẳng thắn như thế, trắng trợn nở rộ dưới ánh mắt trời, lại rơi vào khung cảnh phồn hoa yên tĩnh lạ thường, liền đối diện như vậy. Tôi thừa nhận, phút giây ấy tôi hoảng hốt kích động, nhưng cũng có chút vui sướng mờ mịt ...

Khi đạo diễn hô “Cắt”, tôi còn chưa hết thất thần. Thẳng khi Quân Sâm chậm rãi đi về phía tôi, mọi người liên tục vỗ tay, tôi mới nhẹ nhàng thở ra, cũng cảm thấy có chút xấu hổ. Có thể vị biểu tình vô thức vừa rồi rất rõ ràng. Quân Sâm đã đến bên cạnh tôi, khước miệng gương lên.

Tôi mở lời trước: “Nếu muốn bình luận diễn xuất của em, về nhà hằng nói”.

Anh đơn giản hào phóng thuyết minh: “Bộ dáng em vừa rồi thực sự rất có ý tứ, rất câu dẫn người”.

– “Anh ... anh nói bậy gì đó!”.

– “Chấn Hàm, thời điểm quyến rũ nhất của em là những khi vô thức chăm chú như vậy, hết như thần thánh không thể xâm phạm, khiến anh phải thận trọng, sợ chọc tới em”. Vừa nói vừa động tay vò tóc tôi.

– “Đừng nói như thế em là người xa lạ vậy”

– “A, hiện tại em đã tốt hơn trước kia nhiều”.

– “Trước kia? Anh biết em bao lâu rồi?”. Tôi hất bát nước lạnh.

Anh không cho là đúng: “Dù sao những điều anh biết ở em, đều là con người thật của em đi?”

– “Người nào cũng đều là em”.

– “Hôm nay em cũng chịu thừa nhận rồi”.

Chúng tôi cứ như vậy trêu chọc đối phương không quan tâm đến đạo diễn, nhưng Peter hiển nhiên đã không kiềm chế cảm giác hưng phấn mà chạy đến đây: “Tôi yêu ánh mắt hai người! Ôn chúa, chúng ta đã kết thúc công việc trước thời hạn. Tôi cam đoan với các vị, hiệu quả truyền thông chắc chắn sẽ vượt mọi kì vọng”. Đây thật là một lời cam đoan đáng sợ!

Ngày đó tôi thực sự lười biếng không đến công ty. Chiều có khách hàng tìm tôi, tôi cũng mượn cơ giao cho Lị Lị xử lí, xem ra, tôi là bị sâu lười phá hỏng.

Chiều đó, lúc đoàn làm phim thu xếp hành trang, tôi liền cùng Quân Sâm ghé vào bảo tàng Lyon trên phố Châu Á. Hơn 40 quốc gia cùng 6000 ngàn năm lịch sử châu Á đều tụ hội nơi đây. Tôi có thể cảm nhận được tâm huyết của người dựng nên bảo tàng này. Theo “bức tường trần bảo”, chúng tôi dừng lại tại tầng hầm chứa tác phẩm Trung Hoa ít nhất 2h đồng hồ. Hôm nay không phải cuối tuần, người đến bảo tàng thưa thớt, du khách vội vàng tham quan không quan tâm xung quanh, nên Quân Sâm nắm tay tôi đi một đoạn, tôi cũng không cự tuyệt. Đảo lộn một mỗi, chúng tôi không kiêng kị gì mà ngồi xuống sàn hàn huyên linh tinh.

– “Ngày mai Chu Tình sẽ đến tìm chúng ta”.

– “What? Chu Tình?”. Anh cười rộ lên, hay cánh tay duỗi ra, “cô gái này rất náo nhiệt, có phải do trưởng bối phải đến không?”. Quân Sâm thể nhưng lại rất hiểu thân hữu của gia đình mình.

– “Đúng, Chu Kiến Lâm nhờ em hỗ trợ tìm địa điểm triển lãm”.

– “Thế thì phải cút cung tận tụy rồi”. Anh phi thường không vui trở mình, cứ nhiên xem người tôi là ghé dựa.

– “Em đã nói Thang Thuộc liên lạc rồi”.

– “Xem ra làm trợ lí của em cũng không dễ, việc gì cũng phải quản”.

Nên tôi trả lương rất cao, nếu không, ai lại làm việc bán mạng cho sếp. “Ngày mai còn phải tìm thêm, trong một tuần phải xong”.

– “Khi nào triển lãm?”.

– “Cuối tuần”.

- “Cái gì?”. Quân Sâm không tin, “bọn họ muốn nô dịch người sao, cuối tuần sau, cấp”.
- “Xem ra kế hoạch đi công viên quốc gia của chúng ta phải ngâm rất lâu”.
- “Quên đi, chuyện người khác không quan trọng bằng chuyện của mình”. Anh đứng lên, vươn tay kéo tôi, “đi thôi, chúng ta ra ngoài chơi tiếp”.
- “Cứ như vậy, em sẽ không còn tâm trí nào mà làm việc”.

Anh lắc đầu: “Không sao, em vốn không ham chơi”.

Quân Sâm ôm cổ tôi ra khỏi bảo tàng, kết quả ngay tại cổng ra vào lại một cô nàng họa sĩ, tựa hồ đang vẽ phong cảnh. Lúc vừa thấy chúng tôi còn chạy đến giữ Quân Sâm, nhờ chúng tôi làm mẫu. Chúng tôi không để ý hình tượng mà chạy trốn, tất nhiên rất mất phong độ.

Lên xe, tôi lấy hai đôi kính mát Gucci, đem một đôi gọng vuông, màu trà đưa anh: “Có lẽ đôi này hợp với anh”.

Anh trừng mắt nhìn tôi, hệt như tôi làm chuyện kì quái, mở miệng định nói gì, hai giây sau lại khép lại. Nhận lấy mắt kính mới, anh đột nhiên cười rộ lên đắc ý, biểu tình phi thường quý dị. Sau đó, anh lôi từ túi áo đôi mắt kính cũ, quăng ra ghế sau.

- “Anh làm gì chứ!”. Tôi muốn cản nhưng đã không kịp.
- “Từ nay về sau, anh chỉ dùng đồ em tặng”.
- “Điên rồi!”. Tôi cười, khởi động xe, “thực sự là điên rồi”.

27. Q.2 - Chương 27: Chương 27

Tuy nói tôi đã chuẩn bị cho việc Chu Tình ghé thăm, nhưng tuyệt đối không ngờ 8h sáng nàng đã gọi điện đến. Vì đêm trước có chút “kịch liệt”, tôi ngủ thật sâu. Thẳng đến khi mơ hồ nghe chuông điện thoại vang, tôi mới giật giật cánh tay đẩy người bên cạnh.

Anh cũng không tỉnh hơn tôi bao nhiêu, lơ mơ vươn tay sờ học tử, mơ mơ màng màng bắt điện thoại, cố gắng thanh tỉnh: “Là Y Sâm, xin hỏi ai vậy?”

Một giọng nữ do dự vang lên, là tiếng Trung: “Ân? Xin hỏi đây là số của Đỗ Chấn Hàm phải không?”.

Quân Sâm bị câu hỏi của đối phương thức tỉnh hơn một nửa, chậm rãi ngồi dậy, mày hơi nhíu, bắt đầu sửa giọng quốc ngữ: “Cô là....?!”.

- “Chu Tình”. Đối phương tự giới thiệu, nhìn tôi hoang mang mở mắt, anh nhún vai, khẽ thở dài: “Tiểu Tình, tôi là A Sâm”.
- “Ách, A Sâm?”.
- “Chấn Hàm cầm nhầm di động của tôi”. Lí do này cũng không ỉn lăm, “Khoảng 10h cô gọi đến văn phòng công ty sẽ gặp được cậu ấy”. Sau đó anh thành thực đọc số điện thoại cho đối phương, “Ân, hảo gặp cô sau”.

Đợi anh cúp điện thoại, tôi cũng đã ngồi dậy, mắt dù nhập nhèm buồn ngủ nhưng vẫn muốn cười: “Anh nói đối cũng không ăn khớp nữa — tỷ như, biết em cầm nhầm di động, vậy còn bắt điện thoại của em làm gì? Rồi cuối cùng lại tự xưng tên tuổi”. Đương nhiên, anh làm như vậy cũng tốt, nếu đầu ngày, để người khác biết được thanh niên trai tráng mặt trời lên hơn cây sào vẫn chưa rời giường cũng không phải hình tượng tốt đẹp gì.

Quân Sâm lại nằm xuống: “Cô ấy học kĩ thuật tạo hình”.

Tôi cười: “Anh có chắc trước kia nàng không gia nhập câu lạc bộ thám tử không?”.

- “Vì lí do của anh thoát nhìn không chút sơ hở, tốt nhất em nên đến công ty trước 10h, hơn nữa còn chủ động nói với nàng, em cầm nhầm di động của anh, vì chúng ta ở chung phòng”.

– “Thậm chí còn ngủ chung giường?”.

Anh ngạc nhiên nhìn tôi: “Em thế nhưng cũng biết đùa giỡn như vậy, có tiến bộ!”.

Tôi xúc chấn lên, khỏa thân đi vào phòng tắm: “Chu Tình biết chúng ta sống cùng nhau không?”.

– “Anh nghĩ tưởng bối có nói qua với nàng, tìm được anh nghĩa là tìm được em”.

– “Chúng ta thật đoàn kết!”.

Anh giương giọng sau lưng tôi: “Hôm nay em nên hảo hảo biểu hiện, đừng để người khác nghĩ anh ức hiếp em mà đi mách lẻo với cha mẹ”.

– “Anh nói là — Tiểu Tình kia?”. Tôi tựa cửa, cổ tình quay đầu nháy mắt, giấu cợt câu xưng hô thân thiết kia của anh.

– “Chấn Hàm, em phải biết, năm tuổi anh đã bắt đầu chơi với nàng”.

– “Vậy nàng nhất định hiểu anh rõ hơn em nhiều”.

– “Tất nhiên”. Anh hiển lộ vẻ mặt tự mãn, “đến, lại đây, hôn một cái chào buổi sáng nào!”. Tôi không chút do dự sập cửa phòng tắm, để anh cười to bên ngoài.

Hai người bận rộn cũng không thể làm gì thêm, nên tự rời nhà làm việc của mình. Thế giới này vẫn còn công bằng, những thứ phải trả giá cũng không nhiều lắm, nhưng cũng không ai muốn so đo. Chúng tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi, nên không bao giờ lãng phí thời gian suy nghĩ, phân tâm quá nhiều.

Kì thật sự việc sáng nay đáng lẽ có thể tránh được, nhưng hôm qua Quân Sâm đã đổi chuông điện thoại của cả hai thành một, vì thế tôi mới tưởng di động của anh reo. Kì thật càng thân mật, người ta sẽ càng xem nhẹ tiểu tiết. Có lẽ với người ngoài, chúng tôi có trăm ngàn sơ hở, nhưng người trong cuộc còn đang bận nếm trải cảm giác mới mẻ. Trước kia có người nói rằng, khi yêu, tôi sẽ vì người khác mà thay đổi tính: tôi không tin. Nhưng hiện tại, không thừa nhận cũng không được, hoặc đôi khi, có những thay đổi bản thân tôi còn chưa phát hiện ra.

Sáng sớm, Lì Lì đã tìm đến, muốn tôi đến gặp khách hàng ngày hôm qua. Vì hôm qua có trận mưa to, nên xe vận chuyển banner quảng cáo, thay vì chở đến kho hàng thì lại chở xuống hồ nước mặn. Đối phương tức giận, yêu cầu chúng tôi có phương án bồi thường thỏa đáng mọi tổn thất. Lì Lì cũng cảm thấy sự tình không ổn, mới hi vọng tôi tự ra mặt. Tôi tự nhiên lại thành gương chiến sĩ cầm tử dương đầu với khó khăn, tuy hiệu quả không khả quan lắm.

Lúc Chu Tình một thân hồng nhật bước vào văn phòng, tôi phi thường thương thức. Nàng thực sự là đại nữ nhân làm người khác bất ngờ, tác phong làm việc rất quyết đoán. Điện thoại cũng không gọi mà đích thân đến thẳng văn phòng, nhìn tôi đang bị khách hàng oanh tạc sứt đầu mẻ trán, nàng chỉ cười chào. Tôi ra hiệu cho Lì Lì dẫn nàng đến phòng khách.

15 phút sau, khi tôi mở cửa phóng khách, nàng liền buông tờ tạp chí nội bộ ra, vừa vận trang báo in hình Y Sâm trên sàn diễn, nàng cười nhẹ: “Chấn Hàm, đã lâu không gặp”.

Kì thật cũng không lâu, tổng cộng cũng chỉ hơn 2 tháng, nhưng trong lòng mỗi người đều có lỗi giác thời gian đã qua rất lâu: “Hi vọng tôi có thể giúp được cô điều gì”.

– “Tôi thực bội phục hiệu quả làm việc của công ty anh, tối qua trợ lí của anh gọi điện đưa list danh sách địa điểm cho tôi, tôi không ngờ lại nhanh đến vậy”. Chu Tình vui sướng.

– “Tiểu thư, cô chọn rất đúng thời điểm, vừa vận tháng trước công ty tôi vừa đặt trước 3 hội trường để triển khai kế hoạch quảng cáo, chúng tôi chỉ là đem một trong những số đó chuyển thành sân khấu ngoài trời để phù hợp với yêu cầu của khách hàng”.

– “Thật không biết nên cảm ơn anh thế nào”.

Tôi phát tay ý bảo không sao: “Hỗ trợ các nghệ sĩ là nhiệm vụ của chúng tôi”.

– “Chấn Hàm, thoát nhìn anh rất phần chấn”.

Tôi cười: “Nếu ừ rừ sẽ ảnh hưởng đến tinh thần của tập thể, tôi đương nhiên nên làm gương tốt”.

– “Công việc cũng nói xong rồi, không biết tối nay tôi có thể mời anh và A Sâm dùng bữa tối không?”. Nàng tươi cười, cảm giác không rụt rè như lần gặp đầu tiên nữa.

– “Chúng tôi cần nhầm điện thoại của nhau, vì xài cùng kiểu. Bất quá, Quân Sâm vừa đến công ty đổi lại rồi”. Kì thật, loại sai lầm bình thường này không nên phạm phải, cho nên, tôi không biết có nên giải thích với vị khách trước mặt này không.

Trong công việc, tôi luôn quyết đoán, nhưng đôi khi cũng cần một ít nhẫn nại mới có thể hoàn thành những nhiệm vụ tôi không hứng thú. Đương nhiên, vừa có trách nhiệm, quyết đoán lại vừa biết nhượng bộ đúng lúc, sẽ làm cho đối phương luôn có ấn tượng tốt với công ty, việc này có thể mang lại những lợi ích to lớn.

Tối đến, ba người vui vẻ dùng cơm chiều. Tôi và Chu tiểu thư đảm nhiệm việc bố trí sân khấu và kiểm tra danh sách nhân viên, Quân Sâm phụ trách truyền thông cho buổi triển lãm.

Lúc sâm panh được mang lên, tôi vào chính đề: “Bản thiết kế ngày mai chỉ đợi cô thông qua thì sẽ bắt tay thực hiện, Bruce – kiến trúc sư của công ty sẽ đích thân giám sát tiến độ, sau ba ngày là đã hoàn thành mọi thứ”.

Chu Tình phi thường hài lòng với tiến độ làm việc này: “Ở San Francisco, tôi gặp không ít người tài, tác phong làm việc lại nghiêm túc, quả thực rất mau mắn”.

– “Hầu hết mọi thành phố Mỹ Quốc đều chào đón nghệ sĩ Trung Hoa, nhưng họ sẽ tùy vào danh tiếng của đối phương mà làm việc”.

– “Chính xác, phải gánh vác cả chuyển triển lãm lưu động này, quả thực rất tốn sức”. Bất quá, tôi cũng nhìn ra được, Chu Tình là vì mọi người mà làm việc, “Được rồi, công việc để ngày mai hãy nói tiếp, lúc này chúng ta nên nói đến Hoắc đại tiểu thư”.

Nàng cười, đặt lên bàn hay phong thư màu đỏ, ghi tên tôi và Quân Sâm: “Hai người nhất định phải về dự, lúc tôi lên máy bay, A Tề đã hết lòng dặn dò như thế”.

Quân Sâm lúc này nhìn tôi: “Còn 2 tuần, em có thời gian rảnh sao?”.

Tôi nghĩ nghĩ: “Em sẽ cố”.

– “A Sâm, em gái anh ngày nào cũng nhắc anh, tại tôi không lúc nào được buông tha. Bây giờ, nàng mời anh về dự hôn lễ, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn mưu kế, anh nên cẩn thận”. Nàng thần bí cười.

– “Đừng nói với tôi, nàng có ý định biến tuần trăng mật thành chuyến từ thiện”.

– “Cáp, em rất cuộc cũng hiểu vì sao anh em hai người tương thân tương ái như vậy. A Sâm, anh quả thực rất hiểu nàng”. Chu Tình ý vị thâm trường nói, “ai bảo anh để nàng biết ở nước ngoài anh có tiếng tăm như vậy, chiếm lĩnh mọi tạp chí, chút tài nguyên quý hiếm như vậy sao có thể lãng phí?”.

– “Nhiều nhất tôi cũng chỉ có thể cho nàng sử dụng thân thể này trong 2 tuần, bất quá, như vậy tính là quà kết hôn đi”. Lại nhìn tôi liếc mắt, “Sau tháng 10 tôi còn có việc khác, nên không thể ở lâu được”.

– “Hai tuần! A Tề nghe xong chắc chắn sẽ mừng đến phát điên”. Nàng nói vài câu rồi lại chuyển hướng sang tôi, “đi Chương thực hi vọng Chấn Hàm có thể về tham dự hôn lễ, nếu trưởng bối biết hai người hòa hảo như thế này, nhất định sẽ rất vui”.

Hoắc Quân Tề là chủ tịch quỹ từ thiện vì bệnh nhân ngày, nàng nhiều lần đích thân đi thăm hỏi bệnh nhân. Lúc này đang ở khu người Hoa tại Đông Nam Á, nên phải đem theo vài nhân vật có ảnh hưởng để hậu thuẫn, lợi dụng hôn lễ lần này, hai huynh đệ cùng nhau hợp lúc quyền góp, cũng xem như là có lòng.

Dùng cơm xong, chúng tôi đưa Chi tiểu thư về khách sạn trước. Trên đường về nhà, lại bắt đầu một trận chiến mới.

– “A Tề thật biết nhìn người”.

Anh tựa người vào cửa xe, nhìn tôi: “Mẹ em có vẻ rất thích Tiểu Tình”.

– “Nữ nhân như Chu Tình có thể có người không thích sao?”.

– “Em không biết nàng thích em”.

– “Đã biết”.

– “Vậy em tính thế nào?”.

Tôi cười: “Em có thể tính thế nào? Nói với nàng, em và anh đang quen nhau?”.

– “Là chúng ta không có cơ hội thăng tiến, hay căn bản là không cần thăng tiến?”.

Tôi dừng xe ngay vệ đường, “Nói cho em biết, Quân Sâm, anh nghĩ tỉ lệ thăng của chúng ta là bao nhiêu?”.

– “5%”.

– “Không, anh biết rõ sẽ không cao đến vậy”. Tôi than nhẹ một tiếng, “Lấy thân phận anh trai đến tham dự hôn lễ của em gái, a, cục diện này cũng đã đủ rắc rối”.

– “Em không nghĩ dì Chương đã biết chuyện của chúng ta chứ?”.

– “Biết thì cũng có thể làm gì?”. Tôi nhu nhu mi tâm, “anh cho rằng người nhà anh sẽ phản ứng thế nào? Không ai nguyện ý chấp nhận quan hệ này của chúng ta”.

– “Em đang trách anh sao?”.

– “Không, em chỉ là không muốn lí tưởng hóa mọi việc, kì thật có muốn cũng không thể”.

– “Chấn Hàm, tình cảm của chúng ta...”. Mắt anh xẹt qua một tia thống khổ, “không phải sẽ chôn dấu trước mặt mọi người cả đời chứ? Như vậy thì gọi là gì? Một phút ham vui?”.

– “Chúng ta đã bắt đầu suy tính thiệt hơn từ khi nào?”.

– “Là em không đủ bình tĩnh!”. Anh hiếm khi bộc phát trước mặt tôi.

– “Chúng ta cần gì phải bất an, buồn bực như vậy. Việc này kì thực không phải ...”.

– “Đáng chết! Chúng ta không có cơ hội giải thích, chúng ta cái gì cũng không thể nói!”.

Tôi bắt đầu trầm mặc, nhún chân ga. Dọc đường đi chỉ còn tiếng hô hấp của cả hai. Đây có thể là trận đầu khấu mở màn, sau có còn có thể có rất nhiều lần như vậy. Song phương đều mơ hồ cảm thấy, hiện tại mọi chuyện đã bắt đầu khó khăn hơn rất nhiều.

Đêm đó giật mình tỉnh giấc, phát hiện lưng chột lạnh. Quân Sâm chui vào chăn, gát gao ôm lấy tôi, một cổ cảm giác quen thuộc chui vào lòng, đưa tới một trận rung động không nên lời.

– “Mấy giờ rồi?”. Tôi hỏi.

– “Còn sớm”.

– “Anh sao lại thế?”.

Anh im lặng, lát sau mới mở lời: “Sao lại chính máy lạnh thấp như vậy?”.

– “Càng lạnh, suy nghĩ càng thanh tỉnh”.

Không khí bắt đầu ấm lên, truyền đến âm thanh của anh: “Anh không muốn sau này, cả hai phải đi dự hôn lễ của nhau...”.

Lời anh nói là sự thật, chúng tôi đều hiểu không gì là vĩnh cửu, tình yêu bây giờ giống như cả hai đang ở trong bóng tối mà hưởng thụ một tình cảm không có bất kì trách nhiệm nào ràng buộc. Nhưng chúng tôi không sống trong môi trường chân không, đặc biệt là Quân Sâm. Với vị thế gia tộc anh, tôi không có cách chống đỡ. Còn mẹ tôi, tôi không hiểu bà sẽ phản ứng thế nào nếu biết được “người yêu của con trai” mình là ai. Không phải chúng tôi muốn né tránh, nhưng sự thật vẫn là sự thật, nơi này không có chỗ cho những ảo tưởng cùng may mắn từ trên trời rơi xuống. Nhưng chúng tôi có thể đi đâu? Dù sao, đã qua thời thanh niên mơ mộng, thì ai cũng đều có những ràng buộc khác nhau bên mình.

Hơi thở ẩm ập hỗn loạn an ủi bên vai tôi, cả hai đều không muốn khắc chế thêm nữa. Cứ để cho cảm xúc cuốn tất cả đi. Hiện tại, giờ khắc này, không ai có thể quấy nhiễu cả hai. Khi nhiệt tình nóng bỏng của Quân Sâm đâm vào nơi sâu nhất, tôi đau đến kêu thành tiếng, nhưng ngược lại lại có cảm giác thống khoái. Thân thể nháy mắt làm tôi tha thiết cảm thụ tất cả, phảng phất những tình cảm mãnh liệt đều thoát ra, tình cảm này, có thể làm chúng tôi quên hết mọi phiền muộn.

Thân thể nương tựa vào nhau, từng chút từng chút dư vị xua đi những lo sợ trong lòng. Không biết vì sao, mỗi lần như thế lại khơi lên dục hỏa cuồng nhiệt của cả hai.

– “Ân!”. Tôi có thể cảm giác từng rung động nhỏ nhất, lí trí đã sớm tan thành dương khí. Chấn đã bị ném xuống đất, nhưng tôi không còn cảm thấy lạnh nữa, chỉ có sức nóng lan tỏa khắp cơ thể. Thân thể giao triền, những rung chuyển trầm luân, chắc chắn lúc thanh tỉnh tôi tuyệt đối không có biểu hiện yếu ớt cùng mê loạn như vậy. Lúc này lại biểu hiện không sót chút gì, tôi không muốn lừa dối bản thân, chúng tôi đã sớm bị hãm sâu.

Ngọn lửa mãnh liệt bùng cháy khắp thân thể, sức nóng này liệu có liên quan gì đến những lo lắng, bất an trong lòng không?

– “Chấn Hàm... Chấn Hàm...”. Quân Sâm vô thức gọi tên tôi, làm không khí càng thêm sâu đậm, kẻ khác khó có thể tin tình cảm điên cuồng mãnh liệt này, lại mang đến những hạnh phúc tột đỉnh như vậy. Là tôi hay anh dẫn nhau lạc lối? Không có đáp án, tôi cũng không cần đáp án.

Vài ngày liên tiếp sau đó, tôi cơ hồ đều phục vụ Chu Tình, việc trang trí hội trường triển lãm quả thật chỉ tốn 3 ngày, còn lại là phát thư mời và liên lạc với các nhân vật nổi tiếng.

Đột nhiên có một khách hàng, bất ngờ khởi tố công ty, tôi đành phải mời luật sư tiếp ứng. Hơn một năm qua chưa hề thấy động tĩnh gì từ tòa án, đột nhiên lần này lại muốn công ty tôi bồi thường chi phí in ấn. Chính là giám đốc thần kinh thép của mọi người có chút chết lặng, với những tình huống thế này, tôi đều có phương pháp giải quyết thích đáng để tránh những phiền toái về sau.

Việc cấp bách lúc này là phải xử lí chu toàn mọi việc, để hai tuần sau bắt đầu bay về HongKong. Tôi cùng Quân Sâm cơ hồ dùng hết mọi thời gian rảnh rỗi để giải quyết công việc.

Một trưa, tan họp cùng ban biên tập, A Mặc đột nhiên hào phóng đặt một tờ tạp chí trước mặt tôi, cười nói: “Diễn viên nổi tiếng Mĩ Quốc hôm qua vừa công bố với báo giới, bản thân thương thầm Y Sâm, phụ nữ hiện đại quả thực rất lợi hại!!”.

Kevin tò mò nhặt tạp chí lên: “Oa, Y Sâm của chúng ta thực sự rất đào hoa a”.

Đường Na có chút trách cứ, liếc nhìn hai người: “Tin lá cải hai người cũng tin được sao?”. Sau đó quay sang hỏi tôi, “cậu định lưu lại HongKong bao lâu?”.

– “Một tuần”.

– “Y Sâm có về cùng không? Để Thang Thước đặt vé đi?”.

– “Ân, ngày 30 sẽ lên đường”.

28. Q.2 - Chương 28: Chương 28

– “Cứ thoải mái đi”. Đường Na vỗ vai tôi, “tôi và Mại Ngươi Tư sẽ quản lí chặt chẽ nơi này, nếu có gì bất trắc, Thang Thước sẽ gọi điện cho cậu ngay”.

Tôi cười tự thuật: “Kì thật không công ty nào nếu giám đốc đi vắng mà vẫn hoạt động suôn sẻ”.

– “Chúng tôi sẽ vì cậu mà gắng hết sức”. Nàng thân thiết đến gần tôi.

A Mặc ngồi bên toát ra một câu: “Để Đường Na trông coi nơi này, có phải sẽ khiến dư luận phần nộ không?”.

Đường Na một phen kéo Kevin đi thẳng ra ngoài: “Ý cậu là, nếu tôi giám sát mọi việc thì sẽ ủy khuất mọi người?”.

– “Nào dám, chị vẫn là tiền bối trong công ty”.

Nàng buông tay Kevin, đắc ý cười: “Thế cho nên, cậu có việc thì cứ đi, tùy tiện mà vui vẻ tận hưởng, mọi việc nơi này tôi sẽ lo liệu”.

Trước khi về HongKong, tôi quyết định cùng mọi người vui chơi một chuyến. Mọi doanh nhân thành đạt đều rất biết cách lợi dụng yếu điểm của kẻ khác, rộng lượng cũng sẽ không thiệt vào đâu. Hồng chỉ đi khắp thiên hạ, muốn người lao động nói nửa điều tốt đẹp về ông chủ cũng là điều không dễ dàng gì. Muốn mọi người cùng đoàn kết vì đại nghiệp, tất nhiên tôi phải hiểu thế nào là tiến lùi hợp lí. Từ ngày thành lập công ty đến nay, tôi xác thực đã tận tâm cho vấn đề này.

Ngày đó nhìn qua triển lãm của Chu Tình cũng đã ổn, công việc cũng không còn gì quan trọng. Chiều đó tôi thông báo với mọi người, sẽ tài trợ bữa tối cho toàn bộ nhân viên công ty.

Lúc tôi về đến nhà, trời đã rất muộn. Bước chân lên lầu, mấy hôm nay tập trung tinh thần cao độ để giải quyết mọi công việc, tôi không khỏi cảm thấy mệt mỏi. Còn chưa sải bước đến hành lang, đột nhiên bên ngoài có tiếng động cơ xe, rọi thẳng đèn vào nhà. Tôi dừng lại, suy nghĩ 2 giây, vẫn là quyết định xuống lầu đón khách.

– “Không phải anh nói anh vẫn ổn sao?”. Anh đang nói với người bên cạnh.

– “Bảo bối, đừng gạt người, vừa rồi anh nôn đến lợi hại”. Nữ nhân sờ sờ mặt anh, vẻ mặt thoát nhìn rất đau lòng, “được rồi, về nhà an toàn rồi”.

– “Đưa Y Sâm đi nghỉ đi”. Một nam nhân khác vỗ vỗ vai anh, chuẩn bị cáo từ.

– “Cần em chăm sóc anh đêm nay không?”. Biểu tình cô nàng tựa như thực chờ mong, lớn mật đề nghị khi thời cơ đã chín muồi.

Tôi bước đến: “Anh làm sao vậy?”.

Bọn họ đều nhìn về tôi, ngoài Quân Sâm, ai cũng bất ngờ. Anh rời hai người bên cạnh, chậm rãi bước về phía tôi, cả người đã nồng nặc mùi rượu.

Tôi nhú mày: “Uống nhiều đến vậy?”.

– “Em không phải nghĩ anh đang say chứ? Những lúc say, em luôn không có chút phòng bị nào, hoàn toàn không giống thường ngày”. Anh không nhanh không chậm nói, biểu tình thực bình tĩnh, không chút nào giống kẻ say.

– “Cảm ơn hai người đưa anh ấy về”. Tôi gương mặt, lịch sự nói với 2 vị khách một câu.

– “Hôm nay vừa chụp hình xong, vài đồng nghiệp người Nga mang Y Sâm đến quán rượu ăn mừng. Sợ anh ấy lái xe không an toàn, chúng tôi đưa anh ấy về”. Nam nhân giải thích.

Tôi một phen kéo Quân Sâm: “Được rồi, anh lên lầu nghỉ ngơi đi”.

Anh đột nhiên đẩy tay tôi ra, chủ động dùng sức ôm cổ tôi: “Chúng ta vài ngày rồi không thân thiết, em lúc nào cũng bận rộn cái gì không biết? Cả ngày không thấy bóng dáng đâu”. Dù anh nói tiếng Trung, nhưng tôi vẫn kinh hãi.

Tôi không có thói quen quá mức thân mật trước mặt người lạ, việc này cũng không tốt đẹp gì với anh. Nên tôi chỉ cố gắng gỡ tay anh ra, không ngờ anh vẫn còn sức ôm lấy cổ tôi, đã thế còn thừa hơi quay lại nhìn hai người đã ngủ như phỗng kia reo lên: “Cậu ấy là của tôi”. Câu này bằng tiếng Anh, ai có mặt trong phòng đều sẽ hiểu.

Tôi chỉ đơn giản ôm lấy thắt lưng anh, lời lên lầu: “Các vị ngủ ngon”.

Anh cũng thật hợp tác, không cố tình đùa phá. Lôi anh lên giường xong, tôi lại xuống lầu đóng cửa. Lúc này, hai vị khách đã lái xe ra khỏi cổng, nhưng cô gái ngồi ghế sau vẫn ngoái đầu nhìn.

Tuy đôi lúc say xỉn trước mặt Quân Sâm, nhưng tôi thường im lặng khi có men. Không giống anh mang theo vẻ đường hoàng, lại thêm vài phần nguy hiểm, cần người an ủi như vậy. Trở về phòng, thay quần áo đi tắm rửa. Khi nước lạnh dội thẳng xuống đầu, tôi mới hồ nghi bản thân bắt đầu sinh lỗi giác. Tôi rất cực

biết cả hai đang thiếu cảm giác an toàn, nắm bắt không được những thay đổi của đối phương. Rồi lại không cam lòng như nhau, không muốn trả lại tự do cho đối phương; nhưng sau đó lại phát hiện ra bản thân lại quá mức hà khắc với người kia. Chúng tôi là nam nhân, phương thức biểu đạt luôn khó tránh khỏi những ý chí độc đoán cá nhân, trong lòng nghĩ gì không nhất định cũng phải thực hiện như vậy.

Đơn giản lau khô tóc, tôi nhìn chằm chằm thân ảnh mình trong gương. Là một Đỗ Chấn Hàm mang theo vài phần thiếu niên mất phương hướng, thêm đôi mắt hồng thấu vì nước không rõ tình tự. Tôi hít sâu, thuận tay quần quanh hông chiếc khăn tắm, đi ra ngoài. Kết quả lại phát hiện Quân Sâm đang ngồi trên sàn nhà, tựa lưng vào tường. Nghe tiếng bước chân, liền chậm rãi ngẩng đầu, dùng ánh mắt ngoan hiền nhìn tôi. Anh nhẹ giọng mở lời: “Em giận sao?”.

– “Có gì để giận?”.

– “Dù tức giận em cũng không bao giờ nói ra”.

– “Anh hi vọng em tức giận?”.

– “Anh chỉ là hi vọng em sẽ thắng thần với anh một chút”.

– “Thế nào là thắng thần? Muốn em thắng thần trước mặt bạn bè anh hay là — thắng thần với cả thế giới”. Tôi vì hành động dọa người kia của anh mà vừa khiếp sợ, lại vừa cảm động. Nhưng không biết vì sao, hiện tại lại muốn dùng phương thức khác khích bác anh. Đôi khi ý nghĩ không được biểu hiện đúng đắn, cũng là một loại tự ngược đãi bản thân.

– “Em căn bản không thích việc này phải không? Em vốn không thích!”. Anh đột nhiên kích động.

– “Chúng ta yêu nhau vốn đã có rất nhiều khó khăn, anh là người hiểu rõ hơn ai hết”.

Quân Sâm đột nhiên đâm thật mạnh vào tường, sắc mặt bắt đầu không tốt lắm: “Anh làm em bất mãn rất nhiều phải không?”.

– “Anh say”.

– “Em biết rõ anh đang rất tỉnh”.

– “Anh cãi cò với em chỉ để chứng minh bản thân đang tỉnh táo?”. Tôi xoay người mở cửa tủ quần áo, một phen vứt khăn tắm xuống sàn. Phủ thêm lớp áo ngủ, thuận tiện nói một câu, “anh hẳn nên đi tắm rửa rồi ngủ đi, khi nào tỉnh lại chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận vấn đề này”.

– “Thảo luận thì có thể giải quyết vấn đề gì?”.

– “Được, em thừa nhận, anh đang rất tỉnh, nhưng anh đang muốn gây sự”. Tôi đi qua, “nếu anh kiên trì muốn tiếp tục tranh luận, em cũng không phản đối”.

– “Em đang giận”.

Quả nhiên lại quay về vấn đề ban đầu, đương nhiên, lần này tôi tỉ mỉ trả lời: “Đúng, em không quá vui”.

– “Chúng ta yêu nhau, buồn nhiều hơn vui, đúng không?”.

Tôi thở dài, ngồi xuống đối diện anh: “Nói cho em biết, không phải vì còn anh mới dâm lo lắng thế này chứ?”.

Anh ôm lấy đầu, biểu tình thật quật cường: “Anh vẫn có cảm giác, sau khi về HongKong, em sẽ không còn là của anh nữa”.

Anh thực thắng thần, thắng thần đến độ làm tôi cảm giác không nên về HongKong lần này. “Vậy anh có bao giờ nghĩ — em sợ sẽ mất anh chưa?”.

Đồng tử xinh đẹp đột nhiên mở to, hiện lên rung động trong nháy mắt, sau đó ảm đạm nói: “Anh sẽ không”.

Tình cảnh hiện tại đã không thể thuận lợi bước đến. Người thường đã rất khó, huống chi Quân Sâm là người của công chúng, tôi thiếu chút quên mất anh còn gánh vác gia tộc trên lưng, sau này còn nhiều rắc rối khác. Nếu nghĩ đến, tôi lại nhức đầu.

– “Sau khi về HongKong, nếu có gì, anh và em vẫn còn có thể bỏ trốn”.

Anh đột nhiên cười, khoe miệng có chút thống khổ, nhưng khí thế hứng khởi vẫn còn: “A, chúng ta bỏ trốn đi”.

– “Lại đây”. Tôi vươn tay.

Anh lười biếng vươn tay, mười ngón giao triền, tôi dùng sức kéo anh về phía mình, sau đó có hai ngã xuống sàn. Tôi đề lên anh, nhìn sâu vào đôi mắt trong: “Anh có thể không tiếp tục chọc em tức giận được không?”.

– “Những lúc không say thì có thể”. Vô lại nằm bất động.

– “Cô gái kia là ai?”.

– “Ai?”. Anh đang cười.

– “Người vừa gọi anh là bảo bối”.

– “Úc... nàng là sư muội của anh”.

– “Sư muội của anh quả thật không tí, cơ hồ cũng đủ mở hội nghị vô lâm”.

– “Anh có thể nghĩ: em đang ghen?”.

– “Thôi đi, em mới không thêm ghen với tiểu cô nương”.

Anh lắc đầu thở dài: “Chấn Hàm, sao anh lại yêu em chứ?”.

– “Tự hỏi bản thân anh đi”.

Anh vừa nhấc tay đã kéo đầu tôi thật gần mà hôn, những sấu muộn ngọt ngào đến vậy, bàn tay nhiệt tình chui vào áo ngủ không kiêng nể gì. Thân thể ma sát lại hữu lực như vậy, tôi thở gấp, một lần nữa chặn lại: “Hôm nay em mệt, đừng quấy rầy”.

– “Thật sự không có tình thú gì cả ...”. Tay anh cũng không nghe lệnh đình chỉ của tôi, lộn xộn quấy nhiễu bụng tôi, “anh sao lại làm em mệt chứ?, ngón tay đã không lưu tình đi đến những nơi mẫn cảm, hơi thở trầm ấm bên tai dường như đang vang lên lời tâm tình, âm thanh trầm khàn cùng động tác quấy nhiễu, bắt đầu truyền nhiệt khắp thân tôi

– “Ách!”. Tôi kiềm chế không được tình triều, nhắm mắt hưởng thụ. Anh biết rõ mọi nơi mẫn cảm của tôi.

– “Âm thanh của em thật phiền tình”. Anh dùng giọng nói mê hoặc nhẹ nhàng nói, “muốn anh tiếp tục không?”. Khi thân thể anh bắt đầu động, áo ngủ tôi đã bị cởi hết cúc, tôi bắt đầu ý thức không thể ngăn được tình cảm mãnh liệt. Khi một trận ầm ứt ầm áp bao lấy, cả người tôi run lên. Khoái cảm mãnh liệt đánh úp, tôi sâu sắc cảm nhận hơi ấm cùng vị cồn trên người anh, lại làm cho kẻ khác mất hồn đạt đến cao trào ...

Triển lãm mỹ thuật diễn ra thành công ngoài dự định, công tác truyền thống quảng bá rầm rộ nên lượng tranh bán ra nhiều hơn thường lệ. Thực là một thành quả tốt! Chiều đó, Chu Kiến Lâm gọi điện đến, đơn giản nói lời cảm ơn và bày tỏ các trưởng bối rất hài lòng với kết quả này.

Chu Tình vận một thân sườn xám tiếp khách, bên người lại có khí chất minh tinh điện ảnh. Nguyên lai cô cũng có khí chất Á Đông huyền bí, lại đang giảng giải về các tác phẩm nghệ thuật phương đông, hiệu quả tăng lên rất nhiều.

Khi chụp ảnh lưu niệm, Chu Tình tự nhiên kéo tay tôi, vẻ mặt vừa hàm súc vừa sáng lạn. Hiệu quả thực rõ rệt, Kevin liền truy hỏi đó có phải là bạn gái tôi không, khi nhận được đáp án phủ định, bọn họ còn đồng lòng nghĩ tôi đang giấu diếm.

Ngày cuối cùng của tháng 9, tôi cùng Quân Sâm đáp chuyến bay sớm về HongKong. Vừa an tọa, anh liền chăm chăm nhìn tôi: “Đây là lần đầu tiên chúng ta đi cùng chuyến bay”.

Tôi cười nhẹ: “Cảm giác thế nào?”.

– “Tuyệt cực kì”. Đột nhiên anh có chút ngượng ngùng, vội vàng im bật. Sau đó chuyển đề tài: “Hôm qua đến công ty, Mai Người Tư có cho anh lá bùa hộ mệnh”. Anh nâng nâng cổ tay, là sợi dây cầu phúc màu đỏ, “anh đã đồng ý với cậu ta về đến HongKong cũng sẽ mang nó”.

– “Mai Người Tư?”. Thực ra, tôi không hề nghĩ đến việc này. Tôi biết tâm tư cậu ta, luôn có chút không buông được, nên vẫn thường dùng những tiểu xảo này, bất quá món quà nhỏ này lại làm anh hứng thú: “Cậu ta từ khi nào lại đi cầu bùa hộ mệnh? Nghề tay trái là thầy cầu an sao?”.

– “Nghe nói là mua ở phố Tàu”. Quân Sâm từ chối cho ý kiến, chỉ đơn giản thu nhận ý tốt của người khác, anh cũng là người thật dễ dãi, “cậu ta rốt cuộc đang ở đâu?”.

– “Canada”.

– “Aha!”. Anh cũng biết mình mắc mưu Mai Người Tư, “cậu ta hẳn nên tặng anh một quả bóng bầu dục”.

– “Ai bảo anh không nói rõ với người ta”.

– “Em đừng thừa cơ châm chọc anh”. Anh lấy ra một thanh chocolate trên khay thức ăn, mở giấy gói bạc đưa đến bên miệng tôi, “cắn một nửa”.

Anh cắn đầu còn lại: “Dạo này anh thích chocolate”.

– “Khó trách hộp chocolate trong tủ lạnh lại biến mất thần bí”.

– “Anh đang muốn nói với em, loại chocolate đen lần trước ngon hơn”.

– “Là loại Mạc Hoa tặng?”.

– “Đúng”. Hai đại nam nhân trên máy bay lại thảo luận chuyện chocolate quả thực có chút quái dị, nhưng tôi lại cảm giác một loại bình yên chưa từng trải qua. Cảm giác hòa hợp lúc nào cũng tốt hơn những va chạm, chúng tôi vốn không phải là những kẻ kiên nhẫn hoàn hảo. Ai cũng chán ghét việc nhiều lời, nên tận lực giảm thiểu những phiền phức hết mức. Hết như một phương trình hai ẩn, nhưng hiện tại cả hai đang phải đối mặt rất nhiều khó khăn, nên cũng bắt đầu suy nghĩ cho đối phương.

Năm giờ sau, đầu anh gác lên vai tôi, cứ nhiên đang ngủ. Tôi không nhẫn tâm đánh thức anh, nên nhẹ nhàng gọi tiếp viên hàng không. Nữ nhân viên mang chăn đến, nàng nhìn hai chúng tôi thật lâu. Lúc sau, thái độ phục vụ cũng ân cần hơn. Tôi đoán nàng nhận ra Quân Sâm.

– “Anh nhớ mình chỉ ngồi hạng ghế kinh tế”. Anh mơ hồ mở mắt.

– “Đúng vậy, vé hạng nhất không còn, mà hôm nay chúng ta nhất định phải bay”.

– “Vậy sau này phải viết thư cảm ơn hãng hàng không”. Anh lần thứ hai nhắm mắt, người này thật chỉ biết ngủ.

Chuyến bay hơn 12h quả thật không dễ dàng, kết quả là lưng bủn rủn, tứ chi rã rời. Theo như lời Quân Sâm thì là “ngủ đến sái cổ”. Vừa ra sân bay, xe của nhà họ Hoắc đã đợi sẵn, đột nhiên tôi cảm thấy bị áp lực, cả hai cùng nhìn nhau.

– “Anh!”. Một đôi nam nữ bước xuống, A Tề vẫy tay gọi chúng tôi, vẻ mặt xinh đẹp tươi cười, người bên cạnh quả thực là kẻ si tình.

A Tề nhào đến ôm Quân Sâm, làm nũng hệt như không muốn buông ra: “Em nhớ anh muốn chết, tối nhớ đánh đàn cho em nghe”.

29. Q.2 - Chương 29

Khi bên cạnh em gái, Quân Sâm rất có dáng làm anh: “Ngày mốt đã cưới, còn như vậy”.

Hai anh em đứng cùng nhau, khí chất ngất trời thật như tranh vẽ, làm không ít hành khách vừa xuống máy bay ngoái đầu lưu luyến. A Tề tủm tỉm cười, nhìn Quân Sâm: “Anh, từ khi nào anh lại thích giáo huấn người khác như vậy? Sang Mĩ có vài tháng nhưng lại lĩnh ngộ được đến thế ư?”.

Anh ôm vai cô, sủng nịch nói: “Theo một góc độ nào đó thì chính xác là vậy”.

Chồng chưa cưới của A Tề bắt đầu giải vây cho vợ: “Vậy thì do anh thích tự ngược đãi bản thân, làm sao trách A Tề được”.

Tôi bật cười trước lời này, Quân Sâm lập tức đáp lời: “Cáp, hiện tại trông cậu hết như đổi thai hoán cốt trở thành con người thời đại mới”.

– “Chính là như vậy”. Tiễn Vĩnh bắt tay chào hỏi Quân Sâm, sau đó lại bắt tay tôi, “Chấn Hàm, cảm ơn cậu đã về dự hôn lễ”.

A Tề không hài lòng với những lời này. Nàng kéo tay tôi, “Chấn Hàm cũng là anh em, anh khách khí như vậy làm gì? Anh ấy vốn chắc chắn phải có mặt tại hôn lễ, đúng không?”.

Cảm giác trùng phùng quả thực hạnh phúc, nhưng tôi cũng không khỏi bất an trong lòng. Người chuẩn bị tốt rồi sao, Đỗ Chấn Hàm? Sẽ thế nào nếu công khai thân phận tình nhân của tôi và Quân Sâm, sẽ thế nào nếu chấp nhận đối phương là người yêu nổi danh của mình; sẽ ra sao nếu tiếp tục im lặng để anh tiếp tục tỏa sáng. Tôi phải làm thế nào mới tốt? Rốt cuộc tư thái, vị trí nào mới có sức thuyết phục nhất? Như thế nào mới thuyết phục được mọi người mà không mất thể diện? A, xem ra đời này không ai có thể giải được lời đố này hoàn hảo nhất.

Dọc đường về nhà tôi có chút không an lòng. Xe đã lên đến lưng chừng núi, quang cảnh hai bên đường vắng lặng. Nơi này không ồn ào phồn hoa như trong nội thành, người nhà họ Hoắc có thói quen tận hưởng cuộc sống tĩnh lặng hơn.

Xuống xe, tôi nghe Quân Sâm và A Tề đang phiếm chuyện: “Đường sá Mỹ Quốc có khác bên mình không?”.

– “Không khác lắm, nhưng anh cũng đã học một khóa lái xe bên ấy”.

– “Vậy được rồi”. Sau đó A Tề nhẹ nhàng mà tự nhiên hỏi han, “khi nào thì anh mới công khai bạn gái a? Bạn học của em ở Mỹ cứ gọi điện về quấy rầy, nói việc anh thổ lộ trên TV quả thực dọa người”.

Quân Sâm cười: “Cái kia a...”. Anh quay đầu nhìn tôi liếc mắt, tôi cúi đầu chăm chỉ nhìn sàn nhà.

Hiếm khi ngại ngùng như vậy, nhưng Tiễn Vĩnh đã nhanh chóng bỏ đá xuống giếng: “Tình nhân bí mật của Hoắc Y Sâm đã có dấu hiệu bị truyền thông truy lùng ra. Trước mắt, tin tức đã lan từ Seattle đến Los Angeles, sau đó tin đồn cũng trải dài từ Mixixipi đến Miami”.

Đôi vợ chồng sắp cưới cùng chung mối thù cười thành đoàn, Quân Sâm giả vờ tức giận: “Tin đồn có truyền qua bờ Đại Tây Dương cũng không liên quan đến cậu”.

– “Anh còn làm em tưởng, cuối cùng có thể tra ra chút manh mối gì ... Đúng rồi! Anh trai thân yêu của em trở thành phát ngôn viên quốc tế, nghe qua thật khiến người ta hưng phấn”. A Tề cố ý khoa trương nói, một bên mở đường dẫn mọi người vào phòng khách, “việc này cũng không phải quá kinh thiên động địa sao?”.

Người làm được đào tạo kĩ càng ra giúp chúng tôi gỡ hành lí, mang thẳng vào phòng riêng.

– “Không thể tin được, nam nhân xuất ngoại mà chỉ mang một giỏ đồ”. A Tề nhìn túi hành lí giản dị của chúng tôi, “hai người nên nhìn xem khi Alan Trần xuất ngoại thì phô trương thế nào mới được”.

– “Người đó là ai?”. Tôi nhẹ giọng hỏi.

Quân Sâm nhếch miệng: “Là một diễn viên nổi tiếng chơi bởi trác táng”.

– “Bất quá, hai người quay về là điều khiến em vui nhất”. A Tề quay đầu nhìn chúng tôi, tươi cười, “hai người đều là anh của em”. Nàng ôn nhu ôm tôi và Quân Sâm, “chào mừng về nhà”.

Sau đó nàng thực sự cao thấp đánh giá tôi một phen, tấm tắc khen: “Em cam đoan trong hôn lễ, Chấn Hàm sẽ là đối tượng được các bà các cô chú ý nhiều nhất”.

– “Cậu ấy lúc nào chả được chú ý nhất”. Quân Sâm cư nhiên lại nói mát, sau đó một phen choàng vai tôi, kéo lên lầu. Lưu lại một đôi con người không hiểu chuyện gì đang diễn ra, “bọn anh đi tắm rồi thay đồ đã”.

Tiến Vinh lúc này mới tốt bụng đề nghị: “Ba và dì Chương đều đang dự tiệc khánh thành khách sạn, hôm nay hai người không cần hầu hạ trưởng bối. Đi ngủ một giấc đi, khi nào tỉnh dậy nói sau”.

Đích xác tôi cần ngủ một giấc, múi giờ làm tôi chưa thích nghi kịp. Quân Sâm sau khi về phòng mình không lâu, đã đến gõ cửa phòng tôi, tôi đứng chắn sau cửa không cho anh vào: “Tìm em?”.

Anh cười rất có ý tứ: “Vừa về đến nhà, em thật không cho anh vào cửa?”.

– “Phòng anh ở bên kia”. Tôi hất cằm.

– “Biết”. Anh cư nhiên giở trò, dùng tay lôi vòng cổ tôi ra, quan sát mặt dây chuyền một lúc lâu, “cái gọi là vận mệnh của người đàn ông độc thân hoàng kim, có phải ở hôn lễ của người khác sẽ bị lôi ra ngoài thị chúng?”.

– “Anh còn có giá trị hơn em, không phải sao?”. Tôi đặt một tay lên khung cửa, canh chừng anh.

– “Anh an toàn, vì các nàng không nhắm vào anh. Nhưng em lại không như vậy, A Tề nói đúng đấy, em quả thực là quốc bảo”. Nói xong, đột nhiên nhào đến, làm tôi hoa mắt không hiểu chuyện gì. Sau đó anh ôm lấy đầu tôi, hung hãn hôn lên. Tôi đẩy anh ra, dở khóc dở cười: “Uy, anh muốn làm gì?”.

Anh liếm liếm môi, bộ dáng rất khó nhìn: “Chắc là do mệt quá, a, anh đi ngủ đây”.

Tôi đóng cửa đuổi khách: “Anh ngủ chưa đủ a?”. Trên máy bay, vai tôi thiếu chút nữa muốn rơi ra.

– “Có em bên cạnh anh mới ngủ được”. Anh ở ngoài cửa nói xong câu này rồi cũng ngoan ngoãn về phòng.

Tại HongKong phần hoa đô hội này, việc được nhiều người chờ mong nhất là vở kịch đám cưới nhà giàu. Nếu không phải là môn đăng hộ đối, mà là một câu chuyện quý tộc cưới bình dân thì lại càng được dư luận chú ý hơn. Hoắc Quân Tề cùng Tiến Vinh đều xuất thân danh gia vọng tộc, nên chuyện được mọi người chú ý cũng là tất nhiên.

Vài ngày sau đó, hai người lo chuẩn bị hôn lễ đến không còn sức lực nghĩ đến bất kì điều gì khác, người Hoắc gia cũng tất bật chuẩn bị. Cha mẹ không còn thời gian quan tâm tôi và Quân Sâm, tâm tư đều đặt ở hôn lễ, giám sát chặt chẽ mọi công tác chuẩn bị. Chúng tôi không ngốc, cũng không phải không biết xấu hổ mà cắt ngang mối quan tâm của người khác. Bởi vậy cả hai đều im lặng nhàn nhã đợi chờ, thậm chí còn trốn một ngày cùng nhau đi đánh tennis và ăn đồ Malaysia. Trên đường về, đi qua khu trung tâm, Quân Sâm nhìn thấy một món đồ nội thất, thế là nhất định phải mang về cho A Tề rồi mới đi chơi tiếp.

Thực ra, tôi không có quá nhiều cơ hội khám phá HongKong từ trước đến giờ. Nên khi quay lại, cũng cảm thấy không quá tận hứng. 10h đêm, Quân Sâm kéo tôi về khu trung tâm lần nữa, tùy tiện chọn một quán bar trang trí không tồi. Cả hai ngồi bên quầy bar, gọi một chai Whisky.

Câu đầu tiên khi cùng anh chạm cốc, tôi nói: “HongKong vẫn là xứ sở tự do”.

– “Ai theo chủ nghĩa hưởng thụ cũng đều nói vậy”.

– “Tận hưởng niềm vui trước mắt cũng không có gì không tốt, đúng không?”. Tôi cười nhẹ, dừng lại ở ánh mắt vẫn trong trẻo trong bóng tối mờ ảo kia.

– “Những lời này không giống em chút nào”.

– “Em hiện tại không thể nói gì khác”. Tôi hiểu anh muốn nói gì.

– “Nếu chúng ta cái gì cũng không quan tâm, có phải hay không sẽ tiếp tục bình an vô sự?”.

– “Đúng vậy”. Tôi tựa tay lên lưng ghế, “nên em không đành lòng nói”.

– “Được, vậy đừng nói nữa”. Lời này của anh cũng không phải buồn bực, “nếu biết không ai may mắn cả đời, chúng ta chỉ có thể lừa gạt chính mình, để không thương tổn đến người khác”.

– “Chắc không?”.

Anh cuối đầu suy nghĩ vài giây: “Đúng, chắc chắn”.

Tôi gác một tay lên trán, cảm giác nơi đó bắt đầu ần ần đau. Những vui sướng cùng hưng phấn vừa rồi bỗng hóa hư không, tôi bắt đầu sầu não đến tuyệt vọng, cư nhiên chúng tôi đồng thời đều cố tìm đường lùi. Cả hai cùng tìm lối thoát, cuối cùng lại cùng nhảy vào vực sâu không đáy. Nhưng hạnh phúc hiện tại cùng bầu không khí náo nhiệt chung quanh lại không ngừng nhắc nhở chúng tôi, không cần tiếp tục bước đến. Bảo vệ hiện tại đã là một thành công. Nhưng phòng tuyến này cũng không bền chắc như vậy, phần lớn thời điểm nếu muốn bình an vô sự mà vượt qua, thì cách tốt nhất là che giấu.

Nửa đêm, mẹ đột nhiên giành hơn 10 phút đến an ủi tôi.

– “Vừa cùng A Sâm ra ngoài?”.

Tôi quả thực đang rầu rĩ, nhưng vẫn tận lực phấn chấn: “Àn, tùy tiện ra ngoài một chút”.

– “Nghe nói bên Mĩ con và A Sâm sống rất hòa thuận, thật là cha mẹ kinh hỉ”. Mẹ mỉm cười ôn nhu, “Chu bá bá của con đang trên máy bay, ngày mai sẽ về đến đây”.

Tôi nghĩ mục đích của mẹ vẫn là hỏi thăm “tình hình” con trai, nên nàng mở lời cũng không khác gì những lần trước: “Con có ý định gì với Trương tiểu thư không?”.

Xem ra vẫn là mẹ thần thông quảng đại, tin tình báo lúc nào cũng chính xác như vậy. “Con không có lí do giữ ai lại bên mình”.

– “Đó là do con không nghĩ yêu mới không giữ lại a”. Mẹ có vài phần chắc chắn: “Mẹ biết con trọng tình, nếu không gặp người thích hợp con sẽ không miễn cưỡng. Nhưng mẹ là mẹ con, nên cũng chỉ muốn con tìm một người hợp với mình, nếu con thích mẹ nhất định sẽ thích”.

– “Con sẽ cố gắng”. Đột nhiên tôi cảm thấy nội tâm run rẩy dữ dội.

– “Mẹ là trưởng bối nên cũng không quản được nhiều”. Nàng phát tay rời đi, “Hoắc gia vì hôn lễ lần này, cả ngày mẹ đều phải đi tiếp khách khắp nơi. Tốt xấu gì mẹ cũng phải xuất hiện, nên mệt không chịu được. Dượng con còn muốn diễn thử hôn lễ. Đợi đến khi con kết hôn, chắc chắn mẹ sẽ thuộc không thiếu nghi lễ nào”.

Viễn cảnh tựa hồ có chút tuyệt vời, nhưng nếu có ngày đó, mẹ có thể vui sao?

Cuối cùng ngày quan trọng nhất cũng đến, Hoắc gia cả nhà nô nức. Mà kĩ năng sắp xếp, tổ chức hôn lễ của mẹ đều làm già trẻ một nhà kính nể. Lúc này đây, Hoắc tiểu thư đã rất hòa hợp với mẹ tôi, bởi vậy hai người khi đứng chung nhìn rất hòa thuận. Mẹ vì thế mà thật cao hứng, được một người mở lòng đón nhận, tất nhiên ai lại không thỏa mãn.

Hôn lễ cử hành tại biệt thự trên núi. Hôm ấy trời trong xanh, sân khấu ngoài trời cũng đã hoàn thành xong. Thậm chí từng thảm cỏ cũng được cắt xén tỉ mỉ, từng khóm hoa cũng được chăm chút kĩ càng. Cô dâu chú rể xuất hiện chính tề, khung cảnh hết như trong các bộ phim điện ảnh. Mọi người ai cũng háo hức chờ đón, một ngày dài như vậy, cơ hồ ai cũng mong mau đến tối để nhanh chóng hoàn thành hôn lễ.

Ánh đèn phố thị vừa lên, bên này nền cũng đã sẵn sàng. A Tề diện một kiệt tác váy cưới tinh tế bước lên thảm đỏ, nhìn nàng đẹp hết một đóa sen. Mà nam nhân Tiền Vĩnh khờ khạo kia, lúc này lại tỏa sáng như vương tử.

Chu Tình là phù dâu, nàng vận một bộ váy vàng nhạt, tuy không nổi bật như cô dâu, nhưng cũng xinh đẹp tuyệt vời.

Trưởng bối gặp mặt vô cùng thân thiết, Hoắc Lai Sĩ nhìn thấy hai đứa con đầy tự hào, mẹ nghe người khác tán thưởng con mình nên cũng thực tự hào. Bữa tiệc do một đầu bếp người Pháp nổi danh đảm nhiệm, thực đơn cũng đều là bào ngư vi cá, cá trứng muối – thật là những món ăn quý tộc. Tôi dù đã quen với những thứ xa xỉ này, nhưng lại không cách nào thưởng thức.

Thân phận đặc biệt khiến tôi trở thành tâm điểm bàn tán. Rất nhiều khách mời chủ động đến bắt chuyện cùng tôi. Mà Quân Sâm còn đang bận chiêu đãi khách, tất nhiên cũng không thể quản hết chuyện trong hôn lễ, mà tôi lại không tránh được những nghi thức xã giao này. Hôm nay anh thực sự tỏa sáng, một thân lễ phục sẫm màu khoắc vào thân hình cao ngất, tư thái quý phái mà thông dong, làm mọi người xung quanh

đều ghé mắt thưởng thức. Tôi biết anh cũng không thích xã giao quá nhiều, nhưng vì em gái, nên cũng cố phối hợp.

Nửa giờ sau vũ hội bắt đầu, Chu Tình thay đổi y phục, mỉm cười đi về phía tôi: “Có thể mời anh nhảy với em 1 bản được không?”.

– “Rất vinh hạnh”. Tôi dìu nàng đến sàn nhảy, nàng là bạn nhảy thứ 5 của tôi trong đêm nay, có lẽ người khác nói không sai, nữ nhân lúc nào cũng nhắm vào tôi. Nhưng tôi thường không quan tâm đến vấn đề này, hiện tại lại gặp gỡ Quân Sâm, tôi tựa hồ trở nên miễn nhiễm với tình cảm yêu đương nam nữ.

Tôi và Chu Tình nhảy cùng nhau, tất nhiên không tránh được ánh mắt mọi người. Lúc sau không chỉ một người đến mời tôi nhảy cùng, làm tôi thực sự nhức đầu.

Hôm nay tôi được gặp nhân vật thần bí — Tống Khải Sơn, chủ tịch tâm đoàn Thái Hoa, anh họ của Hoắc Lai Sĩ. Ông là doanh nhân nổi tiếng thế giới. Hôm hôn lễ mẹ, tôi không được gặp nhân vật truyền kì này, nghe nói lúc ấy ông đang bận công tác tại Đông Âu, mà lần này, ông không thể không tham dự.

Tuổi tác ông không cách biệt lắm với Hoắc Lai Sĩ, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại có chút hòa ái cùng ý tứ thăm hỏi hàm xúc. Nhiều năm kinh nghiệm trên trường đã tôi luyện khí chất sắc bén, cương chính mà không dữ dội, nhưng cũng không quá dễ dàng tiếp cận ở ông. Tôi đặc biệt chú ý ông, bởi vì thái độ ông đối với Quân Sâm lúc nào cũng là thưởng thức cùng coi trọng. Ông vẫn hi vọng tương lai Quân Sâm sẽ tiếp nối cơ nghiệp Thái Hoa.

Quân Sâm trước có có vài lần đề cập đến người bác này, lúc ấy tôi không để tâm lắm, dù sao Quân Sâm cũng là người lựa chọn số phận của mình. Nhưng hiện tại tôi không lạc quan như vậy, Thái Hoa là một tập đoàn hàng đầu, mà vị bác này rõ ràng luôn có thói quen nắm giữ tất cả, tất nhiên sẽ không cho phép con cháu làm trái ý mình. Quan điểm này của tôi đã được chứng minh trong “sự kiện ngoài ý muốn” diễn ra hôm sau.

Vốn không nghĩ bão táp đến mau như vậy, cơ hồ không cho chúng tôi có thời gian hô hấp. Mọi chuyện phát sinh khi chúng tôi tạm thời không muốn quấy rối phút giây vui vẻ của mọi người, không ngờ sau khi công khai mọi chuyện, những chuyển biến lại là một đòn chí mạng với cả hai.

30. Q.2 - Chương 30

Hơn 9h, buổi vũ hội chỉ mới đi được nửa thời gian, Quân Sâm vất vả lắm mới có cơ hội nghỉ ngơi, vì thể bèn lên ra ngoài hít khí trời. Anh dùng ánh mắt bảo tôi cùng đi, kết quả tôi phải đi đến phòng nghỉ trên lầu 2 cùng anh. Anh cần về phòng thay y phục nhẹ nhàng hơn. Tôi cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, có thể nói, mọi thành viên gia đình hôm nay đều đã cạn sức.

Lầu 2 có đến 6 gian phòng nghỉ cho khách, trước cửa đều có biển, hai mặt lần lượt ghi “đừng quấy rầy” và “mời vào”. Cuối cùng tôi chọn bừa một gian, vừa ngồi trên sofa chưa đến 10 phút, Quân Sâm đã đi vào. Nhìn thấy trong phòng chỉ có tôi, anh liền lộ ra nụ cười thoải mái, sau đó chậm rãi thông thả đến trước mặt tôi.

– “Em có muốn xuống vườn không, ngoài đó nhiều không khí hơn”.

– “Bảo em lên đây rồi lại chưa nghỉ được chút nào”. Tôi đứng lên.

Anh tùy ý vuốt mái tóc gần đây có chút dài, một bên nắm tay tôi, một bên sờ mặt tôi: “Sao nhìn em lại có vẻ mệt hơn cả anh? Có lắm hay không?”.

– “Lâu rồi không dự vũ hội, nên có chút lệt nhệ rồi”.

– “Đừng đùa! Anh thấy em vì nhảy mới mệt thế này đấy! Kỹ thuật thượng thừa, nổi bật nhất đêm nay là em, Đổ tiên sinh”. Anh không khách khí vừa trêu chọc, vừa phản bác tôi.

– “Quá khen”.

– “Đêm nay em có thể nhảy bao lâu tùy thích, nhưng đừng tỏ thái độ với các thiên kim tiểu thư, miễn cho người ta đập diu đến cửa tìm em”.

– “Anh quản được sao, nghe qua cứ như anh không rời mắt khỏi em cả đêm nay”.

– “Cũng không khác biệt lắm”. Anh cười, sau đó đi đến bên bàn rượu tùy tiện nhấp một ngụm vang. Không đợi cho tôi kịp phản ứng, anh lại một tay ôm lấy cổ tôi, nhanh chóng đem rượu rót vào khoang miệng tôi. Tôi nhất thời tránh không kịp, chỉ cảm thấy như nhập phải ma túy, đầu loạn thành đoàn, một vài giọt rượu tràn khỏi khóe miệng, chảy xuống cổ áo tôi ...

Kinh ngạc đẩy anh ra, tôi thở dốc: “Đừng nào loạn, xuống dưới vườn đi”. Tôi một bên lau khóe miệng, một bên vội vàng chạy ra mở cửa, đề phòng anh lại tùy tiện làm tôi trở tay không kịp.

Anh cũng đi ra, chúng tôi nhìn nhau 5 giây, ai cũng hiểu đối phương nghĩ gì. Anh thở dài nhưng không sầu não, mà là buồn bực lắc đầu: “Quả là phiền toái, đây quả thực là mối tình khó khăn nhất của anh”.

– “Anh nói nhiều như vậy làm gì?”.

Anh vội vàng tiếp lời: “Cáp, cũng không nhiều hơn em bao nhiêu”.

Kì thật, nếu trên đời thực sự tồn tại một người như vậy. Một người không cần tôi chiều cố, không cần tôi hứa hẹn, không cần tôi phải thay đổi bản thân nhân danh tình yêu, chỉ là một bạn đồng hành chia sẻ mọi buồn vui, khổ đau trên một đoạn đường đời. Như vậy tại sao phải thay đổi? Cảm giác phức tạp này chỉ có mỗi mình bản thân tự trải nghiệm lần đầu quả thực rất thú vị, dù có đáng giá hay không lại là chuyện khác.

Sau này, tôi thường hay nhớ đến lời phát biểu của A Tề trong hôn lễ, có đoạn nói đến anh trai mình: “Cảm ơn anh vì đã anh tuấn, trí tuệ, tài hoa hơn người đến mức làm em bị bạn học đổ kị nhiều năm liền, đến bây giờ vẫn vậy. Cảm ơn anh đã cho em biết, chúng ta là một”.

Đó cũng là lí do tôi bị Quân Sâm thu hút, bắt quá, bỏ qua mọi yếu tố cảm tính và thêm vào vài phần thể tục, anh thực ra chẳng hoàn mỹ như mọi người thường nghĩ. Tôi vẫn thường bới móc mọi tật xấu của anh để giải khuây, anh cũng vậy, đó là cách chúng tôi tìm thấy nụ cười khi ở cùng nhau. Nhưng khi mọi khuyết điểm của đối phương đều khiến ta có thể cười tươi hạnh phúc, thì tôi nghĩ đó là tình yêu.

Đêm hôn lễ, chúng tôi qua đêm tại biệt thự. Sáng sớm hôm sau, cả nhà Hoắc gia đều chậm rãi quay về nhà cũ nơi lưng chừng núi. Tôi và Quân Sâm mượn có muốn tìm hiểu thêm về căn biệt thự để nán lại, đỡ phải bị vây quanh bởi núi việc vặt vãnh.

– “Em có muốn bơi không? Bể bơi phía nam lâu ngày không ai sử dụng, ba không thích anh và A Tề bơi ở đây”. Quân Sâm kéo tôi ra khỏi phong, “đến đây đi, anh chưa bao giờ thấy em bơi lội”.

Khi còn học đại học, tôi là đội trưởng đội bơi lội của trường. Sau khi nhập ngũ lại được huấn luyện đặc biệt đã trở thành hướng đạo sinh có kĩ thuật bơi cao siêu. Nhưng hiện tại, ngoài bãi biển ra, tôi không quá yêu thích môn thể thao này.

– “Sao lại do dự như vậy?”. Anh thúc giục, kéo tay tôi đi ra ngoài.

Nước hồ sáng sớm thực lạnh. Khởi động qua loa, thay bộ đồ bơi đen Quân Sâm vừa đưa, tôi thả lỏng người lao xuống nước. Bơi được vài vòng, cảm giác lại bắt đầu hưng phấn như khi còn đại học. Tôi ngoi lên mặt nước vẩy vẩy đầu, thấy Quân Sâm còn cười hì hì đứng trên bờ, thân thể xinh đẹp kí trong nắng sớm lại càng tuyệt mỹ, tôi nhin không được cũng mỉm cười thưởng thức.

– “Đứng ngốc ở đó làm gì? Đừng nói với em anh sẽ không bơi?”

– “Lúc nhìn thấy em bơi, anh bắt đầu thay đổi chủ ý”. Anh thế nhưng lại nhàn nhả nằm trên ghế bố, chăm chú nhìn tôi.

Tôi bất đắc dĩ, cũng không biết anh đang suy tính gì, đành phải ngoan ngoãn hòa nhã nói: “Làm sao vậy? Hâm mộ em rồi a?”.

Anh nhàn nhả nhấp ngụm đồ uống, sau đó nói: “Bộ dạng em lúc bơi nhìn rất thích”.

Tôi lắc đầu, lên bờ ngồi ngay ghế bên cạnh anh: “Là anh đề nghị đi bơi trước, nhưng sao lại không xuống nước?”.

– “Bộ dáng bơi lội vừa rồi của em, gợi cảm muốn chết”. Anh tiếp tục cố đông cổ tây mà nói.

– “Anh đang nói loạn thất bát tao cái gì a”. Da mặt bắt đầu nóng lên, nghe anh nói thế tôi cũng có chút ngượng ngùng, “rốt cuộc anh có bơi hay không?”.

– “Anh chỉ muốn nhìn em bơi”. Ngữ khí anh bình tĩnh đến quái dị, hết như người đứng ngoài cuộc, cảm giác này làm tôi có chút bất an.

– “Được”. Tôi lần nữa xuống bể bơi, “em bơi cho anh xem, đến khi anh chịu xuống nước mới thôi”. Tôi nhảy xuống nước trong ánh nhìn có chút khó hiểu của anh.

Tôi một phen vùng vẫy khắp hồ, từ bơi tự do, bơi sấp cho đến bơi ếch, tôi mặc kệ thời gian, cũng không muốn nghỉ ngơi. Thẳng đến khi tứ chi vô lực, hơi thở hỗn loạn vẫn không dừng lại, tôi đang muốn khám phá cực hạn của bản thân. Mà người kia lại rất ngoan cố, nên tôi phải so độ ngoan cố với anh mới được.

Tầm mắt tôi bắt đầu mơ hồ, xoang mũi vài lần uống nước, thập phần khó chịu. Thẳng đến khi tôi mơ hồ nghe tiếng người nọ gọi: “Chấn Hàm, đủ rồi! Đi lên! Em mẹ nó có nghe không?!”. A, tựa hồ như đang nổi giận.

Tôi không còn sức đáp lời anh, tay chân rất nhanh mất kiểm soát. “Shit!”. Hiếm khi nghe anh chửi bậy, sau đó là tiếng nhảy xuống nước, anh bơi về phía tôi. Tôi mệt mỏi nở nụ cười, anh giữ chặt lấy tôi, sau đó cả hai cùng bơi về bờ.

– “Em phát điên cái gì?!”. Lần đầu tiên anh không che giấu cơn thịnh nộ mà hét to, một bên đưa tôi về ghế, sau đó lấy khăn lau người. “Em muốn làm gì? Muốn tự chết đuối trong bể bơi nhà mình? Nghe có hài hước không?”.

– “Sao lại để em ở trong nước lâu vậy, àn?”. Tôi thản nhiên giương khóe môi, cũng không tức giận, cũng không phải vì vui mừng khi thoát nạn. Tôi chỉ muốn biết vì sao Quân Sâm kiên quyết không xuống nước, trước kia anh luôn là người phóng khoáng, thích gì thì làm nấy. Chưa bao giờ lại cố quái như vừa rồi, có thể nói không khí HongKong rất dễ làm người ta hiện nguyên hình.

Anh đột nhiên ngồi xuống cạnh ghế tôi, nhẹ nhàng lau người tôi, từ ngực, đến tai rồi mặt. Tôi lẳng lẳng tựa vào anh, dù lo sợ có người nhìn thấy, nhưng vẫn không đẩy anh ra, chỉ nghe anh nhẹ giọng nói: “Vừa rồi em tùy tiện như vậy để làm gì chứ?!”.

– “Em chỉ muốn anh bơi cùng em”.

– “Không ngờ em cũng có lúc điên như vậy”.

– “Đại khái là do lây bệnh điên từ anh”.

Anh than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhìn tôi, sau đó thô lỗ nắm tay tôi: “Thật xin lỗi, anh sợ nước”.

– “Vậy còn nhất định kéo em đến hồ bơi làm gì?”.

– “Anh thích tự ngược đãi bản thân không được a?”.

– “Quân Sâm!”. Giọng nói tôi bắt đầu nghiêm túc, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc.

– “Em không muốn nghe đâu”. Về mặt anh đột nhiên hiện lên một tia thống khổ.

– “Với em mà anh còn muốn giấu diếm sao?”.

Anh cúi đầu: “Anh chưa từng nói qua... anh có một người anh họ, trước kia anh rất sùng bái người này, cảm giác không có việc gì anh ấy không làm được. Năm anh 15 tuổi, có một lần cả gia đình cùng nhau ra biển chơi, ngày đó thời tiết không tốt, anh lại thách thức anh họ xuống biển bắt cá. Anh ấy chỉ hơn anh 2 tuổi nên nhận lời thách thức. Nước biển rất lạnh, chưa đến 5 phút sau, anh họ đã bị chuột rút. A Tề thấy anh ấy giãy dụa giữa biển liền khóc lớn lên, anh nhảy xuống biển muốn cứu anh họ. Nhưng lúc ấy lại có gió, sóng biển đánh rất mạnh nên cuốn anh ra khỏi bờ. Hai giờ sau, đội cứu hộ bãi biển mới tìm thấy thi thể, lúc ấy, trên người đã toàn là vết thương do cá ría, máu cũng ngưng tụ khắp người. Anh thủy chung không quên được thần thái bình thản của anh ấy, trong mơ cũng từng thường thấy anh họ...”.

Hốc mắt anh phấp phồng, hít sâu một hơi, tựa hồ anh cần thêm chút không khí mới có thể tiếp tục: “Lúc ấy kì thật anh hi vọng mình là người bị cuốn đi, như vậy sẽ không phải đối mặt với ánh mắt cùng những

lời oán hận của di sau này. Trong nhà sau đó mỗi ngày mỗi loạn, thẳng đến khi cha mẹ anh li hôn. Kì thật, anh mới là người mang đến xui xẻo cho người khác. Anh biết nói như vậy thực khoa trương, nhưng anh vẫn luôn tự trách.... Đến giờ, chỉ cần nhìn thấy nước anh liền lạnh người”. Anh cười nhẹ một tiếng rồi nhìn tôi, “Anh vừa rồi cũng như vậy, có lẽ em không biết anh sợ nước, nhưng cuối cùng anh vẫn thật khiếp đảm”.

Đây là khúc mắc của Quân Sâm, khó trách anh luôn có cảm tình với hướng đạo sinh, khó trách anh đột ngột vội vàng cùng tức giận khi thấy tôi nhảy xuống nước. Tôi có chút áy náy, cảm thấy không nên khơi dậy vết thương trong lòng anh. Nam nhân rực rỡ ló mắt trong mắt mọi người này, thể nhưng lại cất giấu trong tâm một vết thương rất sâu. Thời gian cũng không thể xóa nhòa, hơn nữa anh vẫn luôn tự trách, đến tôi cũng không thể an ủi anh.

– “Mẹ anh đang ở đâu?”. Tôi chưa từng hỏi qua vấn đề này.

Câu trả lời của anh thực làm người khác bất ngờ: “Nam Phi, hoặc Trung Phi. Lâu lắm mẹ mới liên lạc với bọn anh một lần. Em sẽ không ngờ đâu, nàng là nhà khảo cổ học. Sau khi mất con, di bắt đầu nổi điên, ngày nào cũng đến nhà quấy rầy. Vì thế mẹ không chịu nổi, mới bỏ anh và A Tề đi đến xứ sở khác. Trước khi đi, nàng nói với anh: “A Sâm, con không thiếu thứ gì, con chỉ cần là chính mình, và tôn trọng số phận đã an bài là được rồi”. Kì thật nhưng lời này, trước kia anh không hiểu, nhưng vẫn nhớ không sót chữ nào, dù đến bây giờ anh cũng không hiểu mẹ muốn nói gì”.

Tôi đột nhiên ôm đầu anh, thấp giọng nói: “Anh quên rồi sao? Em là hướng đạo sinh, em sẽ không bao giờ để anh chìm xuống”.

Anh vươn tay ôm tôi, gác đầu lên vai tôi hồi lâu: “Như thế nào lại nhắc đến việc này, anh cũng chưa bao giờ quên....”.

Tôi có thể tưởng tượng ra tấn thảm kịch năm ấy, bi kịch của hai gia đình cũng không thể vãn hồi. Thế nên hôm nay, hơn 10 năm đã qua, vẫn còn một nam nhân vì thế mà rơi lệ. Rốt cuộc tôi hiểu được, tuổi thơ Quân Sâm cũng không phải hạnh phúc. Nên anh mới thích đến quán bar uống rượu, nên anh mới có biểu tình phản nghịch trên màn ảnh. Biểu tình cao ngạo, lạnh lùng chỉ là lớp mặt nạ anh mang vào, sâu trong nội tâm, anh vẫn là đứa trẻ chịu nhiều tổn thương trong quá khứ. Anh họ mất, anh cũng mất đi mẹ mình.

Mà hiện tại, tôi hiểu đoạn thanh xuân bao trùm tang thương kia của anh cũng không phải giả vờ. Anh chính là đang tìm một phao cứu sinh, nên mới sinh ra biểu tình vừa quan tâm, vừa hờ hững với sinh mệnh. Anh sợ nhất là nhìn thấy máu đỏ, nên khi người mẫu bị giàn đèn đỏ xuống, nỗi sợ hãi cũng thất thốc nhanh chóng gọi lên những kĩ ức thống khổ trong anh.

Tôi có chút cảm động, kim lòng không đau mà giữ chặt vai, cúi đầu hôn anh. Ngẩn ngui mà nhiệt liệt, anh ngẩn người, đột nhiên nở nụ cười sáng lạn: “Thế nào? Thương cảm anh a?”.

– “Anh được nhiều người yêu mến như vậy, không tới phiên em phải thương cảm”.

– “Đôi khi, anh cũng muốn kể chuyện này cho em nghe”.

– “Nên em phải cảm ơn anh đã nói cho em”. Vừa mới nói xong lời này, đột nhiên tôi lạnh sống lưng. Cảm giác áp bách đổ thẳng xuống đầu, tôi và Quân Sâm đều dự cảm có chuyện chẳng lành, quay đầu nhìn.

Bên phải hồ bơi có vị trưởng bối chậm rãi đi về hướng chúng tôi, ánh mắt ngưng trọng mãnh liệt, khoe miệng hàm chứa những uy nghiêm ai cũng thấy rõ, và cả những khí phách không ai bì nổi — Tổng Khải Sơn.

Quân Sâm đứng lên, ánh mắt nhìn thẳng ông. Anh cũng không lùi bước, kì thật tôi biết chuyện này chỉ là sớm hay muộn, tránh cũng không được. Nhưng mọi chuyện lại đến quá đột ngột, khi chúng tôi còn chưa nghĩ ra hướng giải quyết ỉn.

– “Hai người cũng thật không làm cha mẹ thất vọng a!”. Những lời này như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng về chúng tôi.

– “Bác”. Sắc mặt Quân Sâm cũng có chút trắng, “Sao bác”.

Đối phương nghiêm khắc đánh gãy anh: “Ta có việc nên tiện đường ghé qua, không ngờ lại gặp phải chuyện quái gở này. Đừng nói với ta hai người thân thiết là vì tình anh em, ta còn chưa lần!”. Một trưởng bối từng

trải, ánh mắt sẽ mãnh liệt như nhìn thấu mọi điều, “may không phải cha người nhìn thấy cảnh này, không lại sinh cơn suy tim, lúc đó người có hối vạ lần cũng không kịp” – dường như có mắng thế nào cũng không hết giận, “các người thật không ra thể thống gì! Nếu muốn làm loạn, thì cũng đừng về nhà gây sự! Chướng khí mù mịt! Tốt nhất là nên về Mi đi, còn hơn ở đây làm bậy không đặt cha mẹ vào đâu! Một đám không ra gì! A Sâm, uống cho ta từng xem trong người như vậy, người thật sự dọa ta sợ chết rồi!”.

Tôi thấy Quân Sâm không thể nói gì, liền từng chút tức giận. Tuy những lời vừa rồi là một đòn chí mạng, nhưng tôi biết mọi việc chỉ vừa bắt đầu. Tương lai còn phải đối mặt nhiều hơn thế, làm sao chỉ vì vài lời này mà đã tổn thương?

– “Bác Tổng, con cũng nên xưng ngài một tiếng bác như Quân Sâm”.

Ông hừ lạnh: “Ta không chấp nhận”.

— “Chúng con có thể mang tội không thể dung tha trong mắt ngài, nhưng thực tế cũng không nghiêm trọng như tưởng tượng —”:

Tổng Khai Sơn phất tay đánh gãy lời tôi: “Ta không cần tưởng tượng, ta chỉ tin vào mắt mình. Người không cần nói bất kì điều gì, Quân Sâm mới sang Mỹ vài ngày, trở về đã liền làm vậy! Người và nó có quan hệ gì thì cả hai hiểu rõ nhất! Các người không quan tâm luân thường đạo lý sao? Lại còn muốn gây sự? Nói ta cổ hủ cũng được, nhưng ta không chấp nhận việc này. Ta cũng có quyền ngăn cản hai người không được tiếp tục!”.

– “Bác”. Quân Sâm chau mày, “Trước kia có thể con làm sai nhiều thứ, nhưng việc này — con không nhận mình đã sai”.

31. Q.2 - Chương 31

– “Đây không phải việc của mỗi mình con, cũng không phải chỉ cần con không nhận sai thì không sao!”. Mỗi câu lên án, đả kích của Tống Khải Sơn đều công kích vào nơi yếu ớt nhất trong lí trí chúng tôi. Trong thời gian ngắn, mọi lí trí cũng trở nên mềm nhũn không thể chống đỡ.

Mày mẩn là lão quản gia nhà họ Hoắc phát hiện bên này già trẻ giằng co, liền đi ra xem sao. Tiền bối cũng không muốn người khác biết chuyện, nét mặt chùng xuống, ngữ khí cũng bớt áp lực hơn, nhưng vẻ nghiêm khắc vẫn không thay đổi: “Con lêu lổng bên ngoài, dù có hư hỏng thế nào, cùng lắm người khác cũng chỉ buông một câu phong lưu thành tính. Nhưng lại có loại quan hệ này với anh em trong nhà... tốt nhất không nên cho ai biết chuyện, đây không phải là chuyện nhỏ! Trong gia tộc chúng ta, chắc chắn sẽ không ai chấp nhận và bỏ qua việc này. Hôm nay nếu ta không phát hiện ra, liệu con có bản lĩnh giấu diếm cả đời không?! Nếu ta đã biết, thì không có lí do gì ta để ối quan hệ nguy hiểm này tiếp tục phát triển. Ta không thể đứng yên nhìn con hủy hoại thanh danh nhà họ Hoắc, nếu ta dung túng thì sẽ có tôi với tổ tông”.

Trước sau đều lấy đại nghĩa, trước sau đều nhằm vào Hoắc Quân Sâm chứ không phải Đỗ Chấn Hàm tôi. Lão gia tâm tư thâm trầm này, năm tháng vinh quang đã tạo nên một tầng bản lĩnh chắc chắn bao phủ quanh ông. Ông biết phải làm thế nào để công kích vào điểm yếu của đối phương, để áp chế mọi hành động tiếp theo của chúng tôi. Tôi nghĩ, ông sẽ không bao giờ để tình trạng “trường kì kháng chiến” xảy ra.

– “Bác, con không nghĩ mọi việc lại như bác nói...”. Về mặt Quân Sâm thật bị thương, nhưng vẫn mang theo chút ẫn nhẫn.

– “Nơi này là HongKong! Các người tỉnh táo lại đi!”. Ông xoay người quay thẳng đi, “phải làm thế nào chắc các người biết rõ”,

Không ngờ trò đùa dai sáng sớm này lại gây họa. Tại đây, hai đời nam nhân ưu tú nhất của họ Hoắc lại cũng nhau lòi ra những bóng ma lớn vờn trong quá khứ, tựa hồ không thể nào dung hòa nổi. Quân Sâm nghiêng người cúi nhìn hồ nước, sau đó hít một hơi thật sâu. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã có chút phiếm hồng. Biểu cảm bi thương cùng buồn cùng kia làm lòng tôi có rút một trận. Dù sao hai chúng tôi cũng chưa từng nghĩ mưa bão sẽ đổ bộ phá tan bầu không khí ấm áp hiện tại không hề báo trước thế này. Nếu không phải cả hai đều cảnh giác và ăn ý chống đỡ, thì chắc chắn đã sớm bị người khác phát hiện. Dù sao, hai kẻ kiêu hãnh trời sinh này cũng chưa bao giờ gặp qua những đả kích mạnh mẽ như bây giờ.

Quân Sâm chưa xót khê cười: “Thực sự không ổn a...”.

Tôi cũng vươn tay xoa đầu anh như cách anh từng làm với tôi: “Đừng nghĩ nhiều, ra ngoài đi dạo đi”.

Anh dùng biểu tình mờ mịt nhìn tôi: “Em không ăn sáng?”.

– “Không, em đang rất muốn ăn, hơn nữa lại muốn ăn sủi cảo. Xem như là chút an ủi cho lần về HongKong này đi!”

Quân Sâm hiểu tôi muốn nói gì, mạnh mẽ kiềm chế cảm xúc bước đến gần tôi, bàn tay đặt lên bụng tôi bên ngoài lớp vải: “Vóc dáng xinh đẹp như vậy, nhớ phải giữ gìn”. Đây là những lời tôi từng nói khi nhìn thấy anh ăn hải sản, nhớ đến nghề nghiệp đặc thù của anh mới không tiếc lòng tốt mà nhắc nhớ một phen. Đôi khi anh sẽ nghe theo, ví như sẽ ăn 2 phần thay vì 3 phần như thường lệ.

Không phải muốn trốn chạy hiện thực, nhưng khi gặp những áp lực ngàn cân, con người ai cũng có bản năng muốn bình tĩnh một chút. Kì thật trước kia tôi cũng không ngờ, bản thân lại có thể bình tĩnh đến nhường này khi xảy ra chuyện. Có thể bản thân đã từng suy nghĩ cách giải quyết hàng trăm, hàng ngàn lần. Nhưng khi tôi chưa nghĩ ra kế sách nào thì mọi chuyện lại ập đến, như thế thì cứ để mọi chuyện xảy ra thôi.

Ngày đó, chúng tôi không làm gì cả, chỉ thong thả lái xe quanh các cung đường đầy gió, nhìn thấy một quán cà phê nhỏ xinh thì dừng xe.

Quân Sâm nhìn tôi gọi một tách cà phê không đường liền hỏi: “Em sợ cà phê chưa đủ đắng hay sao?”.

– “Đáng tiếc, vị giác của em không nhạy đến vậy!”.

– “A...”. Anh cười, nụ cười bao hàm tư vị khác, “chúng ta có tính là đang tìm hạnh phúc trong đắng cay không?”.

– “Thiếu chút nữa là đã thành công rồi”. Tôi nâng tách cà phê nhấp một ngụm, nhíu mày. Khả năng thích ứng của tôi có vẻ còn kém hơn bản thân tưởng tượng.

– “Tiếp theo nên làm gì bây giờ?”. Anh không hề né tránh, hiện tại chúng tôi đều cần lời giải cho bài toán này.

– “Trước hết nghĩ muốn nói gì thì nói cho rõ ràng đi. Tổng Khải Sơn sẽ không cho phép chúng ta tiếp tục đâu, nhưng cũng sẽ không vạch trần mọi chuyện trước mặt cha anh vào lúc này”. Với một tròng nhân danh dòng tộc ban sáng kia, tôi không thể bàng quang được. Hơn nữa, việc gọi thẳng tên tiền bối cũng là cách phản kháng đương nhiên. Người có tình cảm hằn hằn sẽ có lúc cả giận mất khôn. Nói sai một câu, làm sai một chuyện – đôi khi có thể phá hủy mọi thứ, nhưng cũng có khi sẽ làm mọi chuyện tốt đẹp lên.

Quân Sâm lơ đãng nhìn người qua đường qua khung cửa, đến khi quay lại nhìn tôi đã là 2 phút sau: “Trước kia anh vẫn hay nghĩ, thế nào là tình yêu thực sự? Đến khi gặp được em, anh mới cảm giác những quan niệm của mình trước kia đều sụp đổ. Anh từng sợ hãi, sợ hãi hơn em rất nhiều. Nhưng anh vẫn tự nhủ, không cần phức tạp hóa mọi việc như vậy. Có thể anh không cần phải làm rạng danh gia tộc, chỉ cần ở bên em là tốt rồi. Nhưng mọi chuyện nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi”.

Tuy tôi thừa biết điều này, nhưng khi nghe anh nói, bản thân vẫn xao động, da đầu đã có chút tê rần. Nguyên lai bề ngoài chúng tôi trông rất thoải mái, vô tư. Nhưng sau lưng ai cũng mang theo rất nhiều bồn phận và nghĩa vụ.

Tôi vô thức duỗi thẳng lưng, tinh thần cũng không tệ như ban sang: “Em không chỉ lo cho cha anh, mà còn có mẹ em”.

– “Anh sẽ không rời xa em đâu”.

– “Em biết”.

– “Nhưng nếu bọn họ không thừa nhận quan hệ của chúng ta thì sao?”.

– “Chấn Hàm”. Anh giữ lấy vai tôi, ánh mắt thực phức tạp, “thực xin lỗi, là anh kéo em xuống bùn, vốn em.... Anh chưa từng hối hận vì bản thân đã ích kỉ giữ lấy em bằng mọi cách. Nhưng bây giờ thì anh biết

mình sai lầm rồi, đây cũng không phải là cách duy nhất để được ở bên cạnh em. Là anh làm hư em, anh rõ ràng đã có thể không làm như vậy”.

– “Đây là những gì anh muốn nói với em? Thực ra, em cũng không có ý định ngăn cản ... lực hấp dẫn của anh. Như vậy có thể hiểu được không?”. Ngữ khí của tôi càng về sau càng không thỏa đáng, nhưng tôi không nhận được, “anh muốn nói, tuy anh đã thành công, nhưng chúng ta đều là nghịch tử, phải không?”.

– “Chấn Hàm, Chấn Hàm...”. Mỗi khi nghe anh gọi tên mình liên tục như vậy, tôi đều cảm giác rất xúc động. “Anh sợ mình sẽ là kẻ bất hiếu, cũng sợ bản thân sẽ đánh mất em”.

– “Nếu chúng ta yêu đuổi, chắc chắn sẽ nhận lấy thất bại, anh hiểu rõ điều này hơn ai hết”. Tôi đẩy tay anh ra, “chúng ta đều là nam nhân, nguyên lai tính cách đều cứng đầu như nhau, xung đột là điều không thể tránh. Có thể chúng ta nhất thời kích động mà yêu nhau, cũng có thể vì rất nhiều nguyên nhân mà rời xa nhau. Chúng ta không có nghĩa vụ phải bên nhau suốt đời. Cuộc sống này có rất nhiều biến cố, dù chúng ta có hợp sức cũng chưa chắc đã ứng phó được. Nhưng vô luận kết quả thế nào, vấn đề là — chúng ta vẫn có thể cùng nhau đương đầu, không phải sao? Em không muốn nghe anh nói những lời yêu đuổi, hoàn toàn không muốn”.

– “Với em mà nói, có phải anh không mang đến cảm giác an toàn và lòng tin?”. Về mặt anh có chút uể oải thương tâm, “anh chỉ cảm thấy đến cuối cùng, tình cảm em dành cho anh không mãnh liệt như anh dành cho em, đây là bất an duy nhất của anh”. Đây là lần đầu tiên anh thẳng thắn như vậy, tôi biết, chúng tôi bắt đầu cần những lời hứa hẹn...

– “Quân Sâm”. Tôi thẳng thắn nhìn anh, “anh cũng có lúc sẽ phán đoán sai thời điểm, nếu không phải bởi vì yêu, em sẽ không bao giờ cho anh từng bước tiếp cận mình. Có một vấn đề hôm nay chúng ta cần phải nói cho rõ ràng, sau đó em không hoài nghi anh nữa và ngược lại”.

– “Cảm ơn em, Chấn Hàm. Cảm ơn em đã cho anh biết điều này”. Anh nâng tay che mặt, hồi lâu sau mới buông tay, “chúng ta — ngang tài ngang sức”.

Tôi uống cạn tách cà phê, im lặng mỉm cười. Lại liếc mắt nhìn thấy tấm áp phích trong quán, thật đúng là hình ảnh một cô gái trẻ thời đại của Hương Cảng, tôi hỏi: “Đêm nay có muốn phát tiết một chút không?”.

Anh hiển nhiên còn chưa hồi phục tinh thần, kì quái nhìn sang tấm áp phích, sau đó lại quay sang nhìn tôi, cười như không cười: “Em — cũng muốn thử loại náo nhiệt này?”.

– “Tại sao không?”.

Kì thật tôi và anh cũng xem như đã hóa giải mọi khúc mắc, hơn nữa cũng không lên gân với nhau, cả hai đều muốn đối phương vui vẻ, thoải mái hơn một chút. Yêu nhau cũng không nhất thiết phải nói hết mọi bí mật cho nhau nghe, chỉ cần có thể làm cho đối phương cảm thấy an toàn trong tình yêu của mình, thì mọi việc khác cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng buổi chiều lại có điện thoại từ Mĩ gọi sang cho tôi. Là Lị Lị và Thang Thước gọi cho tôi, nói là đối tác không hài lòng với tác phong làm việc của công ty, buộc lòng phải hợp tác với một doanh nghiệp khác. Việc này là tổn thất không nhỏ với công ty. Tôi đã kí hai hợp đồng in ấn có giá trị lớn với xưởng in, 5 ngày sau sẽ hoàn thành mọi việc. Đối phương có lẽ có nguyên nhân gì mới thay đổi đối tác giữa chừng như thế này. Tôi phải áp dụng những chính sách khôn ngoan, nếu những khó khăn cứ liên tục chồng chất thế này thì khó khổng chế được thế cục. Nếu tất yếu, tôi còn phải tính đường lùi an toàn cho công ty.

– “James đã đàm phán vài lần với đối phương?”. Tôi bình tĩnh chống đỡ.

– “Hôm nay đã là lần đàm phán thứ 3, nhưng chưa có kết quả chắc chắn, mới phải gọi cho anh”.

– “Cố gắng trì hoãn tình thế, tôi sẽ trở về trong 4 ngày nữa”.

Đơn giản dặn dò nhân viên vài việc, Thang Thước giống như được cấp cho liều thuốc an thần, liền ngắt máy. Như vậy tôi chỉ còn nhiều nhất 3 ngày để xử lí mọi chuyện ở HongKong.

Quân Sâm có chút rối rắm, nhăn mày hỏi: “Có rắc rối?”.

– “Rắc rối lúc nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều”.

– “Em muốn giải quyết việc nào trước?”. Anh lúc này lại có tâm tư vui đùa.

– “Tất cả”.

Một cuộc điện thoại khác gọi đến làm đầu tôi như muốn nứt ra: Mẹ! Lúc này, tôi đã chuẩn bị rời khỏi quán cà phê.

– “Chấn Hàm, con đang ở đâu?”. Vừa nghe mẹ hỏi câu này, tôi liền dựng tóc gáy. Đây không phải âm thanh ôn nhu quen thuộc mà tôi từng biết, giọng nói lộ ra những khẩn trương không rõ ràng. Tôi mãnh liệt có dự cảm không lành, vì thế nhìn sang Quân Sâm, anh lập tức hiểu ý, lại lo lắng nhìn tôi chăm chặp.

– “Chuẩn bị đi dạo núi Thái Bình”. Tôi vờ như không có việc gì.

– “Không ngắm cảnh đêm thì đến đó làm gì?”. Mẹ luôn không phải là người nhất mực dịu dàng. Nếu không phải bình thường người lúc nào cũng bao dung với tôi, thì có lẽ tôi suýt quên mất mẹ thực là nữ cường nhân. “Chấn Hàm, A Sâm đang đi với con?”.

– “Àn”.

– “Ta chỉ muốn hỏi một việc, con không cần giấu”.

– “Được”. Tôi biết việc gì sắp xảy ra, nhưng không ngờ Tống Khải Sơn lại lạnh lùng ra chiều như vậy.

– “Hôm nay Khải Sơn nói ẹ chuyện con và A Sâm — có đúng như vậy không?”.

Lại nhìn Quân Sâm, tôi than nhẹ một tiếng, trầm mặc 5 giây. Mẹ cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ đợi, đến khi tôi mở miệng: “Phải!”.

– “Mẹ hiểu rồi”. Tôi có thể tưởng tượng về mặt mẹ lúc này, tôi là hiểu mẹ như vậy, như cách mẹ hiểu con trai mình. Nếu nàng chỉ trích, tôi sẽ thương tâm hơn mọi chỉ trích của thế gian, “8h tối, đến Lan Quế Phường đợi mẹ, mẹ phải nói chuyện với con trai mình”. Tôi cảm thấy ánh mắt cho chút chua, ba một tiếng gấp điện thoại.

Quân Sâm tựa hồ đã nghe rõ cuộc đối thoại, ôm lấy bả vai tôi — đây là tiếp xúc thân mật nhất anh có thể vô tư công khai trước đám đông. Trên đường ra bãi đỗ xe, anh nghiêng người nói với tôi: “Anh xác nhận, em là số 1 trong mắt anh”. Tôi vốn không tin những lời có cánh như vậy, nhưng hiện tại lại có thể hiểu được thể nào là sức mạnh tình yêu. Trong những thời khắc yếu ớt nhất, nếu được đối phương động viên cùng trấn an, tâm tình tôi cũng tốt hơn vài phần.

– “Xem ra chương trình ca nhạc tối nay phải dời lại lần sau”. Tôi thần nhiên cười cười.

– “Đến lúc đó chắc sẽ là chương trình mừng năm mới?”.

– “Anh phải nhớ đi đặt vé trước 1 tháng”.

– “Đương nhiên”. Chúng tôi đã vào đến ga ra, nương theo bóng thân xe, anh hôn tôi. Nụ hôn tùy ý mà mãnh liệt, hết như những tia pháo hoa rực rỡ, nóng bỏng mà tỏa sáng lung linh khiến thần kinh lẫn thân thể đều dị thường mẫn cảm. Tim cũng phá lệ mà đập nhanh...

Đêm đó, ngهنهن đón tôi lại là nhân vật ngoài ý muốn. Người đến Lan Quế Phường không phải mẹ mà là Chu Tình. Nàng mặc một kiện sơ mi trang nhã, xinh đẹp động lòng người. Trên đường đi, nàng thu hút không ít ánh mắt, khi nàng đến gần tôi, đã không ít nam nhân ngoái đầu nhìn.

– “Chào, bác gái nói em đến đây gặp anh”. Giọng nói lại mang theo vài phần nũng nịu trẻ thơ.

Tôi than thầm một tiếng, hiểu rõ mọi chuyện, cũng không muốn nói vài lời dư thừa: “Em không ngại uống một chén chứ?”

– “Đây có thể xem ăn mừng cho lần gặp này không?”. Nàng tươi cười nâng chén.

Đến khi tôi đưa Chu Tình về nhà, trở lại biệt thự nhà họ Hoắc; mẹ cư nhiên đã ngồi đợi sẵn ở phòng khách. Nói thực, tôi đã kiệt sức ột ngày đầy biến động như hôm nay. Nếu mẹ còn muốn công kích, lên án; tôi rất khó cam đoan bản thân có còn sức để cùng nàng múa Thái cực quyền không.

Nàng thấy tôi bước vào liền đứng lên, biểu tình cũng không khác ngày thường: “Phòng bếp có nấu chút đồ ăn khuya, con ăn chút đi. Mẹ và dưỡng sẽ ở đây vài ngày để tiếp vài vị khách thân quen của gia đình”.

Lòng tôi đột nhiên này lên một loại tình cảm ức chế, tiến đến ôm lấy bờ vai mỏng mảnh của nàng, thân thiết xưng hô như trước kia: “Miss Chương, vài ngày này đã mệt chết rồi đi?”.

Nàng vỗ vỗ tay tôi, không lộ ra chút biểu tình ư rử nào: “Đều đã thành thói quen, mẹ có khi nào nói mệt mỏi? Ở Hoắc gia chính là không thoải mái như vậy, nhưng cũng không nhàm chán, được tiếp xúc với nhiều nhân vật vĩ đại như vậy, mẹ cũng không cầu gì hơn. Nhìn xem, A Tề đã sớm vượt mặt con, còn không mau kết hôn đi”.

Tôi thần nhiên đáp: “Mẹ, mẹ biết con sẽ không kết hôn”.

– “Sao phải nói như vậy làm gì? Mẹ sẽ không miễn cưỡng con, nhưng nữ nhân tốt thì không nên bỏ qua. Mẹ vẫn nghĩ con chỉ là chưa gặp được một nửa của mình”.

– “Nếu con đã tìm được và muốn sống cùng người đó trọn đời, mẹ sẽ tôn trọng quyết định của con chứ?”.

Tôi biết câu hỏi này thực đột ngột và khó khăn, nhưng tôi không muốn lừa dối mẹ; cũng không muốn tự lừa dối bản thân mình. Ít nhất, tôi cũng sẽ công bằng với tình cảm của mình.

– “Chấn Hàm, bây giờ muộn rồi, hôm sau chúng ta nói tiếp được không?”.

Khẩu khí ẩn nhẫn như khẩu cầu, tôi thực không hi vọng sẽ khiến người thân của mình rơi vào hoàn cảnh này.

– “Con chỉ là muốn nói — con của mẹ là nam nhân như thế nào, và hẳn ta cần gì”.

Nàng chậm rãi thoát khỏi chiếc ôm của tôi, ngạo nghễ mà chậm rãi: “Con cần một người vợ, Chấn Hàm”.

– “Đây là đáp án?”.

Ngữ khí nàng đột nhiên cứng cỏi: “Đúng! Mẹ hi vọng con ý thức được bản thân đang làm gì, khi có chuyện, không cần nhắc nhở cũng tự biết đường lùi. Mẹ biết con mẹ chưa bao giờ làm mẹ thất vọng, lúc này cũng vậy”.

Tôi nhú chặt mày, cảm giác bản thân bị dội một gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa lí trí nhỏ nhoi: “Nếu con vẫn tiếp tục, thì mọi người sẽ chỉ trích, chửi rủa và vũ nhục? Mẹ cũng lí giải quan hệ của con và anh ấy như bao người khác? Mẹ cũng bắt công như vậy với chúng con?”.

– “Đừng nói nữa”. Mẹ lùi vài bước, thân hình run nhè nhẹ, “các con nếu cứ tiếp tục, cũng sẽ không ai chúc phúc”.

– “Con chỉ cần lời chúc phúc của mẹ, còn người khác thì không quan tâm”. Khi nói những lời này, lòng rất đau. Đó là tư vị tôi chưa từng nếm trải trong đời, nếu trải qua vài lần, có lẽ tôi sẽ không thể nào chịu nổi.

Lúc này, trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, chúng tôi ngẩng đầu liền bắt gặp Quân Sâm. Anh vững vàng đi xuống, hô thanh “Dì Chương”, sau đó đến bên cạnh tôi. Anh mắt hàm xúc ý tứ trấn an chỉ giành cho tôi, sau đó lại đi vào phòng ăn.

32. Q.2 - Chương 32

Chúng tôi lẳng lặng nhìn bóng dáng anh, gương mặt xinh đẹp của mẹ vẫn chưa giãn ra chút nào. Biểu tình tự nhiên của Quân Sâm chẳng những không làm mẹ thoải mái, ngược lại còn khiến người kích động: “Mẹ chưa từng hoài nghi chọn lựa của con, nhưng ngẫu nhiên, cũng sẽ có những chuyện mẹ không hiểu được”.

Tôi đến gần bên mẹ, hai tay đặt trên bả vai nàng. Tựa vào nàng gần sát nhưng khi còn bé muốn được che chở, khẩu khí cũng nỉ non như tiếng thở dài: “Miss Chương, người không biết con hi vọng người sẽ cho con chút sức mạnh nhiều đến thế nào đâu”.

– “Chấn Hàm, con không thể yêu cầu mẹ chấp nhận chuyện này được. Nếu đối tượng là người khác, có lẽ mẹ sẽ nhượng bộ. Nhưng nếu là A Sâm, tuyệt đối không được!”

- “Vì Hoắc Lai Sĩ?”. Tôi rầu rĩ gục đầu lên vai mẹ, hít mùi hương thoang thoảng từ tóc nàng.
- “Còn có Hoắc gia, còn có Thái Hoa, còn có dư luận, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị người khác đặt vào mắt. Trừ khi hai con rời khỏi HongKong, thì con mới không tất yếu phải gánh chịu hậu quả. Chấn Hàm, nguyên lai con có thể có được 1 gia đình như bao người mơ ước, chứ không phải cùng một nam nhân....”.
- “Hiện tại con cảm thấy thực hạnh phúc, xin người hãy tin tưởng con”.
- “Con không biết chuyện này phải lý giải thế nào để mẹ hiểu, con xin lỗi”.

Mẹ lắc đầu, quả thực nàng đang rất lo lắng: “A Sâm trẻ tuổi như vậy, tính tình chưa ổn định. Lúc nào cũng như đứa trẻ 20 tuổi bồng bột, nông nổi chỉ biết đến những đam mê nhất thời. Trước kia, con bên ngoài phong lưu thế nào mẹ cũng chưa từng ngăn cản. Hiện tại con cũng trưởng thành không ít, mỗi bước đi trong lòng đều tính toán kỹ. Thậm chí cũng biết thế nào là kiềm chế bản thân. Nhưng hôm nay, lại làm nên việc hồ đồ này là vì sao? Con nhất định đã nghĩ đến những tình huống rủi ro, nhưng vẫn muốn tiếp tục mối quan hệ này?”.

Lời của mẹ là một đòn chí mạng vào tâm trí tôi: “Mẹ biết các con có thể có tình cảm với nhau, nhưng cũng có thể đây cũng chỉ là tình yêu nhất thời. Dù sao con và A Sâm cũng là hai tinh anh nam nhân, việc hấp dẫn nhau cũng không có gì khó. Thánh nhân còn không thể vượt qua bể tình, huống chi người thường. Nhưng con vì sao phải chấp nhất như thế? Mẹ biết trước giờ người yêu con đều là giới nữ, chắc chắn sau khi lập gia đình, đoạn tình cảm này cũng vì thế mà phai nhạt. Mẹ có thể hiểu thế nào là tình yêu đồng tính, nhưng loại xúc động này chưa đủ để gắn bó trọn đời. A Sâm cũng sẽ có lúc thay đổi, tại nơi phồn hoa đô hội này, hai con dám chắc bản thân sẽ không bao giờ thay đổi không? Mẹ chưa bao giờ ngăn cản các quyết định của con, bởi con là đứa con mẹ yêu nhất. Nên mẹ tình nguyện nghe theo trực giác của một người mẹ để bảo vệ con mình. Hai đứa không hợp nhau, Chấn Hàm, hai vật sáng thì không thể hòa hợp được đâu”.

Tôi liên tục muốn mở miệng, nhưng lại phát hiện yết hầu khô khốc. Tôi không thể giải thích ẹ bất kỳ điều gì, ước chừng có đến hơn 5 phút tôi ngây ngốc nhìn mẹ không chớp mắt. Chúng tôi đều tự tổn thương lẫn nhau, phải dùng đến phương thức ác độc này. Cuộc đối thoại rõ ràng không có ác ý khiến người khác tan nát cõi lòng, tôi biết rõ những lời mẹ nói cũng vì lo lắng cho con trai mình, nên dùng phương thức khuyên bảo nhẹ nhàng. Tôi không thể vờ như không nghe không thấy không biết. Nhưng đến khi có thể phát ra tiếng, mới phát hiện giọng nói bản thân trở nên khàn khàn dị thường, đáp án lại chỉ có 4 chữ: “Con yêu anh ấy...”.

Nước mắt nhanh chóng nẩy lên hốc mắt, cảnh trước mắt tôi mơ hồ hết thấy. Đây là lần đầu tiên tôi bất lực rơi lệ trước mặt mẹ khi đã trưởng thành. Những đau đớn trầm trọng hơn tôi tưởng tượng rất nhiều, nhưng dù mẹ thực sự không cho phép, tôi cũng không nhượng bộ. Nếu phương thức này có thể hóa giải mọi trừng phạt, tôi nguyện ý lấy thân thử nghiệm.

Mẹ cũng không tiếp tục cứng rắn nữa, xoay người vội vàng đi lên lầu, lại không cam lòng liếc nhìn tôi một cái. Tôi bất động, vài phút mờ mịt cứ như vậy mà trôi qua. Chạm rãi lâu nước mắt, tôi đi về phía nhà bếp.

Vào đến bếp, tôi phát hiện Quân Sâm đã làm sẵn thức ăn, thuần thực mà bày biện đẹp mắt trên bàn. khi hoàn thành xong, anh một tay nâng chén, sau đó gọi tôi: “Đến đây, nếm thử một chút đi, anh có cho thêm tương vào thức ăn”.

Cử chỉ ôn hòa của anh làm tôi nhanh chóng trấn định. Từ trước đến giờ, tôi đều là người phải trấn định Quân Sâm, nhưng hiện tại anh lại khiến tôi trở nên bình tĩnh. Nụ cười anh vẫn cuốn hút như vậy, hết như một mặt trời bé con nở rộ trên khuôn mặt, khiến cả người anh đều lộ ra vẻ gợi cảm tinh khiết.

Lòng tôi run rẩy một trận kịch liệt, vươn tay bắt một khối thức ăn trắng miêng, cắn một nửa, sau đó lại đưa đến bên môi anh. Ý cười trong mắt anh dần thu hẹp lại, một bàn tay bắt lấy cổ tay tôi, nghiêng đầu ăn nốt nửa phần còn lại trên tay tôi kia. Sau đó chậm rãi nhắm nuốt, thật cẩn thận hết như sợ mất đi mỹ vị trước mắt. Sau đó, đầu lưỡi chạm vào ngón tay tôi, mềm nhẹ liếm qua, rồi lại ân cần mút vào. Tôi không khỏi ngâm nga một chút, anh tiến đến ôm tôi, đây là lần thứ hai chúng tôi thân mật ngay tại phòng bếp.

Một chiếc hôn rơi xuống, mềm nhẹ trần trọc, lại không hề dừng lại không khoanh miệng ầm ập. Trên lưỡi còn lưu lại dư vị ngọt ngào, được bao bọc bởi nhiệt tình, so với dĩ vãng càng kích thích và rối rắm hơn.

Bên hông cảm nhận rõ một áp lực ngày càng tăng, ngực sát vào nhau không một kẽ hở, kín đáo đến an tâm. Có những thời điểm bạn rất cần một vòng tay của ai đó, nhưng nếu phải đánh đổi rất nhiều mới có được người này, tất nhiên ai cũng sẽ đắn đo, suy nghĩ thật nhiều. Mà kết cục không sớm thì muộn, con người ta cũng phải chọn lựa.

Quân Sâm không hỏi về cuộc nói chuyện giữa tôi và mẹ, nhưng khoảnh khắc hơi thở ấm áp giao hòa cũng một chỗ kia, tôi lại cảm thấy an tâm. Nghênh đón ánh mắt sáng rực của anh: “thật đúng là không dễ dàng..”.

Anh cười nhẹ: “Vậy còn muốn tiếp tục không?”

– “Chỉ có thể tranh thủ”.

– “Chúng ta cùng thề đi”. Anh rõ ràng tuyên thệ, sau đó hôn nhẹ lên khóe môi tôi. Ý cười trên mặt đã thổi bay mọi thương cảm trong tôi.

Tôi cũng tiếp lời: “Em thề”.

Đêm đó, Quân Sâm đàn một bản dạ khúc trong phòng tôi. Nhạc như cảnh, giai điệu nhẹ nhàng mềm mại, không khí cũng như toát ra một loại cảm giác lãng mạn. Tôi đứng bên cạnh anh, lẳng lặng thưởng thức. Giờ khắc này tôi hết như đã thoát khỏi mọi phiền muộn thế tục, nếu cuộc sống cứ thế này mãi, thật đã là một thành tựu trọn đời.

Lúc Quân Sâm kết thúc bản nhạc, tôi đi đến sau lưng, nhẹ nhàng ôm anh. Anh tựa vào ngực tôi nghỉ ngơi chốc lát, trong không gian yên tĩnh này, tôi cảm giác thời gian như dừng lại. Người trong ngực này, đem đến cho tôi không ít những cảm xúc cùng hi vọng, mà người thường không thể mang đến. Nếu chúng tôi đã quyết định sẽ cùng nhau đi hết đoạn đường đời, thì làm sao có thể vì một vài khó khăn đã liền lui bước? Vô luận quá trình như thế nào, đáp án cũng chỉ có một — “em nghĩ chúng ta hẳn là nên ở bên nhau”.

Anh cười nhẹ: “Đúng, anh chưa từng hoài nghi việc này”.

– “Anh có”.

– “Anh không có”.

– “Anh sao lại không thừa nhận?”.

Quân Sâm thở dài: “Ok, anh thừa nhận bản thân từng dao động, nhưng đó là trước kia – khi anh hoàn toàn không hiểu được lòng em”.

Tôi cúi đầu hôn nhẹ tai anh: “Vậy hiện tại anh đều hiểu được?”

– “Uy, nửa đêm rồi, em cũng đừng kích thích anh!”. Anh bày ra vẻ mặt ủy khuất, “chúng ta như vậy thật không rõ ràng”.

– “Như thế nào mới là rõ ràng”.

– “Không ngừng cố gắng để bảo vệ tình cảm này, không bao giờ thay đổi”.

Gữa trưa hôm sau, cặp vợ chồng mới cưới hẹn gặp chúng tôi tại một nhà hàng. Hai anh em quả nhiên đã đạt được thỏa thuận, Quân Sâm chuẩn bị thực hiện “quà kết hôn” — theo A Tề chu du khắp nơi để quyền góp cho quỹ từ thiện nhi đồng. Ngồi cùng bàn còn có Chu Tình và An Ny – em họ của Tiễn Vĩnh. Trên cơ bản, những người cùng thế hệ khi ngồi với nhau, lúc nào cũng cảm thấy thoải mái.

Trên bàn cơm, Chu Tình càng quan tâm đến tôi, khiến mọi người đều chú ý. Thậm chí, khi Chu Tình đi toilet, A Tề còn tranh thủ trêu chọc tôi: “tình hình thật đúng là trai anh hùng gặp gái thuyền quyền”.

Tiến Vĩnh phụ xướng phụ tùy: “Có câu anh hùng mĩ nhân, Đỗ huynh không cần bỏ lỡ cơ hội, cổ nhân đã có câu dùng gậy đánh xà...”.

Cô em họ An Ny đã lên tiếng: “Anh Vĩnh, chịu không nổi anh, đừng so sánh bậy bạ như vậy có được không!”. Câu nói này làm mọi người cười đến thoải mái. Quân Sâm càng bình tĩnh càng khiến tôi an tâm, tôi nghĩ, hai người chúng tôi ngay thời điểm này còn có thể vui đùa, thì mọi chuyện cũng chưa bao giờ dễ dàng.

Chu Tình quay lại, thấy biểu tình mọi người có vẻ khác lạ, liền cảnh giác: “Tôi chỉ mới đi vắng một lát, nhưng hình như đã có chuyện gì xảy ra?”.

A Tề đã cười thành tiếng: “Cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi, không cần tớ giải thích chứ?”. Chu Tình vừa nghe cũng có chút ngượng ngùng, cười cười rồi im lặng.

Bên này, An Ny đã sớm hưng phấn mà ngắm nhìn Quân Sâm vô số lần, cuối cùng nhìn không được liền mở lời: “Em cũng có thể gọi anh là A Sâm chứ?”.

– “Đương nhiên”. Quân Sâm chuyên chú dùng ánh mắt quyến rũ nhìn nữ nhân.

Tiểu nữ sinh đã có chút khấn trương: “Hôm nay là em van xin anh Vĩnh đi theo, trước kia em ở Italy chuyên tâm học làm nhà thiết kế. Mỗi khi anh trình diễn thời trang, em đều một mực theo dõi. Thật là một tên tuổi lớn, ước mơ của em là có thể trở thành nhà thiết kế nổi tiếng, sau đó sẽ mời anh về trình diễn cho bộ sưu tập của mình. Trời ạ, dù có chút kì quái, nhưng em cũng đã nói ra rồi! Hô, thật giống như nằm mơ, các chị em ở châu Âu biết chuyện này sẽ ghen tị với em cho đến chết, em thế này nhưng lại trở thành thông gia với A Sâm, haha”. Cách nói chuyện thẳng thắn đến đáng yêu.

Chu Tình đột nhiên hỏi tôi: “Nghe nói anh sắp quay về San Francisco?”.

– “Ừ, công việc hơi bận, bên ấy lại có việc cần tôi về xử lí gấp, nên sáng ngày mốt liền khởi hành quay về”. Nói xong, tôi vô tình bắt gặp ánh mắt của Quân Sâm. Cách nhau một mặt bàn, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận anh đang thất vọng cùng bất ngờ.

– “Chúng ta quả thật đều là những kẻ bận rộn, suốt ngày phải vòng quanh thế giới, mọi việc lúc nào cũng không như ý muốn”. Chu Tình một lời hai ý, cố che nổi thất vọng cười cười: “Đến, cùng ly nào”.

– “Cùng ly”. Mọi người phụ họa theo.

Vì phải bàn bạc với hội từ thiện về kế hoạch tuyên truyền, nên hai ngày cuối tôi lưu lại HongKong, Quân Sâm cũng không có đủ thời gian cho tôi. Nhưng chúng tôi đều là người coi trọng những lời hứa và công việc, nên cũng không ai oán giận gì. Vì nghĩ đến cảm thụ của mẹ, cùng nhiều tình huống khác. Trong biệt thự, ngoại trừ đêm đánh đàn kia, tôi và Quân Sâm đều không tiếp xúc thân mật lẫn nhau.

Có lẽ tình hình chuyển biến quá đột ngột, nhưng may mà sấm chớp càng to thì mưa lại càng nhỏ. Vài ngày này, mọi thứ lại yên ổn đến bất ngờ. Tôi đã hiểu rõ thái độ của mẹ — không thể hiểu được, coi thường tình yêu lỗ mãng của tôi, cũng không chút nào xem trọng chọn lựa của tôi.

Nàng không thể lí giải vì sao chúng tôi lại chọn con đường gian nan này. Kì thật, bản thân tôi cũng không hiểu vì sao mình lại bị Quân Sâm thu hút mạnh mẽ đến không thể thoát thân.

Tổng Khải Sơn có lí do để làm vậy, ông tiết lộ tin tức ẹ với mong muốn nhanh chóng hành động trong lúc tôi chưa chuẩn bị gì. Nhưng là, ông đã xem nhẹ sức mạnh của những người đang yêu. Tôi biết ông sẽ tiếp tục gây khó dễ với Quân Sâm, nhưng mọi việc cứ bình thản trôi qua, tôi lại càng muốn đối mặt với ông trong tương lai. Ý nghĩ này không hề giống với trước kia nữa.

Trước kia, tuy tôi cố gắng làm mọi việc để bảo vệ mọi thứ, nhưng tâm tình cũng không lạc quan đến vậy. Hiện tại, tôi lại có thể tự nhủ, hết thấy thuận theo tự nhiên, không cần quá chấp nhất vấn đề “chúng ta có thể được tha thứ hay không”. Thực tế, tôi cùng A Sâm đều khá bận rộn với công việc, cũng không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ miên man. Với tình cảm của đối phương, ngoài việc tin tưởng và giao phó, phần lớn thời gian còn lại sẽ là tận hưởng những giây phút hạnh phúc bên nhau.

Đêm cuối tôi lưu lại HongKong, Quân Sâm vừa đi với A Tề giải quyết công việc xong đã liền gọi điện cho tôi. Anh nói tôi đến đón anh trên đại lộ, thời điểm tôi đến nơi đã là hơn 8h.

Anh vừa nhìn thấy đã hùng hực hứng thú kéo tôi đi về phía quảng trường: “Paul Smith vừa tung BST mới, anh thấy phi thường phù hợp với em”.

– “Hắc” — tôi cười, “anh gọi em đến đây chỉ vì muốn mua quần áo giúp em?”.

Anh nhại theo câu nói tôi hay dùng: “Tại sao lại không?”.

– “Anh xong đời rồi”.

Hai thân hình cao lớn mang theo khí thế nam nhân tiến vào quầy hàng, lập tức nhận ngay những cử chỉ đón tiếp nồng hậu. Khuôn mặt Quân Sâm được che chắn kĩ nhưng vẫn không giấu được khí chất đặc thù, anh ngồi trên sô pha, mọi người liền ngoái đầu nhìn theo. Khi tôi vừa bước ra từ phòng thử đồ, liền thấy nhân viên cửa hàng ân cần giới thiệu sản phẩm cho anh.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, than nhẹ: “Đã nói rất hợp với em mà”.

– “Vừa lòng chưa?”. Tôi vươn tay, mô phỏng động tác của người mẫu.

– “Anh đầu hàng, em đúng là cái mắc áo trời sinh. Mặc đi thôi”.

Không còn nhiều thời gian để lãng phí, khi chúng tôi vào xe mới phát hiện trời đang mưa. Vì thế không lên đỉnh núi xem cảnh đêm nữa mà trực tiếp về nhà.

Lầu một đèn đuốc sáng trưng làm chúng tôi lập tức nghĩ Hoắc Lai Sĩ đang tiếp khách, nên sau khi cho xe vào gara, tôi về anh đều không có ý định xuống xe.

– “Trước kia anh không thích bầu không khí trong nhà, cũng không thích cách giáo dục nghiêm khắc của cha. Sau khi cha mẹ li hôn, anh sang Mỹ, hơn phân nửa thời gian là vì muốn trốn tránh sự thật. Thẳng đến khi có được chút tiếng tăm, khi quay về, anh lại phát hiện khái niệm gia đình đã biến mất. Từ đó, anh cũng quen với cuộc sống di chuyển chứ không thích ở một nơi” – anh cảm khái, “sau lại gặp được em, anh mới bắt đầu không muốn rời San Francisco, cũng là lần đầu tiên khát vọng muốn có người bầu bạn”.

– “Nếu anh cam đoan không mang đến phiền phức, em có thể thu lưu anh”.

– “Chấn Hâm”, anh nghiêng người tựa vào tôi, “em có khi thực sự rất đáng giận”.

– “Không lẽ anh muốn trả thù?”.

– “Đúng, em trốn cũng không thoát”.

Nói xong, mãnh liệt hôn tôi. Chúng tôi đồng thời ôm lấy đối phương, ngón tay có thể cảm nhận bầu không khí trong xe đang nóng lên. Khoái cảm quen thuộc đánh thẳng vào đại não, tình dục tăng vọt làm người ta có cảm giác choáng váng. Tiếng thở dốc mang theo những chờ mong khó kìm được. Khi tôi vươn tay bắt đầu cởi áo anh, hết như cả hai đều bị sét đánh. Thân thể nhanh chóng giao triền, tôi vươn tay khóa cửa gara, anh ngã ghé sau. May mắn hôm nay tôi không chọn loại xe thể thao 2 chỗ đi đón anh.

33. Q.2 - Chương 33

Kiện áo khoác đắt tiền trên người bị chèn ép đến sắp hỏng mất, nhưng căn bản chúng tôi bất chấp. Quân Sâm một bên tựa lưng vào cửa xe, một bên gấp gấp thoát y phục. Chúng tôi đều phi thường dùng sức, dục hỏa thành linh nhen nhóm, chìm tôi vào một bể vong tình không thể dứt ra.

Ánh mắt Quân Sâm sâu thẳm không đáy, hỗn loạn mà đầy ôn nhu thẳng tắp xuyên vào ngực tôi, tim có cảm giác hơi đau xót. Tôi chưa kịp nghiền ngẫm tình cảnh này đã bị môi anh tập kích bất ngờ. Tôi nâng thất lưng anh lên một chút, muốn anh dung nhập vào cơ thể. Anh lại vô ý trượt tay, nhưng bởi vì biên độ quá lớn, ót lại đập mạnh vào kính xe. Chúng tôi đều ngừng tay, tôi nghĩ cú đập kia chắc chắn sẽ rất đau. Anh lắc đầu cười khổ: “Choáng váng một chút thôi, anh hẳn nhiên không cần phải thích em nhiều đến vậy?”.

– “Anh còn muốn đùa giỡn?”. Tôi đề lên anh lần nữa, đem quần áo cởi ra ném lên ghế trước, lại gắt gao dán vào anh. Nháy mắt, những nhiệt tình bùng nổ khuếch tán trong không khí, dần dần chiếm lĩnh lí trí.

Quân Sâm điều chỉnh tư thế, tuy rằng bằng ghế sau khá thoải mái, nhưng cũng không quá rộng rãi cho hai đại nam nhân tự do hoàn toàn. Anh xoay người, tôi nghiêng người vuốt ve tấm lưng tuyệt mỹ kia, từ ngón tay, thể xác và tinh thần đều hòa làm một.

Theo đường cong tuyệt mỹ trên lưng hôn xuống, lưu lại một vết tích thần nhiên. Anh run rẩy kéo tôi nằm lên trên mình, nhẹ nhàng vuốt ve. Tôi bắt đầu giải khai khóa quần anh, từ âu phục đến quần con đều đồng loạt rơi xuống. Quân Sâm cứ không hề phòng bị gì mà nằm dưới tôi, thật là một loại kích động khó diễn tả thành lời. Tiếp tục dọc theo sương sống anh mà ngược dòng tới rãnh sâu mê người kia. Mọi giác quan và lí trí đều gần như bị đánh úp, đến lúc này, tôi hoàn toàn không thể kháng cự những ảo ảnh mê người kia.

Suy nghĩ lại miên man trôi về những ngày đầu gặp anh, rồi lại rơi vào bể trầm luân. Chỉ trong thời gian ngắn, chúng tôi đã vượt qua rất nhiều chướng ngại, mà vật cản to lớn nhất chính là tâm lý của bản thân. Những nỗi niềm xúc động không lời, có thể khiến con người ta sẵn sàng chấp nhận mọi loại trừng phạt mà vẫn thấy ngọt ngào. Đây có phải là tình yêu như lời người đời nói không? Nguyên lai, Đỗ Chấn Hàm tôi cũng có ngày nếm trải cảm giác này.

– “A...”.

Quân Sâm đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ phiến tình kéo tôi về hiện thực, một bên đưa tay thăm dò. Môi dần dần đã bắt đầu không an phận, tôi động tình gặm nhẹ cằm anh, đem đầu lưỡi đẩy vào khuôn miệng khe khẽ lên của anh. Tùy ý trở mình, mãnh liệt không gì bằng, một khắc kia, tôi có cảm giác mình rơi vào một loại lỗi giác nóng bỏng, hết như một loại cảm giác bản năng.

Tôi vốn vẫn nghĩ bản thân chưa bao giờ là kẻ si tình, nhiều năm trời cố gắng gây dựng sự nghiệp, bản thân chưa bao giờ gặp phải loại tình cảm mãnh liệt này. Nhưng Quân Sâm thực sự đã thay đổi tôi rất nhiều, tình cảm anh chặt chẽ bao vây tôi, làm tôi không thể nào thoát được. Đến bây giờ, khi trong lồng ngực dâng lên một cỗ tình cảm muốn vỡ òa, tôi nghĩ bản thân thực sự không muốn buông tay. Tôi không biết tình yêu của hai nam nhân có thể kéo dài bao lâu, có thể thật lâu, có thể là phút chốc thoáng qua. Nhưng tôi nguyện ý thử một lần, ít nhất là vì không muốn phủ nhận những cảm xúc của bản thân.

Cúi đầu cắn mạnh lên bả vai anh, tôi thật muốn gom trọn những cảm xúc cho riêng mình, hoàn toàn hoàn toàn.

Môi Quân Sâm phát ra tiếng rên rỉ động tình nam tính làm tôi hưng chấn bồng bồng. Địa phương nóng bỏng kia đã nhanh có phản ứng, tôi đem nơi tối mẫn cảm kia của mình chạm vào của anh, cảm thụ những run rẩy chân thật.

Quân Sâm đang muốn thả lỏng thân thể, hôm nay anh thực ôn hòa, hết thấy đều theo ý tôi. Anh dùng cả thân thể cho tôi những tiếp xúc gần gũi nhất, tôi nhớ rõ trong anh vẫn mềm mại câu hồn như vậy. Sườn mặt tuần dật vô thức trở nhẹ như muốn đè nén mọi dục vọng kia lại nổi lên một lực mi hoặc mê người.

Cả thế giới đều bị mị lực của anh hấp dẫn vì những lí do không giống nhau, nhưng trước mặt tôi, anh mới là chính mình.

Tôi không thể tiếp tục bảo trì tình trạng này, bắt đầu chậm rãi tham nhập, tiếng rên rỉ không thể kiềm chế tràn ra. Thắt lưng Quân Sâm nháy mắt run rẩy kịch liệt. Anh vùi đầu vào cánh tay tôi, dục cự thẳng đứng nơi bụng dưới khiến mọi phòng tuyến của tôi đều sụp đổ. Tôi thừa cơ tiến vào, anh bắt đầu ngửa cổ ôm lấy cánh tay tôi, ngực hai người dán vào nhau. Mỗi lần xâm chiếm, tôi đều mãnh liệt có cảm giác như được hòa làm một. Tôi... sẽ không bao giờ khuất phục mọi định kiến, dù thế nào, tôi cũng muốn giữ lấy anh cho riêng mình.

Quân Sâm lùi người về trước lại làm tôi đẩy lên một vòng chinh chiến mới, anh nằm trên băng ghế sau, tứ chi mạnh mẽ tản ra một sức mạnh vô hình, cũng bắt đầu cùng tôi triển khai một hồi hoạt động kích thích, tiếng nước nở ần ần thống khổ cũng khoái hoạt nước nở, làm từng tế bào trong tôi chưa từng rung động như vậy. Độ ẩm cùng những tràng rên rỉ như vậy cứ như vang lên mãi không dừng.

Quân Sâm khó hiểu nhìn tôi, trong mắt lại lộ ra một mặt khát vọng muốn chinh phục tôi. Từ sau, tôi lại tiến vào thân thể anh. Anh tiếp nhận tôi, đồng thời cũng gắt gao giam tâm hồn tôi trong cơ thể anh. Một lần lại một lần, mỗi khi tiến vào, tôi lại mãnh liệt muốn hưởng thụ tất cả những khoái cảm mơ màng của cả đời người.

Hôn nhẹ lên vai anh, đây phút đây đưa ấy thật khó tách bạch, cả ga ra tĩnh lặng, thùng xe chật hẹp cũng không ngăn được những hấp dẫn thể xác cùng tâm linh. Không chỉ dục vọng, cả tâm tình cũng như được thỏa mãn. Thứ chúng tôi cần không phải những dục vọng thấp hèn kia, mà còn là những nỗi niềm cô đơn trong nhân sinh được san sẻ cho nhau.

Tôi đem lòng thỏa mãn biến thành những hành động, lúc tăng tốc, bên tai còn mơ hồ nghe được giọng anh: “Chấn Hàm, anh yêu em! Anh yêu em...”.

– “A...”. Mọi thứ đều mờ ảo, chỉ có cảm giác về nhau là chân thật nhất.

Anh thoát khỏi chiếc ôm của tôi, xoay người đối diện tôi, cặp mắt đầy hơi sương kia lại lóe ra những quang mang khác thường, nụ cười nhàn nhạt mê người rơi trên môi anh, lại mang theo vài phần mỉa hoặc cùng tã ác. Khuôn mặt anh tuần này tất nhiên phù hợp nhất với biểu tình vừa rồi, có lẽ anh cũng không biết mình lại có thể câu hồn như vậy.

– “A Sâm...”.

– “Đừng đi, Chấn Hàm....a!”.

Mồ hôi túa ra như tắm, ánh mắt quẩn quít say mê, nụ hôn dài như đoạt mọi hô hấp, tình cảm cũng mềm nhẹ mà rối rắm như vậy. Tôi không biết là bản thân đã chinh phục anh, hay là anh chinh phục tôi. Nhưng chỉ có thể giang hai tay nghênh đón anh, cùng lấp đầy tâm hồn nhau. Khoái cảm như dẫn dắt chúng tôi vào một thiên đường khác.

Ít nhất vào giây phút này, chúng tôi chỉ cần có nhau. Tôi chôn vùi cơ thể thật sâu trong anh, nhiệt độ cơ thể đã sớm nóng như lửa đốt, lí trí cũng không còn nguyên vẹn. Chúng tôi bắt đầu nghênh đón cao trào.

– “A...”. Cuối cùng cũng hòa làm một.

Chìm đắm trong bầu không khí ẩm ướt tịch mịch, tôi cười khê: “Anh có tức giận không?”.

– “Nếu em còn muốn làm lại lần nữa”. Anh rõ ràng trả lời tôi. Cùng tôi trao đổi nụ hôn sâu, dù ngày mai có hóa thành tro bụi, có lẽ tôi cũng không phiền lòng.

Chúng tôi ở trong xe đợi thêm một lúc mới mở cửa gara. Mưa đã ngừng, khách nhân cũng đã rời đi, tôi với Quân Sâm qua loa khoác lại y phục nhăn nhúm lên lần. Đây là lần đầu tiên từ khi về HongKong, chúng tôi ở chung phòng.

Thừa lúc Quân Sâm tắm rửa, tôi tùy tiện đóng gói chút hành lí. Sáng hôm sau, tôi đã thu xếp xong hết mọi thứ. 8h sáng, đột nhiên điện thoại đổ chuông, tôi vội vàng chạy đến. Bất quá, trên đường lại gặp phần tử vô lại vướn chân cản tôi, tôi không kịp né, lão đảo ngấn sắp vào giường. Tôi gương mắt nhìn tên đầu sỏ: “tí nữa sẽ tính sổ với anh”. Anh nhìn tôi, xấu xa cười.

Tôi nằm úp sấp trên giường nghe điện thoại, vừa nghe đã có chú bắt đắ dĩ. Cư nhiên là Chu Tình.

Quân Sâm thế nhưng lại không thành thật, tình nghịch đề lên người tôi làm tôi không nhúc nhích được gì, lại không thể lên tiếng ngăn cản anh.

– “Anh chuẩn bị ra sân bay rồi”. Ngữ khí không thể thành thật hơn.

– “Em biết anh bay chuyến sớm, nhưng là... em có chút chuyện muốn nói với anh, nếu hôm nay không nói, em không biết mọi chuyện sẽ kéo dài đến khi nào”. Chu Tình ngập ngừng nói, nhưng giọng điệu rất thành thật.

– “Em nói đi, nếu chuyện có thể giúp, anh nhất định sẽ tận lực”.

– “Không không, lúc này em không phải nhờ vả, là—” —nàng hít một hơi thật sâu, “em yêu anh, Chấn Hàm”.

– “A?!”.

Tôi lắp bắp kinh hãi, không nghĩ nàng lại tỏ tình qua điện thoại. Vành tai lúc này đã bị Quân Sâm trêu đùa, đầu dây bên kia lại trầm mặc lại tôi nhất thời không thể nói gì.

– “Chấn Hàm, em hi vọng em không làm anh khó xử”.

– “Không”. Tôi rốt cuộc cũng tìm lại giọng nói của bản thân, “anh hẳn là— cảm ơn em, đã dành cho anh một vinh hạnh lớn như vậy”.

– “Xin lỗi, em không muốn khó xử anh, nhưng lại nghĩ anh sắp quay về Mĩ, nên mới chân thật nói ra tình cảm của mình”. Nàng uyển chuyển nghe lời tôi tôi từ chối, một nữ nhân, vừa xinh đẹp lại tài giỏi như vậy, chắc chắn khi bị từ chối sẽ cảm thấy thất vọng. May mắn là nàng chỉ gọi điện thoại, nên cả hai vẫn có thể duy trì vẻ trấn định của mình, “em chỉ là không muốn sau này phải tiếc nuối, dù đã sớm biết đáp án, nhưng khi nghe từ chính miệng anh, quả thực vẫn có chút thương tâm”.

– “A Tình”. Lần đầu tiên tôi gọi nàng thân mật như vật, “lúc nào em cũng có thể gọi cho anh, em vĩnh viễn là người luôn được hoan nghênh”.

– “Cảm ơn anh, Chấn Hàm. Dù sao em cũng nên cảm ơn anh, nhờ anh em mới có cơ hội gặp gỡ một nam nhân vừa thành đạt lại vừa khí chất như vậy, thật khiến người ta mở mang tầm mắt”.

– “Hình như người đó nghe không giống anh”.

Nàng rót cuộc đã cười: “Là anh, loại chuyện này sao có thể lừa người được. Thượng lộ bình an, Chấn Hàm”.

Dù không cho nàng một cơ hội, nhưng tôi vẫn muốn an ủi nàng: “Khi nào ghé qua San Francisco, nhớ phải gặp anh”.

– “Nhất định”.

Cúp điện thoại, Quân Sâm đã nằm bên cạnh, chống đầu nhìn tôi: “Anh còn bao nhiêu tình địch?”.

– “Câu này em hỏi anh mới phải”. Tôi cười đứng lên, chuẩn bị ra sân bay.

– “Chúng ta phải xa nhau đến mấy tuần”. Anh vừa mặc quần áo, vừa quay đầu nhìn tôi.

– “Cũng không phải vài năm, anh không cần tỏ vẻ bị thương như vậy”.

– “Sách, em không lãng mạn gì cả”.

– “Nếu vậy thì anh không cần yêu em?”

– “Em cũng không cần uy hiếp anh”. Anh đi tới, từ sau ôm lấy tôi, vòm ngực rắn chắc dán vào lưng tôi, một loại cảm giác nóng rực lại dấy lên, “em ngoài anh ra, thì còn có thể yêu ai?”.

– “Àn, xem ra anh còn rất tự mãn”.

– “Nghe có vẻ như trong mắt em, anh rất mất tự tin?”.

– “Em có nghe lầm không?”. Tôi liếc mắt nhìn anh, “ai dám không yêu Hoắc Quân Sâm”.

– “Đỗ Chấn Hàm a Đỗ Chấn Hàm”. Anh tựa đầu lên vai tôi cảm thán.

Tôi rót cuộc cũng cười thành tiếng: “Khó trách tại gần đây có chút không quen, nguyên lai là vì anh dám gọi thẳng tên ông chủ của mình”.

Khi tôi từ biệt mẹ, mọi cảm giác xúc động đều phải cố nén trong lòng. Phần vì có Hoắc Lai Sĩ ngay bên cạnh, nên mẹ cũng không nói gì thêm. Các trưởng bối tiễn tôi đến cổng biệt thự. Quân Sâm đã đậu sẵn xe đợi tôi, tôi bước vào. Mẹ vẫn nhìn chúng tôi thật sâu, thật lâu khi chúng tôi biến mất trong tầm mắt nàng.

Miss Chương, lúc này đây, hãy cho con ích kỷ một lần đi, chỉ một lần này thôi.

Chuyến bay hơn 10 giờ, cuộc sống lại khôi phục tình trạng độc lai độc vãn làm tôi có chút tịch mịch cô liêu. Ngậm một khối chocolate trong miệng, tôi hồi tưởng những chuyện đã qua. Quả thật là một tràng mộng mĩ, đẹp để có – xấu xa có. Tuy kết quả không như tôi mong muốn, nhưng mọi chuyện cũng đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Về đến nhà, chuyện đầu tiên tôi làm là ngủ. Đây là thói quen của tôi, phải ngủ đến khi tinh thần hăng hái mới có thể tiếp tục chiến đấu. Cái gọi là tinh anh của xã hội, anh lại không phải bận rộn lo toan. Lại nhờ đến lời Chu Tình từng nói, quả thực ai cũng đều bất định như nhau.

Quay lại công ty, mọi tinh lực cũng giống như quay về nhanh chóng, dung nhập vào cơ thể tôi hết như một loại phản xạ có điều kiện. Kỳ thật tôi là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mĩ, mọi việc đều phải tự tay làm mới cảm thấy hài lòng.

Thang Thước chào đón: “Giám Đốc, mọi người đang đợi anh ở phong họp. Lát nữa anh vào, hi vọng có thể chấm dứt tình trạng này để mọi người an tâm làm việc”.

– “Ah, cũng không nên quá lạc quan như vậy, tôi nói cô hẹn giám đốc bên kia khi nào?”.

– “4h chiều, Potter chiều qua còn ở tại Seattle, nên chiều này ông ta không thể qua đây, chỉ có Phó Giám Đốc bên ấy đi họp thay”.

Tôi thu thập tài liệu, đi vào phòng họp: “Hiện tại là chúng ta cần họ, nếu không được, tôi sẽ nghĩ cách khác để giải quyết êm đẹp mọi chuyện. Ngày một vẫn chính thức khởi công công trình, cô nói mọi người tiếp tục làm việc bình thường”.

– “Ân, máy móc đã kiểm tra xong, chỉ chờ lệnh của anh”.

– “7h tối gọi mọi nhân viên thiết kế tập trung tại phòng họp. Tôi sẽ tuyên bố kết quả cuộc họp sau tối, và phân công công việc ọi người”.

– “Yes, sir!”. Thang Thước thẳng người hành lễ, sau đó nhẹ nhàng bước ra.

Cuộc đàm phán bước đầu đã có kết quả khả quan. Nhưng ngay khi tôi đang bận đến sứt đầu mẻ trán, Đường Na bước vào: “Chấn Hàm, cậu quả thực là người hội tụ vẻ non nớt thiếu niên và thành thực của nam nhân”.

Nếu một nam nhân nghe người khác nói về mình như vậy, tuyệt nhiên sẽ không vui sướng. Tôi “u buồn” ngẩng đầu: “Đường Na, mục đích của chị tuyệt đối sẽ không ca ngợi đơn giản như vậy”.

– “Cậu đúng là không dễ lấy lòng a”. Nàng cười rộ lên, “tôi vừa thấy cậu trên TV, cậu thật kín tiếng nha!”.

Tôi kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”.

– “Để tham gia Oscar, một bộ phim cũng chỉ tốn 2 tuần hậu kỳ, cậu nghĩ quảng cáo sẽ tốn nhiều thời gian hơn chắc?”. Đường Na nhỏ giọng mĩa mai tôi.

– “Biểu hiện của tôi trên TV có dọa người không?”. Tiếp tục cúi đầu làm việc.

– “Hình tượng của cậu không dọa tôi, nhưng phông kế toán lại thu được 1 triệu \$ tiền mặt thì quả thật dọa người”.

– “Cái gì?”.

– “Đối phương trả cát sê và cảm ơn cậu đã đồng ý tham gia. Hơn nữa còn nhờ tôi chuyển lời, hi vọng cậu có thể tham gia những dự án quảng cáo sau này”.

– “Từ khi nào chị lại thành người đại diện của tôi?”.

– “Hiện tại xem ra, làm đại diện của cậu còn có tiền đồ hơn làm biên tập”.

– “Vừa lúc, bên thiết kế lại đòi rút thêm vốn”. Tôi xoay người cầm tập tài liệu trong tay, nói, “phiền chị giúp tôi từ chối bọn họ, tiền đến bất ngờ như vậy, chắc chắn có vấn đề”.

Đường Na rớt cuộc cười to: “Chấn Hàm, đôi khi cậu rất hài hước. Được rồi, không phiền cậu nữa. Nhìn bàn làm việc của cậu cũng hiểu cậu bận đến thế nào”. Nàng xoay người đi ra ngoài, đột nhiên còn bồi thêm một câu: “Giám Đốc, ngày mai cậu nhất định phải xem quảng cáo đó đi, đẹp ngây người. Quả thật không nổi bật như Quân Sâm, nhưng cũng rất đẹp. Hai người các cậu — rất tuyệt”.

Khi Đường Na rời khỏi phòng, tôi buồn bực tựa vào ghế. Tôi bắt quả chỉ quay một phân đoạn nhỏ, cũng không phải minh tinh, thế nào lại có kẻ mang tặng 1 triệu \$? Mở ngăn kéo kiểm tra các bưu kiện vài ngày qua, quả nhiên có một phong thư – là hợp đồng mời quay quảng cáo Peter gửi cho tôi.

34. Q.2 - Chương 34

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện là nhân vật chính của đoạn quảng cáo: bờ biển xanh thẳm, bãi cát trắng noãn quay từ xa tới gần, một nam nhân tinh thuần đang lang thang. KIỆN sơ mi trắng hở vài cúc áo phiêu dạt phi phàm, anh ta đi chân trần, lưu lại một đường dấu chân dài trên cát. Mặt dây chuyền lóe sáng trước ngực, anh chậm rãi ngẩng đầu cười, nhìn về phía chân trời. Ý cười mê hoặc ẩn ẩn tiết lộ, hơn nữa vạt áo tiêu sái, dáng người cao thẳng, thần thái siêu thoát nhìn hải ẩu lượn trên bầu trời nhất thời có thể khiến người xem thất thần. Mà lời thoại cũng chỉ có 1 câu — khoảnh khắc có thể lưu giữ vĩnh hằng.

Quân Sâm, anh chính là xuất sắc như vậy, không thể thay thế, không thể sánh bằng. Có lẽ không cần anh ra tay, tôi cũng sẽ có ngày bị anh hấp dẫn.

Người thứ hai xuất hiện là một người mẫu nữ xinh đẹp, diễm lệ. Nhan sắc như muốn đem toàn bộ mọi kì quan thế giới thu vào mình khiến người ta không thể tiếp cận. Ánh mắt gợi tình mang theo ý hủy diệt cũng không hấp dẫn được Quân Sâm của tôi.

Đến khi nhân vật thứ 3 xuất hiện, tôi đã không thể tiếp tục bình tĩnh. Cánh tượng tươi đẹp, người xe như nước qua lại trên đường. Xe thể thao đỏ, dòng người với trang phục đủ màu sắc.... Kiện trang phục tối màu của tôi cứ như vậy xuất hiện đột ngột giữa bối cảnh tươi vui, hoàn toàn khơi gợi bởi cảnh nhân vật, thậm chí còn rất thu hút sự chú ý của mọi người.

Khuôn mặt tôi trong đoạn quảng cáo vốn khá mờ nhạt. Thực ra, là không rõ ràng sơ với những gì tôi tưởng tượng, thậm chí bộ ây phục thời thượng cũng mờ nhạt theo. Nhưng về mặt tôi tựa hồ có chút không yên lòng, lại có chút mê hoặc bởi khung cảnh không thích hợp này. Ánh mắt tôi lần nữa dừng lại ở một người xa lạ, tùy tiện, lơ đãng và khinh suất. Tôi không biết làm sao đạo diễn lại bắt được khoảnh khắc này, chính tôi cũng không ngờ ánh mắt mình lại biểu hiện về không kiên nhẫn rõ ràng như thế. Hệt như cảnh tượng thanh bình trước những cơn giông bão, thẳng đến khi anh xuất hiện—

Một thân phục trang xanh thẫm, cao quý tự do, kiêu chảnh choàng trên cổ tao nhã theo chiều gió, vẻ mặt thần nhiên mang theo ý lười biếng kia, mỗi động tác gợn tay nhắc chân của người nọ đều mang theo vẻ gợi cảm tùy hứng. Vừa đủ để bộc lộ cá tính không thể chối cãi. Sau đó, anh nhìn về phía tôi, cười nhẹ, trước kia tôi cũng không phát hiện ra anh cười với tôi. Nhưng cảnh trong quảng cáo lại rõ ràng là một nụ cười, dù nhẹ như gió thoảng vẫn mang theo vẻ thân thiết có thể nắm giữ mọi tâm hồn. Kết hợp với lời thoại “nháy mắt động tình, linh hồn trác tuyệt” lại làm cho người khác dị thường rung động.

Tôi không phủ nhận, đạo diễn và người quay phim quả thật rất giỏi, bọn họ chọn góc nghiêng 45 độ để diễn tả biến hóa ngắn ngủi của tôi. Đầu tiên là ánh mắt thiêu đốt, sau đó lại đến dục vọng thiêu đốt, những chuyển biến này quả thực rất phần khích. Không biết là đoàn phim chuyên nghiệp hay do tôi nghiệp dư, tôi hoàn toàn không thể che dấu ánh mắt chấn động ngây dại vào phút ấy. Khi nhìn thấy Quân Sâm sáng chói trước mặt, ánh nhìn lúc ấy có thể hé lộ nhiều tình tự. Âm nhạc lồng ghép còn mang theo tiết tấu tim đập bất biến, còn có tiếng thở dài đầy tính ý, tâm tình bỗng trở nên gay gắt, hệt như cảm giác thị huyết khi thấy con mồi, theo không khí đều hoàn toàn hé mở..

Ánh mắt rối rắm của tôi kéo dài hơn dự tính, hơn nữa lại đặc tả khuôn mặt của tôi và anh. Thực sự quả mức mãnh liệt. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng mọi lời mời mọc nhiệt tình, thăm dò, dụ dỗ, mê hoặc, trầm luân đều hiển hiện, càng ngắn lại càng cô đặc. Khuôn hình dừng lại nơi mặt tôi, ánh mắt lại toát lên vẻ vui sướng mà kinh hoàng. Giờ khắc này, tôi hiểu hết dụng ý điên cuồng của tên đạo diễn.

Tôi vốn nghĩ đoạn quảng cáo sẽ rất nhẹ nhàng, dù sao tôi với Quân Sâm cũng không chạm mặt trong phim. Nhưng tôi sai lầm rồi, gã đạo diễn đã nhìn thấu tất cả, hơn nữa còn có cả ví dụ minh họa sống động. Phút chốc tôi lại trở thành diễn viên đại tài. Chẳng trách lại nhận về 100 nghìn đô, chưa bao giờ tôi nghĩ việc kiếm tiền có thể dễ dàng như vậy.

Tôi nhìn chằm chằm ánh mắt mất tự nhiên của mình trong phim, ngây ngốc trong chốc lát rồi mới tắt đoạn quảng cáo đi. Càng ngày tôi càng khẳng định, việc không hợp tác với Peter là một quyết định sáng suốt. Tôi nghĩ Quân Sâm cũng đã nhận được “món quà” bất ngờ này rồi, không biết anh nghĩ gì.

Có lẽ do chột dạ, tôi không thể mạo muội tìm hiểu rating của đoạn quảng cáo, chỉ mong muốn người xem không đủ tinh tế để nhận ra mọi tình tự trong tôi. Nhưng tôi có thể tưởng tượng được hiệu quả của đoạn phim mang đến, nếu không phải đã biết trước, có lẽ tôi cũng cảm thấy trở thấy nam khan.

Lúc bắt đầu, tôi không hiểu đoạn quảng cáo này sẽ ảnh hưởng bản thân như thế nào. Phần vì quá bận rộn nên tôi cũng không để tâm nhiều. Nhưng hiện tại, tôi chỉ lo việc này mang đến không ít phiền toái. Đôi khi, con người ai cũng đeo theo những trách nhiệm không thể trốn tránh, chúng là hiện thực. Nếu phương thức biểu đạt sai lầm, bản thân cũng có thể sửa chữa. Là người, ai cũng có những khiếm khuyết, nhưng thoát nhìn, ai cũng nghĩ tôi không có điểm yếu nào. Điều này do thái độ sống mà thành, mà thái độ của tôi, là tin tưởng và được tình tưởng. Ở một thời điểm nào đấy, tôi cũng cần được giúp đỡ, dù là tinh thần hay vật chất. Trước kia không ai sẻ chia, nhưng hiện tại đã có người bắt đầu là vương bản của tôi, cảm giác tràn ngập ảo diệu này cũng không tệ.

Vào đêm đó, tôi nhận được điện thoại của anh: “Cảm giác như thế nào?”

- “Anh biết rồi còn hỏi”
- “Với Peter, anh nghĩ anh ta rất có mặt nhìn người”.
- “Anh là đang khen em hay khen hẳn?”. Nghe xong lời anh, tôi lập tức cảm giác bị bỏ rơi. Cuộc sống vốn là những chuỗi sự kiện mình không mong muốn mà tạo thành, việc này cũng không ngoại lệ.
- “Người xứng đáng với lời khen của anh không nhiều lắm”.
- “Vĩ cuồng, không phải anh đang nói đến mình đấy chứ?”.
- “Sắp tới anh sẽ sang Canada, hai tuần sau, có thể sẽ quay về gặp em”. Anh đột nhiên hạ giọng, “Chấn Hàm, mỗi đêm anh đều nhớ em. Chỉ cần nghĩ đến, tinh thần sẽ lập tức hưng phấn ngay, thật đúng như loại thuốc kích thích tuyệt diệu”.

Mặt tôi có chút nóng: “Em ở đây cũng không có được liệu đặc trị cho anh”. Tôi nghe tiếng anh cười rộ lên.

Khi đến một thành thị xa lạ, bạn rất khó lý giải được nó, dù đã lưu lại một thời gian dài, bạn cũng sẽ có lúc cảm thấy nó thật xa lạ đến mức mình chẳng hiểu gì về thành phố này. Thật giống như cuộc đàm phán vào chiều hôm sau của tôi. Trong khung cảnh mặt đối mặt tưởng chừng không có phần thắng, tôi lại lần nữa giành được lợi thế. Cho nên tôi chọn in hình một góc ngồi nhìn ra bến tàu để tận hưởng cuộc sống thị dân.

Đây là nơi ngập tràn hạnh phúc ở San Francisco. Giao lộ giữa đường Jefferson và Taylor bán rất nhiều hải sản tươi ngon, quảng trường đỏ rực màu cua, hết như bản thân lạc vào một xứ sở xa lạ. Tôi từng cùng Quân Sâm ngồi nơi này mà thưởng thức mỹ vị. Sau đó lại cùng nhau đi tham quan bảo tàng tượng sáp do các nghệ nhân đường phố tạo nên. Đội thuyền buồm nổi tiếng của thành phố cũng là một địa điểm không thể bỏ qua. Ngồi trên du thuyền, nhâm nhi li cà Ireland, chắc hẳn cuộc sống không còn gì tốt đẹp hơn. Đúng rồi. Quân Sâm rất thích món hàu ở đây, anh từng không do dự mua thêm một hộp hàu về biếu dì Trương.

Lúc tôi đi vào bến tàu, đội tàu đang tiến hành nghi thức khánh thành, các ngư dân vẫn thông qua phương thức kéo buồm để biểu đạt lòng thành. Tôi nghỉ chân chốc lát, sau đó liền hướng vào viện bảo tàng nghệ thuật dân gian Fort Mason mà đi, tôi và Quân Sâm đều yêu thích các tác phẩm nghệ thuật đương đại của các nghệ sĩ dân tộc thiểu số ở đây. Đặc biệt là nghệ thuật Latvia và tranh Etiopia.

Trước kia, tôi không có nhiều thời gian thích thưởng thức thì đi thưởng thức, nhưng hiện tại, nội tâm ít nhiều lại thay đổi, tôi có thể nhẹ nhàng tận hưởng cuộc sống giữa lòng thành thị, cũng có thể yêu một người không mục đích. Không biết điều này được xem là thông minh hay ngu ngốc.

Xốc lại tâm tình, lướt qua hàng cây, tôi lại quay về công ty chinh chiến.

Quay về hiện thực, đoạn phim quảng cáo kia vẫn là phát huy tác dụng, phi thường xui xẻo, chỉ chưa đến một ngày, tôi liền vinh quang trở thành thiện tượng của đồng nghiệp nữ trong công ty. Na hôm sau, điện thoại của phòng thư ký không ngừng đổ chuông. Đến mức Lị Lị phải gỡ một line điện thoại tư vấn. Ban biên tập cũng lục đục có người “trách cứ” sếp, tôi mới vừa cùng David đi ứng phó một công ty đầu tư Nga trở về, vừa vào đến công ty đã tạo ngộ với cơn bão.

- “Ôn Chúa, giám đốc, mời anh ra mặt mà quét sạch quân thù đi”. Lị Lị hô to cứu mạng, “đã có 7 đại gia truyền thông, 4 đại gia truyền hình gọi điện bày tỏ hứng thú với nam diễn viên trong đoạn quảng cáo. Đương nhiên, việc tìm hiểu thân thế anh cũng không phải khó khăn gì, nên khẩu giác linh mẫn của giới truyền thông đều đánh hơi được. Làm tôi không biết phải ứng phó như thế nào. Úc, đúng rồi, bọn họ nói đoạn quảng cáo kia— là duy mỹ tuyệt đối”.
- “Lời bình này cũng không tệ”.
- “Haha”. Lị Lị nhìn bộ dáng anh hùng sa cơ của tôi, còn cười đến thư sướng, “tuyệt đối không tệ”.
- “Phiền cô pha cho tôi tách cà phê, tôi sẽ ngẫm nghĩ xem làm thế nào đánh đuổi bọn họ”.
- “Được, tốt nhất anh nên giết một người để răn trăm người”. James tiếng vào thuận miệng tiếp thêm một câu.

Tôi ngồi xuống xoa trán: “Peter đã hạ quyết tâm, tái diễn co một tuần, làm cho bọn họ hiểu được ý bên mình. Nếu mọi chuyện không thay đổi, tôi cũng chỉ có thể dùng dao sắc chặt đay rồi”.

- “Oa, anh thực có quyết tâm “Thất Sát” của tráng sĩ xưa?”. James luôn luôn là người hiểu được ý nghĩ của tôi.
 - “Thế giới hiện tại đều tự do, nhưng khi đã bị động trong thời gian dài, ai có thể đứng ra đương đầu với giông bão? Vấn đề căn bản chỉ là, có hứng thú cũng không thể tiếp tục, tôi quả thực đã mệt hết sức”. Thuận tiên lại nói ra tin tức ủng hộ sĩ khí, “vừa rồi, khách hàng mới có quan hệ không tồi, có thể mang về cho chúng ta vài hợp đồng thiết kế mới”.
 - “Đấy mới đúng là khí phách của ông chủ, hoàn toàn không có ý định đổi nghề vì khoản thù lao kèch xù, dù gần đây quanh anh có rất nhiều lời đồn”. James bắt đầu vui đùa.
 - “Tôi thế nào lại bỏ nghiệp sai sử các cậu? Muốn tôi nghỉ, 20 năm sau hãy nói tiếp”.
 - “Thực giống như tù chung thân”.
 - “Đừng quên ai là người cho cậu tương lai và các chính sách ưu đãi xã hội”.
 - “Lời này thật ác độc, anh sau này sẽ phải trả giá đại giới”. Sau đó lại hé ra một thiệp cưới trước mặt tôi, vẻ mặt đầy giả hoạt, “được, giờ là lúc anh thể hiện tư cách ông chủ đây. Vợ sắp cưới của tôi thích nội thất Ikea, hoặc anh cũng có thể chọn vài thương hiệu nội thất khác, ví như Lagostina hoặc tương tự”.
 - “Cảm ơn lời gợi ý của cậu”. Tôi bưng tỉnh đại ngộ, tao nhã cười nói, “nguyện ý vì Cát Liên Na xinh đẹp mà cống hiến sức lực”.
- James là người thông minh phóng khoáng, cậu ta rất dễ tính, nên việc có được hạnh phúc cũng không lạ lùng gì. Khó trách cậu ta và bạn gái đã quyết định nhanh như vậy.
- Hai giờ sau, tôi đã ngăn chặn mọi ý tứ quan tâm của các công ty truyền thông, cũng tỏ vẻ không hứng thú với lĩnh vực diễn xuất. Nhưng vẫn có đến 3 công ty kiên trì mời tôi phỏng vấn, tôi cần phải vận công hơn nữa để từ chối.
- Nhưng Quân Sâm đang ở Toronto quảng bá cho quỹ từ thiện cũng không thông cảm cho tôi, anh thế nhưng vào một buổi chiều 2 ngày sau, lại công khai mối quan hệ khi được hỏi đến, bằng phẳng mà trầm tĩnh nói: “Đúng vậy, như mọi người chứng kiến, cậu ấy là người thân thiết nhất với tôi”.
- Những lời này có lực sát thương nhanh như vận tốc ánh sáng, không quá nửa ngày đã vượt ngàn dặm rồi vào tai tôi, đây lại là một lần “thông báo tình thân” khác, lại là một cú nổ khác. Lời nói như vậy, thực dễ dàng làm người ngoài suy diễn nhiều ý tứ khác nhau, phản ứng đầu tiên của tôi là— ngu ngốc.
- Kỳ thật cách mỗi ngày, chúng tôi đều gọi điện cho nhau. Nên hôm nay tôi thừa nhận có chút không hài lòng, không phải vì những lời không cẩn thận kia của anh, mà là tôi đang lo lắng cho anh. Dù sao tôi cũng không muốn bản thân mình sẽ tổn hại đến hình tượng của anh. Nhưng chỉ có mình anh, dù thẳng thắn thành thực thế nào, thì cũng là Hoắc Quân Sâm không tì vết trong long công chúng. Nhưng dư luận có thể đưa anh lên, thì cũng có cách để chìm anh xuống – đây là vòng quần hoàn lẫn quần không bao giờ mất đi trong quy luật sinh tồn.
- “Anh chẳng lẽ không có cách nào diễn đạt uyển chuyển một chút?”
 - “Vì thế nên Jack và Ngũ Dịch cũng phiền não theo”. Đây chính là người đại diện và stylist riêng của anh.
 - “Quân Sâm, anh cố ý”.
 - “Xin lỗi, Chấn Hàm, anh không muốn tổn hại đến cảm xúc của em, nhưng anh là kim lòng không được”.
- Tôi than nhẹ một tiếng: “Người nhà chúng ta cũng sẽ nghe được đoạn phỏng vấn này”.
- “Ừ, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi”.
 - “Không biết là tốt hay xấu, tóm lại, em cũng không có ý trách cứ anh”. Tôi biết chúng tôi đã có được những tiếng nói chung nhất định, “khi gia tộc đã phát hiện ra mọi chuyện, em và anh sẽ không thể nào quay về như trước kia”.
- Anh cười cợt: “Àn, em quan tâm vấn đề đó sao? Anh chỉ nghĩ muốn chúng ta ở cùng một chỗ”.

Con người đều có những khoảng không tự do nhất định, để không có bất kì điều gì có thể xâm phạm. Nhưng cũng không hẳn là chuyện tình cảm. Chỉ cần truyền thông không khai thác mối quan hệ “anh em” của tôi cùng Quân Sâm, chúng tôi về sau sẽ bảo vệ bí mật nội tâm của mình, hi sinh một phần cuộc sống, thì có thể bảo vệ được mối quan hệ này.

Những lời phản đối không thể tách chúng tôi ra, nhưng lại ảnh hưởng không nhỏ đến tương lai. Chúng tôi không thể vì một vài lý tưởng hão huyền mà phá hỏng cuộc sống của mình. Thực ra, chúng tôi rất yếu ớt. Không muốn chống lại thế giới, cũng không có khả năng này. Chẳng qua chỉ đơn giản muốn bảo vệ một phần bí mật nhỏ nhoi, để chúng không bị xâm lấn và ô nhiễm.

Chương ngại của chúng tôi không phải là vấn đề “đồng tính”, hay “anh em” mà chính là những lời phản đối của người nhà. Tôi và Quân Sâm không muốn rơi vào một cuộc khẩu chiến hỗn loạn, không muốn một vài nguyện vọng đơn giản nhất cũng bị luân lý đeo gông xiềng xích khoét, chúng tôi thậm chí sẽ giữ lại và bảo hộ tấm chân tình của nhau. Mọi thứ khác đều không quá quan trọng.

Vài hôm sau, Quân Sâm nói cho tôi biết, anh đã hoàn thành xong nhiệm vụ tuyên truyền tại Vancouver, cùng A Tề thuận lợi khởi hành về HongKong.

Ngay lúc cần liên lạc, tôi lại mất liên lạc với Quân Sâm. Vốn tưởng khi hạ cánh an toàn, có nhiều việc cần giải quyết nên 3 ngày sau tôi mới gọi điện. Nhưng anh vẫn bất vô âm tín, tôi cảm thấy khác thường, cũng bắt đầu lo lắng.

Điện thoại anh vẫn tắt máy, tôi cũng có gọi cho A Tề, nhưng không được. Hành tung của tiểu thư Hoắc gia khá mập mờ, tôi thậm chí đã gọi điện ẹ, nhưng nàng vẫn không trả lời. Người một nhà thường có những cách hành xử giống nhau, tuy không nghe được tin tức xấu nào, nhưng sau vài này tâm thần bất định qua đi. Tôi là kiểm chế không được về book vé về HongKong cuối tuần. Tôi thừa nhận, những chuyện liên quan đến Quân Sâm, tôi thường rất dễ mất kiên nhẫn, hiện tại, tôi lại mãnh liệt cảm thấy bất an, không thể bình tĩnh nghĩ ra chủ ý khách quan nào, chỉ có thể tùy ý để những suy nghĩ hỗn loạn chiếm lĩnh đại não.

Tôi dự cảm có việc không lành, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều. Chỉ có thể về tận nơi để xác nhận tình hình, điều này làm tôi vô cùng hoảng sợ. Tôi chỉ muốn lao đi tìm kiếm thân ảnh anh, một khắc khi, tôi đã hiểu rõ lòng mình. Mà giờ phút này, tôi không muốn nhắm nháp cảm giác mất mát, không bao giờ.... muốn như vậy nữa...

35. Q.2 - Chương 35

Chỉ hi vọng hết thấy những bất an này đừng bao giờ xảy ra, chưa bao giờ tôi bồn chồn như lúc này. Cơ hồ chỉ muốn vứt bỏ tất cả đề về HongKong, thậm chí còn không quan tâm đến các hợp đồng dang dở.

Máy bay gặp vùng lưu khí làm hành khách đều phát hoảng, nhưng tôi lại dị thường trấn định. Bởi tôi biết mình sẽ hạ cánh an toàn. Tựa như tôi biết giờ phút này Quân Sâm rất cần tôi ở bên, những dự cảm không hay chưa bao giờ xâm chiếm tôi mãnh liệt như bây giờ. Dù những ý niệm vẫn thực hỗn loạn, nhưng ý thức tôi lại cực độ thanh tỉnh.

Bước xuống sân bay, trời đổ mưa. Tôi không bung dù mà trực tiếp nhảy vào taxi, hướng thẳng về khu dân cư cao cấp lưng chừng đồi. Lòng vòng một hồi mới tìm đúng số nhà, cuối cùng tôi cũng một thân hào sảng mà xuất hiện trước cửa nhà A Tề. May mắn, người ra mở cửa là Tiễn Vĩnh, cậu ta khiếp sợ nhìn chằm chằm về mặt phong trần mệt mỏi của tôi.

– “Chấn Hàm, anh sao lại... về đây”. Về mặt cậu ta bối rối thấy rõ.

– “Thực xin lỗi, tôi hỏi xong một câu sẽ quay về khách sạn nghỉ ngơi ngay”. Tôi hít sâu, “Quân Sâm đang ở đâu?”.

Tiến Vĩnh bày ra vẻ mặt do dự cùng khó xử: “Mọi người không muốn anh lo lắng cũng là có lí do, tôi đã đồng ý với mọi người sẽ không tiết lộ cho anh, nhưng anh vẫn là bay về đến đây”.

– “Quân Sâm xảy ra chuyện gì đúng không?”. Hiếm khi tôi kích động như vậy trước mặt người khác, “anh ấy đã xảy ra chuyện gì?!”

– “Anh hãy nghe tôi nói–Chấn Hàm, hiện tại—anh ấy không thể gặp anh...”.

Tôi ngắt lời cậu ta, suy sút tựa vào cửa nhìn Tiễn Vĩnh: “đừng gạt tôi, tôi đã về đến HongKong rồi, nói cho tôi biết, Quân Sâm rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Tiến Vĩnh nhượng bộ mở cửa cho tôi vào nhà, “nếu anh nguyện ý đi tắm rửa, uống chút trà để bình tĩnh lại. Tôi sẽ nói cho anh biết sự thật”.

Đúng vậy, tôi hẳn nên hợp tác, phải hợp tác! Nếu không bình tĩnh, thì làm sao sẽ tiếp nhận được những tin tức không hay có thể xảy đến? Vài ngày ngắn ngủi, rốt cuộc là những chuyện tồi tệ gì có thể xảy ra? Tôi không thể đoán được lí do Quân Sâm bất vô âm tín vài ngày nay, nhưng bất kể lí do là gì, tôi chỉ muốn biết hiện tại anh đang ở đâu.

Tôi nghe theo đề nghị của Tiễn Vĩnh, bước vào phòng tắm tẩy trừ mọi mệt nhọc. Nước quá nóng lại mang đến một loại cảm giác đau đớn, tôi nhìn vẻ mặt tiêu tụy của mình trong gương, nhưng ý nghĩ lại thanh tĩnh, tôi phải là chỗ dựa cho chính mình để không bị lạc lối, anh nhất định đang rất cần tôi.

Đến lúc tôi yên tọa trên sofa trong phòng khách, Tiễn Vĩnh mới ngồi xuống đối diện, lo lắng nhìn tôi, lại còn mang theo bộ dáng hoang mang: “Tôi không biết tình cảm giữa anh và Quân Sâm lại tốt như vậy, khó trách mọi người bảo tôi đừng hé lộ tin tức Quân Sâm cho anh”.

– “Tôi chỉ muốn gặp anh ấy một lát, có thể mang tôi đi không?”.

Tiến Vĩnh gạt đầu, ánh mắt có chút phiếm hồng: “Anh ấy vẫn không tỉnh, mọi người đều đang đợi”.

Thế nào là “anh ấy vẫn không tỉnh”? Bất kì ai nghe đến những lời này, đều không thể tiếp tục bình tĩnh. Vừa áp chế mọi ngổn ngang trong lòng, nhưng tôi cũng không thể bình tĩnh thêm được, “các người là đang giấu diếm tôi điều gì?! Quân Sâm rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Tiến Vĩnh vội vàng trấn an tôi, “Chấn Hàm, anh hãy nghe tôi nói. Chuyện này, mọi người đều khổ sở như nhau, anh hãy nghe tôi nói hết đã”.

Tôi đang nghe, tôi đang nghe...

– “Ngày thứ hai sau khi trở về từ Canada, khi hoàn tất mọi cuộc phỏng vấn trong ngày, Quân Sâm đột nhiên nói thèm chocolate”. Tiễn Vĩnh nhìn tôi mở to mắt, nghĩ rằng tôi hiểu lầm mình đang bị đùa bỡn, vội giải thích, “thật sự, anh ấy đột nhiên nói muốn ăn chocolate, sau đó ra khỏi nhà. Hơn 1 giờ sau, cảnh sát gọi điện về nhà, báo rằng A Sâm đang nằm trong bệnh viện, khi vừa ra khỏi nhà không xa đã bị người khác dùng thanh sắt bổ vào đầu. Từ đó đến nay, Quân Sâm đều hôn mê bất tỉnh”.

– “Là ai làm? Thanh âm của tôi phát run, tay rốt cuộc cũng không cầm được vật gì.

– “Một tên trong băng nhóm xã hội đen, hẳn tựa hồ có biết qua A Sâm, nghe được thông tin A Sâm đã về HongKong nên mai phục ở gần nhà, âm mưu hãm hại anh ấy”.

– “Tại sao phải nhắm vào A Sâm?”. Tôi quả thực không tìm ra lí do nào việc này!

– “Tên kia nói là... vì em gái hắn”.

– “Không thể nào. A Sâm sao lại dây dưa với loại người ấy!”.

– “Người thì đã bắt được. Nhưng chỉ khi A Sâm tỉnh lại, mọi chuyện mới sáng tỏ. Nhưng hiện tại anh ấy...”.

Yết hầu của tôi nghẹn lại: “Anh ấy thế nào...”.

– “Bác sĩ nói, nếu Quân Sâm không tỉnh lại trong vòng 2 tuần, sẽ rất nguy hiểm. Có thể anh ấy sẽ phải—“. Danh từ đáng sợ kia Tiễn Vĩnh không dám nhắc tới. “Hiện tại mọi tin tức đều được phong tỏa, truyền thông cũng không hay biết gì”.

– “Đưa tôi đi gặp anh ấy, được không?”. Tôi đột nhiên cảm thấy mọi khí lực đều bị rút hết, trước kia tôi chưa bao giờ biết, mất đi một người cũng có thể khiến bản thân tê tâm liệt phế. Chúng tôi còn chưa chính thức bắt đầu, như thế nào lại có thể kết thúc qua loa như vậy? Quân Sâm, vô luận thế nào tôi cũng đều tin rằng, sau khi đã bày tỏ tâm ý, anh ấy sẽ không cô phụ tôi.

– “Ba bởi vì chuyện A Sâm mà lên cơn đau tim, phải nhập viện. Hiện tại dì Linh vẫn đang chăm sóc. Tuy cha mẹ không hi vọng cho anh biết chuyện này, nhưng tôi nghĩ, A Sâm sẽ rất vui khi thấy anh về. Có lẽ... có lẽ không biết chừng, ngày mai anh ấy sẽ tỉnh lại thì sao”. Tiễn Vĩnh nhanh chóng ra mở cửa, “bây giờ tôi sẽ đưa anh đi gặp anh ấy”.

– “Cảm ơn”. Ngực tôi vô cùng khó chịu, hết như đã vỡ nát đến không thể hô hấp. Nguyên bản tôi vẫn mong đợi một nụ hôn mãnh liệt, một chiếc ôm ấm áp, một đáp án vĩnh cửu. Nhưng hiện tại, không khí bệnh viện thanh lạnh đang nói với tôi rằng— tất cả đều không trọn vẹn, những chuyển biến quá mức đột ngột, quá mức vụng về, tôi không cách nào tiếp nhận hết mọi chuyện.

Trong phòng bệnh chỉ có A Tề mắt sưng húp và một hộ sĩ. Khi nhìn thấy tôi, nàng chậm rãi bước đến, chậm rãi vùi trong lòng tôi nức nở, hết như con thú nhỏ bị thương.

Khi tôi nhìn thấy Quân Sâm, nước mắt cũng không thể rơi xuống. Anh vẫn anh tuấn như vậy, hết như lúc nào cũng có thể mở mắt nhìn tôi cười giả hoạt, sau đó sẽ nói, “thế nào, bị anh dọa rồi phải không?”. Nước mắt A Tề lặng lẽ thấm vào vai tôi, cũng đủ để làm mọi người trong không gian này đau lòng.

– “A Tề, Tiễn Vĩnh, để tôi ở lại cùng Quân Sâm một lát được không?”. Tôi hít mũi, ngồi xuống bên giường, “chỉ một lát thôi”.

A Tề gật gật đầu, kéo Tiễn Vĩnh ra ngoài, y tá cũng đóng cửa lại giúp tôi. Rốt cuộc, tôi nhìn thấy anh rồi. Rốt cuộc, chúng ta lại ở bên nhau. Anh không vi phạm lời hứa, tôi cũng không!

– “Quân Sâm, Quân Sâm...”. Tôi vùi mặt trong tay anh, liên tục gọi tên anh, “Quân Sâm, anh định rời khỏi em phải không?”.

– “Quân Sâm, anh không nghĩ sẽ cho hai ta một cơ hội nữa sao? Nếu anh vẫn tiếp tục ngủ, chúng ta sẽ không bao giờ tìm thấy nhau, nói vậy, dù là San Francisco hay HongKong, đều vô nghĩa, anh hiểu không?”.

Hôn tay anh, tôi thực tâm vọng tưởng anh sẽ tỉnh lại: “Em đã nghĩ mình không còn quan tâm đến tương lai nữa, cũng sẽ không muốn cả hai sẽ phải bỏ trốn thật xa. Nhưng lúc này, em muốn nói cho anh biết— em rất yêu anh. Rất yêu! Nhiều hơn những gì anh có thể tưởng tượng. Em vốn nghĩ, thời gian chúng ta ở bên nhau là mãi mãi, nên mới phóng tâm mà về nơi này, nhưng tự do thì có hạn. Anh có biết em đã đợi anh, hết lòng tin tưởng lời hứa sẽ quay về của anh, anh nói chúng ta sẽ lại bên nhau, em thực sự tin tưởng điều đó”.

– “Quân Sâm, mau mở mắt ra đi, đừng đùa giỡn mọi người nữa. Thời gian không vui vẻ cũng đã qua rồi, chúng ta hẳn nên bắt đầu một cuộc sống mới. Nếu anh thích, chúng ta vẫn sẽ cùng nhau chung sống, nếu anh thực sự phải rời khỏi em, làm ơn hãy nhìn thẳng vào mắt em mà nói. Không cần nói dối a, làm em không hiểu được”.

Tôi nguyện ý vẫn cứ như vậy gọi tên A Sâm, đến khi anh khôi phục ý thức mới thôi. Tôi cũng quả thực đã làm như vậy. Không ai quấy rầy, tôi quyết định ở bên cạnh anh, một bước không rời. Tôi muốn mình là người đầu tiên anh nhìn thấy khi tỉnh lại.

Người bất ngờ nhất là mẹ, nàng vào phòng bệnh vừa vặn nhìn thấy tôi. Cả người đều ngây dại, sau đó đột nhiên khóc lớn lên, phi thường thương tâm. Nàng nức nở hết như đứa trẻ, tôi cười cười với nàng, nhẹ nhàng ôm lấy, vỗ về vai nàng. Mẹ tôi vẫn là người phụ nữ xinh đẹp, kiên cường như vậy. Khoảng thời gian này, chắc chắn nàng đã nhận nhiều đã kích. Nàng có thể ở bên cạnh tôi lúc hạnh phúc, khi đau buồn. Nhưng tôi không thể để nàng biết bản thân đang tuyệt vọng đến nhường nào.

– “Chấn Hàm, thực xin lỗi, thực xin lỗi.... Ta chỉ muốn nói với con, chỉ cần con tìm thấy người thích hợp, chỉ cần con hạnh phúc là được rồi”.

– “Con đã tìm được rồi, không có việc gì đâu, anh ấy sẽ tỉnh lại”.

– “Con cần nghỉ ngơi, biết không?”.

– “Con biết...”.

Hai ngày sau, khi đầu óc đã bình tĩnh, tôi cùng Tiễn Vĩnh đến sở cảnh sát để tìm hiểu mọi việc. Nguyên lại kẻ gây án là anh trai Ngải Lị. Tôi và tên hỗn đản kia từng gặp nhau một lần, ngay đêm đầu tiên tôi về

HongKong và gặp gỡ Quân Sâm trong quán bar. Gã anh của Ngải Lị kia đến tên tôi cũng chưa từng biết qua. Ngải Lị từng là người tạo điều kiện để tôi và Quân Sâm gặp nhau, nhưng hiện tại, nàng cũng là người chia rẽ chúng tôi.

Trước kia, Ngải Lị từng tự sát khi Quân Sâm đề nghị chia tay. Gã anh trai vì thế mà ôm hận trong lòng. Sau vì anh ra nước ngoài, những mưu kế chặn đường của hắn đều thất bại. Lần này thông qua TV mà biết Quân Sâm đang ở HongKong, nên mai phúc trước nhà. Điều đáng sợ là lúc ấy, Quân Sâm hoàn toàn mất cánh giác, cũng không hề nghĩ sẽ có người ác ý tấn công mình như vậy.

Hết như một màn kết thúc kém cỏi trong các bộ phim truyền hình, hết như một giấc mộng đêm hè. Mọi thứ rồi sẽ biến mất vào một lúc nào đấy. Đó tính là gì? Lễ vật? Sự trừng phạt? Nếu Quân Sâm là lễ vật trời ban cho tôi, thì đáng tôi cao cũng không nên thu hồi lòng hảo tâm của mình.

Lại gặp Tống Khải Sơn, thân phận và lập trường đã không còn như trước kia. Có thể vì tôi đã đủ chặt vật, nên ông cũng không nói gì, chỉ dăm chiêu nhìn tôi trong chốc lát, rồi nặng nề bước khỏi phòng bệnh. Hiện tại với chúng tôi mà nói, mọi áp lực đều vô nghĩa.

Ngày đó, Tiễn Vĩnh và A Tề khuyên tôi nên trở về nghỉ ngơi, A Tề đột nhiên xoay người nói với tôi: “Em biết anh trai có người thương ở Mỹ, anh ấy thậm chí còn công khai thừa nhận trước công chúng. Nhưng vẫn sợ người kia bị truyền thông quấy rầy, nên vẫn một mực giữ bí mật. Em thật hi vọng người kia có thể trở về thăm anh ấy, có lẽ như thế anh trai sẽ tỉnh lại. Nhưng A Sâm chưa từng nói qua người nọ là ai, Chấn Hàm, anh có biết không? Khi hai người cùng ở Mỹ, chẳng lẽ A Sâm chưa bao giờ nói về cô gái kia trước mặt anh? Chúng ta muốn tìm nàng đến đây”.

Sau đó, tôi không thể tiếp tục im lặng, trầm lặng với tôi chưa bao giờ là việc thú vị.

– “A Tề, rất xin lỗi, tôi vẫn chưa nói với mọi người, kì thật người mà Quân Sâm đề cập—”, tôi bình tĩnh nhìn bọn họ, “là tôi”.

– “Ân?!”. Biểu tình của hai vợ chồng không phải khiếp sợ, mà là không biết phải đối diện với tin tức trên như thế nào.

– “Thực xin lỗi, giấu diếm mọi người lâu như vậy”. Tôi cúi đầu nhìn Quân Sâm, “nếu anh ấy có thể tỉnh lại, muốn tôi rời khỏi anh ấy cũng có gì khó khăn đâu? Hiện tại, tôi chỉ cần Quân Sâm hồi tỉnh”.

Không ai phản đối, không ai chỉ trích. Trước một sinh mệnh đang cận kề hiểm nguy, mọi chuyện vốn không thể tha thứ đều trở nên nhỏ nhoi vô cùng.

Những ngày bên cạnh Quân Sâm, thời gian quả thực trôi qua rất nhanh. Năm ngày, anh vẫn không hồi tỉnh. Tôi vẫn kiên trì thủy chung không rời khỏi phòng bệnh. Có thể bị hành động của tôi đả động, ánh mắt mọi người đều lộ ra mặt thương hại. Tôi không để ý vấn đề này, cũng không cảm thấy bản thân đáng thương, hi vọng duy nhất lúc này là Quân Sâm sẽ làm nên kì tích.

Ngày thứ sáu, tôi bước ra khỏi phòng bệnh, gọi điện thoại về cho Thang Thuộc, chỉ đạo nàng xử lý việc của công ty, thẳng đến khi tôi có thể quay về.

Ra khỏi hành lang, tôi ngồi xuống bên cạnh bồn hoa. Hít thật sâu một ngụm không khí, ngẩng đầu nhìn bầu trời, vòm trời trên khắp thế gian này đều giống nhau. Nếu Quân Sâm vẫn không tỉnh lại, tôi biết bản thân sẽ thương tâm biết bao nhiêu.

Chậm rãi dời tầm mắt, đột nhiên tôi thấy bác sĩ y tá đều chạy về phía đầu kia hành lang, một loại dự cảm kì quái mãnh liệt dâng lên, đó là— họ chạy về phòng bệnh của Quân Sâm! Tôi liền linh chạy thực mạng, trong lòng điên cuồng gào thét, Quân Sâm, Quân Sâm, là anh phải không?!

Tôi đẩy mạnh cửa, nhìn thấy một đám người bận rộn vây kín giường bệnh, tôi bỗng luống cuống, khẩn trương đến bước đi không vững. Chỉ có thể đứng nhìn từ xa, thẳng đến khi mọi người giãn ra, tôi nhìn thấy ánh mắt anh— dù đôi mắt đen thâm thúy trông thật mỏng manh, dù hàng mi dài đang khép hờ, nhưng vẫn có thể nhìn rõ con người anh.

Ánh mắt Quân Sâm hết như xuyên qua đám người mà nhìn về phía tôi, thẳng đến khi bốn mắt nhìn nhau, tôi lại lui từng bước, đem thân mình tựa vào cửa, thẳng đến khi ngã ngồi trên mặt đất, sau đó vùi mặt vào

lòng bàn tay.

Cảm tạ trời đất, dù hạnh phúc sẽ không thể tiếp tục kéo dài, tôi cũng không tiếc nuối.

Con người rất kì quái, đều chấp nhất với dự niệm. Lúc này đây, tôi lại quyết định không cần tiếp tục sân si, tôi có anh, tôi mất anh. Hết thấy, tôi hẳn là đã thỏa mãn, không cần biết kết quả là gì, chỉ cần hảo hảo quý trọng hiện tại, vì không ai biết trước tương lai sẽ thế nào. Nếu anh thuộc về tôi, anh sẽ mãi là của tôi.

Từ hôm anh tỉnh lại, tôi không đến bệnh viện nữa. Hai ngày sau, bệnh viện thông báo Quân Sâm đang hồi phục rất tốt. Mà không ngờ nhất là Ngải Li—cô gái từng tự sát kia— lại đến bệnh viện giải thích mọi việc. Cũng hi vọng Hoắc gia sẽ xử nhẹ cho anh trai nàng. Mọi chuyện nghe qua tựa hồ là một quá khứ buồn, nhưng với tôi mà nói, tôi chỉ quan tâm đến việc Quân Sâm sẽ bình phục hoàn toàn.

Tôi biết trong lúc hôn mê, anh có thể biết được ai đang bên cạnh mình. A Tề nói, Quân Sâm dường như mất kí ức tạm thời, có rất nhiều chuyện anh không nhớ, thậm chí, anh còn chưa bao giờ hỏi đến tôi. Đột nhiên tôi nghĩ, nếu anh thực sự đã quên tôi, có phải sẽ hạnh phúc hơn không?

Trước ngày về San Francisco một hôm, tôi ghé vào phòng bệnh của anh. Quân Sâm thoát nhìn gầy hơn một chút, bắt quá vẫn anh tuấn như vậy. Anh vừa nhấc đầu nhìn thấy tôi đã nói: “Chấn Hàm, bọn họ thế nhưng lại cắt trụi tóc anh”.

Tôi đi đến, một phen giật nón anh ra, anh gấp đến độ kêu oa oa. Tôi cười: “rất đẹp mắt”.

– “Đúng, chỉ cần chụp anh một tấm như thế này, bán cho tuần san Ok!, có thể sẽ rất được giá”.

– “Phải không?”. Tôi giả vờ kinh ngạc, ngồi bên mép giường nghiêng cứu đầu anh, “đáng giá như vậy sao?”.

Anh bắt đầu dĩ đội nón lên: “Khi nào em trở về?”.

– “Ngày mai, dù sao anh cũng tỉnh rồi, em cũng có thể quay về Mỹ”.

– “Ai, em vẫn là kém lãng mạn như vậy. Xem ra anh như vậy như không quan trọng bằng công ty”. Anh đột nhiên vươn tay trái ôm thắt lưng tôi, “Chấn Hàm, hoàn hảo, hoàn hảo, anh không quên mất em. Anh không sợ mất trí, chỉ sợ bản thân sẽ quên mất em”.

Tôi cố nghiêng người mà nói: “Khi quay về em sẽ chuyển lời Jack, anh cần nghỉ ngơi dài ngày”.

– “Anh sẽ giúp cậu ta kiếm thêm lợi nhuận, nếu không, Jack sẽ hận anh thấu xương”.

– “Không, cậu ta thương anh, mọi người đều thương anh, Quân Sâm”. Tôi gắt gao nắm lấy tay anh.

Biết David đang gặp khó khăn khi đàm phán hợp đồng cùng đối tác, tôi bay thẳng về New York trợ giúp.

Khi ra khỏi sân bay, tôi cảm thấy có chút không thích hợp. Không ít ánh mắt dừng lại trên người tôi, phía sau cơ hội bị nhìn đến thùng người. Sau đó hai cô tiếp viên tóc vàng cũng liếc mắt nhìn tôi, lại theo sau vài người hướng tôi xin chữ kí, về mặt hưng phấn mà truy vấn: “Đỗ Chấn Hàm?”.

Tôi một đường đều có cảm giác mặc danh kì diệu, khi tôi vào khách sạn tìm David, cũng đưa đến một trận xôn xao.

Biểu tình của tôi nhất định rất buồn cười, David vừa thấy tôi liền trêu tức: “Hiện tại anh chính là đại tài tử đông phương, doanh thu công ty vì thế có thể tăng vọt so với năm ngoái”.

– “Tôi thế nào lại có cảm giác bản thân bị bán đứng?”.

– “Quảng trường Thời Đại, đại lộ số Năm, nơi nào cũng xuất hiện hình ảnh anh”. David ôm chặt bả vai tôi: “Từ hôm nay trở đi, anh có muốn tôi làm vệ sĩ riêng cho anh không?”.

– “Tôi và cậu đều không chút võ nghệ, cậu muốn làm vệ sĩ kiểu gì? Trở về luyện tập cho cơ bắp săn chắc trước đi”. Tôi cười, kéo cậu ta đi về phòng đàm phán.

Nguyên lai, chuyện tôi được hâm mộ cũng không phải ảo giác. Một tháng này, hết như chuyện trời long đất lở gì cũng có thể xảy ra, mọi người không thể không chế tình huống. Chưa kể việc không chế bản thân đã là vạn hạnh. Đường nét Á Đông vốn không xa lạ gì trong làng giải trí, nhưng khắp nơi đều chừng hình quảng

cáo của tôi và Quân Sâm, khiến tôi thực sự không thể tự tại đi lại trên phố được nữa. Cho nên, ngàn vạn lần, tôi không bao giờ muốn trở thành người của công chúng.

Về đến San Francisco, tôi không thể không tiếp nhận một vài lời mời phỏng vấn, Đường Na lại trở thành người đại diện lâm thời của tôi. Tựa hồ nàng rất hài lòng với vị trí mới này. Hợp đồng quảng cáo rất cuộc cũng được kí kết vào giữa tháng 11. Mọi người ai cũng hồ hởi. Cuối tháng, tôi tham dự hôn lễ của James. Lễ vật là một bộ dụng cụ nhà bếp Bodum, cậu ta và vợ mới cưới đều một mực cảm ơn tôi.

Không biết vì tính cách hay do đã rõ lòng nhau, từ khi tôi rời khỏi HongKong, Quân Sâm chưa từng gọi điện cho tôi. Tôi biết cả hai đều cần chút tĩnh lặng mà nghiền ngẫm vấn đề. Hơn nữa, mọi quyết định cuối cùng cũng sẽ không quá hạn. Từ dùng sinh mệnh để đặt cược, chúng tôi sẽ không bao giờ lùi bước.

Lễ Giáng Sinh, tôi nhận được một phong chocolate Bỉ tinh xảo. Chỉ mình tôi biết đây là kiệt tác của ai.

Đêm trừ tịch, tôi lại ra bến tàu ngồi, nhìn ngư dân mở tiệc ăn mừng năm mới, trong không khí náo nhiệt, ngón tay khẽ vuốt chiếc nhẫn trước ngực. Trong lòng có chút anh nhàn mà tịch mịch. Từ bến tàu có thể nhìn rõ vịnh San Francisco sáng ngời trong đêm, đẹp không tả xiết.

Điện thoại di động vang lên, tôi không còn biết đây là cuộc gọi chúc mừng năm mới thứ bao nhiêu, nhưng lần này, tôi lại nghe được giọng nói làm mình kích động: “Hắc, em khỏe không?”.

- “Khỏe lắm, chúc mừng năm mới”.
- “Em đang ở đâu?”.
- “Ở bến tàu, anh đang ở đâu?”.
- “Ở rất gần em”.
- “Phải không?”. Tôi cười, “gần bao nhiêu?”.
- “Rất gần, anh nhìn thấy em rồi”.

Tôi kinh ngạc quay đầu, ngay tại chiếc ghế dài cả hai thường ngồi, anh đứng đó, mỉm cười vẫy tôi. Anh là thoải mái, tự tại như vậy, hết như tất cả chuyện chưa từng phát sinh, anh mặc chiếc quần bò Isey Miyake tôi từng đưa cho. Quả thực, anh vẫn rất thích nó.

Sau đó, anh chậm rãi đi về phía tôi, anh mất sâu thăm mê người kia hết thấy đều không nhiễm chút bụi trời. Một khắc này, tôi chỉ mong thời gian vì cả hai mà— dừng lại.

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhiet-ha>